দিশপুৰিয়ান

दिसपुरियन

DISPURIAN

একবিংশতম্ সংখ্যা ২০১৫-২০১৬

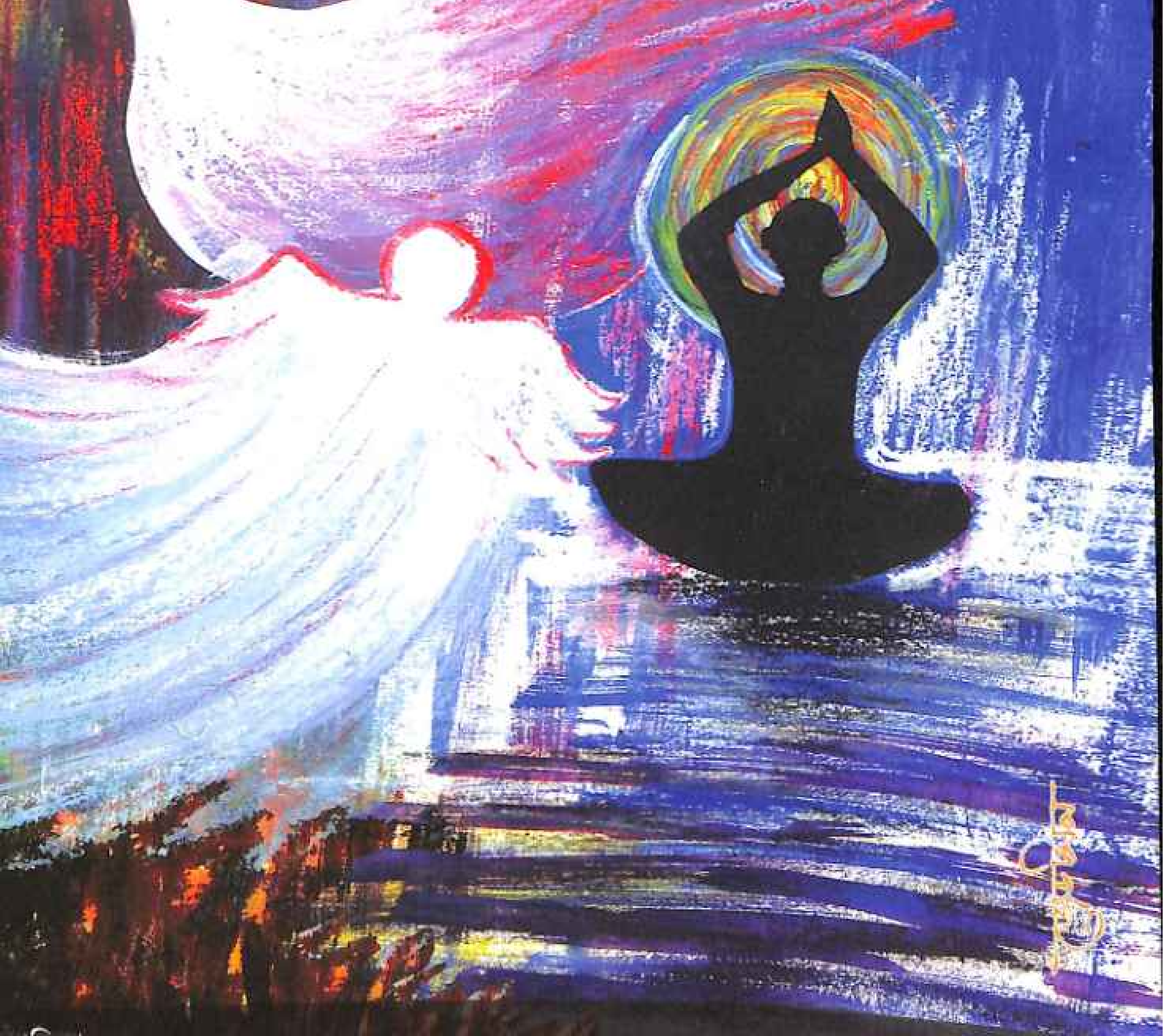

DISPURIAN 21st issue (2015-2016) : A yearly magazine of Dispur College, Guwahati, Edited by Sri Bishwajit Kalita under the supervision of Dr. Reena Choudhury and published by Dispur College on behalf of Dispur College Students' Union, Guwahati - 781006, on February, 2017. The title of the magazine has been changed from 'ARUN' to 'DISPURIAN' as decided in the meeting organised by the Dispur College Student's Union on 19th January, 2017.

সম্পাদনা সমিতি - 'দিশপুৰিয়ান'

সভাপতি ঃ
ড° অমৰ শইকীয়া, অধ্যক্ষ

উপ-সভাপতি ঃ
ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা, উপাধ্যক্ষা

ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ঃ
ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী

তত্বাবধায়িকা ঃ
ড° বীণা চৌধুৰী

শিক্ষক সদস্য ঃ
ড° মঞ্জৰী শৰ্মা (ইংৰাজী শাখা)
ড° সঞ্জীব কুমাৰ শৰ্মা (ইংৰাজী শাখা)
ড° সুনীতা আগৰৱালা (হিন্দী শাখা)
ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য্য (অসমীয়া শাখা)
অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা (অসমীয়া শাখা)

সম্পাদক ঃ
বিশ্বজিত কলিতা

ছাত্ৰ সদস্য ঃ
গুঞ্জন দাস (ইংৰাজী বিভাগ)
ছাহিল আলম আহমেদ (ইংৰাজী বিভাগ)
সুস্মিতা শৰ্মা (হিন্দী বিভাগ)
দিপকিশান দাস (হিন্দী বিভাগ)
অৰবিন্দ বৰা (অসমীয়া বিভাগ)
ৰাজা ঠাকুৰীয়া (অসমীয়া বিভাগ)

বেটুপাত ঃ
(সন্মুখ পৃষ্ঠা) জেচমিন আৰা বেগম
বুৰঞ্জী বিভাগ (পঞ্চম ষান্মাষিক)
(শেষ পৃষ্ঠা) প্ৰীতম বৰঠাকুৰ
বিত্ত বিভাগ (প্ৰথম ষান্মাসিক)

অংগসজ্জা আৰু পৰিকল্পনা ঃ
সম্পাদনা সমিতি

স্কেচ ঃ
প্ৰীতম বৰঠাকুৰ, জেচমিন আৰা বেগম

মুদ্ৰক ঃ
এচ. এন. এচ ছিৰেট, দিশপুৰ, গুৱাহাটী

...লৰ পৰা (বহি) ক্ৰমে - ড° সুনীতা আগৰৱালা, অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা, ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা, ড° মঞ্জৰী শৰ্মা, ড° বীণা চৌধুৰী (তত্বাবধায়িকা), ড° অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ), ...ন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা (উপাধ্যক্ষা), ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী (ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া), ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য্য।
...ফালৰ পৰা (থিয় হৈ) ক্ৰমে - দিপকিশান দাস, ছাহিল আলম আহমেদ, গুঞ্জন দাস, বিশ্বজিত কলিতা (সম্পাদক), অৰবিন্দ বৰা, সুস্মিতা শৰ্মা, ৰাজা ঠাকুৰীয়া।

শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো

ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ জনক অচ্যুত লহকৰ, তামিলনাডুৰ মুখ্যমন্ত্ৰী জয়ৰাম জয়ললিতা,
কিউবা ৰাষ্ট্ৰপতি ফিডেল কাষ্ট্ৰ, ইছৰ'ৰ প্ৰাক্তন মুৰব্বী এম. জি. কে. মেনন,
কবি নলিনীধৰ ভট্টাচাৰ্য্য, সাহিত্যিক মহিম বৰা,
বিশিষ্ট ৰাজনীতিবিদ অঞ্জন দত্ত
বিশিষ্ট বনৌষধিবিদ গুণাৰাম খনিকৰ
সংবাদ-সাহিত্য জগতৰ মহীৰুহ তিলক হাজৰিকা, বিশিষ্ট কবি-সাহিত্যিক হীৰেন্দ্ৰ নাথ দত্ত,
শিক্ষাবিদ কেশৱানন্দ দেৱ গোস্বামী, শিক্ষাবিদ অনিমা দত্ত, সাহিত্যিক গণেশ চন্দ্ৰ কুৰ্মী,
আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী প্ৰিয়ংকা নাথ আদিৰ লগতে
প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ, সন্ত্ৰাসবাদ, নিয়তিৰ নিষ্ঠুৰ
আহ্বানৰ ফলত প্ৰাণ হেৰুওৱা
লোকৰ বাদেও জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰদিনলৈ আঁতৰি যোৱা
সকলো ব্যক্তিলৈ 'দিশপুৰিয়ান'ৰ তৰফৰ পৰা শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিছোঁ।

উচর্গা

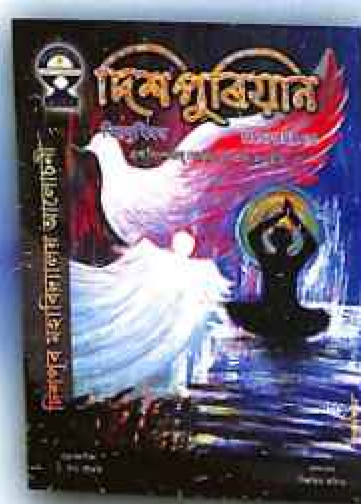

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ
সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত
একবিংশতম্ মুখপত্ৰ
'দিশপুৰিয়ান'
উচর্গা কৰা হ'ল।

GOVERNOR
ASSAM

RAJ BHAVAN
GUWAHATI

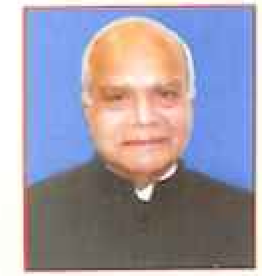

MESSAGE

I am glad to know that Dispur College, Guwahati is bringing out its annual magazine 'Arun' and I convey my best wishes to the editorial team on this occasion.

Swami Vivekananda once said, 'Education is the manifestation of perfection already in man' and our schools, colleges and universities are unrelentingly working towards manifesting this perfection by producing bright students exploiting their latent knowledge.

I hope, Dispur College will continue performing its role in nurturing more brilliant brains and minds in our society. I moreover, hope that the college magazine 'Arun' will see its heyday and guide the society to the path of knowledge and wisdom.

Dated : December 28, 2016

(Banwarilal Purohit)
Governor of Assam

সৰ্বানন্দ সোণোৱাল

সত্যমেৱ জয়তে

মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম
গুৱাহাটী

দিছপুৰ
২৮-১১-২০১৬

শুভেচ্ছাবাণী

দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন মহাবিদ্যালয়খনৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি প্ৰকাশৰ বাবে যো-জা চলোৱা বুলি জানিবলৈ পাই মই হৰষিত হৈছো।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে জ্ঞান আৰু প্ৰজ্ঞাৰ সাধনাত ব্ৰতী হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষানুষ্ঠান এখনৰ ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনত শিক্ষানুষ্ঠানৰ আলোচনী এখনে বহু সমল যোগায়। এখন ৰাজ্যৰ বিকাশৰ পৰ্যায় নিৰ্ণয়ত নতুন প্ৰজন্মৰ ভূমিকা অপৰিসীম। আধুনিক প্ৰতিযোগিতামুখী বিশ্বত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আগুৱাই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত আলোচনী এখনৰ বিভিন্ন লিখনীয়ে তেওঁলোকক উদ্‌গণি যোগায়।

আনহাতে, শিক্ষানুষ্ঠানৰ আলোচনী এখনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আধুনিক চিন্তা-চৰ্চা আৰু মূল্যবোধৰ শিক্ষা দিয়াৰ উপৰি বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত জ্ঞানৰ পৰিসৰ বৃদ্ধিত সহায় কৰে। আলোচনী এখনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বিভিন্ন সৃজনীশীল প্ৰতিভা প্ৰতিফলিত কৰাৰ লগতে তেওঁলোকৰ মানসিক দিগন্ত প্ৰসাৰৰ বাবে উপযুক্ত পৰিৱেশ সৃষ্টিত অৰিহণা যোগায়। এনে আলোচনীত শিক্ষক, শিক্ষাবিদ আৰু বিদ্যানুৰাগী ব্যক্তিসকলে বিদ্যায়তনিক দিশবোৰৰ ওপৰত আলোকপাত কৰি লিখা লিখনী সমূহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নতুন দিশৰ সন্ধানৰ বাবে আগ্ৰহী কৰি তোলে। আনহাতে তেওঁলোকৰ মতামত আৰু দিহা-পৰামৰ্শই গুণগত শিক্ষাৰ উন্নয়ন আৰু প্ৰসাৰত সহায় কৰে। দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখনে শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ লগতে অঞ্চলটোৰ শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰৰ উন্নয়নলৈ অৱদান আগবঢ়াব আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভা বিকাশত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব বুলি আশা কৰিলো।

মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি আন্তৰিকতাৰে কামনা কৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সফলতা আৰু বাৰ্ষিক আলোচনীখনে সকলোৰে পৰা সমাদৰ লাভ কৰিব বুলি আশা কৰিলো।

(সৰ্বানন্দ সোণোৱাল)

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY

Dr. Mridul Hazarika
Vice Chancellor
Phone : + 91-3612-2570412 (O); 2570408 (R)
Fax : +91-361-2675515
E-mail ID : vc@gauhati.ac.in
hazarika50@gmail.com

MESSAGE

I am happy to learn that Dispur College, Guwahati is going to publish its annual college magazine entitled "ARUN" very soon. College magazine is a strong medium for the constituent members of a college for intellectual exercise. It carries sentiments, emotions, creativity and objectivity to integrate into a totality of views of a community at a given time. It also provides scope for manifestation of hidden talents in the college.

I wish all success in their mission and hope the magazine will be well accepted by the readers.

Date : 20.12. 2016

(Mridul Hazarika)

DISPUR COLLEGE

ESTD. 1978
GANESHGURI, DISPUR,
GUWAHATI - 6
www.dispurcollege.com

Prof. Srijib Kr. Chakravarty, M.Sc, AES (Retd.)
President, Governing Body
Dispur College, Guwahati-781006
Formerly Professor, Deptt. of Zoology
Cotton College, Guwahati-781001 and
Retd. Additional Director of Education (Hills) Haflong, Assam
099540-55860 (M)

Residence :
'NIRMALALAYA'
H/No-20, Byelane -6
Natun Sarania, Gandhibosti
Guwahati-781003
Ph. : 0361-2662658

Ref. No...............

Date....................

MESSAGE

I am extremely happy to know that Dispur College is going to publish its annual magazine entitled 'ARUN' very soon. I hope this magazine would provide a forum to the students and faculties to focus their intellectual development through their writings and research oriented articles.

I am also very happy to know that for the last three decades this magazine is in existence and has played a pivotal role in exposing the intellectual talents of young writers.

I hope 'ARUN' all success.

(Prof. Srijib Kumar Chakravarty)

শুভেচ্ছাবাণী ....

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ "অৰুণ"ৰ ২১ তম্ সংস্কৰণ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰকাশৰ যো-জা কৰা বুলি জানিব পাৰি নথৈ আনন্দিত হৈছো। এই আলোচনীৰ জৰিয়তে আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে তেওঁলোকৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰখনত প্ৰৱেশ কৰি অসমৰ লগতে ভাৰতৰ সাহিত্য ক্ষেত্ৰখনত কিছু সংযোগ কৰিবলৈ সক্ষম হয় এই কামনাৰে -

(ড° অমৰ শইকীয়া)
অধ্যক্ষ
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতি

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ইন্দিৰা বৰগোহাঁই গগৈ, তপন ডেকা, প্ৰণীতা ভট্টাচাৰ্য্য, বাতুল বৰা, ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা (উপাধ্যক্ষা), ড° অমৰ শইকীয়া (অধ্যা
শ্ৰীজীৱ কুমাৰ চক্ৰৱৰ্ত্তী (সভাপতি), প্ৰদীপ ফুকন, ড° সুনীল পৱন বৰুৱা, দ্বিপেন চন্দ্ৰ শৰ্মা, খগেন চন্দ্ৰ বড়ো

অধ্যক্ষৰ সৈতে অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলৰ একাংশ

তত্বাৱধায়িকাৰ একাষাৰ ....

জয়জয়তে একবিংশতম্ 'অৰুণ' ওৰফে 'দিশপুৰিয়ান'ৰ তত্বাৱধায়িকা নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

সম্প্ৰতি আমাৰ দেশে উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনৰ গুণগত মান বৃদ্ধি আৰু উন্নীতকৰণৰ বাবে বহু কমিছন, কমিটি, শিক্ষানীতি আদিৰ লগতে সময়ে-সময়ে বিভিন্ন নীতি-নিৰ্দেশনা জাৰি কৰাৰ দস্তুৰ চলি আহিছে। মানৱ সম্পদ বিকাশ মন্ত্ৰালয়ৰ শুদ্ধ পৰিকল্পনা আৰু পৰিচালনাই শৈক্ষিক দিশটোৰ শুদ্ধ মূল্যায়ণ কৰাৰ লগতে উচ্চ শিক্ষাৰ আমূল সংস্কাৰ সাধন কৰিব পাৰে। উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান এটিৰ সদস্য হিচাপে শিক্ষক-ছাত্ৰ সমন্বিতে আমি তাৰেই কামনা কৰো। লগতে আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশে বিতৰ্কৰ সৃষ্টি কৰিব বিচাৰে - প্ৰযুক্তিবিদ্যা আশীৰ্বাদ নে অভিশাপ (Technology is a bane or boon)। উচ্চ প্ৰযুক্তি বিদ্যা, নতুন ঔদ্যোগিক নীতি, বিত্তীয় সিদ্ধান্ত, বিমুদ্ৰাকৰণ আদিয়ে আমাৰ দেশৰ উন্নতি সাধিব বুলি আশা কৰাৰ পিচতো সম্প্ৰতি সৰ্বসাধাৰণৰ জীৱন ধাৰাত ই প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কেনেদৰে কৰিছেবা, তেনে বিষয়সমূহে আমাৰ মনকো কেতিয়াবা ভাবাক্ৰান্ত কৰি তোলে।

ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ পূৰ্বাংশৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ বিধৌত প্ৰাগজ্যোতিষ, কামৰূপ আৰু শেষত অসম নামে খ্যাত হোৱা ভূ-খণ্ডত বৰ্তমান সময়ত দিশপুৰৰ প্ৰভুত্ব অসীম। সেই সূত্ৰৰেই যেনখাই দিশপুৰৰেই এটি আঁতত ১৯৭৮ চনত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়েও প্ৰাণ পাই উঠিছিল। নৰকাসুৰ পাহাৰৰ পাদদেশত পুৰণি দিচপুৰ গাওঁ আৰু গণেশৰ গুৰিৰ (গণেশ মন্দিৰ অংশ) মধ্যভাগত গঢ় লৈ উঠা মহাবিদ্যালয়খনে ৩৮ টা বসন্ত পাৰ কৰিলে। ইয়াৰ লগে-লগে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ-একতা সভাৰ মুখপত্ৰ হিচাপে ১৯৯২ -৯৩ বৰ্ষত প্ৰথম সংখ্যা আৰম্ভ হৈ ২০১৪-১৫ বৰ্ষলৈ 'অৰুণে' বিশটা বছৰ সফলতাৰে অতিক্ৰম কৰিছে। উল্লেখযোগ্য যে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাই ১৯/০১/২০১৭ তাৰিখে ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া, তত্বাৱধায়ক আৰু শিক্ষকবৃন্দৰ উপস্থিতিত এক বৈঠক অনুষ্ঠিত কৰি একৈশ বছৰত ভৰি থোৱা 'অৰুণ'ক 'দিশপুৰিয়ান' নামেৰে নতুনকৈ নামকৰণ কৰে। গতিকে 'অৰুণ'লৈ পঠোৱা সকলোখিনি শুভেচ্ছাবাণী আৰু Messageৰ কোনো পৰিবৰ্তন নঘটোৱাকৈ একবিংশতম্ সংখ্যা 'দিশপুৰিয়ান'ত স্থান দিয়া হৈছে।

আমাৰ সম্পাদনা সমিতিৰ অনুৰোধ মৰ্মে 'গৰীয়সী'ৰ জ্যেষ্ঠ উপ-সম্পাদক অংকুৰ ডেকাই 'অৰুণ'ৰ বিংশ সংখ্যাটিৰ খতিয়ান তথা দোষগুণ বিচাৰ কৰি প্ৰেৰণ কৰা সুন্দৰ লেখাটিয়ে আমাক আনন্দ দিছে। অতিথি শিতানত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ নৃ-তত্ব বিভাগৰ ভূতপূৰ্ব অধ্যাপক বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধিয়ে 'গানৰ লহৰ প্ৰাণৰ পোহৰ' প্ৰবন্ধেৰে গীতে-মাতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ক দাঙি ধৰিছে। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক ড° ৰবীন্দ্ৰ কুমাৰ শৰ্মাৰ 'বিজ্ঞান চৰ্চাৰ অনুপ্ৰেৰণা' শীৰ্ষক লেখাটিয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ নতুন চিন্তাৰ বেগুনি কঢ়িয়াইছে। তদুপৰি আজহাৰ আলম আৰু সন্দীপ কুমাৰ শৰ্মাৰ লেখাই হিন্দী বিভাগ শুৱনি কৰিছে। আমাৰ ছাত্ৰ-সদস্যাই চিত্ৰশিল্পী নীলপৱন বৰুৱাৰ সৈতে কৰা অন্তৰংগ আলাপ 'দিশপুৰিয়ান'ৰ পৃষ্ঠাত স্থান দিয়া হৈছে। এওঁলোক সদৌটিলৈ শলাগ জনালোঁ।

একবিংশতম্ 'দিশপুৰিয়ান' প্ৰকাশ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত চহকী দিহা-পৰামৰ্শৰে মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি অধ্যাপক শ্ৰীজীৱ কুমাৰ চক্ৰৱৰ্ত্তী, অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া, উপাধ্যক্ষা ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা আৰু ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° জয়জ্যোতি গোস্বামীয়ে আমাক কৃতজ্ঞতাৰ পাশত আৱদ্ধ কৰাইছে। তদুপৰি 'দিশপুৰিয়ান' সম্পাদনা সমিতিৰ প্ৰতিজন সন্মানীয় শিক্ষক সদস্য আৰু ছাত্ৰ সদস্যাই অশেষ পৰিশ্ৰম আৰু চিন্তা-চৰ্চাৰে মুখপত্ৰখনক জাকত জিলিকা কৰি তুলিবলৈ অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিছে। সম্পাদক বিশ্বজিত কলিতাৰ একনিষ্ঠতাৰ লগতে গুঞ্জন দাস, ৰাজা ঠাকুৰীয়া, ছাহিল আলম আহমেদ, অৰবিন্দ বৰা, সুস্মিতা শৰ্মা, দিপকিশান দাসৰ একান্ত সহযোগিতাই আমাক অভিভূত কৰাৰ লগতে তেওঁলোক বিশেষভাৱে ধন্যবাদৰ পাত্ৰ হৈছে। 'দিশপুৰিয়ান'ৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ বেটুপাত কলা শাখাৰ জেচমিন আৰা বেগম আৰু শেষ পৃষ্ঠাৰ বেটুপাত বাণিজ্য বিভাগৰ প্ৰীতম বৰঠাকুৰে সজাই তুলি 'দিশপুৰিয়ান'ক সৰ্বাংগ সুন্দৰ ৰূপ প্ৰাপ্তিৰ পিনে আগবঢ়াই নিছে। লগতে মুদ্ৰক এছ, এন, এচ ছিয়েটৰ কৰ্মকৰ্তা আৰু স্বত্বাধিকাৰীলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শেষত, মুখপত্ৰ 'দিশপুৰিয়ান'ৰ সমূহ দায়-দোষ, ভুল-ভ্ৰান্তি নতশিৰে গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে পুনৰ আটাইলৈকে শ্ৰদ্ধা আৰু প্ৰণিপাত জনাইছো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়।
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী 'দিশপুৰিয়ান'।

ধন্যবাদেৰে -

(ড° বীণা চৌধুৰী)
তত্বাৱধায়িকা, 'দিশপুৰিয়ান'

সম্পাদকীয়

"নতুনৰ গতি খেদা
ডেকা গাভৰু আমি
নিৰ্ভীক কুৰি শতিকাৰ
অজ্ঞান চাকনৈয়া
এফলীয়া কৰি থৈ মাৰি যাওঁ জীৱনৰ ভাঁৱ"

সুধাকণ্ঠ ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ কালজয়ী গীতটিৰ পংক্তিৰ দৰে বিংশ শতিকাৰ ন'হলেও একবিংশ শতিকাৰ ডেকা-গাভৰু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সৃষ্টি, সংগ্ৰহৰ লগতে কৃতিত্বৰাজিক মুখপত্ৰ 'দিশপুৰিয়ান'ৰ জৰিয়তে প্ৰকাশিত কৰাৰ প্ৰয়াস হে মাথোন, এই একবিংশতম্ 'দিশপুৰিয়ান'ৰ সংকলনটি। সাম্প্ৰদায়িকতা, জাতিভেদ, বিচ্ছিন্নতাবাদ, হিংসা ইত্যাদিক সততে প্ৰশ্ৰয় নিদিয়া যুৱ প্ৰজন্মৰ অন্তৰৰ ভিতৰত দোদোল্যমান হোৱা বিভিন্ন ঘটনা-পৰিঘটনাৰ মাজেৰে প্ৰৱাহমান সৃষ্টিক প্ৰকাশিত কৰিবলৈ পোৱা সুযোগ আমাৰ বাবে অত্যন্ত কঠিন আছিল যদিও মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ প্ৰকাশৰ সুযোগক সফল কৰাৰ মানসেৰে আদিগুৰু, শিক্ষাগুৰু আৰু শৰণদাতা গুৰুৰ আশীৰ্বাদ শিৰত লৈ সকলোৰে সহায়-সহযোগত নিমিত্ত হে সম্পূৰ্ণ কৰা হয়।

বৰ্তমান 'ডিজিটেলাইজেছন'ৰ সময়ত মানুহৰ জীৱন-ধাৰণ শৈলীৰ কিছু পৰিবৰ্তন হ'লেও সাহিত্য-সংস্কৃতি চৰ্চাৰ পৰা যে বৰ্তমানৰ নৱপ্ৰজন্ম আঁতৰি যোৱা নাই সেয়া বিভিন্ন বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয় সমূহে প্ৰত্যেক বছৰে প্ৰকাশিত কৰি অহা আলোচনীসমূহত প্ৰকাশ পোৱা সৃষ্টিৰাজিয়ে প্ৰমাণিত কৰে। বিভিন্ন সময়ত অসমভূমিত জন্ম লাভ কৰা, প্ৰব্ৰজন হৈ অহা বিভিন্ন জাতি-উপজাতি অথবা অৱতাৰী পুৰুষসকলে অসমৰ বিভিন্ন ভাষা-ভাষী, জাতি-উপজাতিৰ লোকসমূহক সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ মাধ্যমেৰে একত্ৰিত কৰি বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতিৰ পৰিচয় প্ৰদান কৰি তেওঁলোকৰ ভবিষ্যত প্ৰজন্মক সুৰক্ষিত কৰিছিল। তেওঁলোকলৈ আমাৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম। নৱপ্ৰজন্ময়ো মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ, শ্ৰীশ্ৰী মাধৱদেৱ, লাচিত বৰফুকন ইত্যাদি মহান মহান, মনীষী সকলক আদৰ্শ হিচাপে লৈ সাহিত্য চৰ্চা অথবা তেওঁলোকৰ বিভিন্ন ধৰণৰ লোকহিতকৰ কৰ্মৰ মাধ্যমেৰে বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ অনন্ত প্ৰহৰী হিচাপে থিয় দি অসমীয়া জাতি, ভাষা-সংস্কৃতিক বিশ্বৰ দৰবাৰত উজ্বলাই ৰাখিবলৈ সক্ষম হ'ব।

২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ কাৰ্যকালৰ খতিয়ান -

২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ ১ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ৬ ফেব্ৰুৱাৰীলৈ অনুষ্ঠিত হোৱা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কৰ্ম কৰি যোৱাৰ সুযোগ লাভ কৰো। আলোচনী বিভাগৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'প্ৰজ্ঞান' খনি প্ৰস্তুত কৰি উলিওৱাৰ লগতে বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতা যেনে থিতাতে লিখা - (ক) প্ৰবন্ধ, (খ) কবিতা, (গ) নীলা খামৰ চিঠি, (ঘ) লিমাৰিক তিনিওটা ভাষা ক্ৰমে অসমীয়া, হিন্দী আৰু ইংৰাজীত অনুষ্ঠিত কৰা হয়। লগতে ৪ চেপ্তেম্বৰত অনুষ্ঠিত হোৱা নৱাগত আদৰণি সভাত পুনৰ আলোচনী বিভাগৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'প্ৰজ্ঞান'খনি প্ৰস্তুত কৰি উলিওৱা হয়। বছৰৰ শেষত এক ৰেটুপাত প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰা হয় য'ত শ্ৰেষ্ঠ ৰেটুপাত দুখনিক মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ 'দিশপুৰিয়ান'ৰ প্ৰথম আৰু শেষ পৃষ্ঠাৰ ৰেটুপাত হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰা হয়। ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিভিন্ন বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগীসকলৰ মাজৰ পৰা মুখপত্ৰ 'দিশপুৰিয়ান'ৰ ছাত্ৰ সদস্যসমূহ নিৰ্বাচিত কৰা হয়।

২০১৫-১৬ বৰ্ষ আৰু ২০১৬-১৭ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভা, বিভিন্ন বিভাগৰ তত্বাৱধায়ক-তত্বাৱধায়িকা আৰু মুখপত্ৰ 'অৰুণ'ৰ সম্পাদনা সমিতিৰ উপস্থিতিত ১৯/১/২০১৭ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়াৰ সৈতে হোৱা আলোচনাত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ একবিংশতম্ মুখপত্ৰৰ নাম 'অৰুণ'ৰ ঠাইত 'দিশপুৰিয়ান' কৰা হয়।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ -

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন স্তৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা লিখনীৰ নিৰ্বাচিত লিখনিসমূহ 'দিশপুৰিয়ান'ৰ মাজেৰে প্ৰকাশ কৰাৰ প্ৰচেষ্টা কঠিনতম আছিল যদিও সকলোৰে সহায়-সহযোগিতাই আমাৰ চিন্তাধাৰাক কাৰ্যত পৰিণত কৰাত সহায় কৰিলে। বিশেষভাৱে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধাৰ ড° অমৰ শইকীয়া মহোদয়ক। ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউলৈও ধন্যবাদ জনালোঁ। আলোচনী বিভাগৰ প্ৰতিটো কাৰ্যসূচীতে পাৰ্যমানে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা আলোচনী বিভাগৰ তত্বাৱধায়িকা ড° বীণা চৌধুৰী বাইদেউলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। তেখেতৰ উপদেশ আৰু সহায়-সহযোগিতাই আমাক কৰ্ম কৰি যাবলৈ অধিক অনুপ্ৰাণিত কৰিলে। 'দিশপুৰিয়ান' সম্পাদনা সমিতিৰ শ্ৰদ্ধাৰ সমূহ শিক্ষক সদস্য আৰু মৰমৰ ছাত্ৰ সদস্যৰ লগতে মৰমৰ বন্ধু নিশান্ত, সুভাষ, জ্যোতিৰ্ময় তথা ২০১৬-১৭ বৰ্ষৰ আলোচনী সম্পাদক সঞ্জীৱ কুমাৰ দাস, এছ, এন, এড'ছিয়েটৰ লগতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ মৰম সেৱা আৰু শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰি, শেষত জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে 'দিশপুৰিয়ান' সম্পাদনাত বৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগি সম্পাদকীয় কলমৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় মুখপত্ৰ 'দিশপুৰিয়ান'।

বিশ্বজিত কলিতা
৯/২/২০১৭
(বিশ্বজিত কলিতা)
আলোচনী সম্পাদক

অৰুণ ঃ বিংশতম্ সংখ্যা ২০১৪-২০১৫
এটি নাতিদীৰ্ঘ আলোচনা

অংকুৰ ডেকা
জ্যেষ্ঠ উপ-সম্পাদক, **গৰীয়সী**

লেখক অংকুৰ ডেকা মুখ্যতঃ শিল্পকলা-আলোচক। তেওঁৰ প্ৰকাশিত পুথি হ'ল, 'তুমি ৰ'দৰ উৎসৱ' (কাব্য সংকলন) আৰু 'চিত্ৰকলা' (চিত্ৰকলা বিষয়ক প্ৰবন্ধ সংকলন)। সম্প্ৰতি তেওঁ অসমৰ বিশিষ্ট সাহিত্য-আলোচনী 'গৰীয়সী'ৰ জ্যেষ্ঠ উপ-সম্পাদক)

অসমৰ ৰাজনীতি ক্ষেত্ৰৰ হৃদপিণ্ডস্বৰূপ দিশপুৰত অৱস্থিত 'দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়'ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'অৰুণ'ৰ বিংশতম্ সংখ্যাটি (২০১৪-২০১৫) আদ্যান্ত পঢ়ি আক্ষৰিক অৰ্থতে এক বিমল আনন্দ পালোঁ। পৃথিৱীৰ বহু বিখ্যাত সাহিত্যিকৰ প্ৰথম ৰচনাখন বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ অথবা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাত প্ৰকাশৰ উদাহৰণ দেখাৰ— দূৰলৈ যাব নালাগে; কুৰি শতিকাৰ শ্ৰেষ্ঠ আধুনিক অসমীয়া কবিকেইগৰাকীৰ অন্যতম নীলমণি ফুকনে অসমীয়া কবিতাৰ আধুনিকতাৰ বাটটোত ১৯৫৩ চনতে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল বুলি ধৰি ল'ব পাৰি; কিয়নো ১৯৫৩ চনত কটন মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ হৈ থাকোঁতে তেওঁ ৰচনা কৰা 'জাকবালীৰ কবিতা' প্ৰকাশ পাইছিল পৰৱৰ্তী বছৰৰ কটন মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'কটনিয়ান'ত। দ্বিতীয়তে, শক্তিশালী কথাশিল্পী অৰহান পামুকে এষাৰি সোণসেৰীয়া কথা কৈছে, "আমি আমাৰ প্ৰিয় পুথিবোৰ সেইবোৰৰ প্ৰচ্ছদবোৰ অবিহনে মনত পেলাব নোৱাৰোঁ।' 'অৰুণ'ৰ আলোচিত সংখ্যাৰ মনোমোহা প্ৰচ্ছদখনৰ প্ৰসংগতে পামুকক স্মৰণ কৰিলোঁহক— উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ কুলদীপ শৰ্মা এনে এক অৰ্থবহ, প্ৰাসংগিক প্ৰচ্ছদচিত্ৰৰ বাবে নিশ্চয়কৈ ধন্যবাদাৰ্হ। মূলতঃ মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰাক্তন আৰু বৰ্তমানৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী-ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিচিত্ৰধৰ্মী লেখনিৰে সমৃদ্ধ 'অৰুণ'খন ত্ৰিভাষিক; অৰ্ধেক পৃষ্ঠা অসমীয়া ভাষাৰ— বাকী অৰ্ধেক ইংৰাজী আৰু হিন্দী ভাষাত। 'অৰুণ'ৰ তত্বাৱধায়িকা ড° বীণা চৌধুৰী আৰু সম্পাদিকা হীৰামণি নাথৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশিত প্ৰায় দুশ পৃষ্ঠাৰ আলোচনীখনৰ বিষয়বৈচিত্ৰ্যই আমাক মুগ্ধ কৰিবলৈ বাধ্য। 'অতিথি শিতান'ত বন্তি শেনচোৱাৰ বহুচৰ্চিত এটি সাৰ্থক অসমীয়া গল্প 'জল ভৰি যশোদা' আৰু 'সংস্কৃত ভাৰতী'ৰ কাৰ্যকৰ্তা ৰাজ কুমাৰ বৰদলৈৰ 'ভাৰতস্য গৌৰৱং সংস্কৃতে নিহিতম্' শীৰ্ষক চিন্তউদ্ৰেককাৰী প্ৰবন্ধই 'অৰুণ'ক এক আকৰ্ষণীয় আয়তন প্ৰদান কৰিছে।

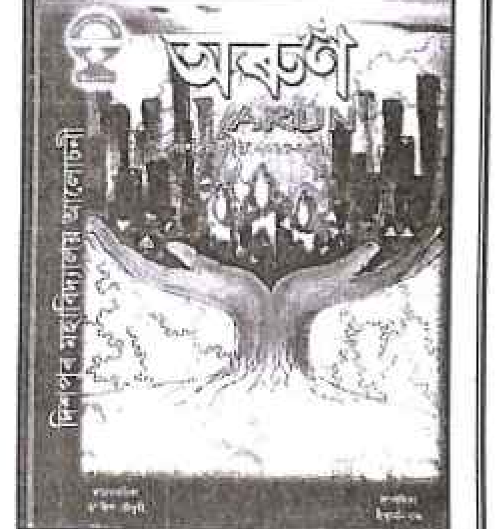

'অৰুণ'ৰ প্ৰবন্ধ, গল্প আৰু কবিতা— এই তিনিওটা শিতানৰ ভিতৰত আমাৰ বোধেৰে প্ৰবন্ধমুঠিহে বিষয়বৈচিত্ৰ্য আৰু পঠনযোগ্যতাৰ গুণত শ্ৰেষ্ঠৰূপে বিবেচিত হ'বৰ যোগ্য। প্ৰিয়ংকা সৰকাৰৰ 'ডাইনী হত্যা ঃ এক অন্ধবিশ্বাস', কুলদীপ শৰ্মাৰ 'বিচিত্ৰ ব্যক্তিত্ব ঃ লিঅ'নাৰ্ড দা ভিঞ্চি', বন্দিতা বড়োৰ 'সন্ত্ৰাসবাদৰ সৃষ্টি আৰু নিৰ্মূলৰ উপায়', জেবিন আকবৰৰ 'ইছলাম ধৰ্মত হজৰ বৈশিষ্ট্য' আদি প্ৰবন্ধৰ প্ৰাসংগিকতাই পঢ়ুৱৈক পঢ়িবলৈ নিশ্চয় অনুপ্ৰাণিত কৰিব। ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী আৰু ড° বীণা চৌধুৰীয়ে গ্ৰহণ কৰা শিক্ষাব্ৰতী কেশদা মহন্তৰ সাক্ষাৎকাৰৰ পৰা আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল নিশ্চয় উপকৃত হ'ব পাৰিছে। ভবিষ্যতে অৱশ্যে এনে সাক্ষাৎ গ্ৰহণৰ বেলিকা মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো যাতে জড়িত কৰা হয়; তাৰ বাবে 'অৰুণ'ৰ সম্পাদনা সমিতিৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলোঁ। ড° জ্যোৎস্না ভট্টাচাৰ্যৰ 'Philosophical Humanism', টুইংকল বিশ্বাসৰ 'Save the Girl-Child', হীৰু পৱন হীৰাৰ 'The Journey of Music through Ages', জন দাসৰ 'How to prepare for a competitive Exam?' আদি প্ৰবন্ধ সকলো বয়সৰ পঢ়ুৱৈৰ বাবে উপযোগী হৈছে। হিন্দী শিতানতো কবীৰৰ দোহা বা শিশু শ্ৰমিকক লৈ অৱশ্যপঠনীয় প্ৰবন্ধ অন্তৰ্ভুক্ত হৈছে।

অপেক্ষাকৃতভাৱে 'অৰুণ'ৰ তিনিওটা শিতানৰ গল্প বা কবিতামুঠি পাছে পাগত নুঠিল! আমাৰ সাহিত্যানুৰাগী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সদায় মনত ৰখা উচিত যে ভাল লিখিবলৈ হ'লে ভাল পুথি পঢ়িবই লাগিব— তেতিয়াহে নিজৰ সীমাবদ্ধতাৰ উমান পাব পৰা যায়হ'ক। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ভৱিষ্যতেও আন্তৰিকতাৰে সাহিত্য চৰ্চা কৰিবলৈ আগ্ৰহী; তেওঁলোকে অন্ততঃ এতিয়াৰে পৰা লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, ড° বাণীকান্ত কাকতি, কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ, নৱকান্ত বৰুৱা, সৌৰভ কুমাৰ চলিহা, মহিম বৰা, নীলমণি ফুকন, হোমেন বৰগোহাঞি, লক্ষ্মীনন্দন বৰা আদি প্ৰাতঃস্মৰণীয় অসমীয়া সাহিত্যিকসকলৰ পুথিবোৰ নিয়মীয়াকৈ পঢ়া উচিত। আমি মনত ৰখা উচিত যে শিল্প-সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত আত্মশিক্ষাই হৈছে একমাত্ৰ পথ। তাৰ বিকল্প নাই; নাই সাফল্যৰো চমু বাট।

আশা কৰোঁ, ভৱিষ্যতে 'অৰুণ' আৰু পূৰ্ণাঙ্গ ৰূপত উজলি উঠক। শুভকামনাৰে।

যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ভৱিষ্যতেও আন্তৰিকতাৰে সাহিত্য চৰ্চা কৰিবলৈ আগ্ৰহী; তেওঁলোকে অন্ততঃ এতিয়াৰে পৰা লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, ড° বাণীকান্ত কাকতি, কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ, নৱকান্ত বৰুৱা, সৌৰভ কুমাৰ চলিহা, মহিম বৰা, নীলমণি ফুকন, হোমেন বৰগোহাঞি, লক্ষ্মীনন্দন বৰা আদি প্ৰাতঃস্মৰণীয় অসমীয়া সাহিত্যিকসকলৰ পুথিবোৰ নিয়মীয়াকৈ পঢ়া উচিত। আমি মনত ৰখা উচিত যে শিল্প-সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত আত্মশিক্ষাই হৈছে একমাত্ৰ পথ। তাৰ বিকল্প নাই; নাই সাফল্যৰো চমু বাট।

প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ বেটুপাতে কি ক'ব বিচাৰে

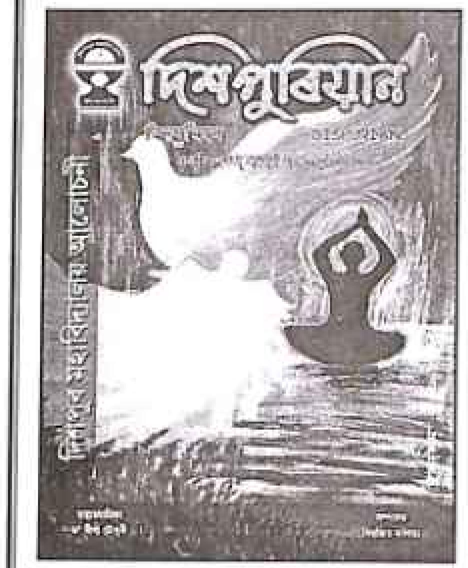

বৌদ্ধ ধৰ্মৰ মূলমন্ত্ৰ আৰু কিছুমান নিয়মাৱলীৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ একবিংশতিতম মুখপত্ৰ দিশপুৰিয়ানৰ বেটুপাত অংকন কৰা হৈছে। ঐতিহ্যমণ্ডিত এই বৌদ্ধধৰ্মত প্ৰচলিত এক বিশ্বাস যে মনুষ্যই জীৱনত লাভ কৰিব পৰা সৰ্বোত্তম মানসিক অৱস্থা হৈছে শান্তি। আজিকালি অতি ব্যস্ত আৰু অগতানুগতিক জীৱনশৈলীৰ মাজত ক্ৰমাৎ অস্তিত্ববিহীন হ'বলৈ ধৰা মানুহৰ আত্মবিশ্বাস আৰু মানসিক শান্তিৰ বাবে এই বিশ্বাস অনুসৰণ কৰা অত্যন্তই প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিছে। এই আধুনিক কৃত্ৰিমতাৰ মাজত দিক্‌ভ্ৰান্ত হোৱা মানুহে উপলব্ধি কৰিছে যে সুখ সদায় আপেক্ষিক। শান্তি কি যদিও বুজিবলৈ টান তথাপিও দেখা যায় যে মানুহৰ জীৱনৰ দুঃচিন্তা বিহীন শৈশৱ কালতো পাৰ হৈ যায় অনাবিল শান্তিৰে। বেটুপাতত অংকিত চৰাইৰ ৰূপৰেখাটো আমি শান্তিৰ প্ৰতীক হিচাপে চিহ্নিত কৰিব পাৰো। বগা পাখৰ দেহত বিলীন হৈ যোৱা ৰঙা ৰঙে আমাক দেখুৱাইছে যান্ত্ৰিকতাৰ গহ্বৰত হেৰাই যাবলৈ ধৰা মানসিক শান্তিক পুনৰুদ্ধাৰ কৰিবলৈ আমি দূৰণিলৈ যাব নালাগে, লাগে মাথো নিজৰ আত্মাক দৈনন্দিন চাপ তথা দুঃচিন্তাৰ পৰা মুক্ত কৰাৰ দৃঢ় মনোবল।

বেটুপাতৰ দ্বিতীয় প্ৰতীকত বৰ্ণহীন মানৱ শান্তিৰ অভিমুখী যাত্ৰা প্ৰকাশ পাইছে। সেই যাত্ৰা হৈছে পৱিত্ৰতা আৰু সততাৰে আৱৰা মানসিক শান্তি প্ৰাপ্তিৰ এক অৱস্থা। আমাৰ মনলৈ সততে প্ৰশ্ন আহে যে মানসিক শান্তিৰ প্ৰয়োজনীয়তা ক'ত। ইয়াৰ উত্তৰ সন্নিহিত হৈ আছে আমাৰ দৃষ্টিভংগীত। সুদৃশ্য এই ধৰণীখনত এক নতুন দৃষ্টিৰে অনুভৱ কৰিবলৈ আমাক শান্তিৰ প্ৰয়োজন। শান্তিয়ে সহায় কৰে প্ৰত্যেকৰে প্ৰতি শুভাকাংক্ষী হ'বলৈ। যেতিয়া কোনো এগৰাকী ব্যক্তিয়ে মানসিক শান্তি লাভ কৰে তেতিয়া সেই ব্যক্তিজনে সমগ্ৰ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৈতে আত্মাৰ সহাৱস্থান কৰিব পাৰে। সেই ব্যক্তিজনে প্ৰকৃতি, সত্য আৰু সৌন্দৰ্যৰ লগত একাত্ম সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিব পাৰে।

বেটুপাতৰ তৃতীয় প্ৰতীকটো প্ৰতিনিধিত্ব কৰে আমাৰ শাৰীৰিক অৱস্থাৰ স্থিতি। প্ৰতীকটোৰ পাছফালে প্ৰজ্জ্বলিত জ্যোতিয়ে আমাক বুজায় যে মানসিক শান্তি প্ৰাপ্ত কৰিলে আশাৰ জ্যোতি উজ্জ্বলি উঠে। মাটি, পানী আদিৰ মিশ্ৰণেৰে গঢ় লোৱা অস্থায়ী মানৱ দেহৰ মুখ্য উপাদান তেজৰ ৰঙেৰে এই মানৱ দেহ অংকন কৰা হৈছে। য'ত মিশ্ৰিত কৰা হৈছে মাটিয়া ৰং। বেটুপাতৰ প্ৰচ্ছদ ভাগৰ গাঢ় নীলাৰে বুজোৱা হৈছে যে মানুহৰ মন আৰু আত্মা অন্ধকাৰেৰে আৱৰা। তাতে থকা শান্তিৰ প্ৰতীকে আশাৰ বাট দেখুৱাইছে। বেটুপাতত বাওঁফালৰ জুইকুৰাই মানসিক দুখ-কষ্ট বুজাইছে আৰু সকলো বাধা-বিঘিনি অতিক্ৰমি আশাৰ বাটেৰে আগবাঢ়ি যাবলৈ শিকনি দিছে। কাৰণ আশা আছে বাবেই আমাৰ পৃথিৱীখন ধুনীয়া হৈ আছে আৰু থাকিব।

জেচমিন আৰা বেগম
পঞ্চম যান্মাসিক (বুৰঞ্জী বিভাগ)

শেষপৃষ্ঠাৰ বেটুপাতে কি কয়

জম্বুদ্বীপ হিচাপে পৰিচিত আমাৰ ভাৰতবৰ্ষৰ সিন্ধু নদীক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ়ি উঠা সভ্যতাই সহস্ৰাধিক বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰি আজিৰ ভাৰতবৰ্ষৰ আকাৰ লাভ কৰিছে। এই সমগ্ৰ পৰিক্ৰমাত ভাৰতবৰ্ষ জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ, ভাষা নিৰ্বিশেষে সকলোৰে মিলনভূমিৰূপে পৰিগণিত হৈছে। সেই তাহানিৰে পৰা চলি অহা এষাৰি আপ্তবাক্য 'অনেকৰ মাজত ঐক্য' — যিষাৰ বাক্যই ভাৰতবৰ্ষক সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। সেইষাৰি বাক্যৰ যথাৰ্থতা আমাৰ চিত্ৰখনৰ মাজেৰে নিৰূপণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে।

চিত্ৰখন ওপৰৰ পৰা লক্ষ্য কৰিলে সৰ্বশিখৰত জম্মু-কাশ্মীৰৰ নৌকাগৃহ অংকিত কৰা হৈছে যাৰ দ্বাৰা ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ প্ৰান্তৰ এক নান্দনিক আৰু প্ৰাচীন ঐতিহ্যৰ আভাস পোৱা যায়। তাৰ ঠিক তলতে অংকন কৰা হৈছে ভূ-স্বৰ্গ জম্মু কাশ্মীৰৰ প্ৰাণসদৃশ চিৰসেউজ পাইন গছ আৰু পাইনবোৰে সৌৰৱাই দিয়ে সিহঁতবোৰক আঁকোৱালি লৈ থকা ক'ৰবাত বৰফাবৃত আন ক'ৰবাত কুলু কুলু চঞ্চলা নিজৰাবোৰে নাচি থকা পাহাৰবোৰ।

তাৰ ঠিক তলতেই জিলিকি থকা এক শ্বাশ্বত চিহ্ন 'ওঁ'। ই প্ৰতিনিধিত্ব কৰে সমগ্ৰ ভাৰতীয় সভ্যতাৰ বিচাৰ যিয়ে প্ৰকাশ কৰে শান্তি। চিত্ৰখনৰ যিখিনি ঠাইত চিহ্নতো অংকন কৰা হৈছে সেইখিনি ঠাইতে তাহানিতে আৰম্ভ হৈছিল বেদৰ সৃষ্টি আৰু শিক্ষাৰ প্ৰচাৰ। তাৰ ঠিক সমান্তৰাল ভাৱে বাওঁফালে অংকন কৰা হৈছে এখন মুখ। এমুখ দাড়ি আৰু মূৰত এটি পাগুৰীৰে সেয়া এগৰাকী শিখ ধৰ্মাৱলম্বী ব্যক্তিৰ মুখ। সমগ্ৰ ভাৰতত সেয়া এক দায়বদ্ধ ভাৰতীয়ৰ চিনাকী ব্যক্তিত্ব। তাৰ ঠিক বাওঁফালে অংকন কৰা হৈছে — ভাক্ৰা নাংগল বান্ধ (Bhakra Nangal Dam), সৰিয়হ ফুলৰ দেশ পাঞ্জাবৰ যিয়ে এক বিশেষ ভূমিকা অৱলম্বন কৰিছে।

তাৰ ঠিক তলতেই অংকন কৰা হৈছে এক ভাস্কৰ্য — নামেই যাৰ পৰিচয়, তাজমহল। পৃথিৱীৰ আন আশ্চৰ্যৰ অন্যতম তাজমহলৰ পৰিচয় বেলেগকৈ দিয়াৰ প্ৰয়োজন নাই। মোগল সম্ৰাট ছাহজাহানৰ মমতাজ মহলৰ প্ৰতি থকা পত্নী প্ৰেমৰ নিদৰ্শন, চালে চকু ৰৈ যোৱা এক ভাস্কৰ্য তাজমহল বৰ্তমান বিশ্ববিখ্যাত এক পৰ্যটন কেন্দ্ৰত পৰিণত হৈছে। দুপৰীয়াৰ চোকা ৰ'দত জিলিকি উঠা তাজমহলে এতিয়াও কঢ়িয়াই আছে মোগল সাম্ৰাজ্যৰ ৰাজকীয় প্ৰেমৰ গাম্ভীৰ্য।

চিত্ৰখনৰ ৰাজস্থান-গুজৰাট অংশত ময়ুৰ, উট, গান্ধী যাঁতৰ ইত্যাদি অংকিত কৰা হৈছে। তদুপৰি তাজমহলৰ ঠিক তলতেই অংকিত কৰা বাঘ আৰু হাতীৰ জৰিয়তে এই প্ৰাণীসমূহৰ সংৰক্ষণৰ গুৰুত্বৰ বিষয়ে অৱগত কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে। তথ্য অনুযায়ী বিশাল জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰ কেন্দ্ৰ হিচাপে পৰিগণিত হোৱা ভাৰতবৰ্ষত ৮,৭১,৩১৮ বিধৰো অধিক জীৱ-জন্তুৰ প্ৰজাতি আছে। আমাৰ তথা সকলো ভাৰতীয় নাগৰিকৰ সজাগতা অবিহনে এই সকলো জীৱ-জন্তু কালৰ গৰ্ভত এদিন বিলুপ্ত হৈ যোৱাৰ আশংকা কৰা হৈছে আৰু জীৱ-জন্তুৰ সংৰক্ষণৰ গুৰুত্ব প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ চিত্ৰখনত ভাৰতীয় জীৱতো জন্তুৰ চিত্ৰ অংকন কৰা হৈছে। বিগত দশক কেইটাত প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত ভাৰতবৰ্ষই অভূতপূৰ্ব সফলতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। মংগল যানৰ সফল উৎক্ষেপনে ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰযুক্তিমুখিতাত এক নৱ লহৰ যোগ দিবলৈ সক্ষম হৈছে। ভাৰতবৰ্ষৰ অৰ্থনীতি বৰ্তমান বিশ্বৰ এক অন্যতম লেখত ল'বলগীয়া দ্ৰুত উন্নয়নশীল অৰ্থনীতি।

তদুপৰি বিভিন্ন শাস্ত্ৰীয় সংগীত নৃত্য-কলা তথা অন্যান্য শিল্পৰে চহকী দক্ষিণ ভাৰতীয় সংস্কৃতিক কথাকলি, ভাৰত নাট্যম আদি প্ৰতীকেৰে চিহ্নিত কৰা হৈছে। চিত্ৰখনৰ বংগৰ অংশত অংকিত কৰা হৈছে এগৰাকী মহিলা বাউল (Baul) শিল্পী। ইয়ে চিহ্নিত কৰিছে বংগৰ বিখ্যাত বাউল নৃত্য যিয়ে আন্তৰ্জাতিক পৰ্যায়ত প্ৰশংসা লভিবলৈ সক্ষম হৈছে।

আনপিনে উত্তৰ-পূৱ ভাৰত ইয়াৰ সাংস্কৃতিক বহুমুখিতা প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য, অতিথি পৰায়ণতা, বিভিন্ন ধৰণৰ জনজাতীয় খাদ্য সম্ভাৰ আৰু এশিঙীয়া গঁড়ৰ বাবে বিখ্যাত।

প্ৰীতম বৰঠাকুৰ
প্ৰথম ষাণ্মাসিক
(বিত্ত বিভাগ)

উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰৱেশদ্বাৰ হিচাপে অসমৰ প্ৰসিদ্ধ চাহ খেতি, নীলাচল পাহাৰত অৱস্থিত কামাখ্যা মন্দিৰ আৰু সাংস্কৃতিক দিশত বিহুনৃত্যৰ বাবে বিখ্যাত। উত্তৰ-পূব ভাৰতক মায়াৰ্ছ ২০০০ (Myers 2000)ৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ ভিতৰত সপ্তম চহকী জৈৱ বৈচিত্ৰপূৰ্ণ ক্ষেত্ৰ হিচাপে চিহ্নিত কৰা হৈছে। উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ ভাষা আৰু সংস্কৃতি মংগোলীয়, অষ্ট্ৰিক, দ্ৰাবিড় আৰু আৰ্য ইত্যাদি সংস্কৃতিৰ সভ্যতাৰ মিশ্ৰণ বুলিব পাৰি। ইয়াৰোপৰি ভাষাবিদসকলৰ গৱেষণা অনুযায়ী প্ৰায় ২২০ টাৰো অধিক ভাষা ব্যৱহাৰ কৰা জাতি-উপজাতি উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলত থকা বুলি কোৱা হৈছে।

এক কথাত ভাৰতবৰ্ষ এখন সাংস্কৃতিকভাৱে বহুমুখী দেশ। বিভিন্ন ধৰ্ম, জাতি, উপজাতি, পৰম্পৰা, লোকপ্ৰথা আদিৰে সমৃদ্ধ ভাৰতবৰ্ষক এখন ৰঙীন কলাজৰ সৈতে তুলনা কৰিব পাৰি যিয়ে ভাৰতবৰ্ষক অতুলনীয় দৃষ্টিভংগীৰে পৰ্যবেক্ষণ কৰিবলৈ বাধ্য কৰে। ভাৰতবৰ্ষৰ সৌন্দৰ্য হৈছে সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য আৰু আমি ইয়াক সংৰক্ষণ কৰিবলৈ প্ৰত্যেকে প্ৰতিশ্ৰুতি বদ্ধ হ'ব লাগিব।

উক্ত বেটুপাতত ভাৰতীয় জাতীয় ঐতিহ্য আৰু সংস্কৃতিক চেতনা সামগ্ৰীকভাৱে জাগৃত কৰাৰ প্ৰসংগ প্ৰকাশ কৰিবলৈ বিচৰা হৈছে।

সূচীপত্ৰ

অসমীয়া বিভাগ

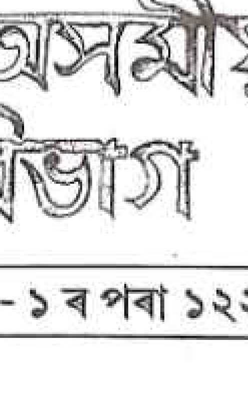

প্ৰবন্ধ
অন্তৰংগ আলাপ
কবিতা
গল্প
প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা
পৃষ্ঠা - ১ ৰ পৰা ১২২ লৈ

ENGLISH SECTION

Article
Poetry
Story
Page - From 123 to 168

हिंदी अनुभाग

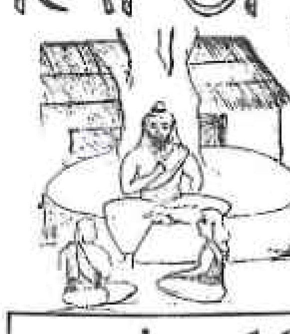

निबन्ध
कविता
कहानी
पृष्ठ संख्या 169 से 191 तक

প্ৰতিবেদন

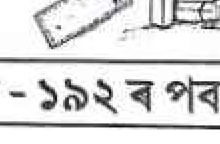

পৃষ্ঠা - ১৯২ ৰ পৰা

অসমীয়া বিভাগ

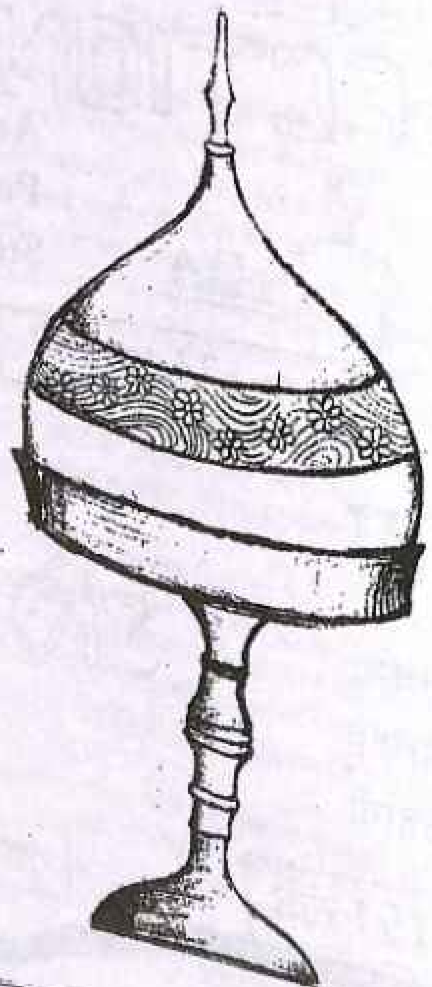

প্ৰবন্ধ শিতান

“ভাৰ নিজে যিমানেই সুন্দৰ নহওঁক কিয়, তাক সুন্দৰকৈ নসজালে সৰ্বজন চিত্তগ্ৰাহী হ'ব নোৱাৰে।”

— লৰ্ড চেষ্টাৰফিল্ড

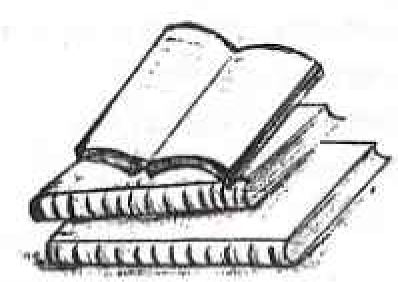

প্ৰবন্ধ

গানৰ লহৰ, প্ৰাণৰ পোহৰ — ডঃ বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি /৩
বিজ্ঞান চৰ্চাৰ অনুপ্ৰেৰণা — ড° ৰবীন্দ্ৰ কুমাৰ শৰ্মা /৬
শিক্ষাৰ প্ৰত্যাহবান — ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকা /৯
বিমুদ্ৰাকৰণ আৰু কলা ধনৰ ওপৰত আয়কৰ আইন — ড° জ্যোতিষ গোস্বামী /১২
অসমৰ জাতীয় সম্পদ স্বৰূপ ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ — ড° মৌচুমী দেৱী /১৫
... অৰণ্য মানৱ আৰু 'মলাই কাঠনি' — অমিত কুমাৰ ৰায়চৌধুৰী /১৯
সামাজিক বিকাশত মহিলা শিক্ষাৰ ভূমিকা — সীমা বৰ্মণ /২২
উত্তৰ গুৱাহাটীৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত দেৱালয় সমূহ — জয়িতা দাস /২৪
অসমীয়া নাটৰ আৰম্ভণি — পাৰ্থ প্ৰতিম হালৈ /২৬
বহাগ মাহ কেন্দ্ৰিক লোক উৎসৱ ঃ ভঠেলি আৰু সুঁৱৰি — লিপিকা নাথ /২৭
পৰিবেশ বিজ্ঞানৰ ভূমিকা — মধুমিতা তুমুং /২৯
দৰঙত পালন কৰা গীত-নৃত্যানুষ্ঠান — অঞ্জুৱাৰা আহমেদ /৩১
পৰিবেশ বিজ্ঞান ঃ এক নৈতিক দৃষ্টিভংগীৰে — বন্দিতা বড়ো /৩৫
ৰিঅ' অলিম্পিক- ২০১৬ ত ভাৰতৰ ভূমিকা — দেৱজিত কলিতা /৪০
হাজোৰ তীৰ্থক্ষেত্ৰ ঃ এটি আলোচনা — বীণা বেগম /৪১
আত্মহনন ঃ যুৱপ্ৰজন্মৰ বাবে এক সামাজিক ব্যাধি — ৰাজা ঠাকুৰীয়া /৪৫
অসম ৰাজ্যিক চিৰিয়াখানা — হীৰকজ্যোতি কলিতা /৪৭
অসমীয়া সকলৰ সাজপাৰ — সত্যম্ চৌধুৰী /৪৭
মাজুলী ঃ অসমৰ সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ ভঁৰাল — অৰবিন্দ বৰা /৪৮
আমাৰ সমাজ আৰু আমি — পৰীখা কলিতা /৫০
যুৱসমাজৰ শৃংখলাবোধ — চুমী কলিতা /৫১
নলবাৰী হৰি মন্দিৰৰ ৰাস মহোৎসৱৰ ইতিহাস — অনামিকা দাস /৫২
শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ শ্বিলং-চেৰাপুঞ্জীলৈ — সুভাষ দাস /৫৪
শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ ঃ বৰপেটালৈ — প্ৰথম আৰু তৃতীয় ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বৃন্দ /৫৫
হেণ্ডেৰাবাৰীৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত শ্ৰীশ্ৰী মা বাঘেশ্বৰী দেৱীৰ থান — তৃষ্ণা তালুকদাৰ /৫৮
টাবাঙত ৰাষ্ট্ৰীয় যুৱ প্ৰকল্প শিবিৰত — বিশ্বজিত কলিতা, মুনমুন বৰুৱা, জিণ্টু হালৈ /৫৯
টিহুৰ প্ৰসিদ্ধ মাখিবাহা সভা মহোৎসৱ — অংকিতা তালুকদাৰ /৬১
আব্ৰাহাম লিংকনৰ বিখ্যাত চিঠিখন — প্ৰিয়াংকু কুমাৰ গগৈ /৬৩
মাদাৰ টেৰেছা — সান্ত্বনা কলিতা /৬৪

প্ৰবন্ধ শিতান

অতিথি শিতান

গানৰ লহৰ, প্ৰাণৰ পোহৰ

ডঃ বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি
ভূতপূৰ্ব অধ্যাপক
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
অশেষ প্ৰাণত তোমাৰ স্পন্দ
আনে নৱসুষমাৰ
নীৰৱে বিলাই
আপোন কৰিলা তুমি উদয়।

হেজাৰজনৰে হ'ল
মুখৰ প্ৰাংগণ
উদাৰ চিত্তে কৰা
জ্ঞান বিতৰণ
শ্ৰদ্ধা নিষ্ঠা প্ৰীতি
তোমাৰেই দান
সফল কৰিলা কত স্বপ্ন।

শিথিল কৰি তুমি
তুলিলা সবল
মুক্ত দীপ্ত তৰ
হাঁহিমুখ মন
অতুল কিৰণ বিলাই
শতজনক
আপোন কৰিলা মনোমুগ্ধ।

অসম আমাৰ জন্মভূমি। আমাৰ ধাৰণা, চেতনা, সাধনা আৰু এষণাত অসমে সুবিশাল আকাৰ ধাৰণ কৰি ভাৰতত বিলীন হৈ পৰে। সেই অনন্য ভাৰত, দুষ্যন্ত আৰু শকুন্তলাৰ পুত্ৰ ৰাজকুমাৰ ভৰতৰ ৰাজ্যাভিষেকৰ অনঘ্য ক্ষণত পুৰোহিতে তেওঁক যি ভূখণ্ডৰ সম্ৰাট স্বৰূপে উল্লেখ কৰিছিল, কাশ্মীৰৰ পৰা কুমাৰিকালৈ, কচ্ছৰ পৰা কামৰূপলৈ বিস্তৃত হৃদয়ৰঞ্জক ভূখণ্ড, যাৰ শিৰত তুহিন শুভ্ৰ কিৰীটি, চৰণ যাৰ অনুক্ষণ পখালি থাকে অতলান্ত সাগৰে, যি দেশত অনৈক্যৰ মাজত চিৰকাল ঐক্য বিৰাজমান, সেইখন ভাৰত। আমাৰ প্ৰশস্তিত অসম আৰু ভাৰত হৈ পৰে একাত্ম - অভিন্ন।

কতযে নামেৰে মাতিছো তোমাক
জন্মভূমি শতৰূপা
সুজলা সুজাতা শান্তা সুনভা
অলকানন্দা অনসূয়া।

গভীৰ আঘাত কৰি দিয়া শাঁত
বুকুত ফুলোৱা প্ৰীতিৰ ফুল
উদাস হতাশ প্ৰাণত সানিলা
দোকমোকালিৰ হেন্তুলী বোল
তুমিয়ে জননী শান্তি-দায়িনী
আভনন্দিতা নিৰুপমা।

নদীৰূপে মেলা প্ৰেমৰ পোহাৰ
শস্য ৰূপেৰে যাচিলা আহাৰ
ক্লান্তি বিষাদ বিলীন কৰিলা
নীৰৱে বোৱাই স্নেহধাৰা।

তোমাৰ ধূলিত আছে নৱনীত
সমীৰণে তোলে কৰুণা- ঢৌ
সচিতে সপোনে যাচিলা সঘনে
জীৱনদায়িনী মমতা - মৌ
তুমি গৰীয়সী মাতৃ শ্ৰেয়সী
অপৰাজিতা প্ৰাণাধিকা।

এই দেশৰ বৰ্ণাঢ্য সংস্কৃতিয়ে বিশ্ব নিখিলৰ অগণন

সংবেদনশীল অনুসন্ধিৎসু লোকক চিৰকাল কৰি ৰাখিছে মন্ত্ৰমুগ্ধ, বিস্ময়াভিভূত; জীৱনৰ প্ৰতিটো পল-অনুপল, সামাজিক, অৰ্থনৈতিক, ধৰ্মীয় ধাৰাৰ প্ৰতিটো গ্ৰন্থি চিত্তবিনোদক সংস্কৃতিৰ দীঘ-বাণিয়ে কৰি ৰাখিছে সংকৰ্ষক, কৌতূহলোদ্দীপক।

অ' আমাৰ বুকুৰ আপোন
শান্তিৰূপা সংস্কৃতি
তোমাৰেই আলিংগনত
সঞ্জীৱিত দিৱস-ৰাতি।

ওঁঠত দিলা মধুৰ ভাষা
বুকুত প্ৰেমৰ সোণশিৰি
চকুত দিলা পৰম আশা
তৃপ্তি ঢালা জীৱনজুৰি
ক্লান্তপৰাণ সজীৱ কৰি
বুলাই দিয়া পৰশকাৰি।

আমাক কৰা মন্ত্ৰমুগ্ধ
বিশ্ব কৰা আন্দোলিত
সফল কৰি অলেখ স্বপ্ন
স্তব্ধ মনৰ দিয়া গতি।

বুকুৰ ভূগোল কৰি আকুল
অন্ধকাৰত জ্বলাই চাকি
দগ্ধ মৰুত বোৱাই দিয়া
বিশ্বপ্ৰেমৰ অমল নদী
আমি তোমাৰ অমোঘ বাণীৰ
সঞ্চাৰিণী প্ৰতিধ্বনি।

আমাৰ দেশৰ আবাল বৃদ্ধ বনিতাৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো সোপান স্পন্দিত, কল্লোলিত কৰি ৰাখে স্পৰ্শকাতৰ, মায়াময় সংগীতে। মানুহৰ দ্বিধা-দৈন্য, অশ্ৰু-আনন্দ, প্ৰাপ্তি-অপ্ৰাপ্তি-ঔৎসুক্য হৃদয়স্পৰ্শী ৰূপত সংগীতৰ মাধ্যমেৰে পৰিৱেশিত হয়। লোকগীতৰ পৰা বেদ-উপনিষদৰ স্তোত্ৰলৈকে অনিৰ্বচনীয় জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ গীতসমূহে আমাৰ দেশৰ জনগণৰ হৃদয়-মন, আকাংক্ষা-অভীপ্সাৰ সঠিক সংবাদ দিব পাৰে।

ইমান আপোন এই গানৰ ভুবন
ভুবন আৱৰি আছে অগণন সুৰ
সুৰৰ মায়াৰে ভৰে নীলিম গগন
গগনেও ঢালি দিয়ে সুৰ সুমধুৰ।

সুমধুৰ সুৰ লৈ আকুল জীৱন
জীৱন-জগত হয় সুৰত বিভোৰ
বিভোৰ পৰাণ প্ৰেম-প্ৰীতিত মগন
মগন হৃদয়ে কৰে ধ্বনী মধুৰ।

মধুৰ পলকে ৰচে অযুত সপোন
লপোন সামৰি ৰচে জীৱন মুকুৰ
মুকুৰ আৱৰি আছে উলাহৰ গান
উলাহৰ গানে ঢাকে বিষাদ অশ্ৰুৰ।

গানেই জ্বলায় প্ৰাণৰ লিখা, জ্ঞানৰ প্ৰদীপ। বেদ, ব্ৰাহ্মণ, স্মৃতি, সংহিতাই প্ৰজ্বলিত কৰে প্ৰজ্ঞামেধ; সৃষ্টি হয় নালন্দা-তক্ষশীলা ইত্যাদি বিভিন্ন পৰ্যায়ৰ প্ৰজ্ঞালয়ৰ। সেই কেন্দ্ৰত চামে চামে প্ৰৱেশ কৰে শিশু-কিশোৰৰ; কালক্ৰমত তেওঁলোকেই পৰিণত হয় বিজ্ঞ, বৰেণ্য, প্ৰবুদ্ধ লোকত। নবাগতসকলক আদৰিবলৈ প্ৰজ্ঞাকেন্দ্ৰৰ আবাসীবৃন্দৰ কণ্ঠেৰে নিঃসৃত হয় অকুণ্ঠ সগোত্ৰ চেতনাৰ, জীৱন-জগত সুখময়-প্ৰশান্তিময় কৰাৰ পৰম সংগীত।

হে সতীৰ্থ সমাগত
জনাও সাদৰ সম্ভাষণ
আমাৰ শুভকামনাৰে কৰা
ন-মনীষাৰ অংকুৰণ।
অদূৰত জ্বলে হেঙুলীয়া বেলি
জ্ঞানৰ ৰশ্মি ঢালি
মহা আলোকৰ অমল ৰেণু
লোৱা আশিস বুলি
প্ৰাণেৰে স্নেহেৰে শিক্ষাৰে তাৰ
জীৱন কৰা অনুপম।
প্ৰজ্ঞা লাগে নিষ্ঠা লাগে
সমাজ গঢ়িবলে'
আৰু লাগে অমিত সাহস
জীৱন গঢ়িবলে'
আমাৰ বন্ধ্যা ভৱিষ্যতৰ
ৰুক্ষ ঊষৰ থল
কৰা উৰ্বৰ বোৱাই আনি
সুপ্তি ভঙাৰ জল
ধ্যানেৰে জ্ঞানেৰে দীক্ষাৰে তাৰ
বিশ্ব কৰা নিৰুপম।

অসমৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত ইতিহাসত চিৰকাল গুৱাহাটীয়ে অধিকাৰ কৰি আছে এক চিত্তাকৰ্ষক অভিকেন্দ্ৰিক স্থান। সেই গুৱাহাটীৰে বৰ্তমান কালৰ এক উল্লেখ্য অঞ্চল হ'ল দিশপুৰ। ৰাজনৈতিকভাৱে অসম ছিন্ন-ভিন্ন হোৱাৰ পূৰ্বলৈ দিশপুৰ আছিল প্ৰায় প্ৰত্যন্ত, প্ৰশান্ত, পান্নাৱৰ্ণী অঞ্চল। মেঘালয়ৰ সৃষ্টি হোৱাৰ পাছত বহুকাল ছিলঙত অৱস্থিত অসমৰ ৰাজধানী স্থানান্তৰিত হ'ল গুৱাহাটীৰ দিশপুৰলৈ। হ্ৰস্বকালতে নিমাওমাও দিশপুৰ হৈ উঠিল সালংকৃতা; সেউজীয়া আস্তৰণ সংকুচিত কৰি তাত গঢ় লৈ উঠিল কংক্ৰিটৰ সাম্ৰাজ্য, উন্মেষ হ'ল বহু শিক্ষা কেন্দ্ৰৰ, অংকুৰিত হ'ল দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়। সময় সোপান অতিক্ৰম কৰি উক্ত মহাবিদ্যালয়ে বৰ্তমান বহু পৰিমাণে লাভ কৰিছে পৰিপূৰ্ণতা। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমৰ্পিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবৃন্দৰ হৃদয়-মন মন্থিত কল্লোলিত কৰি কেতিয়াবা ধ্বনিত-প্ৰতিধ্বনিত হয়নে শিক্ষানুষ্ঠানটিৰ প্ৰতি থকা সমৰ্পণ, আকৰ্ষণ, স্নেহ আৰু শ্ৰদ্ধাৰ অনুপ সংগীত?

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
অলেখ প্ৰাণত তোলা ছন্দ
অমল অংশুমালা
নীৰবে বিলাই
আমাক কৰিলা তুমি ধন্য।

হেজাৰজনেৰে হ'ল
মুখৰ প্ৰাংগণ
উদাৰ চিন্তে কৰা
জ্ঞান বিকিৰণ
প্ৰজ্ঞা নিষ্ঠা প্ৰীতি
তোমাৰেই দান
সফল কৰিলা কত স্বপ্ন।

শিথিল বক্ষ জুৰি
তুলিলা স্পন্দন
মুক্ত দীপ্ত কৰা
ছায়াঘন মন
অতুল বিভৱ যাচি
শতেকজনক
আমাক কৰিলা মনোমুগ্ধ। ●

[অসমীয়া সাহিত্যৰ আৱৰ্ত্তত ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি পৰিচিত জনপ্ৰিয় নাম। গল্প, উপন্যাস, প্ৰবন্ধ, নাটক, শিশু সাহিত্য, গীত, কবিতা ইত্যাদি সাহিত্যৰ বিভিন্ন দিশত তেওঁ প্ৰতিভাৰ স্বাক্ষৰ ৰাখিবলৈ সমৰ্থ হৈছে। মংগলদৈ নগৰত ১৯৫০ চনৰ ১৪ নৱেম্বৰ তাৰিখে জন্মলাভ কৰা ডাঃ মেধি গুৱাহাটীৰ কটন কলেজিয়েট হাইস্কুলৰ পৰা ১৯৬৪ চনত প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয়। কটন কলেজৰ পৰা ১৯৬৯ চনত তেওঁ কলা আৰু বিজ্ঞান উভয় শাখাৰ নৃতত্বৰ অনাৰ্চ পৰীক্ষাৰ্থীসকলৰ মাজত প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰি বি এছ চি ডিগ্ৰী লাভ কৰে। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ১৯৭১ চনত তেওঁ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰি নৃতত্বৰ এম এছ চি ডিগ্ৰী লাভ কৰে। আৰ্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবক্তা ৰূপে ১৯৭২ চনত তেওঁ কৰ্মজীৱনৰ পাতনি মেলে। ১৯৭৮ চনত তেওঁ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা অসমীয়া বিষয়ৰ স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়। অসমীয়া শিখসকলৰ সামাজিক সম্পৰ্কৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰি তেওঁ ১৯৯০ চনত ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰে; অসমীয়া শিখ সম্বন্ধে তথ্য নিৰ্ভৰ প্ৰণালীবদ্ধ অধ্যয়ন চলোৱা ড° মেধিয়েই হৈছে প্ৰথম ব্যক্তি। ১৯৮১ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ নৃতত্ব বিভাগত প্ৰবক্তাৰূপে যোগদান কৰি ১৯৯৯ চনত তেওঁ অধ্যাপক পদলৈ উন্নীত হয় আৰু ২০১৩ চনত তেওঁ সেই পদৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে।

উত্তৰ পূৱ ভাৰতৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মাজত গভীৰ অধ্যয়ন চলোৱা ড° মেধিৰ তত্বাৱধানত গৱেষণা কৰি এতিয়ালৈকে ২২ গৰাকী ব্যক্তিয়ে ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰিছে। তেওঁৰ প্ৰকাশিত গৱেষণা পত্ৰৰ সংখ্যা ১০০ খনতকৈয়ো অধিক। বৰ্তমানলৈ সক্ৰিয় ড° মেধিয়ে দেশ-বিদেশৰ চেমিনাৰ আদিত উত্তৰ পূৱ ভাৰতৰ তথ্যৰ ভিত্তিত নিয়মিতভাৱে বক্তৃতা প্ৰদান কৰি আহিছে।

ড° মেধিৰ অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰ অতি বিশাল। অসমীয়া আৰু ইংৰাজী দুয়োটা ভাষাতে তেওঁ ৰচনা কৰা পুথিসমূহে বিদ্বৎ সমাজ আৰু সাধাৰণ পাঠকৰ মাজত প্ৰচুৰ জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিছে। 'এখন দেশ, অলেখ মানুহ' গ্ৰন্থখনৰ বাবে ১৯৮২ চনত ভাৰতৰ সন্মানীয় ৰাষ্ট্ৰপতিৰ পৰা তেওঁ Certificate of Merit লাভ কৰে। অসমৰ State Film Award Festival ত তেওঁ দুবাৰকৈ (২০১০ আৰু ২০১৫) শ্ৰেষ্ঠ গীতিকাৰৰ পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছে।

অভিনন্দিত অৱসাদ (১৯৮২), আকাশ যিমান (১৯৮৪) আদি চুটিগল্পৰ পুথি, আজন্মৰ সহচৰ (১৯৮৫, উপন্যাস), আজৰি পৰৰ কবিতা (১৯৮৭), অংকুৰৰ পৰা অৰণ্যলৈ (২০০৭) আদি শিশু সাহিত্য, চৰাচৰ (১৯৯৮), পদুম পাতৰ পানী (১৯৯৪) ইত্যাদি প্ৰবন্ধ পুথি তেওঁৰ সাহিত্য সেৱাৰ উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন। এতিয়ালৈকে তেওঁ অসমীয়া ভাষাত বিভিন্ন বিষয়ক ১৬ খন পুথি ৰচনা আৰু ৪ খন পুথি সম্পাদনা কৰিছে। তেওঁ ৫ খন ইংৰাজী পুথি সম্পাদনা কৰিছে আৰু পত্ৰিকাৰ পাতত তেওঁৰ বহু উপন্যাস, গল্প আদি অপ্ৰকাশিত ৰূপত আছে।

কলেজৰ নিম্ন শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ থাকোতেই ড° মেধিয়ে অনাতাঁৰ কেন্দ্ৰৰ গীতিকাৰৰ স্বীকৃতি লাভ কৰে। বসুন্ধৰা, তোমাৰ বাবে, ক্ষোভ আদি কথাছবিৰ বাবে গীত ৰচনা কৰি তেওঁ পুৰস্কৃত হৈছে। কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়, আৰ্য বিদ্যাপীঠ কলেজ, কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ, জে বি ল কলেজ, দুধনৈ কলেজ, পুঠিমাৰী কলেজ, বেজেৰা আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়, অসম কিক বক্সিং সংস্থা, গুৱাহাটী ক্ৰীড়া সন্থা আৰু অনেক অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানৰ বাবে ৰচনা কৰা শীৰ্ষ সংগীতসমূহে ড° মেধিৰ গীত নিৰ্মাণৰ দক্ষতা আৰু সমৰ্পণ প্ৰকাশ কৰে।]

বিজ্ঞান চৰ্চাৰ অনুপ্ৰেৰণা

ড° ৰবীন্দ্ৰ কুমাৰ শৰ্মা
ভূতপূৰ্ব অধ্যাপক
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

[অসম বিজ্ঞান সমিতিৰ প্ৰাক্তন সভাপতি তথা সাধাৰণ সম্পাদক ড° ৰবীন্দ্ৰ কুমাৰ শৰ্মা গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক। “ভাৰতীয় বিজ্ঞানী”, “নতুন বৈজ্ঞানিক চিন্তা”, “পৰমাণু বোমাৰ আঁৰৰ কাহিনী” আদি তেখেতৰ প্ৰকাশিত পুথি। ড° শৰ্মাই পঞ্চাচৰো অধিক গৱেষণা মূলক প্ৰবন্ধৰ লগতে কেবাখনো পাঠ্যপুথি ৰচনা কৰিছে।]

মানুহৰ কৌতূহলী মনৰ বাবেই বিজ্ঞানৰ ক্ৰমবিকাশ সম্ভৱ হৈছে। এনে কৌতূহলৰ বাবেই নিজ পৰিবেশৰ চাৰিওফালে লক্ষ্য কৰা প্ৰাকৃতিক পৰিঘটনা সমূহৰ বিষয়ে মানুহৰ মনত জন্ম দিয়ে বিভিন্ন প্ৰশ্নৰ। প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰতে মানুহে সৃষ্টি কৰে নতুন জ্ঞান। বিজ্ঞানত নতুন জ্ঞান সৃষ্টি হয় বিজ্ঞানীসকলে তেওঁলোকৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচৰা প্ৰক্ৰিয়াত। যিকোনো সময়ৰ বিজ্ঞানী সকলৰ সন্মুখত পূৰ্বৰ বিজ্ঞানীসকলে চিন্তা, কৰ্ম আৰু অশেষ পৰিশ্ৰমৰে সঞ্চয় কৰি থৈ যোৱা জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতাৰ এক বিপুল সঞ্চয় মজুত থাকে। এই সঞ্চিত জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতা কোনোটোৱেই স্বয়ংসম্পূৰ্ণ নহয় বা সম্পূৰ্ণ ভ্ৰান্তিহীনো নহয়। এই অপূৰ্ণতাৰ ভিত্তিতেই বিজ্ঞানীসকলে তেওঁলোকে অনুসৰণ কৰিবলগীয়া অনুসন্ধানৰ পথ নিৰ্ণয় কৰি লয়। এনে অনুসন্ধানৰ ফলতেই ক্ৰমসঞ্চিত জ্ঞানৰ ভঁড়ালটো নতুন জ্ঞান সংযোজিত হয়।

প্ৰখ্যাত বিজ্ঞানী জে, ডি, বাৰ্ণালৰ মতে এই ক্ৰমসঞ্চিত ৰূপ বিজ্ঞানৰ এক প্ৰধান বৈশিষ্ট্য। ক্ৰমসঞ্চিত ৰূপৰ কাৰণেই কোনো কাল পৰ্যন্ত বিজ্ঞানে লাভ কৰা অৱস্থা বুলিলে সেই সময়লৈকে বিজ্ঞানত যি যি সত্য উদঘাটিত হৈছে, যি সূত্ৰ প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে, নতুন ধাৰণা গঢ় লৈছে বা পূৰ্বে প্ৰতিষ্ঠিত ধাৰণাৰ যি সংশোধন ঘটিছে তাৰেই একত্ৰীকৰণ বুজায়। বিজ্ঞান কিন্তু জ্ঞাত সত্য, ধাৰণা, তত্ত্ব বা সূত্ৰৰ সৰল একত্ৰীকৰণ নহয়। এনে ধাৰণা তত্ত্ব আদিৰ পুনৰীক্ষণ, বিশ্লেষণ, সমালোচনা নিৰন্তৰ চলি থাকে। এনে বিশ্লেষণ পুনৰীক্ষণৰ ফলত বহু নতুন ধাৰণাই গঢ় লৈ উঠে, বহু নতুন জ্ঞান সৃষ্টি হয়। কিন্তু লগতে কিছু বিধ্বস্তও হয়। ভঙা-গঢ়াৰ অহৰহ এই প্ৰক্ৰিয়াৰ মাজেৰেই বিজ্ঞানৰ সামগ্ৰিক বিকাশ অব্যাহত থাকে। খ্যাত-বিখ্যাত বিভিন্ন সময়ৰ, বিভিন্ন দেশৰ বহু বিজ্ঞানীৰ নিৰলস চিন্তা আৰু কৰ্মই এই ক্ৰমসঞ্চিত জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ অহৰহ পুষ্ট কৰি ৰাখে। জে, ডি বাৰ্ণেলে তেওঁৰ বিখ্যাত গ্ৰন্থ Science in History ত এই বিষয়ে কৰা আলোচনাত কৈছে যে বিজ্ঞানৰ নতুন জ্ঞান অন্বেষণকাৰী এজনক বিজ্ঞানী বুলিবলৈ হ'লে ইতিমধ্যে সঞ্চিত হৈ থকা জ্ঞানৰ বিষয়ে অৱগত হৈ থাকিব পৰাটোৱেই যথেষ্ট নহয়। এই ক্ৰম সঞ্চিত জ্ঞান ভাণ্ডাৰলৈ কিঞ্চিত হ'লেও তেওঁৰ অৱিহণা থকাটো প্ৰয়োজনীয়।

বিজ্ঞানৰ নতুন জ্ঞান সৃষ্টি হয় ইতিমধ্যেই প্ৰতিষ্ঠা লভা জ্ঞানৰ আধাৰত বিজ্ঞানীসকলে যুগুত কৰি উলিওৱা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচৰা প্ৰক্ৰিয়াত। এনেদৰে যুগুত কৰি উলিওৱা প্ৰশ্নক বিজ্ঞানীসকলে সমস্যা বা ইংৰাজীত 'প্ৰব্লেম' বুলিও কয়। জ্ঞান চৰ্চাত ব্ৰতীসকলৰ অনুভৱ হৈছে নতুন জ্ঞান সৃষ্টিৰ বাবে সমস্যা বা প্ৰশ্ন এটা সঠিকভাৱে যুগুত কৰি উলিয়াব পৰাটো উত্তৰ পোৱাতকৈও বেছি দৰকাৰী। সঠিক সমস্যাৰ যুগুত কৰাৰ বাবে প্ৰয়োজন হয় গভীৰ চিন্তা আৰু কল্পনাৰ। আইনষ্টাইনৰ ভাষাত “জ্ঞানতকৈও বেছি প্ৰয়োজন কল্পনাৰ” জ্ঞানৰ আধাৰত গভীৰ চিন্তা আৰু কল্পনাৰে এটা সঠিক আৰু মৌলিক সমস্যা নিৰ্ণয় কৰি ল'ব পাৰিলে এটা সময়ত ইয়াৰ সমাধানৰ নিশ্চয়তা প্ৰায় থাকেই। সমস্যাৰ সমাধান হোৱা মানেই নতুন জ্ঞান সৃষ্টি হোৱা আৰু জ্ঞানৰ ক্ৰমসঞ্চিত ভঁড়ালত নতুন সংযোজন হোৱা। কিন্তু এইনতুন জ্ঞানো নিৰীক্ষণ-পুনৰীক্ষণ-বিশ্লেষণ আৰম্ভ হৈ যায়। নতুন জ্ঞান সম্পৰ্কেও প্ৰশ্নৰ অৱতাৰণা হয়। মাথো প্ৰশ্নসমূহ

ক্ৰমে সূক্ষ্মৰ পৰা সূক্ষ্মতৰ হৈ যায়। উদাহৰণ স্বৰূপে পদাৰ্থৰ গঠন সম্পৰ্কে কৰা অনুসন্ধানৰ কথাকে ল'ব পাৰি। পদাৰ্থ যে পৰমাণুৰে গঠিত এই ধাৰণা পোনতে ডাল্টনে প্ৰতিষ্ঠা কৰে। ডাল্টনে পৰমাণু অবিভাজ্য বুলি ভাবিছিল। টমছনে ইলেক্ট্ৰন আৱিষ্কাৰ কৰাৰ পিছত আৰু বিকিউৰেলে তেজস্ক্ৰিয়তা আৱিষ্কাৰ কৰাৰ পিছত এই ধাৰণা ধূলিসাৎ হৈ যায়। তেতিয়া বিজ্ঞানী সকলৰ প্ৰশ্ন হৈছিল পৰমাণুৰ গঠন তেনেহ'লে কেনে হ'ব পাৰে? এই প্ৰশ্নৰে আধাৰত ৰাডাৰফোৰ্ডে কৰা তেওঁৰ বিখ্যাত আলফা কণিকাৰ বিচ্ছুৰণৰ পৰীক্ষাৰ ফলাফলৰ অধ্যয়নে দেখুৱালে যে সকলো পৰমাণুৰ ধনাত্মকভাৱে আহিত পৰমাণু কেন্দ্ৰ থাকে আৰু ইয়াৰ চাৰিওফালে ঋণাত্মকভাৱে আহিত ইলেক্ট্ৰনবোৰ ঘূৰি থাকে। কেনেকৈ ঘূৰি থাকে? এই সম্বন্ধেও নানা প্ৰশ্ন, নানা সন্দেহ। নীলছ্ ব'ৰে এক সম্ভাব্য সমাধান উলিয়ালে। প্ৰশ্নৰ অৱকাশ কিন্তু থাকিয়েই গ'ল। নতুন নতুন প্ৰশ্ন যুগুত কৰি লৈ বিজ্ঞানীসকলে অনুসন্ধান কৰি পৰমাণুৰ ধাৰণাৰ উন্নততৰ ৰূপ দিবলৈ ধৰিলে। নতুন ৰূপ, নতুন জ্ঞানে নতুন প্ৰশ্নকে জন্ম দিবলৈ ধৰিলে। এইবোৰৰ সমাধান বিচাৰোতেই আৱিষ্কাৰ হ'ল পৰমাণুৰ অভ্যন্তৰতে থকা ক্ষুদ্ৰাতিক্ষুদ্ৰ বহু মৌলিক কণাৰ। এইবোৰ সম্পৰ্কে গৱেষণা চলি থাকিল। গৱেষণা চলি থাকিল মানেই হ'ল নতুন সমস্যাৰ সমাধানৰ প্ৰয়াস চলি থাকিল। প্ৰশ্নৰ যেন এক অন্তহীন যাত্ৰা। এতিয়াও বিশ্বৰ বিভিন্ন বিশ্ববিদ্যালয়, গৱেষণাগাৰত বিজ্ঞানীসকলে নিজ কল্পনাৰে পদাৰ্থৰ গঠন সম্পৰ্কে সমস্যা যুগুত কৰি লৈ তাৰ সমাধানত ব্ৰতী হৈ আছে। এনেদৰে আন আন বিষয়তো বহু গৱেষক-বিজ্ঞানী-অধ্যাপক পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশৰ বিশ্ববিদ্যালয়, শিক্ষানুষ্ঠান আৰু গৱেষণাগাৰত নিয়োজিত হৈ আছে প্ৰকৃতিৰ ৰহস্যভেদৰ আকাংক্ষাৰে। নিত্য নতুন সমস্যা বা প্ৰশ্নও ওলায়েই আছে। নবেল বঁটা বিজয়ী প্ৰসিদ্ধ পদাৰ্থ বিজ্ঞানী ৰিচাৰ্ড ফাইনমেনে এবাৰ এনেদৰে কৈছিল 'যেতিয়াই কোনো এজন বিজ্ঞানীয়ে তেওঁ মনতে যুগুত কৰি লোৱা সমস্যা এটাৰ সমাধান উলিয়াব নোৱাৰে তেন্তে তেওঁ সেই বিষয়ে অজ্ঞ, যেতিয়া সমাধান কি হ'ব পাৰে সেই বিষয়ে এক ধৰণৰ উমান পায় তেতিয়া তেওঁ অনিশ্চিত; যেতিয়া তেওঁ সমাধান সম্পৰ্কে প্ৰায় পতিয়ন যায় তেতিয়াও কিন্তু তেওঁৰ মনত সন্দেহৰ কিছু ভাৱৰ থাকিয়েই যায়। এই সন্দেহ বা প্ৰশ্নই হ'ল ভৱিষ্যতৰ নতুন প্ৰশ্নৰ অংকুৰ। প্ৰকৃতিৰ নিহিত সত্য উদ্‌ঘাটনৰ কাৰণে বা আন কথাত সত্য প্ৰতিষ্ঠাৰ কাৰণে সন্দেহ কৰা বা প্ৰশ্ন কৰাৰ স্বাধীনতা, যুক্তি তৰ্কৰে সত্য গ্ৰহণ কৰাৰ মানসিকতা বিজ্ঞানৰ এক গভীৰ প্ৰমূল্য। কোনো সত্যৰ সংৰক্ষণৰ মানসিকতা বিজ্ঞানত নাথাকে। শাশ্বত সত্য বুলিও কোনো কথা নাথাকে। বৰঞ্চ উদ্‌ঘাটিত সত্যৰ প্ৰতিষ্ঠিত ধাৰণাৰ বিচাৰ-বিশ্লেষণ, পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰয়াসহে চলি থাকে।'

বিজ্ঞান চৰ্চাৰ ঘাই অনুপ্ৰেৰণা হ'ল প্ৰকৃতিৰ নিহিত সত্যৰ উদ্‌ঘাটন কৰা। এই অনুপ্ৰেৰণা আহে মানুহৰ কৌতূহলী মনৰ বাবে আৰু এই কৌতূহল ওপজে সঞ্চিত জ্ঞানৰ আধাৰত। ঘাই অনুপ্ৰেৰণা বোলাৰ কাৰণ হ'ল - আন অনুপ্ৰেৰণাও নোহোৱা নহয়। বৃত্তিগত গৌৰৱ আৰু নিজৰ কামৰ পৰা সন্তুষ্টি লভাৰ হাবিয়াস, প্ৰখ্যাত গৱেষক আৰু বিজ্ঞানীৰ পৰা সমাদৰ আৰু স্বীকৃতি লভাৰ ইচ্ছা আদিয়েও বিজ্ঞান চৰ্চাত ব্ৰতী হ'বলৈ উদ্‌গনি যোগায়।

সাধাৰণভাৱে দুই ধৰণৰ প্ৰত্যাহ্বান মোকাবিলা কৰাৰ প্ৰয়াসত বিজ্ঞানীসকলে সত্য উদ্‌ঘাটন কৰিবলৈ সক্ষম হয়। এনে এবিধ প্ৰত্যাহ্বান হ'ল বিজ্ঞানৰ বিশুদ্ধ মৌলিক সমস্যাৰ সমাধান কৰা। পৰমাণুৰ গঠন কেনেকুৱা, পৰমাণুৰ অভ্যন্তৰত থকা ক্ষুদ্ৰাতিক্ষুদ্ৰ কণিকা সমূহক কি বলে বান্ধি ৰাখে, বিশ্ব-ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি কেনেকৈ হ'ল, পোহৰৰ আচৰণ তৰংগৰ দৰে নে কণিকাৰ দৰে, ৰোগৰ বীজাণুৱে দেহত কি ধৰণে ক্ৰিয়া কৰে আদি প্ৰশ্ন বা সমস্যা হ'ল বিজ্ঞানৰ মৌলিক সমস্যা। এনে মৌলিক সমস্যা সমাধানত ব্ৰতী বিজ্ঞানীসকলে উদ্‌ঘাটিত হ'ব পৰা সম্ভাব্য সত্যই মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱনত কিবা প্ৰকাৰৰ ব্যৱহাৰৰ উপযোগী সঁজুলি নিৰ্মাণত সহায় কৰিব পাৰিব নে নোৱাৰে এই কথা বিবেচনা কৰি নাথাকে। সমস্যাৰ সমাধান কৰি সত্য উদ্‌ঘাটনেই হৈ পৰে লক্ষ্য। এয়া বিশুদ্ধ জ্ঞানান্বেষণ বুলিব পাৰি। অৱশ্যে এনেদৰে উন্মোচিত বহু সত্যই পৰৱৰ্তীকালত প্ৰযুক্তিৰ যোগেৰে মানুহৰ ব্যৱহাৰত লাগে। উদাহৰণ স্বৰূপে মাইকেল ফেৰাডেৰ বিদ্যুৎ চুম্বকীয় আৱেশ পৰিঘটনাৰ আৱিষ্কাৰ, বিদ্যুৎ চুম্বকীয় সূত্ৰ সমূহৰ উপস্থাপন এনে জ্ঞানান্বেষণৰ ফল। কিন্তু এই আৱিষ্কাৰৰ ভিত্তিতেই আধুনিক কালত বৈদ্যুতিক শক্তি উৎপাদন, বিতৰণ প্ৰযুক্তি মানৱ সমাজে লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। জে, জে, টমছনৰ ইলেক্ট্ৰনৰ আৱিষ্কাৰো এনে প্ৰয়াসৰে ফল। ইলেক্ট্ৰন আৱিষ্কাৰত তেওঁ ব্যৱহাৰ কৰা সঁজুলিয়েই আধুনিক যুগত আমি ব্যৱহাৰ কৰা টেলিভিছনৰ আদি ৰূপ। আনৱিক শক্তি, অৰ্ধ পৰিবাহীৰ অধ্যয়ন সম্পৰ্কেও একে কথাই ক'ব পাৰি। এনে উদাহৰণ বিস্তৰ আছে। মৌলিক সমস্যা সমাধানত ব্ৰতী বিজ্ঞানীয়ে সমস্যা সমাধানতেই সন্তুষ্টি লাভ কৰে ইয়াৰ সম্ভাব্য প্ৰয়োগ সম্বন্ধে বৰ বেছি বিবেচনা কৰি নাথাকে। হাঙ্গেৰীৰ ৰসায়ন বিজ্ঞানী এলবাৰ্ট জেণ্ট গিয়াৰ্গিয়ে (এওঁ ১৯৩৭ চনত নোবেল বঁটা লাভ কৰিছিল) এই বিষয়ে মতামত দিছিল

এনেধৰণৰ "মোৰ ওচৰলৈ যদি কোনো গৱেষক ছাত্ৰ আহি কয় যে তেওঁ মানৱ জাতিৰ কামত আহিব পৰাকৈ গৱেষণাৰ বিষয় ল'ব বিচাৰে যাতে গৱেষণা লব্ধ ফলাফলে মানুহৰ দুখ-দৰ্দশা মোচনত সহায় কৰিব পাৰে তেতিয়া তেওঁক কোনো দাতব্য অনুষ্ঠানলৈ যাবলৈহে উপদেশ দিম। বিজ্ঞানৰ গৱেষণা প্ৰকৃতিৰ ৰহস্যৰ সমাধান কৰি নিজে আনন্দ আৰু সন্তুষ্টি লভা জনৰ বাবেহে।"

আকৌ বিজ্ঞানী আৰু মানৱীয়তাবাদী ব্যক্তি হিচাবে প্ৰখ্যাত আইনষ্টাইনে নিজৰ বিজ্ঞান চৰ্চাৰ আৰু মানৱীয়তাবাদী বিবেচনাৰ অনুপ্ৰেৰণাৰ বিষয়ে কৈছিল - "মোৰ বৈজ্ঞানিক কৰ্মৰাজিৰ বাবে অনুপ্ৰেৰণা লাভ কৰো প্ৰকৃতিৰ ৰহস্য জনাৰ এক দুৰ্বাৰ বাসনাৰ বাবেহে। ন্যায় প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে মোৰ আগ্ৰহ বা মানুহৰ অৱস্থাৰ উন্নতিত অৱিহণা যোগোৱাৰ মোৰ ইচ্ছা এই অনুপ্ৰেৰণাৰ পৰা পৃথক।" দেখা যায় আইনষ্টাইনৰ বাবে তেওঁৰ জীৱনৰ দুই মুখ্য অন্বেষণৰ অনুপ্ৰেৰণা সম্পূৰ্ণ পৃথক। বহু বিজ্ঞানীৰ ক্ষেত্ৰতো একে ধৰণৰ অনুপ্ৰেৰণাৰ পাৰ্থক্য থাকে।

বিজ্ঞানীয়ে গ্ৰহণ কৰা দ্বিতীয়বিধ প্ৰত্যাহ্বান হ'ল মানুহৰ নিত্য নতুন আৱশ্যকতা পূৰণ, মানুহৰ জীৱনৰ মান উন্নয়ন, মানুহৰ সুখ-স্বাচ্ছন্দ্যৰ জীৱন যাপনৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় কৌশল উদ্ভাৱনৰ তাগিদা। উদাহৰণ স্বৰূপে বৰ্দ্ধিত জনসাধাৰণৰ খাদ্য যোগানৰ বাবে কৃষি বিজ্ঞানৰ গৱেষণা, মানুহৰ ৰোগ-ব্যাধি নিয়ন্ত্ৰণ, নিৰ্মূল, নিৰাময়ৰ বাবে কৰা অধ্যয়ন, যোগাযোগ ব্যৱস্থাৰ উন্নতি কল্পে কৰা গৱেষণা, নতুন নতুন মানুহৰ ব্যৱহাৰোপযোগী পদাৰ্থ আৱিষ্কাৰৰ প্ৰয়াস, মানুহৰ অতি প্ৰয়োজনীয় শক্তিৰ পৰম্পৰাগত-অপৰাম্পৰাগত উৎসৰ উন্নয়ন সন্ধান আদিও বিজ্ঞান গৱেষণাৰ আন এক মুখ্য অনুপ্ৰেৰণা। অৱশ্যে এই দুই অনুপ্ৰেৰণাৰ বৈশিষ্ট সম্পৰ্কে স্পষ্ট সীমাৰেখা থকা বুলিব নোৱাৰি। বহু ক্ষেত্ৰতে দুয়োবিধ প্ৰত্যাহ্বান পৃথকে বিবেচনা কৰিব নোৱাৰি।

প্ৰথমবিধ প্ৰত্যাহ্বান গ্ৰহণ কৰি বিজ্ঞান অন্বেষণৰ পৰা লাভ কৰা জ্ঞানে মানৱজাতিক বৌদ্ধিকভাৱে সমৃদ্ধ কৰে আৰু বৈজ্ঞানিক চিন্তা, জ্ঞান মানৱ সংস্কৃতিৰ অভিন্ন অংগ হৈ পৰে। দ্বিতীয় প্ৰত্যাহ্বান গ্ৰহণৰ ফলত উপলব্ধ জ্ঞানে মানুহৰ জীৱনৰ মান উন্নত কৰাত বৰগুণি যোগায়। বৈজ্ঞানিক জ্ঞান, প্ৰযুক্তিৰ যোগেদি মানুহৰ কামত আহিলেহে সৰ্বসাধাৰণৰ দৃষ্টি গোচৰ হয় আৰু বিজ্ঞানৰ উপযোগীতা উপলব্ধি কৰে। আনহাতে বহু ক্ষেত্ৰত বিজ্ঞানীসকলে নিৰলস চিন্তা আৰু কৰ্মৰে উন্মোচিত কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা বহু জ্ঞান সৰ্বসাধাৰণৰ অলক্ষিতে ৰৈ যায়।

বিজ্ঞানৰ ক্ৰমোন্নতিৰ পৰ্যায়ত সময়ে সময়ে এনে এক সন্ধিক্ষণত উপনীত হোৱা যায় যে কোনো প্ৰাকৃতিক পৰিঘটনা প্ৰতিষ্ঠিত আৰু পৰীক্ষিত জ্ঞানৰ সহায়ত সম্পূৰ্ণভাৱে ব্যাখ্যা কৰাটো অসম্ভৱ হৈ পৰে। ইতিমধ্যে সঞ্চিত ধাৰণাৰ আধাৰত এই নতুন সমস্যাৰ সমাধান কৰাটো সম্ভৱ নহয়। তেতিয়াই প্ৰয়োজন হয় সঞ্চিত ধাৰণাৰ শৃংখলৰ পৰা মুক্ত হৈ সম্পূৰ্ণ নতুন ধাৰণা প্ৰৱৰ্তন কৰাৰ। এনে সম্পূৰ্ণ নতুন ধাৰণা সৃষ্টিৰ পৰ্যায়কে কোৱা হয় বিজ্ঞানৰ বিপ্লৱ। গেলিলিঅ'ৰ পৰীক্ষা নিৰ্ভৰ বিজ্ঞান, লেভউৱছিয়েৰ, নিউটন, প্লাংক, ডাৰউইন, আইনষ্টাইনৰ যুগান্তকাৰী অৱদান সমূহক সেয়েহে বিজ্ঞানৰ একো একোটা বিপ্লৱ বুলি কোৱা হয়।

বিজ্ঞানৰ বিকাশৰ কাৰণ হ'ল মানুহৰ সত্যানুসন্ধানৰ প্ৰয়াস। সত্যানুসন্ধানৰ এই প্ৰয়াস মানৱজাতিৰ ইতিহাসত নতুন নহয় যদিও আমি আধুনিক বিজ্ঞান বুলিলে যি বুজো সেয়া বৰ বেছি পুৰণি নহয়। মানৱজাতিৰ নিজ ইতিহাসৰ তুলনাত আধুনিক বিজ্ঞানৰ বিকাশৰ কালছোৱা অতি ক্ষুদ্ৰ। পৃথিৱী নামৰ সৌৰজগতৰ এই গ্ৰহটোত মানুহ হিচাপে আমি বাস কৰা সময় ২ নিযুত বছৰৰ অধিক নহয়। ইয়াৰে বেছিভাগ সময়েই (প্ৰায় শতকৰা ৯৪ ভাগ) মানুহে পশুৰ দৰে খাদ্য আৰু আশ্ৰয়ৰ সন্ধানত অনাই-বনাই ফুৰিছিল, গুহাত বাস কৰিছিল, কৃষি কৰ্মৰ একো জ্ঞান নাছিল। মানুহে চিন্তা আৰু কৰ্মৰ সহায়ত এই অৱস্থাৰ পৰিবৰ্তন ঘটোৱা বেছি দিন হোৱা নাই। আমি আজি দেখিবলৈ পোৱা বহু বৈজ্ঞানিক কীৰ্তিৰ সম্পাদনাৰ সময় এশ বছৰ মানহে। বিদ্যুৎ চুম্বকত্বৰ আৱিষ্কাৰ, উন্নত যোগাযোগ ব্যৱস্থা, টেলিভিছন, অত্যাধুনিক স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ উপায় আদিৰ আৱিষ্কাৰ বৰ বেছিদিনীয়া নহয়। মাথো এশ-দুশ বছৰ পুৰণি। মানৱজাতিৰ ইতিহাসৰ তুলনাত এই সময় নিচেই তাকৰ (প্ৰায় শতকৰা .০০০১)। মানৱজাতিৰ সন্মুখত আছে নিযুত নিযুত বছৰ। মানৱ প্ৰগতিৰ বাবেই বিজ্ঞান চৰ্চা চলি থাকিব আৰু এই চৰ্চা হ'ব এতিয়ালৈকে সঞ্চিত জ্ঞানৰ আধাৰত। মহান বিজ্ঞানী আইনষ্টাইনে এখন বিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সকলক সম্বোধি কৈছিল "মনত ৰাখিবা, তোমালোকে আজি যিবোৰ কথা শিকিবলৈ পাইছা সেই সকলোবোৰ পূৰ্বজ সকলৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰমৰ ফল। এই সকলো জ্ঞান সৃষ্টি হৈছে পৃথিৱীৰ প্ৰতিখন দেশৰে মানুহৰ আগ্ৰহ আৰু অসীম পৰিশ্ৰমৰ কাৰণে। এই জ্ঞান তোমালোকলৈ আগবঢ়োৱা হৈছে যাতে তোমালোকে ইয়াক শ্ৰদ্ধাসহকাৰে গ্ৰহণ কৰা আৰু সঞ্চিত এই জ্ঞানলৈ নিজৰো অৱদান আগবঢ়োৱা আৰু এদিন বিশ্বাসৰ সৈতে ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ হাতত তুলি দিয়া।" ভৱিষ্যতৰ বিজ্ঞানী সকলৰ বাবে এয়াই প্ৰত্যাহ্বান।

শিক্ষাৰ প্ৰত্যাহ্বান

ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকা
মুৰব্বী তথা সহযোগী অধ্যাপিকা
অৰ্থনীতি বিভাগ

সাম্প্ৰতিক সময়ত শিক্ষকসকল 'প্ৰফেচনেল' হোৱাটো অতিকে প্ৰয়োজনীয়। প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰ পৰা উচ্চ শিক্ষাৰ স্তৰলৈকে শিক্ষক সকলৰ বাবে নিযুক্তিৰ পূৰ্বে আৰু চাকৰি-কালীন প্ৰশিক্ষণ অপৰিহাৰ্য।

ভাৰত চৰকাৰৰ মানৱ সম্পদ বিকাশ মন্ত্ৰালয়ে শেহতীয়াকৈ নতুন শিক্ষানীতিৰ খচৰা প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াইছে। 'নতুন খচৰা শিক্ষা নীতি, ২০১৬' শীৰ্ষক এই প্ৰস্তাৱনা ইতিমধ্যে ৰাজহুৱা কৰা হৈছে আৰু সৰ্বস্তৰৰ চৰ্চা-আলোচনা, তৰ্ক-বিতৰ্ক আহ্বান কৰাৰ উপৰিও নিৰ্দিষ্ট কমিটি গঠন কৰি পুনৰীক্ষণৰ বাবেও দিয়া হৈছে। মূল খচৰাত সন্নিবিষ্ট প্ৰস্তাৱ সমূহ অধ্যয়নৰ শেষত উক্ত কমিটিয়ে সংশ্লিষ্ট কৰ্তৃপক্ষৰ হাতত প্ৰতিবেদনো দাখিল কৰিছে। এই প্ৰতিবেদন তথা অন্যান্য মঞ্চৰ পৰা অহা পৰামৰ্শৰ ভিত্তিত হয়তো অতি শীঘ্ৰেই চৰকাৰে নতুন শিক্ষানীতি ঘোষণা কৰিব। এই খচৰা শিক্ষানীতিত নতুনকৈ প্ৰচলন কৰিব বিচৰা প্ৰস্তাৱ সমূহৰ লগতে মন্ত্ৰালয়ে শিক্ষাখণ্ডত দেখা দিয়া কেতবোৰ প্ৰাথমিক প্ৰত্যাহ্বানৰ কথা বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰিছে। ভাৰতৰ দৰে উন্নয়নশীল দেশত প্ৰত্যাহ্বানৰ আদি-অন্ত নাই। ভাৰতৰ বিশাল আকাৰৰ জনসংখ্যাই যিকোনো ক্ষেত্ৰতেই প্ৰত্যাহ্বানৰ সৃষ্টি কৰে। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। খচৰা শিক্ষানীতিত প্ৰায় এক ডৰ্জন প্ৰত্যাহ্বানৰ কথা উল্লেখ কৰা হৈছে। ইয়াৰে কেতবোৰ প্ৰত্যাহ্বান পূৰ্বৰে পৰাই আছে, যিবোৰক এতিয়ালৈ জয় কৰিব পৰা হোৱা নাই। আনহাতে, অন্য কেতবোৰ প্ৰত্যাহ্বানৰ সৃষ্টি হৈছে বিশ্বৰ পৰিবৰ্তিত পৰিস্থিতিৰ প্ৰেক্ষাপটত। যিধৰণৰেই নহওক কিয়, সফলতাৰে নীতি ৰূপায়নৰ এক পূৰ্বচৰ্ত হৈছে প্ৰত্যাহ্বানৰ চিনাক্তকৰণ। প্ৰত্যাহ্বানবোৰ যাত্ৰাপথৰ গড়খাৰৈ সদৃশ; পূৰ্বতেই চিনাক্ত কৰিব নোৱাৰিলে দুৰ্ঘটনাগ্ৰস্ত হোৱাৰ আশংকা থাকে। সেই দিশৰ পৰা বিচাৰ কৰিলে খচৰা শিক্ষানীতিত সঠিক ভাৱেই প্ৰত্যাহ্বান সমূহ সন্নিবিষ্ট কৰিছে। এই ৰচনাত এই প্ৰত্যাহ্বানবোৰৰ ওপৰত চমুকৈ আলোকপাত কৰা হ'ব।

ভাৰতৰ সংবিধানে শিক্ষাৰ অধিকাৰক মৌলিক অধিকাৰ হিচাপে স্বীকৃতি দিছে। বিগত সময়ছোৱাত চৰকাৰে 'সকলোৰে বাবে শিক্ষা' নীতি ৰূপায়ণ কৰাৰ বাবে অনেক আঁচনি কাৰ্যসূচী প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াইছে। তৎসত্বেও সকলোৰে শিক্ষা আহৰণ কৰিব পৰা নাই; বিভিন্ন স্তৰত অংশগ্ৰহণ সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই। সেয়েহে, শিক্ষা-আহৰণ আৰু শিক্ষাত অংশগ্ৰহণ হৈছে এক প্ৰধান প্ৰত্যাহ্বান। বিশ্বৰ অন্যান্য দেশৰ দৰে ভাৰততো আনুষ্ঠানিক শিক্ষা আৰম্ভ কৰাৰ পূৰ্বেই প্ৰাক্-প্ৰাথমিক স্তৰৰ শিক্ষাৰে শিশুসকলৰ প্ৰস্তুত কৰিব বিচাৰিছে যদিও অতি কম পৰিমাণতহে ই সফল হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। আকৌ ৬ বছৰৰ পৰা ১৩ বছৰৰ শিশুৰ যি বৃহৎ সংখ্যক স্কুললৈ নোযোৱাকৈ আছিল, চৰকাৰী প্ৰচেষ্টাৰ ফলস্বৰূপে বিশেষকৈ ২০০০ চনৰ পিচৰ পৰা এনে শিশুৰ সংখ্যা হ্ৰাস পাবলৈ লৈছে। সেয়ে হ'লেও, চৰকাৰী হিচাপমতেই এতিয়াও এক বুজন সংখ্যক ৬-১৩ বছৰৰ শিশু স্কুলৰ আৱেষ্টনীৰ বাহিৰতেই ৰৈ গৈছে। এয়া দেশৰ বাবে এক বৃহৎ অপচয়। একেদৰে, উচ্চ শিক্ষাত মুঠ নামভৰ্তিকৰণৰ অনুপাত

হৈছে মাথোন ২৩.৬ শতাংশহে। এই তথ্য ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ বাবে পোৱা গৈছে। ২০২০-২১ চনলৈ এই অনুপাত ৩০ শতাংশলৈ বৃদ্ধিৰ লক্ষ্য লোৱা হৈছে। এই লক্ষ্যত উপনীত হ'ব পৰাটোও এক বৃহৎ প্ৰত্যাহ্বান স্বৰূপ। উচ্চ-শিক্ষাতো দূৰৈৰ কথা, ভাৰতৰ বাবে নিৰক্ষৰতাও আজি পৰ্যন্ত এক প্ৰত্যাহ্বান হৈয়েই আছে। খচৰা নীতিত উল্লেখ কৰা মতে ভাৰতত সম্প্ৰতি বিশ্বৰ ভিতৰতেই সৰ্বাধিক ২৮২.৬ নিযুত নিৰক্ষৰ লোক আছে (এই তথ্য ২০১১ আৰু ই ৭ বছৰ বয়সৰ ওপৰৰ সকলোকে সামৰি লৈছে)। এই একে সময়তে ১৫-২৪ বছৰ বয়সৰ যুৱ-নিৰক্ষৰতা আৰু ১৫ বছৰ উৰ্দ্ধৰ সকলোকে সামৰি লোৱা প্ৰাপ্ত-বয়স্ক নিৰক্ষৰতাৰ ক্ষেত্ৰতো ভাৰতে বিশ্বৰ ভিতৰতে শীৰ্ষ স্থান অধিকাৰ কৰিছে। উক্ত দুই বয়স গ্ৰুপৰ সাক্ষৰতাৰ হাৰ হৈছে ক্ৰমে ৮৬.১ শতাংশ আৰু ৬৯.৩ শতাংশ। এনে পৰিস্থিতিৰ প্ৰেক্ষাপটত নিৰক্ষৰতা দূৰ কৰিব পৰাটোৱেই হৈছে সবাতোকৈ বৃহৎ প্ৰত্যাহ্বান, য'ত এতিয়াও লাখ লাখ মানুহে আখৰ লিখিব আৰু পঢ়িবকে নাজানে।

প্ৰাক্-প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰ পৰা উচ্চ স্তৰলৈকে শিক্ষাৰ গুণগত মান বৰ্তাই ৰাখিব পৰাটো হৈছে এই ক্ষেত্ৰখনৰ অন্যতম প্ৰধান প্ৰত্যাহ্বান। ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত চলোৱা বিভিন্ন সমীক্ষা প্ৰতিবেদনৰ তথ্যৰ উদ্ধৃতিৰে খচৰা শিক্ষানীতিত উনুকিয়াই দিয়া হৈছে যে বিভিন্ন স্তৰত বুজন সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আহৰণ কৰা শিক্ষাৰ মান উন্নত নহয়। এনে হোৱাৰ বিভিন্ন কাৰক আছে। উদাহৰণ স্বৰূপে, বহুতো শিক্ষানুষ্ঠানৰ আন্তঃগাঁথনিমূলক ব্যৱস্থাবোৰ অতিশয় দুৰ্বল। কোনো কোনো ঠাইত উপযুক্ত সংখ্যক অৰ্হতা সম্পন্ন শিক্ষকৰ অভাৱ। আন কোনোবা ক্ষেত্ৰত আকৌ পাঠ্যক্ৰম যথোপযুক্ত নহয়। খচৰা নীতিখনত কাঠফুলাৰ দৰে গঢ়ি উঠা ব্যক্তিগত খণ্ডৰ উচ্চ শিক্ষা অনুষ্ঠানবোৰৰ কথাও হৈছে, যিবোৰে গুণগত দিশটোত প্ৰত্যাহ্বান সৃষ্টিত অৰিহণা যোগাইছে। ভিন্ন স্তৰৰ শিক্ষানুষ্ঠানবোৰত খালী হৈ থকা শিক্ষকৰ পদ পূৰণ নকৰাৰ বাবে সৃষ্টি হোৱা সমস্যাৰ কথাও উনুকিওৱা হৈছে। এই প্ৰত্যাহ্বান সমূহ আমাৰ দেশৰ শিক্ষাখণ্ডৰ সৈতে দীৰ্ঘসময় জুৰি সংলগ্ন হৈ আছে আৰু আজি পৰ্যন্ত অমীমাংসিত এই প্ৰত্যাহ্বানবোৰে শিক্ষা ব্যৱস্থাটোক পঙ্গু কৰি পেলাইছে।

জ্ঞান আহৰণেই শিক্ষাৰ একমাত্ৰ উদ্দেশ্য নহয়। আহৰিত জ্ঞানৰ সহযোগত দক্ষতাৰ বিকাশ ঘটাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নিয়োগযোগ্য কৰি তোলাটো আধুনিক শিক্ষাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য। খচৰা শিক্ষানীতিয়ে প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ প্ৰেক্ষাপটত দক্ষতা বিকাশ আৰু নিয়োগযোগ্যতা বৃদ্ধিক অন্যতম প্ৰত্যাহ্বান বুলি উল্লেখ কৰিছে। কিয়নো, বেছিভাগ শিক্ষানুষ্ঠানতেই দক্ষতা আৰু নিয়োগযোগ্যতা বিকাশৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় প্ৰশিক্ষণ আদি দিয়াৰ সা-সুবিধা নাই।।

জ্ঞান আহৰণেই শিক্ষাৰ একমাত্ৰ উদ্দেশ্য নহয়। আহৰিত জ্ঞানৰ সহযোগত দক্ষতাৰ বিকাশ ঘটাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নিয়োগযোগ্য কৰি তোলাটো আধুনিক শিক্ষাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য।

আকৌ, সাম্প্ৰতিক সময়ত প্ৰচলিত পাঠ্যক্ৰমৰ দ্বাৰা আহৰিত জ্ঞান আৰু নিযুক্তিৰ বজাৰত নিয়োগকৰ্তাই বিচৰা কৰ্ম-জ্ঞানৰ মাজত অসামঞ্জস্য দেখা যায়। প্ৰযুক্তিৰ দ্ৰুত পৰিবৰ্তনে কৰ্ম ব্যৱস্থালৈ অনা পৰিবৰ্তনৰ ফলতে এনে অসামঞ্জস্যৰ উদ্ভৱ হৈছে। গতিকে, পাঠ্যক্ৰমলৈ প্ৰয়োজন অনুপাতে আনিবলগীয়া হোৱা পৰিবৰ্তনেও প্ৰত্যাহ্বানৰ সৃষ্টি কৰিছে বুলি নতুন খচৰা শিক্ষানীতিত উল্লেখ কৰা হৈছে।

তথ্য আৰু যোগাযোগ প্ৰযুক্তিয়ে সমগ্ৰ বিশ্বকে এক নতুন ৰূপ প্ৰদান কৰিছে। ভাৰতৰ শিক্ষাখণ্ডত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ দৰে এতিয়াও তথ্য আৰু যোগাযোগ প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰ হোৱা নাই। ভাৰতৰ দৰে অনগ্ৰসৰ অৰ্থনীতিৰ দেশৰ বাবে ই স্বাভাৱিক আৰু শিক্ষাখণ্ডৰ বাবে ই এক নতুন প্ৰত্যাহ্বান।

পৰিবৰ্তিত আৰ্থ-সামাজিক, সাংস্কৃতিক তথা প্ৰযুক্তিগত পৰিস্থিতিৰ সন্দৰ্ভত সুযোগ্য শিক্ষকৰ সুলভতাও ভাৰতৰ দৰে দেশৰ বাবে এক প্ৰত্যাহ্বান স্বৰূপ। সাম্প্ৰতিক সময়ত শিক্ষকসকল 'প্ৰফেচনেল' হোৱাটো অতিকে প্ৰয়োজনীয়। প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰ পৰা উচ্চ শিক্ষাৰ স্তৰলৈকে শিক্ষক সকলৰ বাবে নিযুক্তিৰ পূৰ্বে আৰু চাকৰি-কালীন প্ৰশিক্ষণ অপৰিহাৰ্য। অথচ, ভাৰতত আজিও এই ক্ষেত্ৰত সম্পূৰ্ণ ব্যৱস্থা আছে বুলি ক'ব পৰা নাযায়। এনে ব্যৱস্থাপনাৰ অভাৱে শিক্ষকসকলক পূৰ্ণ-সমল ব্যক্তিলৈ ৰূপান্তৰিত হোৱাত বাধা প্ৰদান কৰিছে। খচৰা শিক্ষানীতিয়ে অতি স্পষ্ট ভাষাৰে এই কথা উল্লেখ কৰিছে। শিক্ষকসকলৰ দায়বদ্ধতাৰ প্ৰশ্নটোও গুৰুত্বসহকাৰে সন্নিবিষ্ট কৰা হৈছে।

জাতি-ধৰ্ম-বৰ্ণ-লিঙ্গ নিৰ্বিশেষে শিক্ষাত সকলোৰে সম-

অংশীদাৰিত্বৰ প্ৰসঙ্গটোও প্ৰত্যাহ্বানৰ আওতালৈ অনা হৈছে। দেখা গৈছে যে ভিন্ন স্তৰৰ শিক্ষাত নামভৰ্ত্তিকৰণৰ ক্ষেত্ৰত দেশখনৰ ৰাজ্যসমূহৰ মাজত, অনুসূচীত জাতি-জনজাতি আৰু অন্যান্য পিচপৰা জাতি বৰ্গৰ ক্ষেত্ৰত, অৰ্থনৈতিক ভাবে দুৰ্বল আয়ৰ শ্ৰেণীৰ ক্ষেত্ৰত, শাৰিৰীকভাৱে বাধাগ্ৰস্তসকলৰ ক্ষেত্ৰত সম-অংশীদাৰিত্ব নাই। একেদৰে, পুৰুষ আৰু মহিলাৰক্ষেত্ৰতো শিক্ষাগত ব্যৱধান যথেষ্ট ব্যাপক। এনে ব্যৱধানবোৰে শিক্ষাত অসমতাৰ সৃষ্টি কৰি আহিছে। এই ব্যৱধান আঁতৰ কৰিব পৰাটোও হ'ব এক গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰত্যাহ্বান। সম্প্ৰতি, যুৱক-যুৱতীসকলৰ মাজৰ নিৰক্ষৰতা হাৰৰ মাজৰ ব্যৱধান হৈছে ৮.২ শতাংশ। ২০১১ চনৰ লোকপিয়ল মতে ১৫-২৪ বছৰ বয়সৰ যুৱকৰ সাক্ষৰতা হাৰ হৈছে ৯০ শতাংশ; তাৰ বিপৰীতে যুৱতীসকলৰ সাক্ষৰতাৰ হাৰ হৈছেগৈ ৮১.৮ শতাংশহে। প্ৰাপ্তবয়স্কৰ সাক্ষৰতাৰ ক্ষেত্ৰত পুৰুষ-মহিলাৰ ব্যৱধানৰ হাৰ হৈছে ১৯.৫ শতাংশ। পুৰুষৰ ৭৮.৮ শতাংশৰ বিপৰীতে মহিলাৰ সাক্ষৰতাৰ হাৰ হৈছেগৈ মাথোন ৫৯.৩ শতাংশ। এনেবোৰ অসমতা সামগ্ৰিকভাৱে উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰত বাধাৰ পৰিপন্থী। ব্যৱহাৰিক দিশৰ আঁসোৱাহবোৰ দূৰ কৰিবলৈ হ'লে এক সুদৃঢ় আৰু সবল প্ৰশাসনীয় সংগঠকৰ প্ৰয়োজন হয়। অন্যথা, ইও এক অন্যতম প্ৰত্যাহ্বান হিচাপে চিহ্নিত হৈছে।

উচ্চ শিক্ষাক আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়লৈকে লৈ যাবলৈ হ'লে গৱেষণাধৰ্মী অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা সবাতোকৈ বেছি। উপযুক্ত গৱেষণা আৰু উন্নয়নৰ বিষয়টো গুৰুত্ব সহকাৰে উল্লেখ কৰি খচৰা শিক্ষানীতিত ইয়াকো এক প্ৰত্যাহ্বান ৰূপে চিহ্নিত কৰা হৈছে।

পৰ্যাপ্ত পৰিমাণৰ ধনৰ অভাৱে চৰকাৰী খণ্ডৰ স্কুল-বিদ্যালয়বোৰক এৰাবাৰী সদৃঢ় কৰি তুলিছে। কেৱল আন্তঃগাঁথনি নিৰ্মাণেই নহয়, বিভিন্ন সৃজনীমূলক কাম-কাজ কৰিবৰ বাবে, নতুন নতুন পাঠ্যক্ৰম খোলাৰ বাবে, ৰাজ্যখনৰ ভিন্ন স্থানত গৱেষণামূলক অনুষ্ঠান আদি খোলাৰ বাবে পৰ্যাপ্ত পৰিমাণৰ ধনৰ প্ৰয়োজন। অতীতৰে পৰাই কেন্দ্ৰীয় সাধাৰণ বাজেটত শিক্ষাৰ বাবে ধাৰ্য কৰা ধনৰ পৰিমাণ অতি অসন্তোষজনক। এই প্ৰত্যাহ্বান জয় কৰিব নোৱাৰিলে শিক্ষাৰ বিকাশ প্ৰায় অসম্ভৱেই হ'ব।

শেহৰ প্ৰত্যাহ্বানটো এক সমন্বিত প্ৰয়াসৰ সৈতে সংযুক্ত হৈ আছে। খচৰা নীতিত কোৱা হৈছে ২০৩০ চনৰ ভিতৰত ৰাষ্ট্ৰসংঘই সদস্য ৰাষ্ট্ৰসমূহক 'সকলোকে অন্তৰ্ভূক্ত কৰিব পৰাকৈ শিক্ষা' প্ৰবৰ্তন কৰিবলৈ আহ্বান জনাইছে। এই আহ্বান ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ 'বিশ্ব বহন ক্ষমতা যুক্ত বিকাশ লক্ষ্য'ৰ সৈতে সংগতি ৰাখি কৰা হৈছে। অনাগত ১৫ টা বছৰত 'সকলোৰে বাবে শিক্ষা' সুনিশ্চিত কৰিব পৰাটোও হ'ব এক অভিলাষী প্ৰত্যাহ্বান।

খচৰা শিক্ষানীতিত উক্ত প্ৰত্যাহ্বানবোৰৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত সুনিৰ্দিষ্ট আৰু পৰিকল্পিত অভিযান আৰু লক্ষ্যযুক্ত উদ্দেশ্যেৰে বুজনসংখ্যক প্ৰস্তাৱ প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াইছে। এই খচৰা নীতি পূৰ্ণাঙ্গ শিক্ষানীতিলৈ ৰূপান্তৰিত হোৱাৰ পিচত যেতিয়া ৰূপায়নৰ সময় আহিব, তেতিয়াই এই প্ৰত্যাহ্বানবোৰকো সমপৰিমাণৰ গুৰুত্বসহকাৰে বিশ্লেষণ কৰিব লাগিব। ৰূপায়নৰ লগে লগে এই প্ৰত্যাহ্বান বোৰকো জয় কৰিব পৰাটোতেই নতুন শিক্ষানীতিৰ সফলতা নিৰ্ভৰ কৰিব।

'বিদ্যাৰ সমান বন্ধু নাই, ৰোগৰ সমান শত্ৰু নাই।"

— চাণক্য

বিমুদ্ৰাকৰণ আৰু কলা ধনৰ ওপৰত আয়কৰ আইন

ড° জ্যোতিষ গোস্বামী
প্ৰাক্তন মুৰব্বী তথা সহকাৰী অধ্যাপক
হিচাপ বিদ্যা বিভাগ

মানুহ এবিধ অদম্য বাসনাৰ ক্ৰমশঃ উৰ্ধমুখী ধাবাৰ প্ৰাণী। এটা অভাব পূৰণ হ'লে আন এটা অভাব পূৰণৰ ইচ্ছা জন্মা মনোবৃত্তিৰ প্ৰাণী। "মেচ লোই-হাইৰাৰ্কী অব নীডছ্" মতে মানুহৰ জীৱন শৈলী পাঁচটা স্তৰত বিভক্ত কৰিছে। প্ৰথম স্তৰ হ'ল জীয়াই থকাৰ মৌলিক প্ৰয়োজন যেনে ভোক, পিয়াহ, নিবাৰণ, উশাহ-নিশাহ, টোপনি, মৌনতা ইত্যাদি। ভাৰতৰ ২২ শতাংশ জনতাই দৰিদ্ৰ সীমা ৰেখাৰ তলত সহ অৱস্থান কৰি আছে। দ্বিতীয় স্তৰত নিৰাপদ আৰু নিৰাপত্তাত গুৰুত্ব দিয়া যেনে ঘৰ দুৱাৰ, ৰ'দ, বতাহ, বৰষুণ আদিৰ পৰা নিৰাময়। তৃতীয় স্তৰৰ প্ৰয়োজনীয়তা হ'ল প্ৰেম, ভাল পোৱা, বন্ধুত্ব আৰু সামাজিক দায়বদ্ধতা ইত্যাদি। চতুৰ্থ স্তৰৰ প্ৰয়োজনীয়তা হ'ল সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি, ভাল অনুপ্ৰেৰণাদায়ক হৈ সমাজত স্বীকৃতি পোৱা আৰু পঞ্চম স্তৰটো হ'ল পৰিত্ৰাণ আৰু মুক্তি বা আত্মবলিদান। গোলকীকৰণ অৰ্থনীতিত অৰ্থ বা ধনৰ দৃষ্টিভংগী দুটা। প্ৰথমটো বাহ্যিক আৰু দ্বিতীয়টো আত্মিক। প্ৰথমটো মতে অৰ্থ বা ধনৰ বৃদ্ধিয়ে হ'ব উন্নতি বা দুষ্কৃতিৰ মূল আৰু দ্বিতীয়বিধ দৃষ্টিভংগী মতে অৰ্থ বা ধন নামমাত্ৰ, কেৱল অগ্ৰাধিকাৰ পায় শিক্ষা আৰু চিন্তন।

যোৱা ৮ নবেম্বৰৰ মাজনিশা হঠাৎ কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে পাঁচশ টকীয়া আৰু এহেজাৰ টকীয়া নোট সমূহ নিষিদ্ধ কৰাত দেশখনৰ চাৰিওফালে এক অভাৱনীয় পৰিস্থিতিৰ উদ্ভৱ হৈছে। বৰ্তমান আমাৰ সমাজখনত ভোক, ক্ষুধা, দৰিদ্ৰতা, দুৰ্নীতি আদি সমস্যাই প্ৰতিযোগিতামূলক হাৰত বৃদ্ধি পাই আহিছে। ক্ষমতাৰে বলীয়ান হৈ এচাম দুৰ্নীতিগ্ৰস্থ মানুহে সামাজিক, সাংস্কৃতিক, অৰ্থনৈতিক তথা দেশৰ প্ৰতি কৰণীয় নূন্যতম সামাজিক দায়বদ্ধতা নোহোৱাত ৰাইজ বিবুধিত পৰিছে। মূল্যাংকণ কৰিলে দেখা যায় যে যি সকলক দেশৰ মংগলৰ বাবে জনপ্ৰতিনিধি তথা চৰকাৰী বিষয়া কৰ্মচাৰী হিচাপে গুৰু দায়িত্ব দিয়া হয় তেওঁলোকৰ পৰ্বতসম ভ্ৰষ্টাচাৰ দুৰ্নীতিয়ে ৰাইজক আজি হতবাক কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। আধুনিক সমাজ ব্যৱস্থাৰ মূল বুনিয়াদ বা ভেটি হৈছে অৰ্থনীতি। বৰ্তমান সময়ত মুদ্ৰা অৰ্থনীতিৰ সংস্কাৰে দেশৰ সৰ্বসাধাৰণ জনতাৰ মনত আশাৰ সঞ্চাৰ ঘটাইছে। বৰ্তমানৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী তথা বিত্ত মন্ত্ৰীৰ যুটীয়া প্ৰচেষ্টাত মুদ্ৰা বিমুদ্ৰাকৰণ এক নিতান্তই সাহসী আৰু ঐতিহাসিক পদক্ষেপ বুলি এচাম বিশিষ্ট অৰ্থনীতিবিদ লগতে গৰিষ্ঠ সংখ্যক সাধাৰণ ৰাইজেও স্বীকাৰ কৰিছে।

বিমুদ্ৰাকৰণ বা মুদ্ৰা পৰিবৰ্তনত সমগ্ৰ দেশ-বিদেশৰ ৰাজনৈতিক দল, এচাম ব্যৱসায়ীয়ে চৰকাৰ হঠকাৰী সিদ্ধান্তৰ ওপৰত বিভিন্ন প্ৰচাৰ মাধ্যমত প্ৰবল যুক্তিৰে ইয়াৰ সুদুৰপ্ৰসাৰী সুপ্ৰভাৱ নসাৎ কৰিছে। মুঠতে ভাৰতবৰ্ষত মুঠ জনগণৰ এচাম পুঁজিপতি আৰু ৰাজনীতিবিদ বিমুদ্ৰাকৰণৰ বিপক্ষে আছে আৰু সৰ্বসাধাৰণৰ গৰিষ্ঠ সংখ্যকে সপক্ষে থাকি চৰকাৰৰ মুদ্ৰানীতিৰ সুফল অনাগত দিনত ভাৰতীয় অৰ্থনীতি কি দৰে ৰূপায়িত হয় তাৰ প্ৰতি উদবাউল হৈ আছে।

সপক্ষে থকা সকলৰো চিন্তাধাৰা দুবিধ। এবিধে মুদ্ৰাকৰণৰ ভাল বেয়া হৃদয়ঙ্গম নকৰি কেৱল দলগত আনুগত্য বা সমৰ্থনৰ বাবে থিয় দিছে আৰু আনটো সমৰ্থনকাৰী দৰাচলতে সৰ্বসাধাৰণ দুখীয়া আৰু মধ্যবিত্ত পৰিয়ালে বিচাৰে কেৱল এখন সুস্থ সবল সমাজ য'ত দুৰ্নীতি ক'লা ধন আৰু সন্ত্ৰাসবাদ আদিৰ পৰা সমাজখন মুক্ত হয়।

বিমুদ্ৰাকৰণৰ বিপক্ষে মাতমতা সকলৰ এভাগে মোদী তথা বিজেপি বিৰোধী তথা চৰকাৰৰ মুদ্ৰা নীতি বিৰোধী। এওঁলোকে চৰকাৰৰ জন হিতকাৰী তথা চৰকাৰৰ যিকোনো কাৰ্যৱলীৰ ঘোৰ বিৰোধী। দ্বিতীয়বিধ হ'ল বিমুদ্ৰাকৰণে তেওঁলোকক যথেষ্ট ক্ষতিগ্ৰস্ত কৰিছে। যাৰ মজুত থকা কলাধন বেনামী সম্পত্তি আৰু অৰ্থনৈতিক লোকচানৰ দ্বাৰা ব্যৱসায়ৰ ক্ষতি হৈছে। এওঁলোকে কোনো নিৰ্দিষ্ট নীতি, আদৰ্শ, দল বাদ মতবাদক লৈ চিন্তিত নহয় কেৱল মজুত কলা ধন বৃদ্ধি আৰু কেনেকৈ পুৰণি পাঁচ শ আৰু এক হাজাৰ টকীয়া নোট সমূহ নতুন ৫০০ টকীয়া আৰু ২০০০ টকালৈ ৰূপান্তৰ কৰিব পাৰি; তেনেধৰণে চিন্তা চৰ্চাত ব্যস্ত। এ টি এম তথা বেংক সমূহৰ আগত লানি নিছিগা সাধাৰণ নাগৰিকৰ পুৰণা নোট সলনি/জমা আৰু পুৰণি পাঁচশ

আৰু হাজাৰ টকীয়া নোট সমূহ গাড়ীৰ তেল, ৰেল উৰাজাহাজত টিকট কিনা, বৈদুতিক মাচুল, পৌৰ নিগম, নিকায় তথা চৰকাৰী বিভাগত জমা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। বেংক আৰু ডাকঘৰত থকা একাউন্টত ১০ নবেম্বৰৰ পৰা ৩০ ডিচেম্বৰলৈ পুৰণি নোট জমা বা সলনি কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। এ.টি.এম. দৈনিক ২,৫০০/- টকাকৈ উলিয়াব পাৰিব আৰু বেংক একাউন্টৰ পৰা সৰ্ব্বোচ্চ প্ৰতি সপ্তাহত ২৪,০০০/- টকালৈ উলিয়াব পাৰিব। তথাপি এই ঘোষণাই সমগ্ৰ দেশত এক আলোড়ন সৃষ্টি কৰিছে। গ্ৰাম্যাঞ্চলত আন্তঃগাঁঠনি অভাৱে বহু ঠাইত এ.টি.এম. বিকল, এ.টি.এম.ত পৰ্যাপ্ত পৰিমাণৰ নোট নথকাৰ লগতে বহুতো মানুহৰ বেংকত একাউন্ট নাই। হঠাৎ পাঁচশ, এহাজাৰ টকীয়া নোট নুই কৰি দুইহাজাৰ টকীয়া নোট প্ৰচলনে ভ্ৰমণ, পৰ্যটন, হোটেল, ৰেষ্টোৰা, উৎসৱ, পাৰ্বণ, ইত্যাদিত যথেষ্ট অসুবিধা হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে।

কলাধন বুলিলে সাধাৰণতে এজন মানুহৰ আয় বৰ্হিভূত আয়কৰ আইনত দেখুওৱা মাত্ৰাতকৈ প্ৰকৃততে যথেষ্ট বেছি যাক গোপন বা অতিৰিক্ত আয় বোলা হয়। যাক কৰদাতাই তেওঁৰ বছৰি আয়ৰ বিভিন্ন উৎসৰ লগত নেদেখুৱাই চৰকাৰকো এই গোপন আয় বা কলা ধনৰ ওপৰত কৰ কাটিল নিদিয়ে। অপ্ৰিয় হ'লেও মুদ্ৰা পৰিবৰ্তনে দেশৰ সকলো স্তৰৰ নাগৰিকৰে নানা বাধা, দুখ-কষ্ট আৰু ত্যাগ স্বীকাৰ কৰিছে - একমাত্ৰ কলাধন নিৰ্মূলৰ দ্বাৰা চৰকাৰৰ দৃঢ় পদক্ষেপৰ বাস্তৱ ৰূপতো কি হয় তাকে চাবলৈ ৰাইজে নমনীয়তা অৱলম্বন কৰিছে।

কলাধন মজুত কাৰী কুকৰ্মই সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজক বিস্ময়াভিভূত হৈ পৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। মঠ, মন্দিৰ, নলা-নৰ্দমা, ডাষ্টবিনত পেলাই দিয়াৰ উপৰিও এচামে আকৌ গোপনে পুৰি পোলোৱা ঘটনাই সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজক হতবাক কৰিছে। ৰাইজেও অসীম ধৈৰ্যৰে বিমুদ্ৰাকৰণৰ প্ৰতি সমৰ্থন জনোৱাৰ মূল উদ্দেশ্য হ'ল মুদ্ৰানীতিৰ ব্যাপক সংস্কাৰ। এই মুদ্ৰানীতি সংস্কাৰৰ দ্বাৰা দেশত কলাধনৰ বিলোপ সাধন, জাল নোট হ্ৰাস তথা নোহোৱা কৰা উগ্ৰপন্থী তথা সন্ত্ৰাবাদী সংগঠনক বিত্তীয় সংকটত পোলোৱা আৰু নিকা নিৰ্বাচনৰ অৰ্থে কলাধনৰ দ্বাৰা হিচাপ বৰ্হিভুত ব্যয় সংকোচন ইত্যাদি উল্লেখযোগ্য পদক্ষেপ বুলি ক'ব পৰা যায়।

দেশৰ জনকল্যাণৰ অন্তৰায় হৈ পৰা কলা ধন আৰু দুৰ্নীতি নিৰ্মূল কৰিব পাৰিলে ভাৰতবৰ্ষ পৃথিবীৰ উন্নত দেশৰ শাৰীত উপনীত হ'বলৈ ই এক সুদুৰ প্ৰসাৰী পদক্ষেপ হিচাপে চিহ্নিত হ'ব। ভাৰতবৰ্ষৰ বৰ্তমান ১৩০ কৌটিৰো অধিক জনবহুল দেশত প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ ডিজিটেল অৰ্থনীতিৰ প্ৰয়োজনীয়তাই নিশ্চয়কৈ বিত্তৰ সুপ্ৰভাৱ পেলাব। এচামে আয়কৰ ফাঁকি দি দুৰ্নীতিৰে ৰাইজক প্ৰতাৰণা কৰি উন্নয়ণমূলক চৰকাৰী আঁচনি অসৎ উপায়েৰে আত্মসাৎ, ব্যৱসায়ত অত্যাধিক মুনাফা / লাভ অৰ্জন ইত্যাদিৰে সামাজিক জীৱন পংগু কৰিছে।

বিমুদ্ৰাকৰণৰ পিচত ভাৰতৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ মোডীয়ে দুৰ্নীতি আৰু কলাধনৰ বিৰুদ্ধে কৰা দ্বিতীয় বিধ যুদ্ধ হ'ল বেনামী সম্পত্তি উদ্ধাৰ আৰু জব্দ কৰাৰ ওপৰত কঠোৰ আইন বলবৎ কৰা হব বুলি "মন কী বাত" অনুষ্ঠানত দৃঢ়তাৰে ঘোষণা কৰিছে। আইনৰ দৃষ্টিত ৰাজনীতিবিদ, ক্ষমতাবান কোনো ব্যক্তিয়ে এই আইনৰ পৰা সাৰি যাব নোৱাৰে। গ্ৰাহকে মোবাইল বেংকিং, ই-বেংকিং ৰূপে কাৰ্ড, ইউ পি আই, ইউ এছ ডি ডি পদ্ধতিৰে লেনদেন কৰিলে দৈনিক ৫০ টকাৰ পৰা ৩০০০ টকালৈ লেনদেন কৰা ব্যক্তিয়ে ১,০০০ টকাকৈ ১৫,০০০ জন নাগৰিকে পুৰস্কাৰ লাভ কৰিব। প্ৰধানমন্ত্ৰীয়ে দুখন নগদ বিহীন আঁচনি 'লাকী গ্ৰাহক যোজনা" আৰু "ডিজি ধন ব্যাপাৰ যোজনা" জনসাধাৰণক বৰ দিনৰ উপহাৰ হিচাপে ২৫ ডিচেম্বৰত উদ্বোধন কৰিছে।

বিমুদ্ৰা কৰণৰ পাচত বেংক বা ডাকঘৰ একাউন্টত ১০ নবেম্বৰৰ পৰা ৩০ ডিচেম্বৰলৈ ২.৫০ লাখ বা ততোধিক জমা ৰাশিৰ বৰ্ণনা আয়কৰ বিভাগে জমাৰাশিৰ আয়কৰ বিৱৰণিত দেখুওৱা আয় আৰু নিৰ্দ্ধাৰিণ কৰা আয়ৰ মাজত অমিল কলা ধন খিনিক ৩০ শতাংশ কৰ ধাৰ্য কৰাৰ উপৰিও আয়কৰ আইনমতে ২৯০ (এ) ধাৰাত ২০০ শতাংশ পেনাল্টি আৰোপ কৰা হ'ব।

মুদ্ৰা পৰিবৰ্তনে গাঁৱলীয়া অৰ্থনীতিত বিৰূপ প্ৰভাৱ পলাইছে। পৰিছে। বেংক, এ.টি.এম. ইন্টাৰনেট তথা বিজুলি শক্তি সম্পূৰ্ণ বা আংশিক প্ৰভাৱে বিত্তীয় লেনদেনত স্বচ্ছ হোৱা নাই। বেংকৰ লগত পৰিচয় নথকা গাঁৱৰ এচাম খেতিয়কৰ সাঁচতীয় জমা ধন যেনে ধান আৰু অন্যান্য খেতিৰ ফচল, গৰু ছাগলী, গাখীৰ, মাছ বিক্ৰী ইত্যাদি মূলধন বেংকত নথৈ ঘৰত জমা ৰাখি আজি মহা সংকটত পৰিছে। এই উৎস প্ৰকৃতাৰ্থত কলা ধন নহয় যাৰ ফলত হৃদযন্ত্ৰ বিকল হৈ দুই এজনে মৃত্যু মুখত পৰিব লগা হৈছে।

দুৰ্নীতি কলা ধন মজুতকাৰী ঘটনাৰাজী আৰু সমগ্ৰ দেশত মুদ্ৰা বিমুদ্ৰাকৰণে কিছু পৰিমাণে সাফল্য লাভ কৰিছে। জন ধন একাউণ্টৰ পৰা কৌটিপতিৰ কলাধনৰ আয়কৰ তথা সংশ্লিষ্ট কতৃপক্ষৰ আওতালৈ আহিল। ইয়াৰ মাজতে এচামে ১০ শতাংশৰ পৰা ৪০ শতাংশ পৰ্যন্ত কমিচনৰ দ্বাৰা কলাধন

ৰগাধনলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিলে। বেংক বিষয়া-কৰ্মচাৰীৰ সততাহীনতাৰ বাবেওঁ এচাম কলাধন মজুতকাৰী ৰাজনৈতিক নেতা ইত্যাদিয়েও ৰাতিৰ ভিতৰতে মজুত কলা ধন ৰগা ধনলৈ ৰূপান্তৰ কৰিলে। ব্যতিক্ৰমত দুই এজন ধৰা পৰিল যদিও ভৰাতকৈ যথেষ্ট নগন্য। নগদ বিহীন, কেছলেছ্ বা ডিজিটেল লেনদেনে পৰৱৰ্তী সময়ত নিশ্চয় দেশৰ অৰ্থনীতিৰ এক যুগান্তকাৰী পদক্ষেপ হিচাপে চিহ্নিত হ'ব। কিন্তু ইয়াৰ বাবে জনসাধাৰণ সুশিক্ষিত হোৱাৰ উপৰিও আন্তঃগাঁঠনি পৰ্যাপ্ত হ'ব লাগিব। তাৰোপৰি বৈদ্যুতিক সেৱা তথা ইন্টাৰনেটৰ সুব্যৱস্থা থাকিলে নিশ্চয় পৰৱৰ্তী অৰ্থনৈতিক ব্যৱস্থাও মজুত হ'ব।

ইতিমধ্যে চৰকাৰে শেহতীয়াকৈ এখন নতুন আইন প্ৰস্তুত কৰিছে। এই আইন অনুসৰি যি সকলে ক'লা ধন বা আইনৰ আওতা নহা সম্পত্তি এপ্ৰিল মাহৰ ভিতৰত জমা থৈ স্বেচ্ছাই ঘোষণা কৰে তেতিয়াহ'লে এই ধনৰাশিৰ ৫০ শতাংশ চৰকাৰক আয়কৰ হিচাপে পৰিশোধ কৰিব লাগিব। ২৫ শতাংশ অঘোষিত কলা ধন লগে লগে ঘুৰাই দিব আৰু বাকী ২৫ শতাংশ চাৰি বছৰলৈ প্ৰধানমন্ত্ৰী গৰীৱ কল্যাণ যোজনা বিনিয়োগ কৰিব। চাৰি বছৰ পাছত এই ২৫ শতাংশ জমাকাৰীক বিনা সুদে ঘুৰাই দিব। চৰকাৰৰ নতুন কলা ধনৰ বাবে ঘোষিত আইনৰ আওতালৈ নহা অঘোষিত কলা ধন মজুত থকাসকলক চৰকাৰে কলা ধন জমাৰ ওপৰত ৮৪ শতাংশ আয়কৰ আৰু পেনাল্টি হিচাপে বাজেয়াপ্ত কৰিব।

শেহতীয়াকৈ সৰ্ববৃহৎ সন্থা 'অইল ইণ্ডিয়া মেনুফেক্চাৰ্ছ এছ'চিয়েচনে (এ আই এম অ') প্ৰস্তুত কৰা তৃতীয় প্ৰতিবেদনত এক ভয়াবহ তথ্য প্ৰকাশ পাইছে। প্ৰতিবেদনখনৰ মতে ২০১৭ চনৰ মাৰ্চ পৰ্যন্ত কৰ্মসংস্থান দেশত ৬০ শতাংশ পৰ্যন্ত হ্ৰাস হোৱাৰ লগতে ৰাজহ সংগ্ৰহ ৫৫ শতাংশ পৰ্যন্ত হ্ৰাস পোৱাৰ আশংকাই প্ৰবল। সামগ্ৰী নিৰ্মাণ আৰু ৰপ্তানি বাণিজ্যৰ সৈতে জড়িত ৩ লাখ অতি লঘু, ক্ষুদ্ৰ, মজলীয়া আৰু বৃহৎ উদ্যোগক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা সংস্থাটোৰ দ্বাৰা নিয়োজিত বিশেষজ্ঞ কমিটিয়ে দাখিল কৰা প্ৰতিবেদনখনত কোৱা হৈছে যে বিমুদ্ৰাকৰণৰ ফলত প্ৰায় সকলো ঔদ্যোগিক কাম-কাজ এক প্ৰকাৰ স্তব্ধ হৈ পৰিছে, তাৰ ভিতৰত আটাইতকৈ ক্ষতিগ্ৰস্ত হৈছে ক্ষুদ্ৰ আৰু মজলীয়া উদ্যোগ খণ্ড। উদ্যোগ খণ্ডই বিমুদ্ৰাকৰণক চৰকাৰৰ এক সাহসী পদক্ষেপ বুলি গণ্য কৰিলেও, বিমুদ্ৰাকৰণৰ এমাহৰ পিচতো যে ইয়াৰ নেতিবাচক প্ৰভাৱে উদ্যোগ খণ্ডক ক্ষতিকাৰক হ'ব তাক অনুমানেই কৰিব পৰা নাছিল বুলি প্ৰতিবেদনখনত উল্লেখ কৰিছে।

ৰপ্তানি বাণিজ্যৰ সৈতে জড়িত বিদেশী কোম্পানীকে ধৰি মজলীয়া আৰু বৃহৎ উদ্যোগত ৩০ শতাংশ কৰ্ম সংস্থাপন হ্ৰাস কৰাৰ লগতে ৪০ শতাংশ ৰাজহ হ্ৰাস পাইছে। মাৰ্চ পৰ্যন্ত কৰ্ম সংস্থাপন ৩৫ শতাংশ পৰ্যন্ত হ্ৰাস কৰিছে বিমুদ্ৰাকৰণৰ প্ৰথম মাহটোত। এই সময়ছোৱাত বৃহৎ কোম্পানী সমূহে হেৰুৱাইছে ৪৫ শতাংশ ৰাজহ। প্ৰতিবেদনত অনুমান কৰা মতে ২০১৭ চনৰ মাৰ্চ পৰ্যন্ত কৰ্ম সংস্থাপন হ্ৰাস আৰু ৰাজহ হানি ৪০ শতাংশ পৰ্যন্ত হ'বগৈ। বিমুদ্ৰাকৰণৰ প্ৰথম ৩৪ দিনত সামগ্ৰী প্ৰস্তুতকৰণ খণ্ডৰ মজলীয়া আৰু বৃহৎ উদ্যোগত কৰ্ম সংস্থাপন ৫ শতাংশ হ্ৰাস পোৱাৰ বিপৰীতে ৰাজহ ২০ শতাংশ নিম্নগামী হয়। মাৰ্চ পৰ্যন্ত এই হ্ৰাস ১৫ শতাংশ হোৱাৰ সম্ভাৱনা আছে বুলি প্ৰতিবেদনখনত কোৱা হৈছে।

বিমুদ্ৰাকৰণৰ ফলত দেশত অৰ্থনৈতিক বিপৰ্যয় সৃষ্টি হ'ব বুলি কৰা আশংকাক অমূলক বুলি অভিহিত কৰি কেন্দ্ৰীয় বিত্তমন্ত্ৰী অৰুণ জেটলিয়ে কয়, এপ্ৰিল-ডিচেম্বৰৰ সময়ছোৱাত প্ৰত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষ দুয়োকৰৰ সংগ্ৰহ বৃদ্ধিয়ে স্পষ্ট কৰে প্ৰস্তুতকৰণ খণ্ডকে ধৰি অন্যান্য অৰ্থনৈতিক পৰিক্ষেত্ৰৰ গতিশীলতাক। বিত্ত মন্ত্ৰীজনে কয় যে ২০১৫ বৰ্ষৰ তুলনাত ২০১৬ চনত এপ্ৰিল-ডিচেম্বৰৰ সময়ছোৱাত প্ৰত্যক্ষ কৰ সংগ্ৰহ ১২.০১ শতাংশ (৫.৫৩ লাখ কোটি টকা) বৃদ্ধি পাইছে। একেদৰে পৰোক্ষ কৰ সংগ্ৰহ ২৫ শতাংশ অৰ্থাৎ ৬.৩০ লাখ কোটিলৈ বৃদ্ধি পাইছে। বিত্তমন্ত্ৰীৰ মতে বিভিন্ন ৰাজ্যত ভেট সংগ্ৰহ বিপুলভাৱে বৃদ্ধি ঘটিছে। অসমৰ বিত্তমন্ত্ৰী ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মাৰ মতে ২০১৫ চনৰ ডিচেম্বৰলৈ অসমত বাণিজ্যিকীৰ আহৰণ ৭১৮.৮৩ কোটি আনহাতে ২০১৬ চনৰ ডিচেম্বৰত এইখণ্ডৰ আহৰণ হয় ৮৭৫.১০ কোটি অৰ্থাৎ ১৫১.৭৭ কোটি বৃদ্ধি পায়।

সহায়ক :
১। নিয়মীয়া বাৰ্তা : 'বিমুদ্ৰাকৰণ আৰু মানসিকতা', ডাঃ দীনেশ চন্দ্ৰ গোস্বামী, ৯ ডিচেম্বৰ, ২০১৬
২। নিয়মীয়া বাৰ্তা : 'মুদ্ৰানীতিৰ ৰাজনীতি আৰু আমাৰ ধৈৰ্য্যচ্যুতি', চিন্ময় কলিতা, ২১ ডিচেম্বৰ, ২০১৬
৩। আমাৰ অসম : 'সাধাৰণ নাগৰিকৰ দৃষ্টিত বিমুদ্ৰাকৰণ' আবু নাছাৰ চাইদ আহমদ, ২৬ ডিচেম্বৰ, ২০১৬
৪। অসমীয়া প্ৰতিদিন : ১০ জানুৱাৰী, ২০১৭
৫। দ্য আছাম ট্ৰিবিউন আৰু দ্য ইক'নমিক টাইমছ্
৬। ইন্টাৰনেট

অসমৰ জাতীয় সম্পদ স্বৰূপ ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ

ড° মৌচুমী দেৱী
সহকাৰী অধ্যাপিকা
ব্যৱস্থাপনা বিভাগ

যাত্ৰা দলসমূহ বিভিন্ন কাৰণবশতঃ বেছি দিন জীয়াই থাকিব নোৱাৰিলে, তথাপিও অসমীয়া নাট্য-জগতত এক চিন থৈ গ'ল। অসমীয়া যাত্ৰা পাৰ্টিৰ উত্থানত ওস্তাদ হিচাপে খ্যাত ব্ৰজনাথ শৰ্মাৰ বৰঙণি অনবদ্য।

নাট্যকলা হৈছে পৰিবেশ্য কলাৰ এনে এক অনবদ্য অংগ য'ত অভিনয়, গীত, নৃত্য, চিত্ৰকলা স্থাপত্য আদি আটাইৰে সমাহাৰ দেখা যায়। যিয়ে উত্থাপিত বিষয় বস্তু অধিক আকৰ্ষণীয় আৰু মনোগ্ৰাহী কৰি তোলে। নাটকৰ জন্ম কেতিয়া আৰু কেনেকৈ হৈছিল, তাৰ সঠিক উল্লেখ পোৱা নাযায়। তথাপিও জনা যায় যে, আদিম কালৰ মানৱে চিকাৰৰ পৰা আহি নিজৰ চিকাৰৰ কথা আনৰ আগত আকাৰে ইংগিতে বৰ্ণনা কৰিছিল। কিজানি তাৰে পৰা অভিনয় কলাৰ আৰম্ভণি হয়। উল্লেখ আছে যে, স্বৰ্গত দেৱতাসকলে অসুৰ বধৰ ভয়ত অন্তত নাটৰ মাধ্যমেৰে বিজয় উল্লাস কৰিছিল। ভৰত মুনিয়ে নাট্যশাস্ত্ৰক পঞ্চম বেদৰ আখ্যা দিছে। ভাৰতবৰ্ষত নাটকৰ ক্ৰম-বিৱৰ্তনৰ এক দীঘলীয়া ধাৰা দেখা যায়। ভাৰতত নাট্যকলাৰ প্ৰচলন সংস্কৃত নাটকৰ জৰিয়তে আৰম্ভ হৈছিল পোন প্ৰথম খ্ৰীষ্টপূৰ্ব দ্বিতীয় শতিকাত যিয়ে খ্ৰীষ্টাব্দ প্ৰথম আৰু দশম শতিকাৰ মাজত প্ৰসাৰ লাভ কৰিছিল। বৰ্তমান কেৱল কেৰালাৰ কোডিয়ট্ৰম (Kodiyattam) নামৰ নাট্যকলায়ে সংস্কৃত নাটকৰ ধাৰা অক্ষুন্ন ৰাখিছে। UNESCO য়ে কোডিয়ট্ৰমক Masterpiece of the Oral of Intangible Heritage of Humanity হিচাপে আনুষ্ঠানিকভাৱে স্বীকৃতি দিছে। পেছাদাৰী বা অপেছাদাৰী মঞ্চনাট্যৰ সমান্তৰালভাৱে ভাৰতত বিভিন্ন স্বকীয় লোকনাট্যৰ প্ৰচলন প্ৰায় প্ৰতিখন ৰাজ্যত দেখা যায় যেনে বেংগলৰ যাত্ৰা, ওড়িষ্যাৰ পালা, উত্তৰ ভাৰতৰ ৰামলীলা, উত্তৰ প্ৰদেশৰ ৰাসলীলা, মহাৰাষ্ট্ৰৰ তমাসা, কেৰালাৰ কথাকলি ইত্যাদি।

ভাৰতৰ অন্য প্ৰান্তত সংস্কৃত নাটৰ প্ৰচলনৰ সমসাময়িকভাৱে অসমতো সংস্কৃত নাট প্ৰদৰ্শিত হৈছিল। কিন্তু ভাষা আৰু প্ৰকাশ ভংগীৰ জটিলতাৰ বাবে এইনাটসমূহ জনতাৰ মাজত অধিক জনপ্ৰিয় হোৱা নাছিল। সাধাৰণ জনতাৰ মাজত বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ মত-আদৰ্শ তথা সামাজিক বিষয়বস্তু উপস্থাপনৰ অৰ্থে বৈষ্ণৱ গুৰু শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে অংকীয়া নাটৰ সৃষ্টি কৰিছিল। এই নাটসমূহত মৈথেলী আৰু অসমীয়া ভাষাৰ সংমিশ্ৰণত ব্ৰজাবলী ভাষাৰ প্ৰয়োগ কৰিছিল। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ ৰচনা আৰু পৰিচালনাৰে ১৪৬৮ চনত প্ৰদৰ্শিত হোৱা চিহ্নযাত্ৰা নাটকখনেই প্ৰথম অসমীয়া নাটক। পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত শংকৰদেৱৰ শিষ্য মাধৱদেৱ, দামোদৰদেৱ আৰু আন আন সত্ৰাধিকাৰসকলে বিভিন্ন অংকীয়া নাট ভাওনা ৰচনা কৰিছিল। তাৰ সমান্তৰালভাৱে অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত বিশেষকৈ নামনি অসমত পুতলা নাচ, ঢুলীয়া-বায়ন, খুলীয়া, ওজাপালি,

কুশানগান আদি লোকনাট্য সমূহে দৰ্শকৰ মাজত এক সুকীয়া ঠাই অধিকাৰ কৰি আহিছে। বৃটিছসকলে অসমত প্ৰৱেশ কৰাৰ লগে লগে অসমৰ ভাষা-সংস্কৃতিলৈ বহিৰাগতৰ প্ৰভাৱ পাবলৈ ল'লে। তেনে এক নতুন সংযোজন হ'ল যাত্ৰা পাৰ্টি। ইংৰাজৰ আগমনৰ ফলত ভাৰতৰ অন্য প্ৰান্তৰ আৰু বিশেষকৈ বংগৰ লগত সাংস্কৃতিক আদান-প্ৰদান হ'বলৈ ল'লে যাৰ ফলত অসমৰ নাট্য জগতত বাঙালী যাত্ৰা পাৰ্টিৰ প্ৰভাৱ পৰিবলৈ ল'লে। ইংৰাজৰ প্ৰশাসনিক কাম-কাজৰ বাবে অসমৰ কেতবোৰ অঞ্চলত যেনে— নামনি অসম, হোজাই, ফৰকাটিং, মৰিয়ণী ইত্যাদিত থিতাপি লোৱা বাংলা ভাষীয় লোকসকলৰ লগতে অসমীয়া লোকসকলৰ মাজতো এই যাত্ৰা পাৰ্টিসমূহে সমাদৰ লাভ কৰিবলৈ ল'লে। প্ৰথমে বঙালী নাটকসমূহ অসমীয়া ভাষালৈ অনুবাদ কৰি প্ৰদৰ্শিত হৈছিল। পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত অসমীয়া মৌলিক নাটক যাত্ৰা পাৰ্টি বা 'খোলা-গান'ৰ মঞ্চত প্ৰদৰ্শিত হ'বলৈ ল'লে। ধনেশ্বৰ শৰ্মাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত 'নল-দময়ন্তী' নাটখন যাত্ৰা দলৰ মঞ্চত প্ৰদৰ্শিত প্ৰথম অসমীয়া নাটক। এইখিনিতে অসমৰ কেইটামান উল্লেখনীয় যাত্ৰা পাৰ্টিৰ নাম উল্লেখ কৰা হ'ল— তিথিৰাম বায়নৰ যাত্ৰা পাৰ্টি (স্থাপিত ১৮৭১চন), পাঠশালা থিয়েটাৰ পাৰ্টি (১৯১০চন), শিলা-কালিকা অ'পেৰা পাৰ্টি (১৯২১ চন), দক্ষিণ গণকগিড়ী অ'পেৰা পাৰ্টি (১৯২৪ চন), আসাম কহিনুৰ অ'পেৰা পাৰ্টি (১৯৩০চন) আদি। যদিও এই যাত্ৰা দলসমূহ বিভিন্ন কাৰণবশতঃ বেছি দিন জীয়াই থাকিব নোৱাৰিলে, তথাপিও অসমীয়া নাট্য-জগতত এক চিন থৈ গ'ল। অসমীয়া যাত্ৰা পাৰ্টিৰ উত্থানত ওস্তাদ হিচাপে খ্যাত ব্ৰজনাথ শৰ্মাৰ বৰঙণী অনবদ্য। একেবাৰে অভিনেতা, নাট্য-পৰিচালক, নৃত্য-পৰিচালক, সাজ-সজ্জা পৰিচালক (Costume Designer) ব্ৰজনাথ শৰ্মাই অসমৰ যাত্ৰা পাৰ্টিসমূহলৈ আমোল পৰিৱৰ্তন আনে। যাত্ৰা পাৰ্টিসমূহক বাণিজ্যিক ৰূপ দিয়াৰ অৰ্থে তেওঁ নগাঁৱৰ বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱাৰ লগ হৈ ১৯৩০চনত অসম কহিনুৰ অ'পেৰা পাৰ্টি গঢ় দিয়ে। এই যাত্ৰা পাৰ্টিয়ে অসমৰ বিভিন্ন ঠাই ভ্ৰমি স্থায়ী মঞ্চ ভাড়াত লৈ নাট পৰিৱেশন কৰে। দৰ্শকৰ আকৰ্ষণৰ বাবে তেওঁ কেতবোৰ পদক্ষেপ লয়। তেনে এক প্ৰচেষ্টাত তেওঁ যাত্ৰা পাৰ্টিলৈ সহ অভিনয়ৰ বাট মোকলায়। যাত্ৰা পাৰ্টিত অভিনয়ৰ বাবে আগবাঢ়ি অহা মহিলা শিল্পীসকলৰ দুগৰাকী যোৰহাটৰ, দুগৰাকী নগাঁৱৰ পুৰণিগুডামৰ আৰু নাজিৰাৰ এগৰাকী আৰু তেওঁলোকৰ নামসমূহ হ'ল— গোলাপী দাস, সৰ্বেশ্বৰী দাস, ফুলেশ্বৰী দাস, লাৱণ্য দাস, শৈলবালা দেৱী আৰু বিনোদা গগৈ। অসমীয়া ৰক্ষণশীল সমাজৰ বাধা নেওচি এই সাহসী মহিলা কেইগৰাকী যাত্ৰা পাৰ্টিত অভিনয়ৰ বাবে আগবাঢ়ি আহি নাট্য জগতত এক আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিলে। তেওঁলোক আমাৰ ধন্যবাদৰ পাত্ৰী। ব্ৰজনাথ শৰ্মাই এই মহিলা শিল্পী কেইগৰাকীক পাঠশালাৰ মুখ্য বিহাৰ্ছেল কেম্পলৈ আনি অভিনয়ৰ সকলো দিশসমূহ শিকাই-বুজাই ১৯৩০ চনৰ নৱেম্বৰ মাহত ডুমডুমাত সহ-অভিনয়ত অভিনয়ৰ প্ৰথমখন নাট 'মৰাণ-জিয়ৰী' মঞ্চস্থ কৰে। ব্ৰজ শৰ্মাই বৈদ্যুতিক লাইট আৰু মঞ্চসজ্জাৰ ওপৰতো গুৰুত্ব দিয়ে। নাট প্ৰদৰ্শনীৰ বাবে টিকটৰ ব্যৱস্থা কৰে আৰু টিকটৰ মূল্য ক্ৰমে ৰিজাৰ্ভ আসনৰ বাবে দুটকা, প্ৰথম শ্ৰেণীৰ বাবে এটকা, দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ বাবে ৫০ পইচা আৰু তৃতীয় শ্ৰেণীৰ বাবে ২৫ পইচা, গেলাৰীৰ আসনৰ বাবে অতি কম মূল্য নিৰ্ধাৰণ কৰে। লাহে লাহে আন যাত্ৰা দলসমূহেও তেনে প্ৰচেষ্টা অনুকৰণ কৰে। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে আৰ্থিক অনাটনৰ কাৰণে ১৯৩৬চনত এই যাত্ৰা দলটো বন্ধ কৰিবলগীয়া হয়। জীৱিত কালত এই মহান শিল্পীজনাই ন্যায্য মৰ্যাদা নাপালেও মৰণোত্তৰভাৱে অসম চৰকাৰে এই শিল্পীজনাৰ প্ৰতি সন্মান যঁচাতো এক আদৰণীয় পদক্ষেপ। শেহতীয়াভাৱে (জানুৱাৰী ২০১৭চন) ৰাজ্য চৰকাৰে ব্ৰজনাথ শৰ্মা সোঁৱৰণী বঁটা প্ৰদান আৰু লগতে তেওঁৰ নামত এটি প্ৰতিমূৰ্তিও প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ কথা ঘোষণা কৰে। অসমীয়া যাত্ৰা দলৰ আন এটা উল্লেখনীয় নাম হ'ল পাঠশালাৰ সদা লহকৰ আৰু তেওঁ গঠন কৰা নটৰাজ অ'পেৰা। সদা লহকৰে তেওঁৰ সম্বন্ধীয় ভায়েক অচ্যুত লহকৰৰ লগত হৈ সম্পূৰ্ণ ব্যৱসায়িক মনোবৃত্তিৰে নাট্যযাত্ৰা আৰম্ভ কৰে আৰু কাৰিকৰী কৌশল আদিৰে দৰ্শকক আকৰ্ষিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে।

ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ আৰম্ভণি ঃ

অনুসন্ধিৎসু আৰু কাৰিকৰী দিশত পাৰ্গত তথা শিল্পীসুলভ মনৰ অধিকাৰী অচ্যুত লহকৰে নটৰাজ অ'পেৰাৰ লগত জড়িত হৈ থকা সময়তে অসমৰ যাত্ৰা পাৰ্টিসমূহক এখোপ ওপৰলৈ নিয়াৰ মানস কৰে। তাৰেই নিমিত্তে চামিয়ানাৰ তম্বু তৰি, মঞ্চখনৰ লগতো কেতবোৰ পৰীক্ষা-নিৰিক্ষা কৰি কেইবাশ মানুহ একেলগে বহি নাট উপভোগ কৰিব পৰাকৈ চকীৰ ব্যৱস্থাৰে তেওঁ নাট প্ৰদৰ্শনৰ বাবে আগবাঢ়ে। অচ্যুত লহকৰে গঠন কৰা নাট্য দলটি নাম হ'ল নটৰাজ থিয়েটাৰ। নটৰাজ থিয়েটাৰে পোন প্ৰথমবাৰ ১৯৬৩ চনত নাট্যযাত্ৰা আৰম্ভ কৰে। সিংহপুৰুষ ৰাধা গোবিন্দ বৰুৱাই জৰ্জ খেলপথাৰত নাট উপভোগ কৰি অভিভূত হয় আৰু দলটিৰ নাট প্ৰদৰ্শনীৰ বৈশিষ্ট্যতা আৰু কাৰ্য প্ৰণালী দেখি 'ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ' নামেৰে অলংকিত কৰে। এনেদৰে

নটৰাজ থিয়েটাৰে পোন প্ৰথমবাৰ ১৯৬৩ চনত নাট্যযাত্ৰা আৰম্ভ কৰে। সিংহপুৰুষ ৰাধা গোবিন্দ বৰুৱাই জৰ্জ খেলপথাৰত নাট উপভোগ কৰি অভিভূত হয় আৰু দলটিৰ নাট প্ৰদৰ্শনীৰ বৈশিষ্ট্যতা আৰু কাৰ্য প্ৰণালী দেখি 'ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ' নামেৰে অলংকিত কৰে। এনেদৰে ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ নামৰ নাট্যানুষ্ঠানৰ জন্ম হয়

ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ নামৰ নাট্যানুষ্ঠানৰ জন্ম হয় আৰু অক্টোবৰ মাহৰ ২ তাৰিখ ইয়াৰ জন্ম তাৰিখ হিচাপে গ্ৰাহ্য কৰা হয়। বৰ্তমান অসমত ৩০-৩৫টা মান ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰ বা Mobile Theater পাৰ্টিয়ে অসমৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ দৰ্শকক মনোৰঞ্জন যোগাই আহিছে। জন্ম তাৰিখৰ পৰা ১৭০টা মান সৰু-বৰ থিয়েটাৰ পাৰ্টি গঠন হোৱা দেখা যায় যদিও ইয়াৰে অধিক সংখ্যকে সফল হ'ব নোৱাৰিলে। বৰ্তমান ৩০-৪০ টা মান থিয়েটাৰ পাৰ্টিয়েহে সক্ৰিয় ভাৱে নাট প্ৰদৰ্শন কৰি আহিছে। কিন্তু সফলতাৰ মাপ-কাঠি কেৱল আৰ্থিক দিশৰ পৰা নিৰ্ধাৰণ কৰিলেও ঠিক নহ'ব। কিয়নো প্ৰতিটো দলে অসমৰ থিয়েটাৰ জগতৰ সামূহিক উৎকৰ্ষ সাধনত কিবা নহয় কিবা বৰঙণি যোগাইছে। তাৰে উল্লেখনীয় কেইটামান নাট্য দল হ'ল-

১। নটৰাজ থিয়েটাৰ ঃ

অসমৰ ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰৰ জনক অচ্যুত লহকৰে পাঠশালাত আৰম্ভ কৰা নটৰাজ থিয়েটাৰ ১৯৬৩ চনৰ পৰা ২০০৩ চনলৈ অসমৰ নাট্য জগতত এক সোণোৱালী যাত্ৰা অতিক্ৰম কৰিলে। অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্ত যেনে মাজুলীকে ধৰি উজনি অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চল, নামনি অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চলৰ উপৰি বৰাক উপত্যকা বিহাৰ, বেংগল আনকি নেপালতো নাট প্ৰদৰ্শন কৰি দৰ্শকক আপ্লুত কৰি তোলে। আনকি নটৰাজ থিয়েটাৰৰ বিহাৰ ভ্ৰমণ কালত প্ৰযোজক অচ্যুত লহকৰৰ অনুগ্ৰহত সেই সময়ৰ বিহাৰৰ মুখ্যমন্ত্ৰীয়ে বিহাৰৰ নাট্যদলসমূহৰ লগতে নটৰাজ থিয়েটাৰকো বিহাৰত নাট্য প্ৰদৰ্শনৰ বাবে আমোদ কৰৰ পৰা ৰেহাই দিয়ে। অসমতো পিছলৈ অচ্যুত লহকৰৰ অনুগ্ৰহত মুখ্যমন্ত্ৰী প্ৰফুল্ল মহন্তৰ কাৰ্যকালত ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰক আমোদ কৰৰ পৰা ৰেহাই দিছে যিটো এতিয়ালৈকে অব্যাহত আছে। নটৰাজ থিয়েটাৰৰ মঞ্চত পৰিৱেশন হোৱা উল্লেখনীয় নাটসমূহ হ'ল — সতী বেউলা, জেৰেঙাৰ সতী, বন্দিতা, ভোগজৰা, মনিৰাম দেৱান, চিৰাজ, চিপাহী বিদ্ৰোহ, শৰাগুড়ী চাপৰি, কাবুলীৱালা আদি। প্ৰযোজক অচ্যুত লহকৰে প্ৰত্যেকখন নাটকতেই বা প্ৰত্যেকটো নাট্যবৰ্ষতেই কিবা নহয় কিবা নতুনত্ব আনিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। সেইটো নাটকৰ কাৰিকৰী দিশেই হওক বা মঞ্চৰ লগত কৰা পৰীক্ষা-নিৰিক্ষা বা নাটকৰ বিষয়বস্তুও হ'ব পাৰে। লহকৰ ডাঙৰীয়া শাৰিৰীক অসুস্থতাৰ বাবে থিয়েটাৰ দলটো বন্ধ কৰিব লগা হ'ল। নটৰাজ থিয়েটাৰ নাট উপস্থাপন ব্যৱস্থা, থিয়েটাৰ স্কোপ ব্যৱস্থা, অলছোম বা ঘূৰণীয়া মঞ্চ, একেলগতে তিনিখন মঞ্চৰ প্ৰয়োগৰ জৰিয়তে বিৰামহীনৰূপে নাট প্ৰদৰ্শন ব্যৱস্থা আদিয়ে অসমীয়া ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰ দলসমূহলৈ এক সুনিশ্চিত ভৱিষ্যৎ এৰি গ'ল। ২০১৬ চনত অসমীয়া ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰৰ পিতামহ অচ্যুত লহকৰৰ পৰলোকপ্ৰাপ্তি ঘটে।

২। সুৰদেৱী থিয়েটাৰ ঃ

১৯৬৪চনত নলবাৰী জিলাৰ চামতাত ধৰণী বৰ্মনে এই থিয়েটাৰ দলটো গঠন কৰে। এই থিয়েটাৰ দলটোৱে মঞ্চৰ তিনি অংশ খোলা আৰু পিছৰ অংশ বন্ধ ৰখা ব্যৱস্থাৰে নাট মঞ্চস্থ কৰিছিল। যিটো আন দল সমূহেও অনুকৰণ কৰে। সুৰদেৱী থিয়েটাৰৰ প্ৰতিষ্ঠাপক ধৰণী বৰ্মণে সংগীত নাটক একাডেমী বঁটাৰে সমাদৃত লৈছিল।

৩। মঞ্চৰূপা থিয়েটাৰ ঃ ১৯৬৯ চনত পাঠশালাত আত্মপ্ৰকাশ কৰা এই থিয়েটাৰ পাৰ্টিয়ে টিকট বিক্ৰী ব্যৱস্থাৰ লগতে নাটক প্ৰদৰ্শনৰ বাবে দ্বৈত মঞ্চৰ প্ৰয়োগ কৰিছিল।

তেনেদৰে পূৰ্বজ্যোতি থিয়েটাৰ, মুন থিয়েটাৰ আদিয়ে থিয়েটাৰ জগতত দৰ্শকক মনোৰঞ্জন যোগাইছিল। কালক্ৰমে বিভিন্ন কাৰণবশতঃ এই থিয়েটাৰ দলসমূহ অসমীয়া নাট্যজগতৰ

পৰা মেলানি মাগিব লগা হ'ল। পুৰণা নাট্য দলসমূহৰ আদৰ্শৰে বৰ্তমান অসমীয়া ভ্ৰাম্যমাণ জগতত দৰ্শকক ভিন্নৰূপী নাটকৰ সোৱাদ দি অহা থিয়েটাৰ দলকেইটামান হ'ল —

থিয়েটাৰ ভাগ্যদেৱী ঃ

নলবাৰী জিলাৰ মৰোৱাত আৰম্ভ হোৱা এই থিয়েটাৰ দলটোৱে অহা ২০১৭-১৮ নাট্যবৰ্ষত সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষত ভৰি দিব। প্ৰযোজক শৰৎ মজুমদাৰে ভাগ্যদেৱী নাট্য সমিতি নামে যাত্ৰা দল হিচাপে নাট্যযাত্ৰা আৰম্ভ কৰে। জন্মলগ্নৰে পৰা এই থিয়েটাৰ পাৰ্টিটোৱে নাটকৰ মানদণ্ডৰ ওপৰত গুৰুত্ব দি আহিছে। থিয়েটাৰ ভাগ্যদেৱীত প্ৰদৰ্শিত কেইখনমান উল্লেখনীয় নাটক হ'ল— জোন-বেলি, মইনামতি, চিৰাজ আদি। দক্ষিণ কামৰূপৰ শিংৰাত নাট প্ৰদৰ্শন হৈ থকা অৱস্থাতে ২০০২ চনৰ ২৮ ডিচেম্বৰত প্ৰযোজক শৰৎ মজুমদাৰৰ আকস্মিক বিয়োগ ঘটে। বৰ্তমান পুত্ৰ সুবোধ মজুমদাৰে অতি দক্ষতাৰে এই নাট্যদলটোৰ পুৰণি ধাৰা চলাই নিছে।

কহিনুৰ থিয়েটাৰ ঃ

প্ৰযোজকদ্বয় ৰতন লহকৰ আৰু কৃষ্ণ ৰয়ৰ প্ৰচেষ্টাত ১৯৭৬ চনত কহিনুৰ থিয়েটাৰে জন্ম পায়। নটৰাজ থিয়েটাৰৰ পিছতে কহিনুৰ থিয়েটাৰে দেশ-বিদেশলৈ অসমৰ ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ বাৰ্তা কঢ়িয়াই লৈ গৈছে। নটৰাজ থিয়েটাৰ, সুৰদেৱী থিয়েটাৰত অভিনেতা আৰু প্ৰযোজনাৰ অভিজ্ঞতাৰে পুষ্ট প্ৰযোজক ৰতন লহকৰে কহিনুৰৰ জৰিয়তে পুৰণি দৰ্শক চামৰ লগতে নতুন প্ৰজন্মকো ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰৰ প্ৰতি আকৃষ্ট কৰাত সক্ষম হৈছে। কহিনুৰৰ মঞ্চত প্ৰদৰ্শিত হোৱা নাট কেইখনমান হ'ল— তেজিমলা, মাটিৰ গাড়ী, শৰাগুড়ী চাপৰি, মহাভাৰত, ৰামায়ণ, ৰাণী ক্লিঅ'পেট্ৰা, ইলিয়াড-ওডিচি, ডাইনীৰ প্ৰেম, টাইটানিক, সাগৰলৈ বহু দূৰ, অনুৰাধাৰ দেশ আদি। কহিনুৰ থিয়েটাৰ কাৰিকৰী কুশলতা আৰু নাটকৰ বিষয়বস্তুৰ বাবে দৰ্শকৰ মাজত জনপ্ৰিয়। কহিনুৰৰ মঞ্চত প্ৰদৰ্শিত টাইটানিকে দেশ-বিদেশৰ দৰ্শক আৰু সংবাদ মাধ্যমকো আকৰ্ষিত কৰিছিল।

আৱাহন থিয়েটাৰ ঃ

কহিনুৰ থিয়েটাৰৰ প্ৰযোজক হিচাপে জড়িত হৈ থকাৰ পিছত কৃষ্ণ ৰয় ডাঙৰীয়াই ১৯৮০-৮১ নাট্যবৰ্ষৰ পৰা নাট্যযাত্ৰা আৰম্ভ কৰে। আৱাহনৰ মঞ্চৰ পৰা দৰ্শক সকলে এক সুকীয়া নাটকৰ সোৱাদ পাবলৈ সক্ষম হৈছে। বিশিষ্ট চলচ্চিত্ৰ পৰিচালক ড° ভবেন্দ্ৰ শইকীয়া দেৱৰ নাটক সমূহে পৰিচালক কৃষ্ণ ৰয়ৰ প্ৰযোজনাত অসমীয়া নাট্য জগতলৈ এক আপুৰুগীয়া ৰবঙণি আগবঢ়াই আনিছে। তেনে কেইখনমান নাটক হ'ল— মণিকূট, নীলকণ্ঠ, অন্ধকূপ, দীনবন্ধু, বৃন্দাবন আদি।

ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ জগতত হেঙুল থিয়েটাৰ, আশীৰ্বাদ থিয়েটাৰ ৰাজতিলক থিয়েটাৰ, বৃন্দাবন থিয়েটাৰ, ইতিহাস থিয়েটাৰ, আদি কেইবাটাও থিয়েটাৰ দলে অসমৰ নাট্য জগতৰ ভঁৰাল চহকী কৰিছে। তদুপৰি প্ৰতি নাট্যবৰ্ষতে নতুন নতুন থিয়েটাৰ দলে আত্মপ্ৰকাশ কৰি থিয়েটাৰ জগতলৈ আগবাঢ়ি আহিছে। অকল নাটকৰ ভঁৰালেই চহকী কৰা নাই, এই ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰসমূহে কেইবা হাজাৰ নিবনুৱাক সংস্থাপন দিছে। থলুৱা লোকসকলে ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰসমূহৰ লগত বিভিন্ন প্ৰকাৰে জড়িত হৈ উপাৰ্জনৰ মুখ দেখিছে। তদুপৰি ৰাস্তা-ঘাট, দলং, মেৰামতি, স্কুল-ঘৰ বনোৱা, স্কুল লাইব্ৰেৰী, টাউন হল, নামঘৰ, মছজিদ, বজাৰ ঘৰ, খেলপথাৰ, সাংস্কৃতিক সংঘ আদি অলেখ সামাজিক অনুষ্ঠান নিৰ্মাণৰ ক্ষেত্ৰত ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰসমূহে আগ-ভাগ লৈছে।

ৰাজ্য চৰকাৰে ২০১০ চনতে ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰসমূহক সাংস্কৃতিক উদ্যোগ হিচাপে স্বীকৃতি দিবলৈ Mobile Theatre Regulation Artists' Welfare Fund Act গৃহীত কৰিছে যদিও এই আইন খনৰ আজি পৰ্যন্ত প্ৰযোজ্য হোৱা নাই। যিহেতু অসমৰ অৰ্থনীতিত এই ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰসমূহে এক সুকীয়া স্থান দখল কৰিছে চৰকাৰেও এই ক্ষেত্ৰত উচিত পদক্ষেপ ল'ব লাগে। ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰ অনুষ্ঠানটো আৰু ইয়াৰ শিল্পী, কলা-কুশলীৰ প্ৰতি চৰকাৰৰো নিশ্চয় কৰণীয় বহুখিনি আছে।

> "স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ মঙ্গল মন্দিৰৰ সিংহদ্বাৰ মাতৃভাষা।"
>
> — সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

... অৰণ্য মানৱ আৰু 'মলাই কাঁঠনি'

অমিত কুমাৰ ৰায়চৌধুৰী
সহকাৰী অধ্যাপক (শিক্ষা বিভাগ)

এনেতে এটা পদক হাতত উঠালো আৰু
ভালকৈ চাই দেখিলো
অশোক স্তম্ভ খোদিত
সেই পদকটি হ'ল
ৰাষ্ট্ৰপতিয়ে নিজ হাতে পিন্ধোৱা
'পদ্মশ্ৰী'ৰ পদক।

কিছু বছৰ আগত এটা ব্যক্তিগত অসমীয়া বাতৰি সম্প্ৰচাৰ কেন্দ্ৰত প্ৰচলিত এটা বাতৰিত অসমৰ এজন সহজ-সৰল প্ৰকৃতিক ভাল পোৱা মানুহক দেখিলো। বাতৰিটোৱে মোক বৰকৈ আকৰ্ষিত কৰিলে যেতিয়া গম পালো যে তেখেতে অকলে এখনি অৰণ্য সৃষ্টি কৰিছে যিখন এটা সময়ত এটা বৃহৎ বালিচৰ আছিল। সেই সময়তে ঠিৰাং কৰিছিলো যে এবাৰ হ'লেও জীৱনত এনে এক বিৰল ব্যক্তিত্বক লগ কৰিম। তাৰ পিছত তেখেতৰ বিষয়ে জানিবলৈ বৰকৈ মন গ'ল আৰু সেই মুহূৰ্তত মোৰ এটা সহজ লভ্য মাধ্যম আছিল ইণ্টাৰনেট। ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে তেখেতৰ বিষয়ে কিছু জানিলো আৰু তেওঁৰ গছ-গছনিৰ প্ৰতি তথা প্ৰকৃতি প্ৰেম দেখি কিছু সময়ৰ বাবে অবাক হৈ ৰ'লো। তেখেতক যেন সেই মুহূৰ্ততে লগ কৰিম আৰু মনত উদ্ভাৱন হোৱা আটাইবোৰ প্ৰশ্ন কৰিম তেনে লাগিল। ইণ্টাৰনেটতেই তেখেতৰ ঠিকনা বিচাৰিলো আৰু জানিব পাৰিলো এই মহান ব্যক্তিজন মোৰ গৌৰবোজ্জ্বল অসম দেশৰ যোৰহাট জিলাৰ কোকিলামুখ নামে ঠাইত বাস কৰে আৰু তাতেই আছে তেওঁৰ সেই অৰণ্যখন, যিখনত প্ৰতিজোপা গছ ইউনেস্ক'ৰ (UNESCO) প্ৰতিনিধি দলে পৰীক্ষা নিৰীক্ষা কৰি এজন মানুহৰেই প্ৰতিপালিত বুলি ঘোষণা কৰে আৰু লগে লগে এই ব্যক্তিজনে 'অৰণ্য মানৱ' বুলি খ্যাতি লাভ কৰে। তেখেতক এই উপাধি আনুষ্ঠানিক ভাৱে জৱাহৰলাল নেহেৰু বিশ্ববিদ্যালয়ে ঘোষণা কৰে আৰু ২০১২ চনত ড° এ. পি .জে আব্দুল কালাম 'ছাৰ' এ তেখেতক এই সন্মান আগবঢ়ায়।

২০১৫ চনৰ পহিলা ভাগত গুৱাহাটীৰ এখন মহাবিদ্যালয়ৰ কিছু শিক্ষাৰ্থীক লৈ শিৱসাগৰলৈ গৈছিলো এক ক্ষেত্ৰভিত্তিক অধ্যয়নৰ বাবে। লগতে মনত হেঁপাহ আছিল যে তেখেতক ঘূৰি আহোতে লগ কৰি আহিম। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যবশতঃ এই আশা পূৰ্ণ নহ'ল। সেই সময়তে ভাৰত ৰাষ্ট্ৰই তেখেতক সন্মানীয় পদ্মশ্ৰী উপাধি প্ৰদান কৰে। তাৰ কিছুমাহ পিছত কিবা কাৰণবশতঃ যোৰহাটত যাবলগীয়া হয় আৰু পুনৰ মনত আশাৰ সঞ্চাৰ হয়। সেই বুলি যোৰহাটৰ কামখিনি সমাপ্ত কৰি মই আৰু মোৰ পৰিবাৰো ওলালো কোকিলামুখলৈ। তাত অট'খন গৈ ৰখালে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দাঁতিৰ 'ৰামকৃষ্ণ মিছন' আশ্ৰমৰ সন্মুখত। মই অ'টৰালাজনক অৰণ্যখন ক'ত বুলি সোধাত তেখেতে ক'লে যে অৰণ্যখনলৈ ফেৰীৰে যাব লাগিব আৰু তেতিয়া কোনো এখনো ফেৰি নাপালো। মনত বৰকৈ বেজাৰ লাগিল। মোৰ বেজাৰ দেখি অ'টৰালাজনে ক'লে যে তেওঁ হেনো 'অৰণ্য মানৱ'জনৰ ঘৰখন চিনি পায়। মইয়ো দেৰি নকৰি তেওঁক তালৈ লৈ যাব ক'লো। যিহেতু বৰ্তমান তেখেত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰতে বাস কৰে। তেখেতৰ ঘৰলৈ আগবাঢ়ি যোৱাৰ লগে লগে নিজৰ ওপৰত অসমীয়া চিনাকি দিবলৈ লাজ লাগিব ধৰিলে যিহেতু এনে এক বিৰল ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী মানুহজনৰ ঘৰলৈ যোৱা বাটপথ ইমান জৰাজীৰ্ণ বুলি কল্পনা কৰা নাছিলো। অৱশেষত তেখেতৰ পদুলি মুখত অ'টোখন ৰ'ল। পদুলিমুখত কোনো বেচৰকাৰী অনুষ্ঠানে আৰি থোৱা নামৰ ফলক দেখিলো। তাত লিখা আছিল "অৰণ্য মানৱ পদ্মশ্ৰী যাদৱ পায়েং" (ইংৰাজীত লিখা)।

তেখেতৰ ছাংঘৰৰ তলত এগৰাকী ভদ্ৰ মহিলায়ে তাঁত

বই আছিল। পদ্মশ্ৰী যাদৱ পায়েঙৰ পৰিবাৰ। তেখেতে ঘৰৰ ভিতৰত বহিবলৈ দিলে। তেতিয়া 'অৰণ্য মানৱ'জন ঘৰত নাছিল। মনটো পুনৰ বেয়া লাগিব লওঁতে কাণত তেখেতৰ পৰিবাৰে 'ফোন'ত কোৱা শুনিলো "আপুনি ক'ত আছে? ঘৰত আলহি আহিছে" ... এইষাৰ বাক্য শুনি আমি আবেগিক হৈ পৰিলো। কিয়নো চৰকাৰী খণ্ডৰ লগত বা অইন বহুতো ক্ষেত্ৰৰ লগত জড়িত নাম নোহোৱা কিছুমানেও আজিকালি আগতীয়া অনুমতি অবিহনে লগ নকৰে আৰু আমি আছিলো বিশ্ববিখ্যাত এজন ব্যক্তিৰ ঘৰত। তাৰ পিছত লাহে লাহে তেখেতৰ পৰিবাৰে পায়েঙদেৱে লাভ কৰা পুৰস্কাৰ সমূহ দেখুৱাবলৈ ধৰিলে। এনেতে এটা পদক হাতত উঠালো আৰু ভালকৈ চাই দেখিলো অশোক স্তম্ভ খোদিত সেই পদকটি হ'ল ৰাষ্ট্ৰপতিয়ে নিজ হাতে পিন্ধোৱা 'পদ্মশ্ৰী'ৰ পদক। এনেকুৱা এটা পদক চুই যেন মোৰ গাটো শিঁহৰি উঠিল। তাৰ মাজতে এটা কথা ক'বই লাগিব যিটো কথাই মোক আমনি দিছিল সেইটো হ'ল আমাৰ জাতিভেদ প্ৰথাৰ কাৰণে পায়েঙদেৱৰ পত্নীয়ে আমাৰ লগত একে শাৰীত বহিবলৈ কুণ্ঠাবোধ কৰিছিল। ধিক্ এই জাতিভেদ প্ৰথা আৰু ইয়াত বিশ্বাসীসকল। কিছুসময় পিছত এখন ছাইকেল লৈ পদ্মশ্ৰী যাদৱ পায়েং আহিল যিটো দেখি আৰু আঁচৰিত হ'লো কিয়নো এনে দৃশ্য ভাৰতবৰ্ষত বিৰল। তাৰ পিছত তেখেতৰ লগত কথা হ'লো। একেলগে বহি 'চাহ-ভুজিয়া' খালো; কিবা সপোন যেন লাগিছিল। বহু কথাৰ মাজত তেওঁ কৈছিল যে শিক্ষাৰ্থীসকলেই দেশৰ ভৱিষ্যত । গতিকে পিছলৈ যদি যাওঁ পাৰিলে শিক্ষাৰ্থী লগত নিব কৈছিল। ময়ো কথা দিলো। তাৰ পিছত তেওঁ বিদায় মাগি যাত্ৰা মেলিলে অৰণ্য বুলি তেওঁৰ নাওখনেৰে। পিন্ধনত আছিল এটা চোলা, এখনি মিচিং সম্প্ৰদায়ৰ গামোচা আৰু হাতত এখনি দা'।

তেওঁক লগ পোৱাৰ আনন্দ বুকুত বান্ধি আৰু আগলৈ তেওঁৰ অৰণ্য দৰ্শন কৰাৰ হেঁপাহ বুকুত বান্ধি আমি ঢাপলি মেলিলো গুৱাহাটীলৈ বুলি।

তেওঁ শিক্ষাৰ্থীৰ প্ৰতি ৰখা বিশ্বাসক সন্মান জনাই ভাবিলো যে আগন্তুক ঠাণ্ডাৰ বন্ধত তেখেতৰ অৰণ্যলৈ কিছু শিক্ষাৰ্থী লৈ ক্ষেত্ৰ ভিত্তিক অধ্যয়ন কৰিব লাগিব। মোৰ এটা সৌভাগ্য যে মই এখন মহাবিদ্যালয়ৰ সহকাৰী অধ্যাপক লগতে এটা বেচৰকাৰী সামাজিক অনুষ্ঠানৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সভাপতি। 'অসমীয়াই কাম নকৰে' বুলি প্ৰায়ে শুনা কথাবাৰিয়ে মোক বৰকৈ আমনি দিছিল যিহেতু মইয়ো এজন অসমীয়া আৰু মই কামত অৱহেলা নকৰো। অসমীয়াৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ স্বাৰ্থত

সেয়েহে এক অনুষ্ঠানে জন্ম লাভ কৰিছিল যাৰ উদ্দেশ্য হ'ল - "অসমীয়াক অসমখন পৰিচিত কৰি দিয়া যাতে বাহিৰলৈ গৈ ভালদৰে অসমখনক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিব পাৰে আৰু কাম কৰা অসমীয়াসকলক এক লগ কৰি দেশৰ হেৰুৱাবলৈ ধৰা অস্তিত্ব অক্ষুন্ন ৰাখে।" ক্ষেত্ৰভিত্তিক অধ্যয়নত যিহেতু এটা অনুষ্ঠানৰ প্ৰয়োজন গতিকে আমি আমাৰ অনুষ্ঠানৰ জৰিয়তে এই অধ্যয়নৰ নেতৃত্ব ললো আৰু মই কৰ্মৰত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ত থকা শিক্ষাৰ্থী তথা সদস্যাখিনিক কথাটো অৱগত কৰালো। তাৰে মাজৰ বহুতে নিজৰ মত প্ৰকাশ কৰিও বিভিন্ন অসুবিধাৰ বাবে যাব নোৱাৰিলে আৰু অৱশেষত মুঠ এঘাৰজন সদস্য ওলালো ক্ষেত্ৰভিত্তিক অধ্যয়নলৈ। সম্পূৰ্ণ কালছোৱা আছিল ২৪ ডিচেম্বৰ, ২০১৬ ৰ পৰা ২৭ ডিচেম্বৰ, ২০১৬ লৈ।

২৪ ডিচেম্বৰ, ২০১৬ ৰ ৰাতিপুৱা ৮ বজাত আমাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ হয় খানাপানাৰ পৰা যোৰহাট অভিমুখে। যোৰহাট পাওঁ বিয়লি ২ বজাত। তাৰ পৰা নিমাটিঘাটলৈ গ'লো আৰু তাৰ পৰা ফেৰীৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰ পাৰ হৈ কমলাবাৰীত নামিলো আৰু ৰাতিটো মাজুলীৰ ফুটুকী গাঁৱৰ এখন 'ৰিজৰ্ট'ত কটোৱাৰ পিছত ২৫ ডিচেম্বৰ তাৰিখে আমি আউনিআটী, কমলাবাৰী, দক্ষিণপাট, গড়মূৰ, চামুগুৰি আদিকে ধৰি কিছু সত্ৰ ভ্ৰমণ কৰো আৰু নিশাটি মাজুলীতে কটোৱাৰ পিছত পিছদিনা অৰ্থাৎ ২৬ ডিচেম্বৰৰ ৰাতিপুৱা ৮ বজাৰ ফেৰীৰে কমলাবাৰীৰ পৰা নিমাটিঘাট অভিমুখে যাত্ৰা কৰো। ১০ মান বজাত নিমাটিঘাট পাওঁ আৰু তাতেই লঘু আহাৰ গ্ৰহণ কৰি 'টেম্প'ৰে কোকিলামুখলৈ গতি কৰো।

কোকিলামুখ পালো! তাৰ এজন স্থানীয় ব্যক্তিয়ে (দলৈ দা) আমাক পথ প্ৰদৰ্শন কৰি আগুৱাই লৈ যায় সেই বিখ্যাত মানৱ সৃষ্ট অৰণ্যখনিলৈ। যাৰ নাম "মলাই কাঁঠনি"। 'মলাই' হ'ল পদ্মশ্ৰী যাদৱ পায়েঙৰ স্থানীয় নাম আৰু সেই নামেৰেই অৰণ্যখন জনাজাত। ব্ৰহ্মপুত্ৰ পাৰ হৈ ৩ কি.মি. মান খোজ কাঢ়ি আমি উপস্থিত হৈছিলো পায়েঙদেৱৰ খুঁটিত। তাত তেওঁক লগ পাই আমি নথৈ আনন্দিত হৈছিলো আৰু পলম নকৰি মত বিনিময় আৰম্ভ কৰিলো। তাৰ লগে লগে তেখেতৰ লগতে আমি গতি কৰিলো অৰণ্যখনিৰ মাজেৰে। তেওঁ কোৱা প্ৰতিটো শব্দই এক নতুন জ্ঞান তথা উৎসাহ প্ৰদান কৰিছিল। তেওঁৰ এটা উক্তিয়ে মনত চাপ বহুৱাই গ'ল- "যিয়েই প্ৰকৃতিক ভাল পাব শিকিব সিয়ে এই পৃথিৱীক ভাল পাব শিকিব; যিয়ে পৃথিৱীক ভাল পাব শিকিব সিয়ে সমগ্ৰ প্ৰাণীজগতক ভাল পাব শিকিব।"

যাত্ৰাৰ অন্তত আমি স্মৃতি স্বৰূপে কিছু মুহূৰ্ত কেমেৰাত বন্দী কৰি তেখেতৰ সৃষ্টি, কথা আৰু আদৰ্শক সুঁৱৰি যোৰহাটলৈ ঢাপলি মেলিলো আৰু নিশাটি যোৰহাট চহৰৰ এখন 'হোটেল'ত কটাই পিছদিনাখন ৰাতিপুৱা ঘৰমুৱা হ'লো। এই শুভতনি যাত্ৰাত আমাৰ প্ৰতিজনৰেই এক উপলব্ধি হৈছিল যেন এই যাত্ৰাই আমাক এক নতুন পথৰ পিনে আগুৱাই যাবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰিলে। এনে এক বিৰল অভিজ্ঞতা প্ৰদানৰ বাবে আমি 'অভ্যুথানম্ - দ্য ৰাইজিং'ৰ সমূহ সদস্য তেওঁৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ হৈ থাকিম আৰু তেওঁৰ প্ৰকৃতি প্ৰেম বিশ্বজনীন কৰাৰ বাবে দৃঢ়তাৰে আগবাঢ়িম।

অৱশেষত পায়েং দেৱৰ লগত জড়িত কিছু তথ্যৰাজিৰে এই লিখনিৰ সমাপ্তি কৰিব ওলাইছো। যিয়ে বহুতৰে মনত এক নতুন চিন্তাৰ সঞ্চাৰ কৰিব বুলি মই লগতে 'অভ্যুথানম্' পৰিয়াল আশাবাদী।

পদ্মশ্ৰী যাদৱ পায়েঙৰ-

- ২৩ বছৰৰ অবিৰত বৃক্ষ ৰোপণত প্ৰাণ পাই উঠা একক মানৱ সৃষ্ট অভয়াৰণ্য 'মলাই কাঁঠনি'।
- 'মলাই কাঁঠনি' আমেৰিকাৰ 'চেণ্ট্ৰেল পাৰ্ক'তকৈও ডাঙৰ।
- "অৰণ্য মানৱ" উপাধি লাভ কৰে ২০১২ চনত।
- পদ্মশ্ৰী উপাধি লাভ কৰে ২০১৫ চনত।
- অৰণ্য খনত ১০০ ৰ ওপৰত হাতীৰ জাক তথা ৫ টা

ঢেকীয়াপটীয়া বাঘ আছে। লগতে হৰিণা আৰু অন্যান্য জীৱ জন্তু।
- ৩ টা গড় (পিছত সুৰক্ষাৰ স্বাৰ্থত কাজিৰঙালৈ প্ৰেৰণ কৰা হয়)।
- বিভিন্ন দেশ বিদেশৰ অনুষ্ঠানত মুখ্য বক্তা হিচাপে নিমন্ত্ৰিত।
- টাইৱানত নিমন্ত্ৰণ কালছোৱাত তেখেতৰ জীৱনৰ ওপৰত চীন দেশে গ্ৰন্থ প্ৰকাশ আৰু উন্মোচন কৰে।
- পায়েং দেৱৰ ওপৰত ফ্ৰান্স দেশৰ দুজন যুৱকে নিৰ্মাণ কৰি উলিওৱা তথ্য চিত্ৰই 'কান্ চলচিত্ৰ মহোৎসৱ'ত বিভিন্ন শাখাত চাৰিটাকৈ পুৰস্কাৰ লাভ কৰে।
- ২০১৫ চনৰ ৰিঅ' অলিম্পিকৰ আৰম্ভণি অনুষ্ঠানত প্ৰথম ২ মিনিট তেখেতৰ কৰ্মৰাজি সম্প্ৰচাৰিত হয়।
- এনে এক বিশ্ববিখ্যাত ব্যক্তি বহুতো অসমীয়া তথা ভাৰতবাসীৰ বাবে অজ্ঞাত।

অৱশেষত তেখেতৰ কথাৰে সামৰণি মাৰিব ওলাইছো। পায়েং দায়ে আমাক কৈছিল আন বহুতক কোৱাৰ দৰে-

"গছৰ কাৰণেই মোৰ চিনাকি। জীয়াই থকা পৰ্যন্ত গছেই কম আৰু..."।

"পৰাধীন মানুহৰ মান ক'ত? খণ্ডাল জনৰ সুখ ক'ত?"
— চাণক্য

সামাজিক বিকাশত মহিলা শিক্ষাৰ ভূমিকা

সীমা বৰ্মণ
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক (শিক্ষা বিভাগ)

> সু-শিক্ষাই মানুহক পশুত্বৰ পৰা দেৱত্বৰ শাৰীলৈ উত্তীৰ্ণ কৰে। অন্ধৰ লাখুটি স্বৰূপ শিক্ষা সেয়ে পুৰুষ নাৰী নিৰ্বিশেষে সকলোৰে বাবে ই অতি আৱশ্যকীয়।

বিকাশ হৈছে অবিৰাম আৰু অবিচ্ছিন্ন ভাৱে সংঘটিত হোৱা এক গঠন প্ৰক্ৰিয়া। ব্যক্তিয়ে নিজে ধৰিব আৰু ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে এনে প্ৰক্ৰিয়া সংঘটিত হয়। জীৱই পৰিৱেশত কৰা ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়াৰ পৰিণতিয়েই হৈছে বিকাশ।

বিকাশ শব্দৰ অৰ্থ বহল আৰু গুণগতভাৱে অৰ্থসূচক। পৰিৱেশৰ এক সামূহিক আৰু গুণগত প্ৰভাৱ আমাৰ দৈহিক বৃদ্ধিত পৰে আৰু ইয়াৰ ফলত দেহ-মানসিক বিকাশ সম্ভৱ হৈ উঠে। ব্যক্তিয়ে দৈহিক আৰু জৈৱিক অস্তিত্বৰে জন্মগ্ৰহণ কৰে। এই অস্তিত্বৰ ওপৰত পৰিৱেশৰ অনুকূল প্ৰতিকূল ভাৱে এক নিশ্চিত প্ৰভাৱ পৰে। এই প্ৰভাৱে ব্যক্তিৰ বিকাশ সম্ভৱ কৰি তোলে। পৰিৱেশত আমাৰ জৈৱিক অস্তিত্বৰে কৰা প্ৰতিক্ৰিয়াৰ পৰিণতি স্বৰূপেই বিকাশ লাভ হৈ উঠে। এই বিকাশ দৈহিক মানসিক, আৱেগিক আৰু সামাজিক দিশত সংঘটিত হয়। সেয়েহে বিকাশ হৈছে এক সামগ্ৰিক ৰূপত সাধিত হোৱা পৰিবৰ্তনীয় পৰিস্থিতি। এই বিকাশ প্ৰক্ৰিয়া ব্যক্তি এজনৰ সমগ্ৰ জীৱন জুৰি গুণগত ৰূপত চলি থাকে।

মনোবিজ্ঞানী এলিজাবেথ বি. হাৰল'কে (Elizabeth B. Hurlock) কৈছে, "বিকাশ বুলিলে উন্নয়নশীলভাৱে হোৱা এনানি পৰিবৰ্তনক বুজায়, যি দেহৰ পৈণতা প্ৰাপ্তিৰ আৰু অভিজ্ঞতাৰ ফলস্বৰূপে শৃংখলাবদ্ধ আৰু পূৰ্ব অনুমানমূলকভাৱে সংঘটিত হয়'।"

সামাজিক বিকাশ বা সামাজিকৰণ হৈছে এনে এক প্ৰক্ৰিয়া যিটো শৈশৱ কালৰ পৰা আৰম্ভ কৰা হয় আৰু এই প্ৰক্ৰিয়া এজন ব্যক্তিৰ গোটেই জীৱনজুৰি চলি থাকে। সামাজিক বিকাশ সম্ভৱ হ'বৰ বাবে এজন ব্যক্তিক এক উপযুক্ত সামাজিক পৰিৱেশৰ প্ৰয়োজন হয়। ব্যক্তিসকলৰ সামাজিক দিশৰ বিকাশ হ'বলৈ হ'লে সমাজ লাগিবই। অন্য জীৱ-জন্তুবোৰৰ লগত মানুহ বা ব্যক্তিৰ মিল নাই কাৰণ মানুহে সমাজ পাতি বসবাস কৰে। লগতে সামাজিক পৰিৱেশৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱান্বিত হৈ নিজকে বিকাশ কৰাত সহায় কৰে। সামাজিক বিকাশ বা সামাজিকৰণ প্ৰক্ৰিয়াই এজন ব্যক্তিক সামাজিক গুণবোৰ বা দক্ষতাবোৰ আয়ত্বকৰণত বিশেষভাৱে সহায় কৰে। সামাজিক বিকাশৰ জৰিয়তে ব্যক্তিৰ সামাজিক দক্ষতা বৃদ্ধি পায় লগতে তেওঁ ইয়াৰ জৰিয়তে নিজৰ আবেগ সংশোধন কৰি লব পাৰে। সামাজিক বিকাশৰ জৰিয়তে এজন ব্যক্তিয়ে প্ৰয়োজনীয় জ্ঞান আদি আয়ত্ব কৰে। এই জ্ঞানে তেওঁক সমাজত যোগ্য ব্যক্তি হিচাপে চিহ্নিত কৰে আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁ নিজকে সামাজিক পৰিৱেশত সমাযোজন কৰিবলৈ সমৰ্থ হয় বা সামাজিকৰণ প্ৰক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা ব্যক্তিসকল বা সমাজৰ লগত সমাযোজন কৰি খাপ খুৱাই লোৱা হয়।

মানুহ সামাজিক জীৱ। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ প্ৰকৃতি, সাংস্কৃতিক, সামাজিক ধাৰণা আহৰণ কৰে সমাজৰ পৰা আৰু এইদৰে তেওঁলোকে সামাজিক প্ৰক্ৰিয়াত অনুগত হৈ প্ৰকৃতিৰ অন্যান্য জীৱতকৈও শ্ৰেষ্ঠ জীৱ হিচাবে পৰিগণিত হৈ পৰে। সামাজিক বিকাশ বা সামাজিকৰণ প্ৰক্ৰিয়াই তেওঁলোকৰ ব্যক্তিত্বৰ সমতা স্থাপন কৰে, কাৰণ ব্যক্তিত্বৰ মাধ্যমেৰে শিশু সকলে জ্ঞান লাভ কৰে, সমাজৰ প্ৰতি আগ্ৰহান্বিত হয় আৰু আনৰ প্ৰতি দায়িত্ব উপলব্ধি কৰে। সামাজিক প্ৰক্ৰিয়াই তেওঁৰ বিকাশত সহায় কৰাৰ উপৰিও সামাজিক অনুভূতি, সামাজিক সমন্বয় স্থাপন কৰাৰ জ্ঞান লাভ কৰে। সামাজিক বিকাশ অবিহনে আমি এজন ব্যক্তিক সুস্থ ব্যক্তিৰ অধিকাৰী আখ্যা দিব নোৱাৰো। ব্যক্তিয়ে সমাজৰ অন্যান্য লোকৰ আৰু পৰিস্থিতিৰ লগত সুস্থ ভাৱে সামাজিক সম্বন্ধ স্থাপন আৰু এই দিশত পৈণতা লাভ কৰণৰ কাৰ্যকেই চমুকৈ সামাজিক বিকাশ লাভ কৰা বুলি ক'ব পাৰি। সামাজিক বিকাশ হৈছে ব্যাপক অৰ্থৰ এবিধ শিক্ষা আৰু অভিজ্ঞতা যাৰ দ্বাৰা ব্যক্তিয়ে সমাজৰ বিভিন্ন ব্যক্তি আৰু

পৰিস্থিতিৰ প্ৰতি উপযুক্তভাৱে প্ৰতিক্ৰিয়া কৰি নিজকে সুস্থভাৱে সমাযোজন কৰি ল'ব পাৰে। এই সমাযোজন প্ৰক্ৰিয়া এজন ব্যক্তিৰ পৰাই আৰম্ভ হয়।

বিখ্যাত শিক্ষাবিদ মেকেইভাৰে সামাজিকৰণৰ সংজ্ঞা প্ৰদান কৰি এনেদৰে কৈছে- যে "সামাজিককৰণ এনে এটা প্ৰক্ৰিয়া যাৰ জৰিয়তে সামাজিক জীৱই পৰস্পৰে পৰস্পৰৰ লগত, অধিক ব্যাপক আৰু গভীৰ সম্বন্ধ স্থাপন কৰে, যাৰ জৰিয়তে তেওঁলোকৰ মাজৰ বান্ধোন আৰু নিৰ্ভৰশীলতা বৃদ্ধি পায় যাৰ জৰিয়তে আনৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতা আৰু দায়িত্ববোধ গঢ়ি উঠে, যাৰ জৰিয়তে তেওঁলোকৰ নিজৰ আৰু ব্যক্তিৰ প্ৰতি অধিক সচেতন হয় আৰু যাৰ সহায়ত ঘনিষ্ঠ আৰু দূৰ সম্পৰ্কৰ এক যুটীয়া গাঠনি গঢ় লৈ উঠে।"

শিক্ষাই মনৰ অজ্ঞানতা দূৰ কৰি বৌদ্ধিক দিগন্ত মুকলি কৰে। জগতৰ সৰ্বতোপ্ৰকাৰে মংগলৰ বাবে নিজকে যোগ্যবান কৰি তোলাৰ একমাত্ৰ মাধ্যম হ'ল শিক্ষা। সু-শিক্ষাই মানুহক পশুত্বৰ পৰা দেৱত্বৰ শাৰীলৈ উত্তীৰ্ণ কৰে। অন্ধৰ লাখুটি স্বৰূপ শিক্ষা সেয়ে পুৰুষ নাৰী নিৰ্বিশেষে সকলোৰে বাবে অতি আৱশ্যকীয়।

নেপোলিয়ন বোনাপাৰ্টে কৈছিল- "Give me some good mothers, I shall give you a good nation" এই কথাষাৰিৰ জৰিয়তে বৰ্তমান সমাজত নাৰী এগৰাকীৰ গুৰুত্ব কিমান তাক অনুমান কৰিব পাৰি। পুৰুষ আৰু মহিলাক লৈয়ে এখন সমাজৰ সৃষ্টি হয়। পুৰুষৰ সৈতে মহিলাসকলৰ শিক্ষা, শক্তি, সামাজিক অৱস্থান (Status) আদি সমানেই উন্নত নহ'লে সেইখন সমাজ শিক্ষা, স্বাস্থ্য আৰু আৰ্থিক দিশত অনুন্নত হৈ থাকিবলৈ বাধ্য। সমাজ এখন পৰিবৰ্তনৰ ক্ষেত্ৰত নাইবা ঘৰ এখন সুশৃংখল কৰাৰ ক্ষেত্ৰত নাৰী এগৰাকীৰ ভূমিকা অপৰিসীম। শিক্ষিত নাৰী আৰু পুৰুষৰ উমৈহতীয়া প্ৰচেষ্টাতহে একোটি সুস্থ পৰিয়াল পৰিয়ালৰ পৰা সমাজ, সমাজৰ পৰা দেশ গঠন হোৱাটো সম্ভৱ। এখন দেশৰ নাৰীসকল শিক্ষিতা হলেহে দেশৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি হ'ব। কিয়নো এগৰাকী নাৰী মাতৃ হোৱাৰ লগতে সন্তানৰ প্ৰথম শিক্ষাদাত্ৰীও। মাতৃগৰকী শিক্ষিতা নহ'লে সন্তানক সুপথেৰে পৰিচালনা কৰিবলৈ অসমৰ্থ হ'ব। নাৰীয়ে পৰিয়ালৰ সকলোৰে বাবে পুষ্টিকৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰা, আওপুৰণি কু-সংস্কাৰৰ পৰা মুক্ত হোৱা, ৰোগৰ প্ৰতিষেধক ব্যৱস্থা লোৱা শিশুক স্বাস্থ্য সম্বন্ধে শিক্ষা দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। তদুপৰি নিয়মীয়াকৈ শিশুক বিদ্যালয়লৈ পঠোৱা, পুষ্টিকৰ আহাৰ যোগান ধৰা, ঘৰৰ অনুশীলনৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় সা-সুবিধা প্ৰদান কৰা এই সকলো কাম এগৰাকী দায়িত্বশীল মাতৃৰ দ্বাৰাহে নিয়াৰিকৈ কৰা সম্ভৱ। সেয়েহে মহিলাসকল শিক্ষিত হ'লেহে শিশুসকল শিক্ষিত হ'ব আৰু তেতিয়াহে দেশৰ পৰা নিৰক্ষৰতা দূৰ হ'ব।

সমাজৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত মহিলাসকলৰ ভূমিকা অপৰিসীম। কিন্তু ভাৰতবৰ্ষ তথা অসমৰ গ্ৰামাঞ্চল আৰু অনুন্নত অঞ্চলত এতিয়াও নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা, গুৰুত্ব উপলব্ধ হোৱা নাই। নাৰী শিক্ষাৰ জাগৰণ অবিহনে সমাজ তথা দেশৰ প্ৰগতি অসম্ভৱ। আজিৰ কন্যা কাইলৈ দেশৰ ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্মৰ জননী। অন্ধ বিশ্বাস, আওপুৰণি কু-সংস্কাৰৰ পৰা পৰিয়ালৰ সকলো সদস্যক মুক্ত কৰা, পৰিৱেশ সচেতনতা আদি সমাজৰ ইতিবাচক দিশবোৰ এগৰাকী শিক্ষিতা মহিলা তথা গৃহিণীয়েহে পৰিচালনা কৰিব পাৰে। বৰ্তমান অত্যাধুনিক সমাজ ব্যৱস্থাত এতিয়াও মহিলাৰ বিৰুদ্ধে বাল্য বিবাহৰ দৰে কু-প্ৰথা, যৌতুক প্ৰথা, পৰ্দাপ্ৰথা, ডাইনী সজাই হত্যা কৰা, শিশু কন্যা ভ্ৰূণ হত্যা আদি বিভিন্ন কু-সংস্কাৰৰ প্ৰভাৱ দেখিবলৈ পোৱা যায়। কাৰণ সমাজ খন শিক্ষিত বা শিক্ষাৰ পোহৰেৰে আলোকিত হৈছে যদিও এতিয়াও স্ত্ৰী-শিক্ষাৰ প্ৰতি উদাসীনতা আৰু অতীতদৰ্শী মনোভাব দেখা যায়। গতিকে সমাজৰ পৰা এই সমূহ কু-সংস্কাৰ দূৰ কৰিবলৈ হ'লে মহিলা সকলক শিক্ষিত কৰিব লাগিব। নাৰী সকলৰ স্ব আৰ্জিত শিক্ষাৰ জৰিয়তে মহিলা সকলে দেশৰ অৰ্থনৈতিক ৰাজনৈতিক শিল্প বাণিজ্য আদি দিশত মনোনিৱেশ কৰিলে অৰ্থনৈতিক স্থিতি সবল হোৱাৰ লগতে সমাজৰো স্থিতি সবল হোৱাৰ লগতে সমাজৰো উন্নতি হ'ব অৰ্থাৎ নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰসাৰেহে সমাজলৈ পৰিবৰ্তন আনিব।

স্বাধীন ভাৰতৰ প্ৰথম প্ৰধানমন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহেৰুৱে কৈছিল, "এজন ল'ৰাক শিক্ষা দিয়া মানে এজন পুৰুষক শিক্ষিত কৰি তোলা, কিন্তু এজনী ছোৱালীক শিক্ষা দিয়া মানে এটা পৰিয়ালক শিক্ষিত কৰি তোলা।"

সহায়ক গ্ৰন্থ ঃ
১। দাস ড° পাৰুল তালুকদাৰ, ড° বীণপাণি, দাস বিনীতা, দেৱী বিনীতা, মলাকাৰ বিমল ঃ উদীয়মান শিক্ষা প্ৰবাহ, সূৰ্য্য প্ৰকাশ, গুৱাহাটী-১
২। বৰুৱা, যতীন ঃ শিক্ষা, অৰুণ প্ৰকাশন, গুৱাহাটী-১
৩। ডেকা, ড° বীৰেন্দ্ৰ ঃ শিক্ষা সমাজ বিজ্ঞান, অশোক বুক ষ্টল, পানবজাৰ, গুৱাহাটী-১

উত্তৰ গুৱাহাটীৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত দেৱালয় সমূহ

জয়িতা দাস
পঞ্চম যান্মাসিক (অসমীয়া)

উত্তৰ গুৱাহাটীখন গুৱাহাটীৰ দক্ষিণে অৱস্থিত। উত্তৰ গুৱাহাটীখন বেছিকৈ মঠ মন্দিৰেৰে জনাজাত। ঐতিহ্যমণ্ডিত দেৱালয়ৰ ভিতৰত মণিকৰ্ণেশ্বৰ দেৱালয়, অশ্বক্রান্ত দেৱালয়, দীৰ্ঘেশ্বৰী দেৱালয় আৰু ৰুদ্রেশ্বৰ দেৱালয় এই চাৰিখন দেৱালয় উত্তৰ গুৱাহাটীত অৱস্থিত।

অশ্বক্রান্ত দেৱালয় ঃ

অশ্বক্রান্ত দেৱালয় অসম তথা ভাৰতৰ এখন ঐতিহাসিক তীৰ্থস্থান। উত্তৰ গুৱাহাটী নগৰৰ দক্ষিণ পশ্চিমফালে জনাৰ্দন নামৰ পাহাৰখনত দেৱালয়টো অৱস্থিত। গুৱাহাটীৰ পৰা যন্ত্রচালিত নাও বা ফেৰীৰে এই দেৱালয়লৈ অহা যোৱা কৰিব পাৰি। প্রতিদিনে বিভিন্ন তীৰ্থযাত্রী ইয়ালৈ আহে। অশ্বক্রান্ত মন্দিৰত দুটা মন্দিৰ আছে। এটা কূৰ্ম জনাৰ্দন আৰু আনটো অনন্তশায়ী নাৰায়ণ মন্দিৰ। কূৰ্ম জনাৰ্দন মন্দিৰটো দৰ্ভী ৰজাৰ ৰাজত্বকালত আৰু নাৰায়ণ মন্দিৰটো আহোম ৰজা শিৱসিংহৰ দিনতে সজোৱা। দেৱালয়ত জন্মাষ্টমী, অশোকাষ্টমী, দৌলযাত্রা আদি পূৰ্বৰ নীতি অনুসাৰে পালন কৰা হয়। এই দেৱালয়ত অন্নপ্রাসন, চূড়াকৰণ, উপনয়ন, বিবাহ আদি কৰ্মৰাজি কৰা হয়।

অশ্বক্রান্ত দেৱালয়ৰ প্রাকৃতিক পৰিবেশ অতি মনোৰম। দুয়োটা মন্দিৰ শিলেৰে নিৰ্মিত আৰু ভাস্কৰ্যৰ এক অপূৰ্ব নিদৰ্শন। শিলৰ ওপৰত ঘোঁৰাৰ খোজ এতিয়াও দেখিবলৈ পোৱা যায়। পদচিহ্ন হোৱা হেতুকে ইয়াক বিষ্ণুপ্রসাদ বোলে। আনহাতে অনন্তশায়ী মন্দিৰটো পাহাৰৰ ওপৰত অৱস্থিত। আহোমৰজা শিৱসিংহই ১৭৪১-১৭৪৪ চনত এই মন্দিৰটো সজাইছিল। মন্দিৰৰ আশে-পাশে থকা ভাস্কৰ্যৰ নিদৰ্শনবোৰে প্রাক আহোম যুগৰ ইঙ্গিত দিয়ে। অনন্তশায়ী নাৰায়ণ মন্দিৰটো প্রায় ১৫০ ছেঃমি ওখ আৰু এটা ডাঙৰ শিল খোদিত কৰা হেতুকে ভাস্কৰ্যৰ সুন্দৰ নিদৰ্শন।

কাহিনী সম্বন্ধে তিনিটা মত পোৱা যায়। দেৱালয়ৰ বৈশিষ্ট আৰু গুৰুত্ব সম্পৰ্কে যৌগিনীতন্ত্রত উল্লেখ আছে। প্রাগজ্যোতিষপুৰৰ প্রবল প্রতাপী ৰজা নৰকাসুৰৰ অত্যাচাৰৰ পৰা প্রজা ৰ্ক্ষা কৰা হেতুকে দ্বাৰকাধিপতি শ্রীকৃষ্ণ ঘোঁৰাৰ ৰথত আহি নৰকাসুৰৰ লগত যুদ্ধত অৱতীৰ্ণ হৈছিল। ৰথৰ ঘোঁৰ ইয়াত জিৰণি লোৱা হেতুকে ঠাইডোখৰৰ নাম অশ্বক্রান্ত হ'ল।

দ্বিতীয় প্রবাদমতে বিদৰ্ভৰাজ ভীষ্মৰ জীয়ৰী ৰুক্মিণীদেৱীক শ্রীকৃষ্ণই বিয়া কৰাই দ্বাৰকাভিমুখে যাত্রা কৰোতে সেইখন পাহাৰতে ক্ষন্তেক জিৰণি লৈছিল। ৰথৰ ঘোঁৰা ক্লান্ত হৈ জিৰণি লোৱা বাবে অশ্বক্রান্ত হ'ল। শেষত তৃতীয় প্রবাদমতে কুৰুক্ষেত্র যুদ্ধৰ সময়ৰ অভিমন্যুক বধ কৰাৰ উদ্দেশ্য সখা শ্রীকৃষ্ণই বুদ্ধি কৰি অৰ্জুনক পুৰণি কামৰূপ ৰাজ্যৰফালে আনিছিল। বহুদূৰ অহাৰ পাছত ভাগৰ লগাত তেওঁলোকৰ ৰথৰ ঘোঁৰা সেই ঠাইডোখৰতে জিৰণি লৈছিল। সেয়েহে নাম অশ্বক্রান্ত হ'ল।

অশ্বক্রান্ত দেৱালয়ত অশোকাষ্টমী পৰ্ব বিশেষ উলহ- মালহেৰে পালন কৰা হয়। চ'ত মাহৰ শুক্লপক্ষৰ অষ্টমী তিথিত এই পৰ্ব পালন কৰা হয়। সেইদিনা পবিত্র গংগাৰ পানী ব্রহ্মপুত্রত লীন হৈ যায়। যাত্রীসকলে সেইদিনা গয়াতীৰ্থত পিতৃপুৰুষৰ নামত পিণ্ড দান, অস্থিক্ষেপণ আদি কৰিবলৈ আহে। দেৱালয়ৰ আশে পাশে এখন ডাঙৰ মেলা বহে। এই মেলাত বিভিন্ন সামগ্রীৰ বেচা-কিনা কৰা হয়। অগণন মানুহৰ সমাগম ইয়াত পৰিলক্ষিত হয়।

মণিকৰ্ণেশ্বৰ দেৱালয় ঃ

প্রাগজ্যোতিষপুৰৰ পঞ্চতীৰ্থ হিচাপে খ্যাত নীলাচল কামাখ্যা, উমাচলৰ উমানন্দ, পূৰ্বদিশত থকা মণিশৈল পাহাৰৰ মণিকৰ্ণেশ্বৰ দেৱালয় উত্তৰ গুৱাহাটীৰ উত্তৰে অৱস্থিত অৰ্থাৎ উত্তৰ গুৱাহাটীৰ ৰজাদুৱাৰত অৱস্থিত। ইয়াৰ প্রাকৃতিক সৌন্দৰ্য অতি মনোমোহা। ইয়াত প্রতিদিনে অগণন ভক্তৰ ভিৰ পৰিলক্ষিত হয়।

ইটাৰে নিৰ্মিত এই মন্দিৰটো আহোম ৰজা স্বৰ্গদেউ ৰাজেশ্বৰ সিংহ (১৭০১-১৭৬৯ চন)ৰ দিনত ১৭৫৫ চনত তাৰাসদৃশ শিলৰ মূল ভেটিৰ ওপৰত নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। এই শিলৰ ফলি দশম একাদশ শতিকাৰ।

কালিকাপুৰাণ মতে স্বৰ্গ, মৰ্ত্য, পাতালৰ সোণ মণি-মুকুটা আদি লুণ্ঠন কৰি আনি নৰকাসুৰে লোহিত নদীৰ পাৰৰ ঠাইতে পৰ্বতাকাৰে জমা কৰিছিল। এই মণিশৈল পৰ্বততে তেওঁ স্বৰ্গৰ দেৱতা আৰু গন্ধৰ্বসকল বাস কৰা অলকাপুৰীৰ দৰে এখন অনুপম নগৰী স্থাপন কৰিছিল। এই স্থানতে মণিকৰ্ণ নামেৰে এটি সৰোবৰ আছিল যদিও এতিয়া সেইবোৰৰ চিহ্ন নোহোৱা হৈছে। তেতিয়াৰ পৰা এই ভূ-খণ্ডৰ নাম 'মণিকৰ্ণেশ্বৰ' হ'ল বুলি কোৱা হয়। দ্বাপৰ যুগৰ শেষৰ ফালে ভগৱান শ্রীকৃষ্ণই নৰকাসুৰৰ বিৰুদ্ধে অভিযান চলাওঁতে এনে এটা দুৰ্ভেদ্যগড় সুদৰ্শন চক্রৰে ভাঙি নগৰ সোমাবলৈ সক্ষম হোৱা বুলি কথিত আছে।

অন্য এক প্রবাদ মতে শিৱই দক্ষৰ জীয়েক পাৰ্বতীৰ মৃতদেহ লৈ ঘূৰি ফুৰোতে ইয়াত তেওঁৰ কাণৰ ফুলি পৰিছিল বুলি প্রবাদ আছে। এই দেৱালয়ৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কে বিভিন্ন মতবাদ পোৱা যায়।

মণিশৈল পৰ্বতৰ মণিকৰ্ণেশ্বৰ দেৱালয়ত উৎসৱ পালন কৰা হয়। এতিয়াও এই জৰাজীৰ্ণ মন্দিৰটোত পূজা-পাতল চলি থাকে। প্রতি বছৰে মদন চতুৰ্দশী তিথিৰ দিনা নাতিদূৰত অৱস্থিত মহামায়া দীৰ্ঘেশ্বৰী দেৱীক ইয়ালৈ অগণন ভক্তই যথাৰীতিৰে সজ্জিত দোলাত কঢ়িয়াই আনি মণিকৰ্ণেশ্বৰ দেৱাদিদেৱ মহাপ্রভু মহাদেৱৰ লগত 'ঐশ্বৰিক বিবাহ' কাৰ্য সম্পন্ন কৰে। তদুপৰি শিৱ ৰাত্রিকে ধৰি কেতবোৰ পূজাৰ আয়োজন কৰা হয় আৰু ৰাত্রিভাগত ভোগৰ আয়োজন কৰা হয়। ভিন্ন ভক্তৰ সমাগম ইয়াত পৰিলক্ষিত হয়। ইয়াত উৎসৱৰ লগতে বিবাহ, অন্নপ্রসন্ন, চূড়াকৰণ আদি বিভিন্ন ধৰ্মীয় কাৰ্য কৰা হয়।

দীৰ্ঘেশ্বৰী দেৱালয়

দীৰ্ঘেশ্বৰী দেৱালয়ৰ ভৌগোলিক অৱস্থান অতি মনোমোহা। ইয়াৰ প্রাকৃতিক পৰিবেশ অতি সুন্দৰ, এক শান্তিৰ পৰিৱেশ। বিভিন্ন চৰাই-চিৰিকটিৰ কলকলনি মাতেৰে ঠাইখিনি এক অভূতপূৰ্ব পৰিৱেশ হৈ থাকে। ব্রহ্মপুত্রৰ নদীৰ উত্তৰ দিশে দীৰ্ঘেশ্বৰী দেৱালয় অৱস্থিত।

এই দেৱালয় অৱস্থিত পাহাৰখনৰ নাম 'সীতাচল পাহাৰ'। এই দেৱালয়ৰ আশে-পাশে মানুহৰ জনসমাগম বহুত কম। ইয়াত দেৱালয়লৈ অহা যোৱা কৰিবলৈ যান-বাহনৰ যথেষ্ট সুবিধা আছে। এই দেৱালয়ৰ ওপৰৰ পৰা সমগ্র উত্তৰ গুৱাহাটীখন দেখা পোৱা যায়। এই ঠাইখন হাবি জংঘলেৰে ভৰা এক জয়াল পৰিৱেশ। মাজে মাজে বিভিন্ন জন্তু দেখা পৰিলক্ষিত হয়। এই দেৱালয়ৰ আশে-পাশে থকা মাটিবোৰ আহোম যুগৰ ৰজাসকলৰ আছিল। কিন্তু কালক্রমত এইবোৰ বিভিন্ন মানুহে ব্যক্তিগত ভাৱে সংগ্রহ কৰে। এই দেৱালয়ৰ সৌন্দৰ্য অপাৰ্থিৱ।

এক প্রবাদ মতে মহাবাহু ব্রহ্মপুত্রৰ বুকুত বৰনদী অৰ্থাৎ (মঙ্গলা) তীৰত সীতাচল পৰ্বতত মুনিশ্রেষ্ঠ মাৰ্কণ্ডেয় আশ্রমত মুনিয়ে দেৱী দুৰ্গাক সাধনা কৰি সিদ্ধি লাভ কৰিছিল, ফলত মাৰ্কণ্ডেয় মুনিৰ সাধনাত তুষ্ট হৈ সিদ্ধি লাভ কৰিছিল। সেইবাবে এই দেৱালয় 'দীৰ্ঘেশ্বৰী দেৱালয়' নামে জনা যায়। ১৬৫৭ শকাব্দত আহোম ৰজা শিৱসিংহই মন্দিৰ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল।

অন্য এক প্রবাদমতে ইয়াত দক্ষ ৰজাৰ জীয়েক পাৰ্বতী সতীৰ দক্ষিণ আঠুৰ আচ্ছাদন হৈছিল। দেৱী পুৰাণ যোগিনীতন্ত্রত এই কথাৰ উল্লেখ আছে। দেৱীৰ বাহন হৈছে বাঘ, সেয়েহে দেৱীৰ আন এটা নাম বাঘেশ্বৰী। সেয়েহে এই দেৱালয়ক 'বাঘেশ্বৰী' বুলি জনা যায়। তেওঁৰ এই বাহন তেওঁৰ ইচ্ছা অনুযায়ী মন্দিৰ চৌহদত প্রৱেশ কৰা শুনা যায়।

এই দীৰ্ঘেশ্বৰী দেৱালয়টো এটা জাগ্রত শক্তিপীঠ মন্দিৰ। ইয়াত বহু ভক্তৰ সমাগম হোৱা দেখা যায়। ইয়াত বিভিন্ন উৎসৱ-পাৰ্বন পালন কৰা হয় আৰু দেৱীয়ে কামনা বাসনাৰ সিদ্ধি লাভ কৰে। ইয়াত কালী পূজা, শিৱ পূজা, দুৰ্গা পূজা মনসা পূজা ধুমধামেৰে পালন কৰা হয়, এই মন্দিৰত নৈমিত্তিক ভোগৰ লগতে বহু ভক্তই ইয়াত মাৰ ওচৰত ভোগ ভাতৰ লগতে বলি বিধান দেৱীক প্রদান কৰে। ইয়াৰ উৎসৱ-পাৰ্বণসমূহে বিভিন্ন মানুহৰ সমাগমৰ লগতে এক অন্য পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰে।

ৰুদ্রেশ্বৰ দেৱালয় ঃ

এই দেৱালয়টো মধ্যমখণ্ডত অৱস্থিত। ইয়াত তেনে কোনোধৰণৰ ভাস্কৰ্য শিলালিপি পোৱা নাযায়। ইয়াৰ পৰিৱেশ একেবাৰে শান্ত।

আনহাতে ইয়াৰ বুৎপত্তি সম্পৰ্কে বিভিন্ন মতবাদ পোৱা যায়। প্রবাদমতে স্বৰ্গদেউ প্রমত্ত সিংহই (১৭৪৪-১৭৬১) তেখেতৰ পিতৃ ৰুদ্রসিংহৰ স্মৃতিত ১৭৪৯ চনত এই মন্দিৰটো নিৰ্মাণ কৰিছিল।

স্বৰ্গদেউ ৰুদ্রসিংহই (১৬৯৬-১৭১৪) চনলৈ ইয়াত বাহৰ পাতি থাকোতে মৃত্যু হৈছিল আৰু স্বৰ্গদেউ ৰুদ্রসিংহৰ শৱদেহ শিৱসাগৰৰ চৰাইদেউলৈ নি মৈদাম দিয়া হৈছিল। ইয়াৰ অৰ্থাৎ ৰুদ্রসিংহৰ ইটাখুলি ৰণত আহোতে বসন্ত ৰোগত আক্রান্ত হৈ মৃত্যু হৈছিল। এই স্থান চিৰযুগমীয়া কৰাৰ অৰ্থে এই মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি পুত্র প্রমত্ত সিংহই শিৱলিংগ উৎসৰ্গিত কৰিছিল। তেতিয়াৰ পৰাই এই দেৱালয়ৰ নাম 'ৰুদ্রেশ্বৰ' নামেৰে জনাজাত।

ৰুদ্রেশ্বৰ দেৱালয় এটা শিৱ মন্দিৰ আৰু ইয়াত শিৱ পূজাকে ধৰি ভোগৰ আয়োজন কৰি উৎসৱ পালন কৰা হয়। ইয়াৰ ওচৰতে এখন পথাৰ আছে য'ত ৰাস মহোৎসৱ পালন কৰা হয়। এই দেৱালয়সমূহত দেশৰ বিভিন্ন ঠাইৰ ভক্তৰ সমাগম হয়। এনে সমাগমে মানুহৰ মাজত সম্প্রীতি আৰু সৌন্দৰ্যৰ ভাব গঢ়ি উঠাত সহায় কৰে। গতিকে ধৰ্মীয় দিশৰ উপৰিও ঐক্য সম্প্রীতি বান্ধোন দৃঢ় কৰাত আৰু অসমৰ স্থাপত্য কলাসমূহৰ ক্ষেত্রত দেৱালয়মূহৰ বিশেষ অৱিহণা আছে।

অসমীয়া নাটৰ আৰম্ভণি

পাৰ্থ প্ৰতিম হালৈ
পঞ্চম যাণ্মাসিক (হিচাপ বিদ্যা)

> ভ্ৰাম্যমান জন্মৰ লগে-লগে যাত্ৰাদল সমূহৰ জনপ্ৰিয়তা হ্ৰাস পাবলৈ ধৰিলে। কাৰণ ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰ যাত্ৰাভিনয় এক উন্নত আৰু আধুনিক ৰূপ।

অসমীয়া নাটক আৰম্ভ হৈছিল পঞ্চদশ-ষোড়শ শতিকাতে মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ হাতত। শংকৰদেৱে মানুহৰ মাজত ভক্তি ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ অৰ্থে কিছু ৰচনা কৰে। পৰৱৰ্তী সময়ত অংকীয়া নাট ৰূপে পৰিচিত হয়। লগতে অভিনিত কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। এনেদৰে ঊনবিংশ শতিকালৈ এই নাটৰ ৰচনা আৰু অভিনয় চলি থাকে। পৰৱৰ্তী কালত যেতিয়া বৃটিছে অসমৰ লগতে গোটেই ভাৰতবৰ্ষত আধিপত্য বিস্তাৰ কৰিলে তেতিয়া অংকীয়া নাট সমূহৰ জনপ্ৰিয়তা হ্ৰাস পাবলৈ ধৰিলে। বৃটিছৰ আগমনৰ লগে-লগে অসমীয়া নাটকসমূহো পাশ্চাত্য নাটকৰ আৰ্হিত নিৰ্মাণ হ'ব ধৰিলে আৰু ই এক নতুন যুগৰ সূচনা কৰিলে যাক আধুনিক অসমীয়া নাটক বুলি কোৱা হৈছে। সময়ৰ লগত অসমীয়া সকলে পাশ্চাত্য পদ্ধতিত নাটক ৰচনা কৰিবলৈ ললে। এনদৰে প্ৰায় ডেৰশ বছৰ নাটক ৰচনাৰ পিছত আধুনিক অসমীয়া নাটকত এক নতুন যুগৰ সৃষ্টি হ'ল। এই যুগটোৰ আৰম্ভণী নাটক আছিল ৰাম-নৱমী, কানীয়াৰ কীৰ্ত্তন আদি।

অসমীয়া নাটক পাশ্চাত্য আৰ্হিত নাটক কৰিছিল যদিও ঊনবিংশ শতিকাৰ শেষত হে অসমত মঞ্চ নিৰ্মাণ কৰে। এই শতিকাৰ ভিতৰত অসমৰ বহু ঠাইত ৰংগমঞ্চ নিৰ্মাণ কৰি তোলে।

সময়ৰ সোতত অসমীয়া নাটকত বংগদেশৰ নাট্যধৰ্মী লোক-কলা যাত্ৰাৰ প্ৰভাৱে বিকাশত বাধা দিছিল। যাত্ৰাৰ কম সময়ৰ ভিতৰতে অসমীয়া সমাজৰ মাজত জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছিল। এই জনপ্ৰিয়তাই অসমীয়া নাটক ৰচকসকলৰ প্ৰেৰণা নাইকিয়া কৰিছিল। তেতিয়া ৰচকসকলে যাত্ৰাৰ নাটক সমূহ অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰি জনসাধাৰণৰ মাজত তুলি ধৰিছিল। এনেদৰে অসমীয়া নাটকেও বংগদেশৰ যাত্ৰাৰ আৰ্হিত যাত্ৰাদল গঠন কৰিলে। এই যাত্ৰাদল সমূহ এটা সময়ত গৈ জনসাধাৰণৰ অতি জনপ্ৰিয় হৈ পৰিল। এই জনপ্ৰিয়তাই বহুতকে প্ৰেৰিত কৰি বহুতো যাত্ৰা দল গঠন কৰে। এই দলসমূহৰ ভালেসংখ্যক স্বাধীনতাৰ লাভৰ কিছুকাল পাছলৈ বৰ্তি থাকে।

১৯৬৩ চন অসমৰ নাট্য-সংস্কৃতিৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ সময়। এই চনতে জন্ম লাভ কৰে ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰ নাট্যদল। এই ভ্ৰাম্যমান জন্মৰ লগে-লগে যাত্ৰাদল সমূহৰ জনপ্ৰিয়তা হ্ৰাস পাবলৈ ধৰিলে। কাৰণ ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰ যাত্ৰাভিনয় এক উন্নত আৰু আধুনিক ৰূপ। ইয়াত প্ৰ'চনিয়াম মঞ্চৰ লগতে চলচিত্ৰৰ দুই-এটা কৌশল প্ৰয়োগেৰে দৰ্শকক আমোদ দিবলৈ ধৰে। এনেদৰে অসমৰ লগতে ভাৰতত মঞ্চ কলাৰ সোত সলনি হয়। এই ভ্ৰাম্যমান নাটকবোৰ গাওঁ, নগৰ-চহৰ উভয়তে পৰিৱেশন কৰাৰ ফলত সাংস্কৃতিক কৰ্মৰ বিস্তাৰ ঘটাৰ লগতে এক শক্তিশালী গণ মাধ্যমৰ স্থিতি লাভ কৰে।

বৰ্তমান সময়ত ভ্ৰাম্যমান নাটকসমূহে এক বিশেষ সমাদৰ লাভ কৰিছে। ভ্ৰাম্যমান মঞ্চত বৰ্তমান প্ৰতি বছৰে শতাধিক নাটক পৰিৱেশন কৰি আহিছে। ইয়াৰ ফলত বহুতো অভিনেতা-অভিনেত্ৰীৰ জন্মৰ লগতে এচাম নাট্যকাৰবো জন্ম হ'ল। ইয়াৰ ভিতৰত উগ্ৰমেনা, প্ৰফুল্ল বৰা, ভবেন বৰুৱা, মুনীন বৰুৱা, জিতেন শৰ্মা আদিৰ লগতে বহুতো নাট্যকাৰ।

বহাগ মাহ কেন্দ্ৰিক লোক উৎসৱ ঃ ভঠেলি আৰু সুঁৱেৰি

লিপিকা নাথ
ষষ্ঠ যাণ্মাসিক (অসমীয়া)

> বিশেষকৈ ধৰ্মীয় দিশত আৰু সাংস্কৃতিক দিশত। নৃত্য-বাদ্য, যন্ত্ৰৰ ব্যৱহাৰ, সাজ পোছাক পৰিধান বিষয়ক দিশসমূহৰ কিছু অমিল থাকিলেও ধৰ্মীয় দিশ আৰু সাংস্কৃতিক দিশ প্ৰায় সমতুল্য।

অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চলত বহাগ মাহত বিভিন্ন উৎসৱ পালন কৰা পৰিলক্ষিত হয়। উত্তৰ কামৰূপৰ ভঠেলি উৎসৱ, দক্ষিণ কামৰূপৰ সুঁৱেৰি উৎসৱ, মৰিগাঁও অঞ্চলত গোঁসাই উলিওৱা মেলা, দৰং জিলাত দেউল, মঙ্গলদৈ অঞ্চলৰ দেউল, নলবাৰী জিলাৰ চৌ পূজা, বালিকা জগন্নাথৰ নাম, গোৱালপাৰা জিলাৰ বাঁশ পূজা আদি উৎসৱ সমূহ এই ক্ষেত্ৰত বিশেষ উল্লেখযোগ্য।

বহাগ মাহত বিভিন্ন অঞ্চলত পতা উৎসৱসমূহৰ মাজত কিছুমান সাদৃশ্য পৰিলক্ষিত হয় - বিশেষকৈ ধৰ্মীয় দিশত আৰু সাংস্কৃতিক দিশত। নৃত্য-বাদ্য, যন্ত্ৰৰ ব্যৱহাৰ, সাজ-পোছাক পৰিধান বিষয়ক দিশসমূহৰ কিছু অমিল থাকিলেও ধৰ্মীয় দিশ আৰু সাংস্কৃতিক দিশ প্ৰায় সমতুল্য। উত্তৰ কামৰূপ জিলাত পালন কৰা ভঠেলি উৎসৱটিত এডাল ওখ বাঁহক বিভিন্ন ৰঙৰ কাপোৰেৰে মেৰিয়াই উৎসৱ থলীলৈ আনি, এডাল ডাঙৰ গছৰ তলত আওজাই ৰখা হয়, বাঁহডালক পাৰ বুলি ভাবি তাক সেৱা শুশ্ৰূষা কৰা দেখা যায়। অসমৰ কৃষক সমাজে ধৰ্মীয় আৰু লৌকিক দৃষ্টিৰে বাঁহ ডালক পাৰ বুলি ভাবে আৰু এই ধৰ্ম বিশ্বাসেৰে বশৱৰ্তী হৈ সম্ভৱতঃ এই ভঠেলি উৎসৱটি অসমৰ গ্ৰাম্য সংস্কৃতিৰ ই এক অতুলনীয় নিদৰ্শন হৈ পৰিছে।

অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চলত পালন কৰা দেউল, সুঁৱেৰি আদি উৎসৱসমূহে বিভিন্ন ধৰ্মীয় দিশক সূচায়। দৰং, মংগলদৈ আদি অঞ্চলত পালন কৰা দেউল উৎসৱটিত ধৰ্মীয় দিশত অধিক গুৰুত্ব দিয়ে। এই উৎসৱটিত এটি দেউল স্থাপন কৰি, বিষ্ণুপূজা অনুষ্ঠিত কৰি ৰাইজে সেৱা শুশ্ৰূষা কৰে। অঞ্চল বিশেষে পালন কৰা লোক উৎসৱ সমূহৰ মাজত আছে এক অপূৰ্ব মিলাপ্ৰীতি।

এই লোক উৎসৱ ভঠেলি আৰু সুঁৱেৰি উৎসৱৰ চমু পৰিচয় দাঙি ধৰা হ'ল-

উত্তৰ কামৰূপৰ লোক উৎসৱ ঃ ভঠেলি

উত্তৰ কামৰূপৰ বহাগ মাহত হোৱা অতি উল্লেখযোগ্য উৎসৱ ভঠেলি প্ৰথম বহাগৰ পৰাই একেবাৰে শেষ বহাগলৈ জিলাখনৰ বেলেগ বেলেগ ঠাইত নিৰ্দ্ধাৰিত তাৰিখত অনুষ্ঠিত কৰা হয়। প্ৰত্যেক বহাগৰ ৭ তাৰিখে ৰামদিয়াত, ৩০ তাৰিখে চামতাত যুগ যুগ ধৰি নিৰ্দিষ্ট একোটা তাৰিখতে উদ্‌যাপন হৈ আহিছে।

ভঠেলি উৎসৱৰ প্ৰধান হৈছে বাঁহ। ভঠেলি উৎসৱত ৰাতিপুৱা গাঁৱৰ ৰাইজে গা পা ধুই দুডাল জাতি বাঁহ মূৰাৰ সৈতে উভালি আনে। দুয়োডাল বাঁহ পানীৰে ধুৱাই গুৱিৰ পৰা আগলৈ ৰং-বিৰঙৰ কাপোৰেৰে মেৰোৱা হয়। বাঁহ দুডালত শেষৰফালে ফুলৰ মালা আঁৰি দিয়া হয়। দীঘল বাঁহডালক নাম দিয়া হয় মতা পাৰ আৰু চুটি বাঁহডালক নাম দিয়া হয় মাইকী পাৰ। গাঁৱৰ ৰাইজে নিৰ্দিষ্ট ঠাইৰ পৰা শঙ্খ, ঘণ্টা, ডবা, বৰকাঁহ, তাল-খোল আদি বজাই এই পাৰযোৰ আনি আগবেলাৰ ভিতৰতে ভঠেলি খোলাত পাৰে। উল্লেখযোগ্য যে মতা পাৰটোক ওখকৈ আৰু মাইকী পাৰটোক চাপৰকৈ পতা হয়। যিখন গাঁৱত ভঠেলি পতা হয় সেইখন গাঁৱতেই মতা পাৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি ওচৰত কোনোবা অঞ্চলৰ পৰা কইনা পাৰ অনা হয়। সাধাৰণতে ডাঙৰ গছৰ গুৰিত গাত খান্দি অনুষ্ঠানিকভাৱে বাঁহ দুডাল পোতে। অঞ্চল বিশেষে নামঘৰ, থান, সত্ৰ আদিৰ ওচৰতে থকা ডাঙৰ গছৰ তলত বাঁহ দুডালক আওজাই থোৱাও দেখা যায়। আবেলি সময়ত গাঁৱৰ ৰাইজে পৰম্পৰাগত সাজপাৰ পৰিধান কৰি মানুহৰ চোতালত উপস্থিত হৈ পাৰ দুডাল কান্ধতে লৈ প্ৰতিঘৰে ঘৰে যায়। ঘৰৰ গৃহস্থই পাৰ দুডালক সেৱা কৰে। গোটেই গাঁওখন ফুৰোৱা হোৱাৰ পিছত নিৰ্দিষ্ট স্থানত পাৰ দুডাল উত্তোলন কৰে। ভঠেলি

অনুষ্ঠানত পাৰ সাজনৰ বাহিৰে এটি ভঠেলি ঘৰ সজা দেখা যায়। এই ঘৰ কলপাতেৰে সাজে। ঘৰটোৰ নাম হ'ল - ভঠেলি ঘৰ। এই ঘৰটোৰ ভিতৰতে বিভিন্ন ধৰণৰ খোৱা বস্তু, পইচা আদি থোৱাটো পৰম্পৰাগত নিয়ম। ভঠেলি অনুষ্ঠিত কৰা ঠাইত মেলা বহাটো এটি উল্লেখযোগ্য দিশ। ভঠেলিৰ মেলাত নানা ধৰণৰ মিঠাই, পাপৰ, বাদাম, বাতাচা আদিৰ লগতে বিভিন্ন সস্তীয়া অলংকাৰ পাতি, মাটিৰ মূৰ্তি, বাঁহৰ সঁজুলি আদি ওলায়। ভঠেলি উৎসৱটি শেষ কৰে ভঠেলি ঘৰটি ভাঙি। এই ভঠেলি ঘৰটো ভঙাৰ লগে লগে ভঠেলি উৎসৱটিৰ সামৰণি হয়। ভঠেলি উৎসৱৰ দিনা গধুলি দুজনালোকে হাতত কাঠ-বাঁহ, যাঠি, জেং আদি লৈ ভঠেলি ঘৰটোৰ ভিতৰলৈ যায়। এটা দলে ঘৰটো ভাঙিবলৈ যায় আৰু আনটোৱে এই কাৰ্যত বাধা প্ৰদান কৰে। এই কাৰ্যৰ সময়ত দুয়োটা দলৰ মাজত মিছা কাজিয়া কৰাও দেখা যায়। অৱশেষত ঘৰটো ভাঙিবলৈ অহা দলটোৱে ঘৰটোত থকা বিভিন্ন খোৱাবস্তু আৰু পইচাপাতি লৈ যায়। এনেকৈয়ে ভঠেলি উৎসৱৰ সামৰণি হয়।

দক্ষিণ কামৰূপৰ লোক উৎসৱ : সুঁৱেৰি

অসমত প্ৰচলিত লোক উৎসৱসমূহৰ ভিতৰত দক্ষিণ কামৰূপী লোক উৎসৱ সুঁৱেৰি অন্যতম। উৎসৱটি সৃষ্টি হৈছিল সোঁৱৰণি পৰ্ব হিচাপে। এই সোঁৱৰণি হৈছে ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ প্ৰতীক শ্ৰীকৃষ্ণই তেওঁৰ ল'ৰালি কালত গকুলত কৰা আনন্দ, ক্ৰীড়া, কৌতুক আদিৰ সোঁৱৰণ। পিছলৈ এই সোঁৱৰণি পৰ্বটিয়ে জনসাধাৰণৰ মাজত আনন্দৰ উৎসৱৰূপে পৰিগণিত হ'ল।

বহাগ মাহৰ নিৰ্দিষ্ট একো একোটা পূণ্য তিথিত দক্ষিণ কামৰূপৰ একো একোটা অঞ্চলত প্ৰতিবছৰে সুঁৱেৰি উৎসৱটি উদ্‌যাপিত হৈ আহিছে। সুঁৱেৰি উৎৱসত অঞ্চলটোৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট নামঘৰ, মন্দিৰ প্ৰাঙ্গণ আদি সুন্দৰকৈ সজাই সেই অঞ্চলত পূজিত দেৱ দেৱীৰ মূৰ্তিসমূহ ভক্তিসহকাৰে ফুল-তুলসী, গাখীৰ পানীৰে ধুৱাই সজাই-পৰাই চাকি, ধূপ জ্বলাই যথাস্থানত নিৰ্দিষ্ট বেদীত স্থাপন কৰে। এই উৎসৱটিত মানুহে ব্যক্তিগতভাৱে শৰাই আগবঢ়োৱা নিয়ম প্ৰচলিত আছে। লোকসকলে বিশ্বাস কৰে যে তেনে কৰিলে মানুহে যিবোৰ আশা কৰে সেই ফল লাভ কৰে।

সুঁৱেৰি উৎসৱটিৰ মূল হৈছে সোঁৱৰণি পৰ্বমূলক শিশু কৃষ্ণৰ আৰু গোপিনীসকলৰ জীৱন্ত আৰু আকৰ্ষণীয় দধিমথন নৃত্য। দধিমথন কাৰ্যত দহগৰাকী কুমাৰী ছোৱালীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰে আৰু এই ছোৱালীকেইজনীয়ে সুঁৱেৰি উৎসৱৰ আগদিনাৰ পৰাই উপবাসে থাকে। অতি ভক্তি ভাৱেৰে এই উৎসৱত অংশগ্ৰহণ কৰে। এই ছোৱালী কেইজনীক ব্ৰজধাম গোপিনী সদৃশ জ্ঞান কৰে। গোপিনীসকলৰ দধিমথন কাৰ্যৰ লগত শিশু কৃষ্ণ আৰু নন্দ যশোদাৰ লীলা কৌতুক সমূহো অভিনয় কৰা হয়।

দধিমথন নৃত্যৰ পিছত অতি আকৰ্ষণীয়ভাৱে বাৰজন সৰু সৰু ল'ৰাক বাল গোপাল সাজি উলিওৱা হয়। সেই বাল গোপাল কেইজনক লৈ ঢোল, খোল, তাল-ৰবকাঁহ আদি বজাই শোভাযাত্ৰা কৰি সুঁৱেৰি থলীলৈ আদৰি আনি নিৰ্দিষ্ট স্থানত বহুৱাই পূজা-অৰ্চনা কৰা হয়। সুঁৱেৰি উৎসৱটিত হানাঘোঁৱা আৰু পাৰ বাঁহ নৃত্যৰ প্ৰদৰ্শন সাধাৰণতে বকো, গোলাঘাট আদি অঞ্চল বিশেষত উদ্‌যাপিত হয়। সুঁৱেৰি উৎসৱটিত উপাস্য দেৱতাসকলক সন্তুষ্ট কৰিবৰ বাবে উক্ত নৃত্য প্ৰদৰ্শন কৰা হয়।

কামৰূপৰ কিছু অঞ্চলত বহাগ মাহত উদযাপিত হোৱা উৎসৱসমূহ হৈছে মেলামুখী। সুঁৱেৰি উৎসৱটোত বিভিন্ন দোকান-পোহাৰৰ আগমন ঘটে। দূৰ-দূৰণিৰ পৰা এই উৎসৱটি চাবলৈ মানুহৰ আগমন ঘটে। এই উৎসৱটিয়ে মানুহৰ মনত এক বুজাব নোৱাৰা আনন্দৰ সৃষ্টি কৰিছে আৰু তাৰ বাবে উৎসৱটি হৈ পৰিছে জাতীয় উৎসৱ স্বৰূপ।

"মাতৃ হৃদয়খনেই সন্তানৰ বাবে শ্ৰেণীকোঠা।"

— হেনৰী বাৰ্ড

পৰিৱেশ বিজ্ঞানৰ ভূমিকা

মধুমিতা তুমুং
ষষ্ঠ যান্মাসিক (শিক্ষা বিভাগ)

সাধাৰণতে পৰিৱেশ বুলি ক'লে আমাৰ চাৰিওফালে আগুৰি থকা জৈৱিক আৰু অজৈৱিক পদাৰ্থসমূহৰ মাজত থকা পাৰস্পৰিক সম্বন্ধকে কোৱা হয়। বায়ু, পানী, মাটি, গছ-গছনি, মানুহ, জীৱ-জন্তু আদিৰ দ্বাৰা সৃষ্টি হোৱা অৱস্থাকে পৰিৱেশ বুলি ক'ব পাৰি। জীৱসমূহৰ বৃদ্ধি আৰু বিকাশক প্ৰভাৱিত কৰা বাহ্যিক কাৰক সমূহকো একেলগে পৰিৱেশ বুলি ক'ব পাৰি।

বায়ুমণ্ডলত অজন স্তৰত বিন্ধাৰ সৃষ্টি হৈছে আৰু ইয়াৰ ফলত সূৰ্যৰ ৰশ্মি পোনপতিয়াকৈ পৃথিৱীলৈ আহি উষ্ণতাৰ পৰিমাণ যথেষ্ট বৃদ্ধি পাইছে।

পৰিৱেশৰ ইংৰাজী প্ৰতিশব্দ Environment শব্দটো ফ্ৰাচী ভাষাৰ 'Environer' শব্দৰ পৰা আহিছে। ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে- 'To Surround' অৰ্থাৎ 'আগুৰি থকা'। এনে দৃষ্টিকোণৰ পৰা পৰিৱেশৰ অৰ্থ হৈছে আমাৰ চাৰিওফালৰ এটা নিৰ্দিষ্ট স্থান আৰু সময়ত কিছুমান জৈৱিক আৰু অজৈৱিক উপাদানেৰে আগুৰি থকা এক পৰিস্থিতি।

ডগলাচ আৰু হলেণ্ডৰ মতে, 'পৰিৱেশ এটা শব্দ য'ত সামগ্ৰীক ভাৱে সকলো বাহ্যিক শক্তি, প্ৰভাৱ আৰু অৱস্থাই জীৱিত প্ৰাণীৰ জীৱন, প্ৰকৃতি, আচৰণ, বৃদ্ধি বিকাশ আৰু পৰিপক্কতাৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলায়।

বৰ্তমান জনসংখ্যাৰ বিস্ফোৰণে পৰিৱেশত বিভিন্ন অনাকাংক্ষিত সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে। মানুহৰ বিভিন্ন কাৰ্যকলাপ সমূহৰ দ্বাৰা পৰিৱেশত কিছুমান সমস্যাৰ সৃষ্টি হৈছে। বৰ্তমান জনসংখ্যাৰ বিস্ফোৰণ ঘটাৰ ফলত মানুহবোৰৰ প্ৰয়োজনো বেছি হৈ পৰিছে। গতিকে মানুহবোৰে বাসস্থান সাজিবলৈ আৰু বাস কৰিবলৈ পাহাৰৰ মাটি কাটি, গছ-গছনিবোৰো কাটি ঘৰ সাজিবলৈ লৈছে। যাৰ প্ৰভাৱ পৰিৱেশৰ ওপৰত পৰিছে। বৰ্ধিত সংখ্যক জনসংখ্যাৰ বাবে পৰিৱেশত নানান সমস্যাই দেখা দিছে। মাটি প্ৰদূষণ, বায়ু প্ৰদূষণ, পানী প্ৰদূষণ, শব্দ প্ৰদূষণ ইত্যাদি।

বৰ্তমান পৃথিৱীত মানুহৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পোৱা বাবে পৰিৱেশত প্ৰদূষণৰ মাত্ৰা বাঢ়িছে। মানুহবোৰে পেলনীয়া জাঁৱৰ-জোঁথৰবোৰ ডাষ্টবিন ব্যৱহাৰ নকৰি যথে-মথে পেলাবলৈ লৈছে যাৰ ফলত মাটি প্ৰদূষণ হৈছে। মানুহবোৰে নিজৰ স্বাৰ্থৰ বাবে হাবি-বননিৰ গছ-গছনিবোৰ কাটি তহিলং কৰিছে। যাৰ প্ৰভাৱ পৰিৱেশৰ ওপৰত পৰিছে। বায়ুমণ্ডলত অজন স্তৰত বিন্ধাৰ সৃষ্টি হৈছে আৰু ইয়াৰ ফলত সূৰ্যৰ ৰশ্মি পোনপতিয়াকৈ পৃথিৱীলৈ আহি উষ্ণতাৰ পৰিমাণ যথেষ্ট বৃদ্ধি পাইছে। আনহাতে কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইডৰ লগতে অন্যান্য সেউজগৃহ গেছ সমূহ অভাৱনীয় হাৰত বৃদ্ধি পাইছে আৰু ইয়াৰ ফলত গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধি পাইছে, যাৰ ফলত বহুতো সমস্যাৰ উদ্ভৱ হৈছে।

পৰিৱেশৰ সমস্যাক প্ৰধানকৈ দুটা ভাগত ভাগ কৰিব পাৰি- প্ৰাকৃতিক কাৰণ আৰু মানৱসৃষ্ট কাৰণ।

ভূমিকম্প, আগ্নেয়গিৰি, অতিপাত বৰষুণ, খৰাং, ছুনামী, ধুমুহা, ভূমিস্খলন আদি হৈছে প্ৰাকৃতিক সমস্যা।

আনহাতে জনসংখ্যা বৃদ্ধি পৰিৱেশ প্ৰদূষণ, প্ৰাকৃতিক সম্পদ, লুণ্ঠন ইত্যাদি হৈছে মানৱসৃষ্ট পৰিৱেশীয় সমস্যা।

আদিম যুগত মানুহৰ সংখ্যা কম হোৱা বাবে তেওঁলোকৰ জীৱন ধাৰণৰ বাবে প্ৰয়োজন হোৱা উপাদানসমূহো প্ৰকৃতি ৰাজ্যৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰিছিল। কিন্তু বৰ্তমান পৃথিৱীৰ জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ লগে লগে ইয়াৰ প্ৰভাৱ পৰিৱেশৰ ওপৰত পৰিবলৈ ধৰিলে, যি পৰিৱেশত হেঁচাৰ সৃষ্টি কৰিছে। ১৮৫০ খ্ৰীষ্টাব্দত পৃথিৱীৰ জনসংখ্যা আছিল ১ বিলিয়ন। ১৯৭৫ চনত জনসংখ্যা ৪ বিলিয়ন, ১৯৮৭ চনত ৫ বিলিয়ন হয় আৰু বৰ্তমান পৃথিৱীৰ জনসংখ্যা বৃদ্ধি পায় ৬.৬ বিলিয়ন হৈছেগৈ।

বৰ্তমান যুগত বিশ্বত আটাইতকৈ ভয়াবহ সমস্যা হৈছে পৰিৱেশ প্ৰদূষণ। এই প্ৰদূষণৰ সমস্যা এদিনতে উদ্ভৱ হোৱা

সমস্যা নহয়। পৰিস্থিতি তন্ত্ৰত পৰা বিসংগতিয়ে পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰ সমস্যাই সমগ্ৰ বিশ্বকে আচ্ছন্ন কৰিছে। বৰ্দ্ধিত সংখ্যক জনসংখ্যাই হৈছে পৰিৱেশৰ ধ্বংসৰ মূল কাৰণ।

মানুহবোৰে নিজ স্বাৰ্থ পূৰণৰ বাবে পৰিৱেশৰ ওপৰত অন্যায় কৰি আহিছে। তেওঁলোকে নিজৰ স্বাৰ্থৰ বাবে প্ৰাকৃতিক সম্পদ সমূহৰ লুণ্ঠন কৰিছে। প্ৰকৃতিৰ আপুৰুগীয়া সম্পদ, খনিজ আৰু বনজ সম্পদ নোহোৱা কৰিব ধৰিছে। হাবিৰ কাঠ, বাঁহ, নল-খাগৰি, বিৰিণা আদি যথে-মথে কটাৰ ফলত পৰিৱেশত বিৰূপ প্ৰভাৱ পৰিছে। যাৰ ফলত নানান সমস্যাৰ সৃষ্টি হৈছে।

মানৱজাতিয়ে অত্যন্ত বিলাসী জীৱন ধাৰাৰ মনোভাৱেৰে প্ৰাকৃতিক সম্পদসমূহৰ ওপৰত বিচাৰহীনভাৱে শোষণ কৰি আহিছে। প্ৰকৃতিৰ মূল্যবান সম্পদসমূহক নিৰ্দয়ভাৱে ধ্বংস কৰি আহিছে। গতিকে পৰিৱেশ ৰক্ষা আৰু ইয়াৰ অৱনতি ৰোধ কৰিবৰ কাৰণে জনসাধাৰণক সজাগতাৰ সৃষ্টি কৰাটো অত্যন্ত প্ৰয়োজনীয়। চৰকাৰে পৰিৱেশ সুৰক্ষা বিষয়ক বিধি কিছুমান ৰূপায়ণ কৰিলেই সমস্যাসমূহৰ সমাধান কৰিব নোৱাৰি, যদিহে এই ক্ষেত্ৰত জনসাধাৰণে সহযোগিতা প্ৰদান নকৰে। পৰিৱেশ সম্পৰ্কে জনসাধাৰণক সজাগ কৰিবৰ বাবে ৫ জুন তাৰিখটো বিশ্ব পৰিৱেশ দিৱস হিচাপে পালন কৰি আহিছে। এই পৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় সমস্যা সমূহৰ পৰা সমাধান পাবলৈ হ'লে জনসাধাৰণক পৰিৱেশগত ভাৱে শিক্ষিত কৰিব লাগিব। পৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় সজাগতাৰ বাবে পৰিৱেশ শিক্ষাই কিছুমান কাৰ্য উল্লেখ কৰিছে। সেই সমূহ হ'ল-

১। জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলো শ্ৰেণীৰ লোকৰ বাবে পৰিৱেশ শিক্ষাৰ সুবিধা প্ৰদান কৰা।

২। জনসাধাৰণৰ মনত নতুন জ্ঞান কৌশল, ধাৰণা আৰু ৰুচিবোধৰ বিকাশ সাধন কৰা।

৩। প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি সহানুভূতিশীল আচৰণ, চৰকাৰী আইন-কানুন, প্ৰকল্প আঁচনি আদিৰ প্ৰতিও এনে শিক্ষাৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰিব পাৰি।

প্ৰাকৃতিক সম্পদসমূহ সংৰক্ষণ আৰু পৰিৱেশ সুৰক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা সম্পৰ্কে সজাগতা সৃষ্টি কৰিবলৈ ৰাজ্য চৰকাৰসমূহে প্ৰদূষণ নিয়ন্ত্ৰণ পৰিষদ গঠন কৰিছে।

ওপৰত কৰা আলোচনাৰ পৰা ক'ব পাৰি যে পৰিৱেশৰ বিভিন্ন সমস্যা সমূহৰ ফলত ব্যক্তিৰ স্বাস্থ্যৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পৰিছে। যাৰ ফলত ব্যক্তিৰ বেমাৰ আজাৰ বাঢ়িছে। পৰিৱেশ সুস্থ আৰু উপযুক্ত হ'লেহে ব্যক্তিসকল সুস্থ আৰু সবল হ'ব পাৰিব। যদিহে পৰিৱেশ অনুপযুক্ত আৰু অস্বাস্থ্যকৰ হয় তেন্তে সেই পৰিৱেশৰ ব্যক্তিবো স্বাস্থ্যৰ ক্ষতি হোৱাটো দেখিবলৈ পোৱা যায়। গতিকে ক'ব পাৰি যে পৰিৱেশ যদিহে সুন্দৰ আৰু উপযুক্ত হৈ তেতিয়াহে পৰিৱেশৰ ব্যক্তিসকল সুস্থ আৰু স্বাস্থ্যৱান আৰু নিৰোগী হৈ থাকিব পাৰিব। অন্যহাতে যদিহে পৰিৱেশত কু-প্ৰভাৱ পৰে তেন্তে পৰিৱেশত বাস কৰা লোকসকল কলেৰা, ডায়েৰীয়া, মেলেৰীয়া, জণ্ডিছ, চালৰ ৰোগ ইত্যাদি বেমাৰ আজাৰত ভূগিব। যদিহে মানুহবোৰে এই বেমাৰ আজাৰৰ পৰা মুক্ত হ'ব বিচাৰে তেন্তে তেওঁলোকে পৰিৱেশ উন্নত কৰিব লাগিব। যাৰ বাবে তেওঁলোকে প্ৰথমে প্ৰদূষণ নাইকিয়া কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে পৰিৱেশ উন্নত আৰু সুস্থ হ'ব। লগতে বহুতো বেমাৰ আজাৰৰ পৰাও মুক্ত হ'ব পাৰিব।

মানুহৰ স্বাস্থ্যৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়ে চৰকাৰে জনসাধাৰণৰ বাবে এখন সন্মিলন গঠন কৰে। যাক "বিশ্ব স্বাস্থ্য সন্মিলন" বা "WHO" বুলি জনা যায়।.

বৰ্তমান সময়ৰ পৰিৱেশৰ সমস্যা আৰু ইয়াৰ উৎস, ইয়াৰ প্ৰতিকাৰৰ উপায় সমূহ জানিবলৈ এই অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। মানুহৰ জীৱন-যাপনৰ লগত পৰিৱেশৰ সম্পৰ্ক ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। ব্যক্তিৰ জীৱন-যাপনৰ লগত পৰিৱেশৰ সংৰক্ষণৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰাটো অতি প্ৰয়োজনীয়। বৰ্তমানৰ পৰিৱেশৰ মূল সমস্যা সমূহৰ অধ্যয়ন আৰু মানুহৰ স্বাস্থ্যৰ ওপৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱসমূহৰ অধ্যয়ন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এই অধ্যয়নটোৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। ব্যক্তিসকলৰ মাজত পৰিৱেশৰ সমস্যা সমূহৰ বিষয়ে সজাগতা অনাৰ লগতে পৰিৱেশ সংৰক্ষণৰ ক্ষেত্ৰত চৰকাৰৰ ভূমিকা আৰু সমাজৰ লোকসকলৰ ভূমিকাৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰাটো প্ৰয়োজন। চৰকাৰক সমাজৰ পৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় সমস্যাসমূহৰ বিষয়ে অৱগত কৰা হৈছে নে নাই এই সম্পৰ্কে অধ্যয়ন কৰাটো প্ৰয়োজন।

সহায়ক গ্ৰন্থ ঃ

১। বৈশ্য, ড° দীনেশ ঃ পৰিৱেশ অধ্যয়ন
২। জৈন, মনোজ ঃ পৰিৱেশ বিজ্ঞান
৩। দাস (শৰ্মা), ড° ঝুনু আৰু দাস, ড° পাৰুল ঃ পৰিৱেশ আৰু জনসংখ্যা শিক্ষা

দৰঙত পালন কৰা গীত-নৃত্যানুষ্ঠান

অঞ্জুৱাৰা আহমেদ
পঞ্চম ষান্মাসিক, (অসমীয়া বিভাগ)

দৰং জিলাৰ পূবফালে শোণিতপুৰ, পশ্চিমত কামৰূপ, উত্তৰত ওদালগুৰি আৰু দক্ষিণত মৰিগাঁও জিলা অৱস্থিত। পূৰ্বতে ওদালগুৰি জিলাও দৰঙৰ অন্তৰ্ভুক্ত আছিল আৰু সেই সময়ত দৰং জিলা 'দৰং দেশ' নামেৰে পৰিচিত আছিল। এই দৰং দেশেই আকৌ ১৬১৪ খ্ৰীষ্টাব্দত কোঁচৰজা বলিনাৰায়ণৰ ৰাজত্বকালত দৰং ৰাজ্যৰূপে প্ৰতিষ্ঠিত হয়।

কোঁচবিহাৰৰ পৰা নৰনাৰায়ণপুৰলৈ এটা আলি বন্ধাইছিল। এই আলিটো বৰ্তমান গোহাঁই কমল আলি নামে জনা যায়।

পূৰ্বৰ দৰং দেশত ভূঞাসকলে ৰাজত্ব কৰিছিল। কিন্তু কোনো লোকৰ মতে কিছু কিছু অঞ্চলত কছাৰী আৰু ভূটীয়াসকলেও নিজৰ আধিপত্য চলাইছিল। কছাৰী, ভূটীয়া আৰু ভূঞাসকলে 'দৰং দেশ'ত আধিপত্য চলাই থকাৰ সময়তে সোণকোষ নদীৰ পশ্চিম ফালে কোঁচৰজা বিশ্বসিংহৰ পুত্ৰ নৰনাৰায়ণ আৰু পূব দিশত আহোমসকলে ৰাজত্ব কৰিছিল। দৰং দেশত সেইসময়ত ভূটীয়া আৰু আহোমসকলে বহুবাৰ আক্ৰমণ কৰিছিল। তেওঁলোকৰ অত্যাচাৰ সহ্যি নোৱাৰি মহাৰাজ নৰনাৰায়ণৰ ভায়েক গোহাঁইকমলে কোঁচবিহাৰৰ পৰা নৰনাৰায়ণপুৰলৈ এটা আলি বন্ধাইছিল। এই আলিটো বৰ্তমান গোহাঁই কমল আলি নামে জনা যায়।

এই দৰং ৰাজ্য বহুতো জাতি-জনজাতিৰ লোকেৰে ভৰপুৰ। সেয়ে অঞ্চলত বিভিন্ন ধৰ্মাৱলম্বী লোকৰ মাজত একতা দেখিবলৈ পোৱা যায়। আজিও সকলো ধৰ্মাৱলম্বীৰ লোকে একলগ হৈ উৎসৱ অনুষ্ঠানত যোগ দিয়া দেখা যায়।

দৰঙত পালন কৰা গীত-নৃত্যানুষ্ঠান সমূহৰ বিষয়ে চমুকৈ এনেদৰে আলোচনা কৰিব পাৰি-

ব্যাস ওজাপালি ঃ

ব্যাস ওজাপালি হৈছে দৰং ৰাজ্যৰ এটা কৃষ্টি। ইয়াৰ বৈশিষ্ট্য সুকীয়া। কোঁচৰজাসকলৰ ৰাজত্ব কালত এই ব্যাস ওজাপালিয়ে যথেষ্ট সন্মান লাভ কৰিছিল যদিও প্ৰথম অৱস্থাত এইবোৰ পূজা-পাৰ্বন বা ধৰ্মীয় অনুষ্ঠানতহে গোৱা হৈছিল।

ব্যাস ওজাই ভৰিত পিন্ধা নুপুৰযোৰ, কান্ধত আৰু কঁকালত মেৰোৱাই লোৱা দখনা বা টঙালি, দুই হাতেৰে বজোৱা খুটিতাল আদি ভূটীয়া কৃষ্টিৰ অৱদান। টুপী, জামা, চাপকন চোলা আদি মোগলী পোছাক। বৰ্তমান এইবোৰেই সুকীয়া ঐতিহ্যপূৰ্ণ ব্যাসৰ ওজাপালি সকলৰ সন্মানীয় পোছাক।

ইয়াৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি ব্যাস ওজাপালিৰ গীতৰ ওপৰত ভূটীয়া আৰু মোগলসকলৰ প্ৰভাৱ পৰা বুলি পণ্ডিতসকলে ক'ব খোজে। একালত ধৰ্মীয় অনুষ্ঠানত গোৱা এই ব্যাসৰ গীত পৰৱৰ্তী কালত নতুন ৰূপ লৈ কৃষ্টি-সংস্কৃতি ৰূপে প্ৰতিষ্ঠিত হ'ল।

ব্যাস ওজাপালিত এজন ওজা আৰু তিনিৰ পৰা পাঁচজন পালি থাকে। ওজাজনৰ পোছাক আৰু নৃত্যৰ লয়লাসত গাম্ভীৰ্যতা দেখিবলৈ পোৱা যায়। এই ওজাপালিৰ সংগীত পৰিৱেশন শাস্ত্ৰীয় ৰাগ-তালত বন্ধা। সেয়ে এই গীতৰ অনুষ্ঠানত গাম্ভীৰ্যপূৰ্ণ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হয়।

সুকনান্নী ওজাপালি ঃ

ব্যাস ওজাপালিৰ দৰে সুকনান্নী ওজপালিও দৰঙৰ এটি সুকীয়া বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ কৃষ্টি। সুকনান্নী ওজাপালি ধৰ্মীয় ভাবাপন্ন যদিও লোকগীতৰ ওচৰ চপা।

সুকনান্নী ওজাপালিত এজন ওজা আৰু চাৰিৰ পৰা ছয়জন পালি থাকে। মংগলদৈ অঞ্চলত বিশেষভাৱে প্ৰচলিত মাৰৈ পূজা বা মনসা পূজাত এই গীত-পদৰ পৰিৱেশন দেখিবলৈ পোৱা যায়। সুকনান্নী ওজাপালিৰ পদবোৰ ধৰ্মীয় ভাবেৰে তালৰ লগত মিলাই গোৱা হয়। ইয়াৰ উপৰি হাতৰ মুদ্ৰাৰ সহায়ত পদবোৰৰ বৰ্ণনা দিয়ে। এই অনুষ্ঠানে মানুহৰ মনত গাম্ভীৰ্যতা আনি দিয়াৰ লগতে ধৰ্মীয় চেতনাও জগাই তোলে। জাতি-ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে সকলো মানুহে সুকনান্নী ওজাপালি চোৱা দেখা যায়।

সুকনান্নী ওজাপালিৰ সুৰ, তাল আদি আন সংগীততকৈ সুকীয়া আৰু টান। ইয়াত হাতৰ মুদ্ৰাৰ সহায়ত দেখুওৱা নৃত্য

অতিকৈ মনোৰম। আনুষ্ঠানিকভাৱে পৰিৱেশন কৰা ওজাপালিৰ পোছাকৰ ভিতৰত মূৰত এটা বগা ধুনীয়া পাগুৰী, গাত এটি ধুনীয়া চাপকন চোলা, হাতত এযোৰ দুপতীয়া ৰূপৰ খাৰু, কপালত ৰঙা চন্দনৰ ফোঁট আৰু অন্যান্য মনোৰঞ্জক অলংকাৰ পৰিধান কৰে। ইয়াৰ উপৰি গাত এখন গেৰুৱা চাদৰ মেৰুৱাই লয়। আনহাতে পালি সকলে পালিৰ পোছাক পিন্ধে।

দেওধনী নৃত্য ঃ

দেওধনী নৃত্য মংগলদৈত প্ৰচলিত মনসা পূজা তথা মাৰৈ পূজাৰ এটা অপৰিহাৰ্য অংগ। সুকনান্নী ওজাপালিৰ দৰে দেওধনী নৃত্যও উক্ত পূজাত নহ'লেই নহয়। দেওধনী নৃত্য বিশেষকৈ বড়ো সকলৰ মাজত প্ৰচলিত। দৰঙী ৰজাসকলে দেওধনী নৃত্যক প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ ওপৰত লক্ষ্য কৰি দৰঙী ৰজাসকলৰ দিনৰ পৰাই এই নৃত্যৰ প্ৰচলন আছে বুলি ভবা হয়। দৰঙৰ ৰজাসকলে শক্তি আহৰণৰ বাবে দুৰ্গা, মনসা আদিক পূজা কৰিছিল আৰু দেওধনী নৃত্যৰো প্ৰচলন কৰিছিল।

জনবিশ্বাস মতে, দেওধনী নৃত্য কৰা তিৰোতা গৰাকীক দেৱতাই লম্ভে আৰু নৃত্য কৰি অচেতন হৈ পৰে। শেষত ওজাই সোধা ভৱিষ্যতৰ কথা কৈ দিয়ে। কোঁচৰজা সকলৰ দিনত বিশেষকৈ দেওধনী নৃত্যই দৰঙত গা কৰি উঠে। দেওধনী নৃত্য কৰা তিৰোতাজনীক দেৱীতুল্য কৰি তেওঁৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা দেখুওৱা হয়।

দেওধনী নৃত্য কৰা তিৰোতাজনীয়ে সাজপাৰৰ ভিতৰত মহিলাৰ আৱশ্যকীয় সকলো সাজ-পাৰ আৰু অলংকাৰ পৰিধান কৰি দেৱী যেন হৈ পৰে। ইয়াৰ উপৰি কঁকালত এখন ৰঙা কাপোৰৰ টঙালি বান্ধে। দেওধনীৰ নৃত্য আৰু বাদ্যযন্ত্ৰই পৰিৱেশটো গাম্ভীৰ্যপূৰ্ণ কৰি তোলে। বাদ্যযন্ত্ৰৰ ভিতৰত ভোৰতাল আৰু জয়ঢোল অপৰিহাৰ্য। বিশেষকৈ মাৰৈ পূজাত দেওধনী নৃত্য কৰা দেখা যায়। মাৰৈ পূজাত দেওধনীয়ে নৃত্য কৰি অচেতন হৈ পৰে আৰু ওজাই সোধা ভৱিষ্যতৰ অপায়-অমংগলৰ উত্তৰ দিয়ে। অৱশেষত দেওধনীৰ চেতনা আহিলে মাৰৈ পূজা শেষ হয়।

ঢেপা-ঢুলীয়া ঃ

দৰঙৰ কোঁচৰজা সকলৰ ৰাজত্বকালত গঢ়ি উঠা আন এটা ঐতিহ্যপূৰ্ণ কৃষ্টি হৈছে ঢেপা-ঢুলীয়া। পূৰ্বতে ইয়াত বড়ো-কছাৰী আদিৰ অৱদান লক্ষ্য কৰা গৈছিল। ঢেপা-ঢুলীয়া দৰঙৰ বিশেষকৈ মংগলদৈতেই দেখিবলৈ পোৱা যায়। এসময়ত মংগলদৈৰ সকলোবোৰ উৎসৱ-অনুষ্ঠান, পূজা-পাৰ্বণ আদিত ঢেপা-ঢুলীয়াৰ ব্যৱহাৰ এৰাব নোৱাৰা আছিল।

ঢেপা-ঢুলীয়াৰ দলত সাধাৰণতে দুজন ঢুলীয়া আৰু চাৰিৰ পৰা ছয়জন পৰ্যন্ত তালুৱৈ থাকে। ঢুলীয়া দুজনৰ ভিতৰত ঘাই-ঢুলীয়াজনে দলটো পৰিচালনা কৰে আৰু তেওঁৰ পৰিচালনাত নৃত্য-গীতৰ সমাৱেশ ঘটে। ঢুলীয়াৰ এনে নৃত্য-গীতৰ পৰিৱেশনত এটি সুন্দৰ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হয়। তেওঁলোকৰ ঢোলৰ তালে তালে কৰা নৃত্য অতি মনোৰম নৃত্যৰ সময়ত তেওঁলোকে আঁঠুৰ মূৰলৈ পৰা জামা পিন্ধে। এই জামা বহুৰঙী কাপোৰেৰে বহলভাৱে তৈয়াৰী যাতে নৃত্যৰ সময়ত ই ফুলি উঠে। নৃত্যৰ সময়ত তেওঁলোকে ভোৰতাল ব্যৱহাৰ কৰে। ঢোল, তাল আৰু ঢুলীয়াৰ নৃত্যই উপস্থিত সকলোকে ব্যাকুল কৰি তোলে। ইয়াৰ উপৰি এটা আনন্দমুখৰ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হয়। ঢুলীয়াৰ পাৰদৰ্শিতা সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ পায়।

কালীয়া ঃ

'কালী' মংগলদৈ অঞ্চলৰ এটি সুকীয়া বাদ্যযন্ত্ৰ। এই বাদ্য বজোৱা লোকজনক 'কালীয়া' বোলা হয়। কালীয়া হ'ল মংগলদৈ অঞ্চলৰ আন এটি ঐতিহ্যপূৰ্ণ কৃষ্টি। কালি নামৰ বাদ্যটি পিতলেৰে তৈয়াৰী। বাঁহীৰ ফুটাবোৰৰ দৰে ইয়াৰ গাটো কিছুমান ফুটা দেখিবলৈ পোৱা যায়। বজাবৰ সময়ত ইয়াৰ ফুটাবোৰত আঙুলি বুলাই বজোৱা হয়। কালিৰ সুৰ অতি মনোমোহা আৰু করুণ। অতীতত বিভিন্ন উৎসৱ, বিবাহ অনুষ্ঠান আদিত কালি এৰাব নোৱাৰা বাদ্য আছিল। বিশেষকৈ দৰা-কইনাৰ উদ্দেশ্যে গোৱা বিয়ানামবোৰত কালিৰ প্ৰচলন বেছিকৈ দেখিবলৈ পোৱা গৈছিল।

ৰৰ ঢুলীয়া ঃ

ঢেপা-ঢুলীয়াৰ দৰে ৰৰঢুলীয়াও এটা দৰঙৰ উল্লেখযোগ্য কৃষ্টি। ৰহাগ মাহত অনুষ্ঠিত হোৱা বিভিন্ন উৎসৱত ৰৰঢুলীয়াৰ ব্যৱহাৰ দেখিবলৈ পোৱা যায়। ইয়াৰ উপৰি মথেনী উৎসৱ আৰু আন কিছুমান ৰাজহুৱা উৎসৱতো ৰৰঢুলীয়াৰ ব্যৱহাৰ হয়। বিশেষকৈ কোঁচৰজা সকলৰ পৃষ্ঠপোষকতাত ৰৰঢুলীয়াই মূৰ দাঙি উঠিছিল। যিহেতু মংগলদৈত কোঁচৰজাসকলে আধিপত্য চলাইছিল সেয়ে মংগলদৈত ৰৰঢুলীয়াৰ প্ৰচলন বেছিকৈ দেখিবলৈ পোৱা যায়।

ৰৰঢুলীয়াৰ দলত সাধাৰণতে ছয়-সাতজনমানে ঢোল বজায় আৰু লগত চাৰি-পাঁচযোৰমান তাল বজায়। এওঁলোকৰ ভিতৰত এজন চালক থাকে আৰু তেওঁ গোটেই অনুষ্ঠানটো পৰিচালনা কৰে। ঢোলৰ চেৱে-চেৱে তেওঁলোকে কৰা নৃত্য অতি মনোৰম। ইয়াৰ উপৰি ঢুলীয়াবোৰৰ শাৰীৰিক কলা প্ৰদৰ্শনো দেখিবলৈ পোৱা যায়। তাৰ উপৰিও কেতিয়াবা বহুকেইটা ঢোল একেলগে গলত ওলোমাই লৈ নৃত্য কৰা দেখা যায়। আনহাতে এই ৰৰঢুলীয়াবোৰে কেতিয়াবা পুতলা নাচো প্ৰদৰ্শন কৰা দেখা যায়।

চেওঁ চাপৰি নাম ঃ

চেওঁ চাপৰি নাম হৈছে একপ্ৰকাৰ মহাপুৰুষীয়া নাম। প্ৰাচীন খটৰা সত্ৰতেই চেওঁ চাপৰি নামৰ জন্ম হোৱা বুলি ক'ব খোজে। পোনতে গাঁৱৰ অশিক্ষিত হোজা লোকসকলক বৈষ্ণৱ ধৰ্মত দীক্ষিত কৰিবলৈ ঢোল, তাল, চাপৰিৰে এই নামৰ আয়োজন কৰিছিল। এনেদৰে গোটেই মংগলদৈ অঞ্চলতেই এই নাম জনপ্ৰিয় হৈ পৰে।

চেওঁ চাপৰি নামত ব্যৱহৃত দুবিধ বাদ্য হৈছে- নাগাৰা আৰু ভোৰতাল। ইয়াৰ উপৰি নাম গোৱা দলটোৰ হাতৰ চাপৰ প্ৰধান। চেওঁ চাপৰি নাম গোৱা দলটো 'নামুৱৈ' বুলি জনা যায়। এওঁলোকে সাধাৰণতে ঘোষা, কীৰ্ত্তন, দশম, ভাগৱত, মহাভাৰত, ৰামায়ণ আদি পুথিৰ পৰা নামত গাব পৰাকৈ পদ কাটি উলিয়ায় আৰু নাগাৰাৰ বাদী তাল, চাপৰিৰ চেওঁৰ লগত সংগতি ৰাখি পৰিৱেশন কৰে।

চেওঁ চাপৰি নামত এজন পাঠক থাকে। পাঠকজনে নাম এটি লগাই দিয়ে আৰু তাৰ পিছত চাপৰি মৰা লোককেইজনে তালে তালে নাম ধৰে। ইয়াৰ উপৰি তেওঁলোকে নাগাৰাৰ তালত নৃত্য কৰাও দেখিবলৈ পোৱা যায়। চেওঁ চাপৰি নামত নামুৱৈসকলে নৃত্যৰ সময়ত ধুতি-পাঞ্জাবী পৰিধান কৰে আৰু মূৰত একোটিকৈ পাগুৰি মাৰে।

থিয় নাম ঃ

থিয় নাম হৈছে চেওঁ চাপৰি নামৰ দৰেই ভগৱানৰ গুণানুকীৰ্ত্তন কৰা নাম। থিয় নাম গোৱাৰ সময়ত সুন্দৰভাৱে থিয় হৈ ভোৰতালৰ সহায়ত পৰিৱেশন কৰা হয়। এওঁলোকৰ ভিতৰত এজন ওজা থাকে আৰু তেওঁ গোটেই দলটোৰ পৰিচালনা কৰে। এই নাম মধুৰ সুৰত গাম্ভীৰ্যতা ৰক্ষা কৰি গোৱা হয়। দৰঙৰ কোঁচৰজাসকলৰ পৃষ্ঠপোষকতাতেই এই নামে মূৰ দাঙি উঠে।

পুৰণি দৰঙৰ লোকসকলক একশৰণ নাম-ধৰ্মত দীক্ষিত কৰিবলৈ চেওঁ চাপৰি নামৰ সৃষ্টি কৰাৰ দৰেই এই থিয় নামৰো সৃষ্টি কৰা হৈছে। এই উদ্দেশ্যৰে খটৰা সত্ৰ স্থাপন কৰি থিয় নামৰ জন্ম দিছিল। গাঁৱৰ হোজা লোকসকলক হৰি নামৰ প্ৰতি আকৃষ্ট কৰিবলৈ তালৰ সহায়ত নৃত্য কৰি প্ৰথম খটৰা সত্ৰত থিয় নামৰ প্ৰদৰ্শন হৈছিল। পিছত দৰঙৰ আন অনুষ্ঠানতো এই নামৰ প্ৰভাৱ পৰা দেখা যায়।

আই নাম ঃ

দৰঙত প্ৰচলিত আন এটি নাম হৈছে আইনাম। কোনোবা মানুহৰ বেমাৰ হ'লে বা বসন্ত ৰোগে দেখা দিলে ছোৱালী-তিৰোতাসকলে লগ হৈ আই নাম পাতে। বিশেষকৈ সন্ধিয়া সময়তেই আইনাম পতা দেখা যায়। আই নাম হ'ল বসন্ত ৰোগ নিৰাময়ৰ বাবে শীতলা দেৱীৰ আগত কৰা একপ্ৰকাৰৰ স্তুতি।

বিয়া নাম ঃ

বিয়া নাম মংগলদৈৰ আন এটি সুন্দৰ কৃষ্টি। বিয়াৰ আগদিনা অনুষ্ঠিত হোৱা 'জোৰণ দিয়া'ক মংগলদৈত 'তেলৰ ভাৰ' বুলি কোৱা হয়। এই তেলৰ ভাৰত দৰাঘৰৰ পৰা কইনাঘৰলৈ পাণ-তামোলকে আদি কৰি কাপোৰ আৰু আন বহুতো বস্তু পঠিয়াই দিয়ে। সেইদিনা কইনাক দৰাঘৰৰ পৰা দিয়া কাপোৰ পিন্ধাই তেল দিয়া হয়।

বিয়াৰ দিনাখন ৰাতিপুৱা পানী তুলিবলৈ যোৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিভিন্ন বিয়া নামেৰে পৰিৱেশটো মধুৰ কৰি তোলে। এই বিয়ানামবোৰত তিৰোতা আৰু ছোৱালীবোৰে আগভাগ লয়। ইয়াৰ উপৰি পুৰণি কালত দৰাঘৰৰ মানুহে কইনা আনিবলৈ যাওঁতেও বাটত বিয়ানাম গাইছিল। আনহাতে গোসাঁই পূজাৰ সময়ত আৰু দৰা আগবঢ়োৱাৰ সময়তো বিয়া নাম গোৱা দেখা যায়।

গোপিনী নাম বা গোপিনী সেৱাৰ গীত ঃ

মংগলদৈৰ আন এটি কৃষ্টি হৈছে গোপিনী নাম বা গোপিনী সেৱাৰ গীত। গাঁৱত হোৱা অপায়-অমংগল, বেমাৰ-আজাৰ আদি দূৰ কৰিবলৈ সাধাৰণতে এই গোপিনী নাম গোৱা হয়। এই নামসমূহ সাধাৰণতে শিৱ-পাৰ্বতী, কৃষ্ণ, ৰামচন্দ্ৰ আদিক উদ্দেশ্য কৰি গোৱা হয়। এই অনুষ্ঠান সাধাৰণতে গাঁৱৰ নাৰীসকলৰ মাজতেই সীমিত। নাৰীসকলে লগ হৈ সমস্বৰে এই নাম ধৰে। গোপিনী নাম ঠাই বিশেষে বছৰৰ যিকোনো সময়ত অনুষ্ঠিত হয়। দৰঙত পৌৰাণিক কালৰ পৰাই এই নামৰ প্ৰচলন আছে বুলি অনুমান কৰা হয়। পৌৰাণিক গ্ৰন্থসমূহৰ পৰাই পদবোৰ বাছি উলিয়াই গোপিনী নাম গোৱা হয়।

গোপিনী নাম বা গোপিনী সেৱাৰ গীত প্ৰসংগত গোৱা

দেৱ-দেৱী বিষয়ক গীতসমূহ ক্ৰমে- (ক) শিৱ-পাৰ্বতীৰ গীত, (খ) শ্ৰীকৃষ্ণৰ গীত, (গ) জগন্নাথৰ গীত, (ঘ) ৰামচন্দ্ৰৰ গীত আদি।

চেৰা-ঢেক ঃ

চেৰা-ঢেকবোৰো মংগলদৈৰ সুকীয়া কৃষ্টিৰ অন্তৰ্গত। চেৰা-ঢেকৰ সুৰ বিবাহৰ ওজাপালিৰ সুৰৰ লগত মিল দেখা যায়। 'ঢেক' শব্দৰ অৰ্থ কোনো মাত-কথাৰ সুৰ দীঘলীয়াকৈ টানি গোৱা ৰাগিনীক বুজায়। 'চেৰা' শব্দই এটাৰ পৰা আন এটালৈ গতি কৰা বা চলি যোৱাকে বুজায়। চেৰা-ঢেকৰ সুৰ শুনিবলৈ অতিকৈ মধুৰ। চেৰা-ঢেকবোৰ মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ ধৰ্মীয় কথাৰ লগত মিলে। এই চেৰা-ঢেকবোৰ বিশেষকৈ ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। এইবোৰ বিবিধ পৌৰাণিক গ্ৰন্থৰ আলমত ৰচিত।

মংগলদৈয়া লোক-গীত (ভকতীয়া গীত) ঃ

মংগলদৈয়া লোক-গীত বা ভকতীয়া গীত হৈছে দৰঙৰ এটি লোক-সংস্কৃতি। এই ভকতীয়া গীতবোৰক 'দেহবিচাৰৰ গীত' বুলিও জনা যায়। মংগলদৈৰ এই ভকতীয়া গীতৰ স্থান সুকীয়া। ভকত সকলৰ মাজত বেছি জনপ্ৰিয় বাবেই এই গীতক ভকতীয়া গীত বুলিও কোৱা হয়। তাৰ উপৰিও দেহ তত্ত্বৰ কথা বৰ্ণনা কৰা বাবে ইয়াক দেহ বিচাৰৰ গীত বুলি কোৱা হয়। এই গীতবোৰত সাধাৰণতে টোকাৰী, দোতোৰা, খুঞ্জৰী আদি ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

শৃংখলাবদ্ধ ভকতীয়া গীত দৰঙৰ অতি জনপ্ৰিয়। ভকতীয়া গীতৰ বিষয়বস্তু হৈছে গুৰুৰ গুণ-কীৰ্ত্তন, কৃষ্ণৰ মহিমা আদি বৰ্ণোৱা। ভকতীয়া গীতবোৰ সমূহীয়াকৈ গোৱা হয় যদিও কিছুমানে গাইগুটীয়াকৈও গোৱা দেখা যায়।

নাঙেলী গীত ঃ

বিহু গীতৰ দৰেই নাঙেলী গীতো হৈছো যৌন আবেদনময়ী গীত। গাঁৱলীয়া চহা ডেকাবোৰৰ মাজত এইবোৰ বিশেষকৈ প্ৰচলিত। এই নাঙেলী গীতবোৰ মুকলি পথাৰত মুক্তমনে গোৱা হৈছিল। এই নাঙেলী গীতবোৰ কোনো লিখিত ৰূপত পোৱা নাযায়। এইবোৰ মুখে-মুখে প্ৰচলিত হৈ অহা গীত। এই নাঙেলী গীতবোৰত ঘাইকৈ মংগলদৈৰ দক্ষিণ অঞ্চলৰ কথিত ভাষাৰ শব্দ গাঁথনিহে পোৱা যায়। নাঙেলী গীতবোৰ বৰ্তমান লুপ্তপ্ৰায়। নাঙেলী গীতবোৰক বিহুগীতৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰি যদিও ইয়াৰ সুৰ বিহুগীততকৈ পৃথক।

খুলীয়া ভাওনা ঃ

খুলীয়া ভাওনা হৈছে মংগলদৈ অঞ্চলৰ আন এটি আকৰ্ষণীয় কৃষ্টি। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ আৰু তেওঁৰ শিষ্য মাধৱদেৱেই পোনপ্ৰথমে অসমত ভাওনাৰ প্ৰচলন কৰিছিল। মহাপুৰুষ দুজনাই বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰতি মানুহক আকৃষ্ট কৰিবলৈ ভাওনাৰ প্ৰচলন কৰিছিল। তেনেদৰেই 'খুলীয়া ভাওনা'ৰো আবিষ্কাৰ হ'ল। খুলীয়া ভাওনা পৌৰাণিক অসমীয়া পদ্য-ছন্দত ৰচিত। এইবোৰ নৃত্যৰ তালে তালে কৰা ভাওনাৰ সুকীয়া কৃষ্টি। কিছুমানৰ মতে খটৰা সত্ৰই খুলীয়া ভাওনাৰ জন্মস্থান। কিন্তু এই খুলীয়া ভাওনা ক'ৰ পৰা কেনেদৰে আহিল কোনোৱে সম্পূৰ্ণকৈ ক'ব নোৱাৰে। খুলীয়া ভাওনাৰ ওপৰত ব্যাস ওজাপালিৰ সুৰৰ ধ্বনি শুনা যায়। খুলীয়া ভাওনাৰ গীতবোৰ খোলৰ চেওত গোৱা হয়। খুলীয়া ভাওনাৰ মূল ভাৱৰীয়া জনক 'ওজা' বুলি কোৱা হয়। ওজাজনে ভাওনাৰ আঁত ধৰি দিয়ে আৰু বাকীবোৰে খোলৰ সহায়ত ব্যক্ত কৰি যায়।

খুলীয়া ভাওনাৰ ওজাজনে মূৰত কিৰিটি, গাত গলৰ পৰা ভৰিলৈ বৈ পৰা দীঘল চোলা পৰিধান কৰে আৰু গলত বিভিন্ন মণি-মুকুতাৰ মালা পৰিধান কৰে। আনহাতে খুলীয়াসকলে ধুতি আৰু পাঞ্জাবী পৰিধান কৰে আৰু মূৰত পাগুৰী মাৰে। খুলীয়া ভাওনাত খোলৰ চেওতেই গোটেই নাটকৰ অনুষ্ঠানটো গাম্ভীৰ্যপূৰ্ণ হৈ উঠে। খুলীয়া ভাওনাত প্ৰথমে খুলীয়াৰ দলটোৱে আনুষ্ঠানিকভাৱে প্ৰৱেশ কৰে। তাৰ পিছত ওজা জনে নৃত্য কৰি কৰি সভাত প্ৰৱেশ কৰে। ইয়াৰ পিছত ওজাজনে স্তুতি আৰম্ভ কৰে আৰু এটি বন্দনা গীতেৰে ভাওনাৰ আৰম্ভ কৰি ভাৱৰীয়া সকলৰ প্ৰৱেশ, প্ৰস্থান আদি সুন্দৰভাৱে দৰ্শকৰ আগত প্ৰদৰ্শন কৰায়। নাটকৰ শেষত এটি কৃষ্ণ বন্দনা কৰি ভাওনাৰ সামৰণি মৰা হয়। ইয়াৰ উপৰি ভাৱৰীয়াসকলে ভাওনাৰ সময়ত হোৱা দোষ-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি কৃষ্ণৰ চৰণত নিবেদন কৰে।

সহায়ক গ্ৰন্থ ঃ

১। চহৰীয়া, কনকচন্দ্ৰ ঃ দৰঙী লোক-সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা, অসম প্ৰকাশন পৰিষদ, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০০৭

২। বৰুৱা, বিৰিঞ্চি কুমাৰ ঃ অসমৰ লোক-সংস্কৃতি, বীণা লাইব্ৰেৰী, দ্বাদশ প্ৰকাশ, ২০১৫

৩। বৰুৱা, ৰজনীকান্ত ঃ দৰঙী কলা-কৃষ্টিৰ চমু কথা, ছিপাঝাৰ, দৰং (অসম), প্ৰথম প্ৰকাশ, ১৯৮৩

৪। শৰ্মা, নবীন চন্দ্ৰ ঃ অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ আভাস, পাণবজাৰ, পঞ্চম প্ৰকাশ, ২০১১

৫। শৰ্মা, বিজয় কুমাৰ ঃ দৰং জিলাৰ উৎসৱ অনুষ্ঠানৰ অধ্যয়ন, চন্দ্ৰ প্ৰকাশ, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০০৫

পৰিৱেশ বিজ্ঞান ঃ এক নৈতিক দৃষ্টিভংগীৰে

বন্দিতা বড়ো

ষষ্ঠ যাণ্মাসিক (দৰ্শন)

"হে পৃথিৱী, তোমাৰ পুণ্যদান আমাক ঘূৰাই দিয়া,
ঘূৰাই দিয়া মাটিৰ গভীৰৰ পৰা উঠি অহা গুৰুতাৰ শিখৰ।
ঘূৰি যাব খোজো অস্তিত্বৰ উষা লগ্নলৈ
য'ত পাঠ ল'ম নতুন প্ৰত্যাবৰ্তনৰ
প্ৰকৃতিৰ মাজলৈ ঘূৰি আহিম, জীৱ বা জড় হৈ।"

পাবলো নেৰুদা

বৰ্তমান বিশ্বৰ আটাইতকৈ অধিক চৰ্চিত তথা আলোচিত বিষয়সমূহৰ ভিতৰত এক অন্যতম বিষয় হৈছে- "পৰিৱেশ" (Environment)। পৰিৱেশ হ'ল আমাৰ চৌপাশৰ অৱস্থা অৰ্থাৎ জীৱ আৰু জড় আটাইখিনি মিলিয়ে পৰিৱেশ। পৰিৱেশ বুলিলে আমি জীৱ-জগত আৰু উদ্ভিদ জগতৰ কেউফালে বিৰাজ কৰা পৰিস্থিতি বা অৱস্থাকে বুজা যায়। পৰিৱেশ ভৌতিক বা অজৈৱ (Physical or nonliving - abiotic) আৰু জৈৱ (Living - biotic) দুয়োটা দিশেই সামৰি লয়। পৰিৱেশ বুলিলে বায়ুমণ্ডল, ভূমণ্ডলকে ধৰি জীৱ আৰু উদ্ভিদৰ মূল উপাদান হিচাপে গণ্য কৰা হয়। অৰ্থাৎ পৰিৱেশে সামগ্ৰিকভাৱে বায়ু, পানী আৰু মাটি আৰু ইহঁতৰ মাজত থকা আন্তঃসম্পৰ্কৰ উপৰিও মানুহ আৰু জীৱৰ স'তে থকা সম্পৰ্কক বুজা যায়।

পৰিৱেশ হ'ল সকলো জীৱ আৰু সকলো বিষয়ৰ উৎস। বিশেষকৈ উন্নয়নশীল দেশৰ লোকে পৰিৱেশীয় প্ৰভাৱৰ কথা বাৰুকৈয়ে উপলব্ধি কৰিব পাৰে। কাৰণ তেওঁলোকৰ দৈনন্দিন জীৱন নিৰ্বাহৰ বাবে লগা বিষয়বোৰৰ সিংহভাগ স্থানীয় পৰিৱেশৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। কোনো এক অঞ্চলত বৃষ্টিপাতৰ পৰিবৰ্তন, ব্যৱসায়িক ভিত্তিত ব্যাপক ৰূপত মাছ ধৰা কাৰ্য, কাঠৰ আচবাবৰ লগত জড়িত ব্যৱসায়ৰ সম্প্ৰসাৰণ ইত্যাদিয়ে একোটা অঞ্চলত স্থানীয়ভাৱে বাস কৰা প্ৰকৃতি নিৰ্ভৰশীল লোকসকলৰ জীৱন নিৰ্বাহত প্ৰত্যক্ষভাৱে প্ৰভাৱ পেলায়। সম্প্ৰীতি পৰিৱেশ ধাৰণাটো কেৱল পৰিয়াল এটাৰ চৌপাশ বা কোনো এটা অঞ্চলৰ স্থানীয় প্ৰাকৃতিক, আৰ্থসামাজিক পৰিসৰতে আবদ্ধ হৈ থকা নাই; ই এই ধৰাৰ জল, স্থল আৰু বায়ুমণ্ডল সমস্তকে সামৰি লৈছে। সেয়েহে ইয়াৰ অধ্যয়ন পৰিসৰ ঘৰুৱাভাৱে শীতলীকৰণ যন্ত্ৰ ব্যৱহাৰ বা পলিথিনৰ জোলোঙা ব্যৱহাৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি গোলকীয় তাপমাত্ৰা বৃদ্ধি বা অ'জন স্তৰৰ সুৰুঙা ওলোৱা পৰিঘটনালৈকে বিস্তৃত।

পৃথিৱীৰ মানুহে পৃথিৱীৰ উপগ্ৰহ চন্দ্ৰ পিঠিত ভৰি দিছে। মহাকাশ বিজ্ঞানীয়ে চন্দ্ৰপৃষ্ঠত খোজ কাঢ়ি চন্দ্ৰ পৰিৱেশ সম্পৰ্কে বৰ্ণনা দিছে। চন্দ্ৰৰ পিঠিত যি পৰিৱেশ তাত উশাহ ল'ব পৰাকৈ বায়ুমণ্ডল নাই। পানী নাই। পৃথিৱীৰ উপৰিভাগত যিদৰে মাটি আছে, চন্দ্ৰ পৃষ্ঠত তেনেকুৱা মাটি নাই, তাৰ ঠাইত নিষ্প্ৰাণ শিল, ধূলি আছে। চন্দ্ৰ পৃষ্ঠৰ এই বৰ্ণনাও এক পৰিৱেশৰেই বৰ্ণনা চন্দ্ৰ পৰিৱেশ হ'ল জীৱহীন বা অজৈৱ।

পৃথিৱীৰ পৰিৱেশ হ'ল জীৱৰে ভৰা। জীৱ বেষ্টিত পৰিৱেশক 'জৈৱিক পৰিৱেশ' বোলা হয়।

দাৰ্শনিক দৃষ্টিত পৰিৱেশ ঃ

দৰ্শন হৈছে সমগ্ৰ জগত আৰু জীৱন সম্পৰ্কে সামগ্ৰিকভাৱে এক প্ৰণালীবদ্ধ অধ্যয়ন। দৰ্শন বুলিলে আমি সত্যৰ দৰ্শন নাইবা জ্ঞানৰ প্ৰতি স্পৃহাক বুজো। তাৰোপৰি দৰ্শন হৈছে জীৱন আৰু অভিজ্ঞতাৰ সমালোচনা। মানৱ জীৱন আৰু অভিজ্ঞতাৰ এনে কোনো দিশ নাই যি দৰ্শনত আলোচিত নহয়। দৰ্শনে প্ৰায় সকলো বিষয়কে সামৰি লয়।

পৰিৱেশ হৈছে আমাৰ চাৰিওফালে আগুৰি থকা বায়ু, পানী, মাটি গছ-গছনি, জীৱ-জন্তু, দোকান-পোহাৰ, বজাৰ-সমাবোহ আদি সকলো আমাৰ পৃথিৱীত বৰ্তি থাকিবলৈ সৃষ্টি হোৱা সামগ্ৰিক অৱস্থা। পৰিৱেশ অবিহনে কোনো জীৱাই থাকিব নোৱাৰে।

বৰ্তমান পৰিৱেশ অধ্যয়ন বহুতো নতুন নতুন বিষয়ৰ লগত জড়িত হৈ পৰিছে। সেয়ে ইয়াক বহুতো বিষয় (Multidisciplinary subject) হিচাপে পৰিগণিত কৰি তোলা হৈছে। সেই বিষয়সমূহৰ ভিতৰত দৰ্শনো এক প্ৰকাৰ উল্লেখযোগ্য বিষয়। দৰ্শন আৰু পৰিৱেশৰ মাজতো এক সম্পৰ্ক আছে।

কোনো এক বিষয় পদ্ধতিগতভাৱে চিন্তা-চৰ্চা কৰি যুক্তিসম্মত সিদ্ধান্ত গ্ৰহণৰ লগত দৰ্শনশাস্ত্ৰ জড়িত। গতিকে দৰ্শনে পৰিৱেশৰ ওপৰত এক পদ্ধতিগত অধ্যয়ন চলোৱাত সহায় কৰে। দৰ্শন ভিত্তিক পৰিৱেশ অধ্যয়ন হ'ল এক সুস্থ চিন্তাৰ ফল, ই হুকুমতে ভাবি উপনীত হোৱাৰ সিদ্ধান্তৰ সমষ্টি নহয়। দৰ্শন ভিত্তিক পৰিৱেশ অধ্যয়নহে এখন সমাজৰ বাবে দূৰদৃষ্টিসম্পন্ন হ'ব পাৰে।

তাৰোপৰি দাৰ্শনিক চিন্তা চৰ্চাৰ সূত্ৰপাত হয় প্ৰকৃতিৰ পৰাই। দৰ্শনৰ সাধাৰণ ধাৰণাৰ লগত প্ৰকৃতিৰ গভীৰ সম্পৰ্ক আছে। প্ৰকৃতিৰ লগত দৰ্শনৰ যোগসূত্ৰ নিবিড়। প্ৰকৃতি দৰ্শন হৈছে প্ৰকৃতি সম্পৰ্কীয় দাৰ্শনিক আলোচনা বিষয় যিয়ে প্ৰাকৃতিক এক বাস্তৱ সত্তা হিচাপে জ্ঞান কৰি ইয়াৰ মূল্যৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা লগতে প্ৰকৃতিৰ বাস্তৱ তথ্যসমূহৰ অনুসন্ধান কৰে। প্ৰকৃতি সম্পৰ্কে মানুহৰ ভাৱ-অনুভূতি অথবা উপলব্ধি আৰু প্ৰকৃতিৰ লগত মানুহৰ ঘনিষ্ঠ যোগসমূহৰ সকলো দিশৰ বিষয়ে প্ৰকৃতি দৰ্শনে প্ৰণালীবদ্ধভাৱে আলোচনা কৰে।

প্ৰকৃতি দৰ্শনে প্ৰকৃতিৰ নিজস্ব স্বভাৱ, বিশেষত্ব আৰু মানুহৰ প্ৰতি প্ৰকৃতিৰ উদাৰ আচৰণৰ বিষয়ে পুংখানুপুংখৰূপে বিচাৰ বিশ্লেষণৰ প্ৰচেষ্টা চলায়। বৰ্তমান কালত দৰ্শনৰ সাধাৰণ ব্যাখ্যা হৈছে মানুহ আৰু পৃথিৱীৰ ঘনিষ্ঠ যোগসূত্ৰৰ বিষয়ে অধ্যয়ন। পৃথিৱীত মানুহৰ স্থান, কাৰ্যকলাপ বিকাশৰ বিভিন্ন অৱস্থা আৰু মানুহৰ ভৱিষ্যত জীৱনৰ নানা সমস্যা সম্পৰ্কে দৰ্শনে তাত্ত্বিক বিচাৰ বিশ্লেষণ আগবঢ়ায়।

গতিকে, প্ৰকৃতি দৰ্শনৰ মূল কাম হৈছে মানুহ আৰু প্ৰকৃতিৰ মাজত থকা বন্ধুত্ব সুলভ যোগসূত্ৰৰ ধ্যান ধাৰণা শক্তিশালী কৰি তোলা। প্ৰকৃতিৰ দৰ্শনৰ মূল কাম হৈছে প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি বিবেকবান আচৰণ প্ৰদৰ্শনৰ বাবে মানুহক প্ৰয়োজনীয় শিক্ষা প্ৰদান কৰা।

দৰ্শনৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বিভাগ হ'ল নীতিশাস্ত্ৰ। নৈতিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা পৰিৱেশৰ অধ্যয়নৰ এক নতুন আৰু প্ৰয়োজনীয় দিশ দাৰ্শনিক যুক্তিৰে পৰিৱেশৰ নৈতিক দিশ সমূহ পৰ্যালোচনা কৰিব পাৰিলে সমাজত ইয়ে পৰিৱেশ সংৰক্ষণত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। এই সম্পৰ্কে দুই ধৰণৰ যুক্তি দেখিবলৈ পোৱা যায়- প্ৰাচ্যৰ আধ্যাত্মিকতা জড়িত পৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় দাৰ্শনিক দৃষ্টিভংগী; আনহাতে, পাশ্চাত্য দৰ্শনৰ তাত্ত্বিক যুক্তিৰ পৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় দাৰ্শনিক দৃষ্টিভংগী।

পৰিৱেশ হৈছে এক বহল বিষয়। এই পৰিৱেশক বিভিন্ন দৃষ্টিকোণৰ পৰা ব্যাখ্যা কৰিব পৰা যায়। তলত উল্লেখ কৰা হৈছে কিছুমান দৃষ্টিকোণ বা দৃষ্টিভংগী যাৰ দ্বাৰা পৰিৱেশক ব্যাখ্যা কৰিব পাৰি।

মানৱকেন্দ্ৰিক ঃ

পৃথিৱীৰ ভিতৰত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ জীৱ হৈছে, মানৱ বা মানুহ। মানুহ হৈছে এক প্ৰকৃতিৰ অংশবিশেষ। পৰিৱেশৰ এটি অংগ হিচাপে মানুহে পৰিৱেশৰ সৈতে সমিলমিলেৰে জীৱন ধাৰণ কৰে। জাতি-ধৰ্ম, ৰীতি-নীতি, অৰ্থনীতি, জীৱিকাৰ উপায়, যাতায়ত পৰিবহন, বাসগৃহ নিৰ্মাণ, শিক্ষা-সংস্কৃতি, প্ৰশাসন, সমাজ, বেহা-বেপাৰ আদি বিভিন্ন কাৰকেৰে মানুহে নিজৰ বাবে এক পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰিছে, সেয়া হ'ল 'মানৱ সৃষ্ট পৰিৱেশ'। মানুহে নিজা বুদ্ধি কৌশল খটুৱাই প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ প্ৰদত্ত সুবিধাসমূহৰ পৰা নিজৰ প্ৰয়োজনীয় পানী, তাপ, বতাহ, ইন্ধন, খাদ্য, পোচাক ইত্যাদি সংগ্ৰহ কৰি লয়। মানুহৰ প্ৰয়োজনীয় সকলো প্ৰকৃতিৰ পৰাই সংগ্ৰহ কৰে। মানুহৰ প্ৰয়োজনীয়তা বাঢ়ি যোৱাৰ লগে লগে প্ৰকৃতিৰ ওপৰত মানুহৰ কাৰ্যও বাঢ়ি গৈছে।

অতীতকালৰে পৰা মানুহে প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশত থাকি বাস কৰিছিল তথা কৰি আহিছে। মানুহ আৰু পৰিৱেশৰ মাজত ওতঃপ্ৰোত সম্বন্ধ আছে। মানুহেই হ'ল পৃথিৱীৰ প্ৰতিপত্তিশালী জীৱ। মানুহে বিভিন্ন কৰ্মৰে পৰিৱেশৰ যথেষ্ট পৰিৱৰ্তন সাধিছে। কিছু ক্ষেত্ৰত এই পৰিৱৰ্তন সমূহ ইমান গভীৰ যে আমি এনে পৰিৱৰ্তনক মানৱসৃষ্ট বা কৃত্ৰিম পৰিস্থিতি তন্ত্ৰ বুলি কওঁ। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ঠাইত বিভিন্ন পৰিৱেশত মানুহে বাস কৰে। যিয়ে যি ঠাইত বাস কৰে, সেই ঠাইৰ পৰিৱেশৰ সৈতে নিজকে অভ্যস্ত কৰি লয়। গতিকে, এটা পৰিৱেশৰ মানুহৰ জীৱন ধাৰণ পদ্ধতি আন এটা পৰিৱেশৰ সৈতে নিমিলে। উদাহৰণস্বৰূপে, মৰুভূমি জগতত বা অঞ্চলত থকা লোকৰ সাজ-পোচাক বৰফাবৃত মেৰু অঞ্চলত থকা এস্কিম'সকলতকৈ বেলেগ; থকা ঘৰ, খোৱা-বোৱা পদ্ধতি আদিও ভিন্ন। মানৱ জীৱনৰ মৌলিক প্ৰয়োজনীয়তা পূৰণৰ বাহিৰে মানুহে উন্নত আৰু সময়োপযোগী জীৱন-যাপনৰ বাবে প্ৰকৃতিৰ ৰাজ্যৰ সম্পদৰাজি আহৰণ কৰে।

পৰিৱেশ বিজ্ঞানীৰ মতে মানুহে নিজৰ সুবিধা অনুযায়ী গঢ়ি তোলে পৰিৱেশ, য'ত থাকে সকলো মানুহ, মন, সমাজ, আশা-আকাংক্ষা ইত্যাদি। পৰিৱেশ বিজ্ঞানৰ আনুষ্ঠানিক জ্ঞান নথকা সময়তো পৰম্পৰাগত কৃষিজীৱি সমাজত পৰিৱেশ মিত্ৰ বহুতো কাম-কাজ মানুহে কৰি গৈছিল, তেতিয়া সাধাৰণ মানুহবোৰ অশিক্ষিত আছিল যদিও পৰম্পৰাগত বিধি-বিধান শাস্ত্ৰৰ আভা বা গুৰুৰ আজ্ঞা পালন কৰিছিল; অথচ তেওঁলোকে শাস্ত্ৰ পঢ়িবও নাজানিছিল। আমাৰ সমাজত প্ৰচলিত এনে কিছুমান কৰ্ম হৈছে,

ক) বেলগছৰ তলত চাকি দিয়া।
খ) সিজু গছ, তুলসী গছৰ তলত চাকি জ্বলোৱা
গ) সাপ মাৰিব নাপায়

ঘ) মেকুৰী মাৰিব নাপায়
ঙ) বহাগ বিহুত গৰু গা ধুৱা আৰু পূজা কৰা ইত্যাদি

এনে ধৰণৰ লোকবিশ্বাস অসমৰ অঞ্চলে অঞ্চলে বহুত আছে আৰু এইবোৰৰ ভিত্তিত কৰা বহুতো কাম-কাজ প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে পৰিৱেশ ৰক্ষা কৰাত সহায় কৰে। বিয়া-সবাহ, পূজা-পাৰ্বণ, বিহু উৎসৱ আৰু বিভিন্ন লোক উৎসৱত নানা প্ৰকাৰৰ ফুল, তুলসী, উদ্ভিদ, জীৱ-জন্তু আদি ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। এইবোৰ কাৰ্যৰ দ্বাৰা মানুহৰ অজানিতে পৰিৱেশ সুৰক্ষিত হয়; প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদৰ যথাযথ আদৰ কৰাৰ প্ৰৱণতাও মানুহৰ মাজত স্বাভাৱিকতে আহি যায়। মানৱ হৈছে প্ৰকৃতিৰ দাস। আমি মানুহবোৰ দবাচলতে প্ৰকৃতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। আমি প্ৰকৃতিৰ বিনিময়ত জীয়াই আছো। প্ৰকৃতিয়ে আমাক খাদ্যৰ যোগান ধৰে, প্ৰকৃতিৰ বাবদ আমি অক্সিজেন লাভ কৰো। প্ৰকৃতিৰ পৰা পোৱা বস্তুসমূহৰ পৰা আমি নিজৰ বাসগৃহ সাজি লওঁ। প্ৰকৃতিয়ে আমাক অৰ্থাৎ মানুহক বহুতো দান-বৰগুণি আগবঢ়ায়। এই মানৱ জাতিটোৱে প্ৰাচীন কালৰে পৰা প্ৰকৃতিৰাজ্যত বাস কৰি আহিছে আৰু মানৱ জাতিটোৱে নিজকে বিভিন্ন পৰিৱেশত খাপ খুৱাই থাকিব বিচাৰে তথা সেই পৰিৱেশত পৰিৱেশৰ সৈতে মিলি যাবলৈ চেষ্টা কৰে।

বৰ্তমান মানুহৰ দ্বাৰা সৃষ্ট বৃহৎ সমস্যা হ'ল, জনসংখ্যা বৃদ্ধি। জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ লগে লগে মানুহে অৰ্থ, বস্ত্ৰ, অন্ন, বাসস্থানৰ খাটিৰত চৌপাশৰ পৰিৱেশ বিনষ্ট কৰিছে। বায়ু, পানী, মাটি, গেটা-আবৰ্জনা আদিৰ প্ৰদূষণ, গছ-গছনি, মানুহ, জীৱ-জন্তু তথা সমস্ত জীৱকুলৰ বাবে সংশয়ৰ কাৰণ হৈ পৰিছে। ৰাষ্ট্ৰ সংঘকে আদি কৰি বিশ্বস্তৰীয় সংস্থাসমূহেও এই সম্পৰ্কে ইয়াৰ কাৰণ আৰু ফলাফল সম্পৰ্কে বিস্তৃত প্ৰতিবেদন দাঙি ধৰিছে।

প্ৰকৃতিকেন্দ্ৰিক

প্ৰকৃতি শব্দৰ অভিধানিক অৰ্থ হ'ল এক পাৰ্থিৱ জগত যিয়ে গ্ৰহ, নক্ষত্ৰ, জীৱ-জন্তু, প্ৰাকৃতিক দৃশ্যৰাজি, অন্যান্য প্ৰাকৃতিক ঘটনা যিবোৰ মানুহৰ দ্বাৰা সৃষ্ট নহয়, এই সকলোবোৰ সামৰি লয়। আন এক অৰ্থত প্ৰকৃতি হৈছে মানুহৰ জন্মগত স্বভাৱ বা গুণ। প্ৰকৃতিৰ আচৰণ নিয়মীয়া আৰু একৰূপী, প্ৰকৃতি ৰাজ্যত খাম-খেয়ালি আৰু বিশৃংখলতা নাই। প্ৰকৃতিৰ বিভিন্ন ধৰণৰ বস্তুসমূহৰ মূল স্বভাৱৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰকৃতি একৰূপ। অৰ্থাৎ ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল, এটা শ্ৰেণীত অন্তৰ্গত সকলো ব্যক্তি বা বস্তুৰেই কিছুমান মৌলিক বা অত্যাৱশ্যকীয় গুণ থাকে। এই গুণ বিলাকেই এটা ব্যক্তি বা বস্তুৰ স্বভাৱ বা ধৰ্ম প্ৰকাশ কৰে।

তাত্ত্বিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা পৰিৱেশ (তাত্ত্বিক কেন্দ্ৰিক)

পৰিৱেশক মুখ্যত দুটা দৃষ্টিকোণৰ পৰা পৰ্যালোচনা কৰিব পাৰি-

ক) তাত্ত্বিক আৰু
খ) ব্যৱহাৰিক

বহুতো দাৰ্শনিকৰ মতে পৰিৱেশৰ এক তাত্ত্বিক মূল্য আছে। তেওঁলোকৰ মতে পৰিৱেশত অন্তৰ্জাত মূল্য নিহিত থাকে। বিশেষকৈ, Kolston আৰু Patridge য়ে পৰিৱেশৰ এক অন্তৰ্জাত মূল্য থকা বুলি তেওঁলোকৰ বিভিন্ন লিখনিত যুক্তিৰে সৈতে দাঙি ধৰিব বিচাৰিছে। কিন্তু আন কিছুমানৰ মতে প্ৰকৃতিৰ অকল ব্যৱহাৰিক মূল্যহে আছে। কাৰণ, তেওঁলোকৰ মতে অন্তৰ্নিহিত মূল্য নিজে নিজেই মূল্যবান। তাৰবাবে আন কোনোৱে তেনে বস্তু বা বিষয়ৰ মূল্য নিৰ্ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে।

জ্ঞানকেন্দ্ৰিক

বহুতো দাৰ্শনিকৰ মতে প্ৰকৃতি জ্ঞানৰ ভঁৰাল। অৰ্থাৎ প্ৰকৃতিক যিমান পাৰি ব্যৱহাৰ কৰি তাৰ পৰা জ্ঞান আহৰণ কৰিব পাৰো। এই যুক্তিটো মানৱকেন্দ্ৰিক অন্তৰ্ভুক্ত হ'লেও ইয়াৰ এক সুকীয়া বৈশিষ্ট্য আছে। জ্ঞানকেন্দ্ৰিক যুক্তিৰ সমৰ্থনকাৰী সকলে যুক্তিপূৰ্ণভাৱে প্ৰকৃতিৰ পৰা জ্ঞান আহৰণৰ কথা উল্লেখ কৰে।

নৈতিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা পৰিৱেশ

নীতিশাস্ত্ৰ বা নৈতিকতা দৰ্শনৰ এটা ভাগ। নীতিশাস্ত্ৰ হৈছে মানুহৰ ৰীতি-নীতি, প্ৰথা বা অভ্যাস সম্পৰ্কীয় বিজ্ঞান। অৰ্থাৎ নীতিশাস্ত্ৰ হৈছে সমাজবদ্ধ মানুহৰ ঐচ্ছিক ক্ৰিয়া বা আচৰণৰ এক আদৰ্শনিষ্ঠ বিজ্ঞান। নীতিশাস্ত্ৰ তথা নৈতিকতা নীতি বা প্ৰমূল্যৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। কোনো এটা নীতি হ'ল এটা মতভাৱনা বা প্ৰমূল্য যাৰ সহায়ত আমি কোনো এটা কাৰ্য ভাল নে বেয়া, কোনো এটা কাম কৰা উচিত নে অনুচিত তাক নিৰ্ধাৰণ কৰা হয়। এই নীতি-নিয়মসমূহ সালসলনি হৈ থাকে; আৰু ই দেশ, জাতি, ধৰ্ম আদিৰ বিভিন্নতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল।

অতীতৰ পৰাই প্ৰকৃতিৰ সকলো কামেই কিছুমান নিৰ্দিষ্ট নিয়ম-নীতিৰ মাজেদি চলি আহিছে আৰু অতীতত প্ৰকৃতিয়েই সকলোকে পৰিচালনা কৰি আহিছিল। মানুহো প্ৰকৃতিৰে অংশ। অতীজত মানুহো প্ৰকৃতিৰ দাস আছিল। কিন্তু সময়ৰ বিৱৰ্তনৰ লগে লগে মানুহৰো ক্ৰমবিকাশ ঘটিল আৰু সকলো জীৱৰ মাজত শ্ৰেষ্ঠ হিচাপে প্ৰতিপন্ন হ'ল। ফলত মানুহে নিজৰ বিচাৰ বুদ্ধিৰে প্ৰকৃতিকো কিছুমান ক্ষেত্ৰত পৰিচালনা কৰিব পৰা হ'ল। লাহে লাহে প্ৰকৃতিৰ নিয়মবো পৰিৱৰ্তন ঘটিল। কিন্তু তাৰ ফলত পৰিৱেশত কিছুমান বিৰূপ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি হ'বলৈ ধৰিলে। গতিকে, মানুহৰ এই ক্ষেত্ৰত চিন্তা-চৰ্চাৰ প্ৰয়োজন হ'ল আৰু পৰিৱেশীয় নীতিকথা এটা বিচাৰ্য বিষয় হিচাপে পৰিগণিত হ'ল।

পৰিৱেশীয় নীতিকথা দুটা দিশৰ পৰা বিবেচনা কৰা হ'ল। সেয়া হৈছে,

(ক) ব্যক্তিকেন্দ্ৰিক

(খ) পৰিৱেশ কেন্দ্ৰিক

ব্যক্তিকেন্দ্ৰিক দিশত যাইকে মানুহৰ ব্যক্তিগত লাভালাভৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হয়। ব্যক্তিকেন্দ্ৰিক পৰিৱেশীয় নীতিকথাই পৰিৱেশৰ ওপৰত প্ৰভূত্ব বিস্তাৰ কৰি মানুহেই সকলো জীৱৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠত্ব প্ৰতিপন্ন কৰিব বিছাৰে। ই সম্ভৱ নহয় যাইকে প্ৰয়োগিক প্ৰযুক্তিৰ সহায়েৰে কৰিব পৰা আৰ্থিক উন্নয়নৰ জৰিয়তে। এনে নীতিত পৰিৱেশৰ ওপৰত পৰা প্ৰভাৱ অথবা ক্ষতিক কোনো গুৰুত্ব দিয়া নহয়। ব্যক্তিকেন্দ্ৰিক পৰিৱেশীয় নীতি সাধাৰণতে উদ্যোগিক সমাজত আৰু আধুনিক সমাজত দেখা যায়। এনে সামাজিক নীতিত মানুহেই পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ শক্তিশালী বুলি গণ্য কৰা হয় আৰু সেইবাবে পৰিৱেশৰ আন অংগসমূহৰ ক্ষতিক প্ৰাধান্য নিদিয়ে। বেছিভাগ উদ্যোগিক সমাজে মানৱ সম্বন্ধীয় ধাৰণাৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰে। এই ধাৰণা মতে প্ৰকৃতিৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰজাতি হ'ল- মানুহ, আৰু পৃথিৱীত সম্পদৰ অপৰিসীম ভাণ্ডাৰ আছে। সেয়ে মানুহৰ সফলতা আৰু সুস্থ অৰ্থনীতি নিৰ্ভৰ কৰে কেনেদৰে মানুহে প্ৰাকৃতিক সম্পদসমূহ আহৰণ কৰি অৰ্থনৈতিক উন্নতিৰ লগতে পৰিৱেশৰ অৱস্থাৰো উন্নতি কৰে তাৰ ওপৰত। সেয়ে মানুহে প্ৰাকৃতিক সম্পদসমূহৰ অধিক আহৰণ কৰি পৰিৱেশত প্ৰদূষণ সৃষ্টি কৰিছে। ব্যক্তিকেন্দ্ৰিক পৰিৱেশীয় নীতিয়ে প্ৰকৃতিৰ পৰা যিমানেই সম্পদক আহৰণ কৰি আৰ্থিকভাৱে লাভালাভ হয় তাকেই মানুহৰ কৃতকাৰ্যতা হিচাবে গণ্য কৰে। অৰ্থনৈতিক উন্নতিয়েই সুস্থ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰাত অৰিহণা যোগাব বুলি এই নীতিয়ে মতপোষণ কৰে।

পৰিৱেশকেন্দ্ৰিক ভাবধাৰাত মানুহো প্ৰকৃতিৰ এক অংগ হিচাপে বিবেচনা কৰি সকলো জীৱৰে লগত সহবাস কৰাত গুৰুত্ব দিয়ে। এই নীতি অনুসৰি মানুহৰ কাৰ্যকলাপে যাতে কোনো পৰিস্থিতিতে পৰিৱেশৰ অনিষ্ট নহয় তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখে। পৰিৱেশীয় নীতিকথাই আমাক আমাৰ ভাবধাৰা তথা বিশ্বাসসমূহ কাৰ্যৰ মাজেদি প্ৰতিফলিত কৰাত আৰু ভাল-বেয়া বিচাৰ কৰি এটা সিদ্ধান্তত উপনীত হোৱাত সহায় কৰে।

পৰিৱেশীয় নীতিৰ সপক্ষে মানি চলিবলগীয়া কিছুমান ব্যৱস্থা, যাৰ ব্যৱস্থাসমূহে মানুহৰ ভৱিষ্যত সুৰক্ষাৰ লগতে পৰিৱেশৰ সুৰক্ষাতো সহায় কৰিব তথা পৰিৱেশ সংকটৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ আমি পৰিৱেশ সম্বন্ধীয় কিছুমান নীতি মানি চলিব লাগিব যাৰ ফলত উন্নত পৰিৱেশ আৰু উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ কামনা কৰিব পাৰো।

ক) প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি প্ৰেম আৰু শ্ৰম

খ) সকলো জীৱৰে প্ৰতি কৃতজ্ঞ হোৱা, যাৰ বাবে জীৱই খাদ্য, বস্ত্ৰ লগতে বাসস্থানৰ সুবিধা পাইছে।

গ) সকলোৱে ভবা উচিত যে প্ৰকৃতি প্ৰদত্ত যিকোনো বস্তুৱেই ধ্বংস কৰাৰ অধিকাৰ কাৰো নাই।

ঘ) প্ৰাকৃতিক সম্পদ আহৰণ কম পৰিমাণত হোৱাটো উচিত যাতে সকলোৱে এই সম্পদ ভোগ কৰিব পাৰে.

ঙ) পৰিৱেশৰ ক্ষতি কৰিব পৰা কামৰ পৰা বিৰত থকা আৰু পৃথিৱীখনক আৱৰ্জনাৰ স্থল হিচাবে গণ্য নকৰা। কিয়নো এনে কাৰ্যই ভৱিষ্যত নিজৰেই বিপদ মাতি আনিব।

চ) জনসংখ্যা নিয়ন্ত্ৰণ কৰা, যাতে পৃথিৱীৰ সুখ সম্পদসমূহ সকলোৱে ভোগ কৰিব পাৰে।

ছ) ভৱিষ্যত প্ৰজন্মই পৰিস্কাৰ আৰু নিৰাপদ পৰিৱেশত জীয়াই থকাৰ অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব নালাগে।

পৰিৱেশীয় নৈতিকতাই প্ৰকৃতি পৰিৱেশৰ সৈতে মানুহৰ নীতিশাস্ত্ৰ সম্বন্ধিত সম্পৰ্ক বুজায়। এই নীতি বিলাকে মানুহৰ পৰিৱেশৰ সম্বন্ধে থাকিব লগা দায়িত্ব, কৰ্তব্য মানৱ জাতিৰ প্ৰয়োজনীয়তা আৰু মনোযোগ ইত্যাদিৰ বিষয়ে ধ্যান ধাৰণা দিয়ে। দুটা প্ৰয়োজনীয়তাৰ ভিতৰত কোনটো বেছি প্ৰয়োজন তাক এই নীতিৰ দ্বাৰা নিৰ্দ্ধাৰণ কৰা হয়। এই ধৰণৰ নীতি সম্বন্ধীয় প্ৰশ্নৰ সমাধান বিচৰাৰ প্ৰয়াসেই গোলকীয় পৰিৱেশ ৰক্ষাৰ বিভিন্ন নৈতিক ধাৰণা বা সূত্ৰ সৃষ্টি হৈছে। অগ্ৰণী পৰিৱেশবিদ 'গিফৰ্ডৰ মতে পৰিৱেশ সংৰক্ষণৰ মূল উদ্দেশ্য হ'ল "আটাইতকৈ বেছি সংখ্যকৰ বাবে আটাইতকৈ বেছি সময়ৰ বাবে আটাইতকৈ ভাল উৎপন্ন কৰাই পৰিৱেশীয় উপাদান সমূহৰ ব্যৱহাৰ কৰা"।

বিজ্ঞানৰ বিকাশৰ লগে লগে মানুহৰ ধাৰণা আছিল যে গোটেই পৃথিৱীখনৰ প্ৰাকৃতিক ঐশ্বৰ্যখিনি মাত্ৰ মানুহৰ ব্যৱহাৰৰ কাৰণেহে সৃষ্টি হৈছে। কিন্তু বৰ্তমান বিজ্ঞানৰ অধিক অগ্ৰগতিৰ ফলত মানৱ জাতিয়ে বুজি পাইছে যে পৃথিৱীৰ সকলো জীৱই ইটোৰ লগত সিটো এটা এৰাব নোৱাৰা সম্বন্ধৰে বান্ধ খাই আছে। এই ধৰণৰ সম্বন্ধই এটা পৰিৱেশীয় ভাৰসাম্য ৰক্ষা কৰি আহিছে। সেয়ে বৰ্তমানৰ মানুহে মানৱ কেন্দ্ৰীক দৃষ্টিভংগী ত্যাগ কৰি জীৱকেন্দ্ৰিক (Biocentric) দৃষ্টিভংগী গ্ৰহণ কৰিছে। এই ধৰণৰ দৃষ্টিভংগীৰে Paul Paylor নামৰ পৰিৱেশবিদজনে তেওঁৰ 'Respect to Native'নামৰ গ্ৰন্থখনত চাৰিটা মূল মত প্ৰকাশ কৰে। সেই মত সমূহ হ'ল-

ক) মানুহ পৃথিৱীৰ আন জীৱসমূহৰ দৰেই এবিধ জীৱ।

খ) মানুহ আৰু আন প্ৰজাতিসমূহ পৰস্পৰ নিৰ্ভৰশীল।

গ) সকলো জীৱই অতুলনীয়।

ঘ) মানৱজাতি জন্মগত ভাৱে আন জীৱতকৈ উচ্চ খাপৰ নহয়।

এই উল্লেখ কৰা নীতিসমূহ আমি যদি সম্পূৰ্ণৰূপে পালন কৰিবলৈ যাওঁ তেতিয়া আমি চিকাৰ কৰা, মাছ মৰা, গছ-গছনি কটা ইত্যাদি সকলো বন্ধ কৰিব লাগিব আৰু সকলো মানুহ নিৰামিষভোজী হ'ব লাগিব। কিন্তু মানুহো যিহেতু প্ৰকৃতিৰে এটা অংগ আৰু মানুহো খাদ্য শৃংখলৰ এটা অভিন্ন অংশ, গতিকে মানুহো প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ পৰাই খাদ্য শৃংখলৰ জৰিয়তেই আহাৰ সংগ্ৰহ কৰিব লাগিব। C. B. Jeryanএ কৈছে যে, মানুহ যিহেতু পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ বুদ্ধিমান, উন্নত মগজুৰ প্ৰাণী সেয়েহে ই পৰিৱেশকে নিজৰ সুবিধা মতে পৰিচালনা কৰাৰ প্ৰৱণতা থকাটো স্বভাৱিক। মানুহৰ এই বুদ্ধিমত্তা প্ৰাকৃতিক ভাৱেই সৃষ্টি হোৱা। গতিকে মানুহে নিজৰ বিচাৰ বুদ্ধিৰে পৃথিৱীখনৰ পৰিচালিত কৰি অধিক উন্নত কৰাৰ থল আছে কিন্তু ই সম্ভৱ হ'ব যদিহে মানুহে নিজকে প্ৰকৃতিৰ ভিতৰৰ অংগ বুলি ভাৱে। পবিত্ৰ বেদ আৰু উপনিষদত প্ৰকৃতি আৰু পৰিৱেশৰ মূল্যৰ বিষয়ে উল্লেখ আছে। উদাহৰণ স্বৰূপে, "সমগ্ৰ বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড আৰু ইয়াৰ সকলো জীৱ ঈশ্বৰৰ সৃষ্টি। সেয়ে কোনো প্ৰজাতিয়ে আনটো প্ৰজাতিৰ অধিকাৰ আৰু সুবিধাত আঘাত কৰিব নালাগে"- ঈষোপনিষদ। সেয়ে পৰিৱেশৰ নীতি অনুসৰি মানুহে প্ৰকৃতিৰ এটা অংগ হিচাপে বাস কৰিব শিকিব লাগে যাতে সকলো প্ৰজাতিয়ে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিব পাৰে।

প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ ৰক্ষা কৰোঁতে সঘনাই আমি কিছুমান দোমোজাৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হয়। উদাহৰণ স্বৰূপে জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ ফলত হোৱা খাদ্য নাটনিৰ ঘাটি পূৰাবলৈ যদি বনাঞ্চল সমূহ ধ্বংস কৰি খেতি পথাৰলৈ পৰিণত কৰা হয় তেন্তে পৰিৱেশ ধ্বংস হ'ব। আৰু যদি এই ধৰণৰ অনুমতি দিয়া নহয় তেতিয়া খাবলৈ নেপাই মানুহ মৰিব পাৰে। এই বিষয়ে পৰিৱেশবিদ সকলে অধ্যয়ন কৰি মত প্ৰকাশ কৰিছে যে, যদি এনেদৰে খাদ্যৰ নাটনি পূৰাবলৈ যথে-মথে বনাঞ্চল ধ্বংস কৰিবলৈ দিয়া হয় তেতিয়া মানুহে অনতিপলমে পৃথিৱীৰ বৃহৎ বনাঞ্চল সমূহ নিজৰ আৰ্থিক লাভৰ বাবে ধ্বংস কৰি মৰুভূমিত পৰিণত কৰিব আৰু তেতিয়া খাদ্যৰ অভাৱত বেছি মানুহ মৃত্যুৰ সন্মুখীন হ'ব বা নিজৰ ভিতৰতে সংঘাত হৈ মানৱ জাতি পৃথিৱীৰ পৰা নোহোৱা হৈ যোৱাৰ সম্ভাৱনাও আছে। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন প্ৰাণীবিলাকৰ বিৱৰ্তনৰ ধাৰা লক্ষ্য কৰি আমি এনে বহুত প্ৰাণী পৃথিৱীৰ বুকুৰ পৰা নিচিহ্ন হোৱাৰ উদাহৰণ পাওঁ। গতিকে, মানুহে নিজৰ উন্নত বিচাৰ বুদ্ধিৰে প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশক ধ্বংসৰ পৰা ৰক্ষা কৰি ডাইন'চৰ আদি উন্নত প্ৰাণী ধ্বংস হোৱাৰ পৰা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি নিজৰ ভৱিষ্যত ৰক্ষাৰ বাবেই পৃথিৱীৰ বিশাল পৰিস্থিতিতন্ত্ৰ সন্তুলন ৰক্ষা কৰি চলা উচিত।

ভাৰতীয় দাৰ্শনিকসকলে যুক্তি দৰ্শাইছিল যে, বুদ্ধিদীপ্ত প্ৰাণী হিচাবে পৰিৱেশ সংৰক্ষণ কৰাতো মানুহৰ মৌলিক কৰ্তব্য হোৱা উচিত। তেওঁলোকৰ মতে যদিহে পৰিৱেশৰ লগত বন্ধুত্বপূৰ্ণ সহৱস্থান কৰা হয়, তেনেহ'লে প্ৰকৃতিয়ে সকলোকে সন্তুষ্ট কৰিব পাৰে। পৌৰাণিক যুগৰ পৰা চলি অহা বহুতো ৰীতি-নীতি আজিও সমাজত প্ৰচলন হৈ আহিছে। চৰকাৰী তথা বেচৰকাৰী সংস্থাসমূহ আগবাঢ়ি আহি নীতিগত দিশৰ আধাৰত অকুশলী কাৰ্যসমূহ বন্ধ কৰাৰ উদ্যোগ ল'ব লাগিব। চৰকাৰেও উপযুক্ত আঁচনিৰ ৰূপায়ণ কৰি পৰিৱেশ ধ্বংস কৰিব পৰা কাৰকসমূহ নিৰ্মূল কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিব লাগিব।

সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী ঃ

১। ঠাকুৰীয়া, সিংহ, চাউদ, শৰ্মা ঃ পৰিৱেশ অধ্যয়ন - অসমী প্ৰকাশনী, বঙাইগাঁও, অসম-৭৮৩৩৮০, অক্টোবৰ, ২০০৪

২। ডেকা, প্ৰাঞ্জল সেন ঃ স্মৃতিগ্ৰন্থ, 'পৰিৱেশ প্ৰদূষণ আৰু আমি এটি চমু খতিয়ান" অৰিওম অফচেট এণ্ড ইমেজিং চিষ্টেম, বাজগড়, গুৱাহাটী, ২০০৯

৩। দাস, যুথিকা, শৰ্মা মাইনা ঃ তৰ্কবিজ্ঞান আৰু দৰ্শন, অসম বুক ডিপো, পাণবজাৰ, গুৱাহাটী-১, আগষ্ট, ২০১১

৪। দাস বৰুৱা, ড' ভাস্বতী ঃ একাডেমিয়া, "পৰিৱেশীয় অধ্যয়ণ আৰু সমাজত ইয়াৰ প্ৰভাৱ - এক ক্ষেত্ৰভিত্তিক অধ্যয়ন", গিৰিজা প্ৰিন্টাৰ্চ এণ্ড পাব্লিচাৰ্চ, দিশপুৰ, গুৱাহাটী-৫, আগষ্ট, ২০১৫

৫। দাস, শশীমোহন ঃ Environment, sustuinble Development, Preservation and some Ethical Issues with referrence to Guwahati city of Assam

৬। দত্ত ড' প্ৰসন্ন কুমাৰ, আহমেদ ৰফিক, চলিহা চুস্মিত ঃ পৰিৱেশ অধ্যয়ণ, ইউনিকা প্ৰকাশন, যোৰহাট, অসম, চেপ্তেম্বৰ, ২০০৪

৭। বৰদলৈ, দত্ত ড' নৱনীতা, বৰদলৈ ড' তপন চন্দ্ৰ ঃ পৰিৱেশ অধ্যয়ন, বাণী মন্দিৰ, হেদায়েৎপুৰ, গুৱাহাটী-৩, ২০০৯

৮। বৈশ্য, ড' দীনেশ ঃ পৰিৱেশ অধ্যয়ন, অশোক বুক ষ্টল, পাণবজাৰ, গুৱাহাটী-১, আগষ্ট

ৰিঅ' অলিম্পিক- ২০১৬ ত ভাৰতৰ ভূমিকা

দেবজিত কলিতা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক
বাণিজ্য শাখা

২০১৬ বৰ্ষৰ ৫ আগষ্টৰ পৰা ২১ আগষ্টলৈ ব্ৰাজিলৰ ৰিঅ' দি জেনেৰিঅ'ত অনুষ্ঠিত হোৱা ৩১ তম গ্ৰীষ্মকালীন অলিম্পিকত প্ৰতিবাৰৰ দৰে এইবাৰো ভাৰতবৰ্ষই অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। ১৯২০ চনৰ পৰাই ভাৰতৰ খেলুৱৈসকলে প্ৰতিবাৰে অলিম্পিকত অংশগ্ৰহণ কৰি আহিছে। কিন্তু ভাৰতে কাৰ্যকৰী ভাবে ১৯৯৩ চনত পেৰিছত অনুষ্ঠিত হোৱা অলিম্পিকত প্ৰথমবাৰৰ বাবে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল।

আজিলৈ অনুষ্ঠিত হোৱা অলিম্পিকৰ ইতিহাসত আমি ভুমুকিয়াই চালে দেখিবলৈ পোৱা যাব যে ২০১২ চনত অনুষ্ঠিত হোৱা অলিম্পিকতকৈ ২০১৬ চনত ৩৪ জন বেছি অৰ্থাৎ ১১৭ জন খেলুৱৈ পঠিওৱা হৈছিল। ইয়াৰ আগত ২০১২ চনৰ অলিম্পিকত কেৱল ৮৩ জন খেলুৱৈয়েহে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। এই বছৰৰ অলিম্পিকতেই ভাৰতৰ বাবে এক বিশেষ অভিলেখ। ২০১৬ ৰিঅ' অলিম্পিকত পদক লাভ কৰা খেলুৱৈৰ চিনাকী তলত দাঙি ধৰা হ'ল-

পি. ভি সিন্ধু

পুচাৰ্লা ভেনকট্ সিন্ধু (জন্ম ৫ জুলাই, ১৯৯৫) হৈছে ভাৰতৰ এগৰাকী সুখ্যাত বেডমিণ্টন খেলুৱৈ। ২০১৬ চনত অনুষ্ঠিত গ্ৰীষ্মকালীন অলিম্পিকত ভাৰতবৰ্ষৰ বাবে ৰূপৰ পদক অৰ্জন কৰা প্ৰথমগৰাকী ভাৰতীয় মহিলা হৈছে পি.ভি সিন্ধু।

২০১২ চনৰ ছেপ্তেম্বৰ মাহত, ১৭ বছৰ বয়সতে তেওঁ (BWF) বিশ্বৰ স্থানপ্ৰাপ্ত ২০ টা স্থানৰ এটা স্থান দখল কৰি আন্তৰ্ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ খেলুৱৈ হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰে। ২০১৩ চনৰ বেডমিণ্টন বিশ্ব চেম্পিয়নশ্বিপত একক মহিলা প্ৰতিযোগিতাত পদক অৰ্জন কৰা ভাৰতৰ প্ৰথমগৰাকী মহিলা হ'ল পি. ভি. সিন্ধু। ২০১৫ চনৰ মাৰ্চ মাহত এই কম বয়সীয়া খেলুৱৈ গৰাকীয়ে সন্মানীয় পদ্মশ্ৰী বঁটা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ২০১৬ বৰ্ষৰ অলিম্পিকতেই সিন্ধুৱে প্ৰথম ভাৰতীয় বেডমিণ্টন খেলুৱৈ হিচাপে অলিম্পিকৰ বেডমিণ্টন খেলৰ চূড়ান্ত পৰ্যায়লৈ গৈ পোৱাৰ অভিলেখ স্থাপন কৰে।

সাক্ষী মালিক

২০১৬ বৰ্ষত ভাৰতৰ বাবে সন্মান কঢ়িওৱা মল্ল যোদ্ধা গৰাকীয়ে হৈছে সাক্ষী মালিক। এই বৰ্ষৰ গ্ৰীষ্মকালীন অলিম্পিকত তেওঁ ৫৮ কিলোগ্ৰাম বিভাগত ব্ৰঞ্জৰ পদক অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ জৰিয়তে তেওঁ অলিম্পিকত পদক লাভ কৰা প্ৰথম ভাৰতীয় মহিলা মল্লযোদ্ধাৰ লগতে ভাৰতৰ পৰা চতুৰ্থ মহিলা হোৱাৰো সন্মান লাভ কৰে।

অলিম্পিকৰ পূৰ্বে, ২০১৪ চনত গ্লাচগোত অনুষ্ঠিত হোৱা কমনৱেলথ্ গেমছত ৰূপৰ পদকৰ লগতে ২০১৫ চনত দোহাৰ এছিয়ান ৰেছলিং চেম্পিয়নচিপত ব্ৰঞ্জৰ পদক বুটলিবলৈও সক্ষম হৈছিল।

> "চিগাৰেটৰ এটা মুৰত জুই, আৰু আনটো মুৰত এজন মূৰ্খ থাকে।"
> — জৰ্জ বাৰ্ণাড শ্ব।

হাজোৰ তীৰ্থক্ষেত্ৰ ঃ এটি আলোচনা

বীণা বেগম
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক (অসমীয়া)

হাজো এখন প্ৰাচীন প্ৰসিদ্ধ ঠাই। পুৰাণৰ যুগৰ পৰা আজিলৈ হাজো অঞ্চল তীৰ্থভূমিৰূপে খ্যাত। ১৫৮১ চনৰ পৰা ১৬০৩ চনলৈ হাজোৱে এখন ৰাজ্যৰ মৰ্যাদা লাভ কৰিছিল। এই ৰাজ্যখনৰ নাম আছিল 'কোঁচ হাজো' আৰু এই ৰাজ্যৰ ৰজা আছিল কোঁচ ৰজা ৰঘুদেৱ নাৰায়ণ। ১৬১৩ চনত 'কোঁচ হাজো মোগলৰ দখললৈ যায়। হাজো এখন ঐতিহাসিক পুৰণি ঠাই। প্ৰাচীন যুগৰ পৰা আজিলৈ হাজো এখন তীৰ্থভূমি ৰূপে পৰিচিত। ইয়াৰ তীৰ্থস্থানসমূহে অসম তথা ভাৰতবৰ্ষত অতীত গৌৰৱ ঘোষণা কৰি আহিছে। লগতে তীৰ্থভূমিয়ে যুগে যুগে ৰজা আৰু ধৰ্মগুৰুসকলৰ প্ৰাধান্য লাভ কৰি আহিছে। কোৱা হয় যে বুদ্ধ অৱতাৰৰ পিছত হাজো বৌদ্ধ ধৰ্মাৱলম্বীসকলৰ মহান আশ্ৰম আছিল। মোগলে অসম আক্ৰমণ কৰাৰ সময়ত হাজোত ৰাজধানী পাতি চৈয়দ আবুবকৰ নামৰ এজন শাসনকৰ্তা ৰাখিছিল। ইয়াত হিন্দু, মুছলমান আৰু বৌদ্ধ এই তিনি সম্প্ৰদায়ৰ মিলনভূমিৰূপে জনা গৈছিল আৰু ইয়াৰ বাবে হাজোক ত্ৰিবেণীসংগম বুলিও কোৱা হৈছিল। আজিও হাজোক হিন্দু মুছলমানৰ সংহতি ক্ষেত্ৰ বুলি সকলোৱে জানে।

হাজো অঞ্চলৰ পাহাৰে ভৈয়ামে সিঁচৰিত হৈ থকা প্ৰতিটো শিলে অতীতৰ বুৰঞ্জীৰ কথা সকিয়ায়। হাজোত হয়গ্ৰীৱ মাধৱ, কেদাৰ, কামেশ্বৰ, কমলেশ্বৰ আৰু গণেশ মন্দিৰ আছে। এই পাঁচোটা মন্দিৰ পঞ্চতীৰ্থ বুলি জনাজাত। এই ভূমিত বৰাহগোঁহাই থান, দুমুখীয়গোঁসাইৰ থান, কপিলা মুণিৰ আশ্ৰম চৈতন্যঘোপা, শালবৃক্ষ, ভীমৰ চৰিয়া আদি বহু তীৰ্থ আছে। পোৱা মক্কা মুছলমানসকলৰ পবিত্ৰ তীৰ্থস্থান। তলত কেইখনমান তীৰ্থৰ পৰিচয় দাঙি ধৰা হ'ল-

হয়গ্ৰীৱ মাধৱ মন্দিৰ ঃ

হাজো পঞ্চতীৰ্থৰ ভিতৰত আমি হয়গ্ৰীৱ মাধৱ মন্দিৰ নামটো প্ৰথমতে পাওঁ। হয়গ্ৰীৱ মাধৱ মন্দিৰৰ স্থানত বহু আগতে বৌদ্ধৰ স্থান আছিল। সময়ৰ পৰিবৰ্তনত এই তীৰ্থ বা বৌদ্ধৰ স্থান নুই হৈ পৰিল। পিছত এই মন্দিৰ নৰনাৰায়ণ নামৰ ৰজাই চিলাৰায়ৰ পুত্ৰ ৰঘুদেৱক চাব দিয়ে আৰু ১৫৮৩ চনত ৰঘুদেৱে

মাধৱ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে বুলি মন্দিৰত থকা এখন বেৰত প্ৰমাণ আছে। শুনিব পোৱা যায় যে, ৰঘুদেৱে চিকাৰ কৰি ঘূৰি ফুৰোঁতে মণিকূট পাহাৰত ভগ্ন মন্দিৰ এটা দেখিছিল আৰু শ্ৰীধৰ নামৰ কাৰিকৰৰ সহযোগত মন্দিৰটো পুনৰ নিৰ্মাণ কৰে আৰু কণ্ঠ ভূষণ নামৰ মানুহ এজনক মন্দিৰৰ পূজাৰী হিচাপে ৰাখিছিল। সেইমতে মন্দিৰৰ সেৱা পূজা যাতে ভালদৰে ঠিক সময়ত হয় তাৰ বাবে মন্দিৰৰ নামত বহু মাটি দান কৰিছিল।

হয়গ্ৰীৱ মাধৱ হৈছে বিষ্ণুৰ মূৰ্তি। হয়গ্ৰীৱ মাধৱ শব্দৰ ব্যাখ্যা এনেধৰণৰ- 'হয়' মানে ঘোঁৰা, 'গ্ৰীৱ' মানে ডিঙি বা গ'ল, 'মা' মানে লক্ষ্মী, 'ধৱ' মানে স্বামী। যি লক্ষ্মী স্বামীৰ লগত ঘোঁৰাৰ দৰে তেঁৱে হয়গ্ৰীৱ মাধৱ ভগৱান বিষ্ণুৰে এটা অৱতাৰ। হাজোৰ মণিকূট পাহাৰৰ প্ৰায় তিনিশ ফুট ওপৰত এই ভুবন বিখ্যাত মন্দিৰ অৱস্থিত। মন্দিৰৰ বেদীত পাঁচটা বিগ্ৰহ আছে। তেওঁলোকক এনেধৰণে চিনাক্ত কৰা হয় - বুঢ়া মাধৱ, হয়গ্ৰীৱ বা দ্বিতীয় মাধৱ, চলন্তা মাধৱ বা কানায়া বাসুদেৱ আৰু গৰুড়পক্ষী। তেওঁলোকৰ অৱস্থান এনে ধৰণৰ - সোঁমাজত বুঢ়া মাধৱ (বিষ্ণু ৰূপত), তেওঁৰ বাওঁফালে হয়গ্ৰীৱ বা দ্বিতীয় মাধৱ, দ্বিতীয় মাধৱৰ বাওঁফালে গৰুড়পক্ষী। বুঢ়া মাধৱৰ সোঁহাতে গোবিন্দ মাধৱ বা চলন্তা মাধৱ, চলন্তা মাধৱৰ সোঁফালে বাসুদেৱ। বুঢ়া মাধৱ বগা কাপোৰ আৰু তুলসীৰ জাল মালাৰে আবৃত কৰি ৰখা হয়। মূৰ্তিটোক মেৰিয়াই ৰখা এই কাপোৰৰ

দৈৰ্ঘ প্ৰায় বাৰ হাত। ভক্তসকলে নিজৰ কামনা সিদ্ধিৰ বাবে মাধৱলৈ এই কাপোৰ আৰু মালা দান কৰে। মূৰ্তি কেইটাৰ আগত অখণ্ড প্ৰদীপ জ্বলি থাকে। তাত দিনে নিশা একোগছ চাকিত পাঁচ পোৱা তেল পোৱা হয়।

হয়গ্ৰীৱ মাধৱ মন্দিৰৰ উত্তৰফালে নৰসিংহৰ শিলৰ মূৰ্তি আছে। মূল মন্দিৰৰ ভিতৰত দ্বাৰপাল হনুমানৰো মূৰ্তি আছে। মাধৱ মন্দিৰৰ মঠৰ বাহিৰত আৰু বহুতো মূৰ্তি আছে আৰু সেইবোৰৰ নামসমূহ হ'ল - বৰাহ, কুম্ভী, ঘটোৎকচ, মহাদেৱ, দুৰ্বাসা, ধ্ৰুৱ, প্ৰহ্লাদ, শৰ্মিষ্ঠা, সূৰ্য, ভীম, হিৰিম্বা, ৰাম, লক্ষ্মণ, ৰাৱণ, সীতা, অগ্নিদেৱতা, পৰশুৰাম, কুণ্ডলিকা, বাসুদেৱ, ইন্দ্ৰ, ধনকুবেৰ, বিশ্বকৰ্মা, যমদূত, কালী, বালি, লক্ষ্মণ, সীতা, বিষ্ণু, সৰস্বতী, আদি। মন্দিৰৰ লগতে আকৌ সন্যাসীৰো ঘৰ আছে। ঘৰৰ ওচৰতে এজোপা গছো আছে আৰু এই গছজোপাৰ বয়স প্ৰায় পাঁচশ বছৰ বুলি অনুমান কৰা হয়। মন্দিৰৰ কাষত এটা পুখুৰীও আছে আৰু তাক মাধৱ পুখুৰী নামে জনা যায়। পুখুৰীটো প্ৰায় চৈধ্য বিঘা মাটি আছে। পুখুৰীটোত প্ৰকাণ্ড প্ৰকাণ্ড ৰৌ মাছ, কাছ আছে আৰু এইবোৰেই তীৰ্থযাত্ৰীসকলৰ আকৰ্ষণীয় বস্তু। লগতে অসমৰ আপুৰুগীয়া সম্পদ এশিঙীয়া গঁড় যাক ইটাৰে গঢ়া আছে।

মাধৱ মন্দিৰৰ পূবফালে পৱিত্ৰ লক্ষ্মী দেৱীৰ মন্দিৰ আছে। পূজাৰীসকলৰ মতে লক্ষ্মী মন্দিৰত নাৰায়ণ আছে সেইকাৰণে মহিলাসকলক স্পৰ্শ কৰিব নিদিয়ে। লক্ষ্মী মন্দিৰত বগা ফুল, হালধীয়া ফুল আৰু চাউল-ধানৰ মালা দিয়া হয় আৰু সদায় হোম দিয়ে। তীৰ্থযাত্ৰীসকলক হোম আৰু সেন্দুৰৰ ফোট দিয়ে।

মাধৱ মন্দিৰত প্ৰতিদিনে পূজা হয়। পুৱাৰ ভাগত জাগৰণ, শংখ ধ্বনিৰে পূজা আৰম্ভ কৰে। দুপৰীয়া ভাগত ডবা কাঁহ, শংখ, ঘণ্টা বজায় আৰু লগতে ভোগ লয়। সন্ধিয়া চাকি বন্তি জ্বলায়। তাৰ পিছত মাধৱ পাঠ আৰু বিষ্ণু নাম গায়। এই নিয়ম পূজা-অৰ্চনা পূৰ্বকালৰ পৰা আজিলৈ মাধৱ মন্দিৰত চলি আহিছে।

মাধৱ মন্দিৰত এটা উৎসৱ আছে আৰু সেইটো হ'ল - বুলবুলি চৰাইৰ যুঁজ আৰু এই উৎসৱ মাঘ মাহৰ প্ৰথম বিহুৰ দিনা আয়োজন কৰে। এই উৎসৱত তীৰ্থযাত্ৰীসকলৰ শ' শ' ভিৰ দেখা যায়।

কেদাৰ মন্দিৰ ঃ

হাজো পঞ্চতীৰ্থৰ ভিতৰত দ্বিতীয় স্থানত কেদাৰ মন্দিৰ আছে। কেদাৰ মন্দিৰ মদনাচল নামৰ পাহাৰত অৱস্থিত। কেদাৰ এখন প্ৰাচীন শিৱপীঠ। কেদাৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ সম্পৰ্কে বহু কথা শুনা যায়। সেই সময়ত শালস্তম্ভ বংশী আৰু পাল বংশী ৰজাসকলে ৰাজত্ব কৰিছিল। তেওঁলোক শিৱ ধৰ্মী আছিল আৰু শিৱক দেৱতা বুলি পূজা কৰিছিল। ১৭৫১ খ্ৰীষ্টাব্দৰ পৰা ১৭৬৯ খ্ৰীষ্টাব্দৰ ভিতৰত ৰাজেশ্বৰ সিংহৰ ৰাজত্বকালত কেদাৰ মন্দিৰ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰা হয় বুলি জনা যায়। তাৰ পিছত আন আন ৰজাই মন্দিৰটোৰ পৃষ্ঠপোষকতা কৰিছে। ১৭৮৩ খ্ৰীষ্টাব্দত গৌৰীনাথ সিংহই মন্দিৰৰ নামত বহুতো ৰূপৰ চোঁৱাৰ আৰু মাটিবাৰী দান কৰিছিল। কিন্তু আমি ক'ব খোজো যে, কেদাৰ মন্দিৰৰ মঠৰ শিল বহুত মোটা হয়। সেইফালৰ পৰা চালে কেদাৰ মন্দিৰ বহুত পুৰণি মন্দিৰ বুলি আমাৰ সকলোৰে অনুমান। আনফালে বহুলোকে কেদাৰ মন্দিৰক কামাখ্যা যুগৰ মন্দিৰ বুলিও কয়।

কেদাৰ মন্দিৰৰ মূল বিগ্ৰহটো এটা শিৱ লিংগ। লিংগটোত শিৱ আৰু পাৰ্বতীক দেখা যায়। শিৱৰ বাওঁফালে পাৰ্বতী। শিৱৰ তিনিটা চকু, পাছফালে জঁট। জঁটৰ মাজত গংগা। সৰ্প, ডম্বৰু, শংখ, ঘণ্টাই শিৱক সুশোভিত কৰিছে। কেদাৰৰ মূল মঠটো চালে একেবাৰে চাই থাকিব মন যায়। মঠটো উত্তৰ ভাৰতৰ শিখৰ শৈলীৰ লগত তুলনা কৰা হয়। মঠটো আমলক আৰু চক্ৰৰে আবৰা। চক্ৰৰ ওপৰভাগত ত্ৰিশূল আছে। হয়গ্ৰীৱ মাধৱ মন্দিৰৰ বাহিৰত দেৱ-দেৱীৰ মূৰ্তি আছে কিন্তু কেদাৰ মন্দিৰৰ বাহিৰত তেনেকুৱা মূৰ্তি নাই। অকল দক্ষিণত এটা গণেশৰ মূৰ্তি আছে। কেদাৰ মন্দিৰৰ পূৰ্বত বৰ শালগছ আৰু কেদাৰ পুখুৰী আছে। দক্ষিণফালে শ্ৰীশ্ৰীজয়দুৰ্গা দেৱালয়, পশ্চিমত ভীমৰ চৰিয়া, নেতাই ধুবুনী ঘাট আদি আছে। মন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰাৰ আগতে পুখুৰীত হাত-মুখ ধুব লাগে। শুনামতে পুখুৰীটোৰ তলি শিলেৰে পোতা আছে।

বিশেষকৈ পশ্চিমফালে শিলেৰে বনোৱা ৰাস্তা আছে আৰু সেইফালে যাত্ৰীসকলে অহা-যোৱা কৰে আৰু শিলৰ ৰাস্তাত কিছুমান চিহ্নও দেখা যায়। তাৰে এটা শিলৰ গদা অঁকা আছে আৰু ইয়াক ভীমৰ গদা বোলে। ওচৰতে আন এটা শিলত পঞ্চ-পাণ্ডৱৰ খোজৰ চিন আছে মানুহে ইয়াক সেৱা কৰে।

কেদাৰ মন্দিৰত সদায় নিয়মিত পূজা হয়। ৰাতিপুৱা পূজাৰ পিছত ভোগ লয়, সন্ধিয়া আৰতি। আৰতিৰ সময়ত শিৱক উদ্দেশ্যে ভাং, পিঠা বা পায়স আদি আগবঢ়ায়। কেদাৰ মন্দিৰত নৃত্য-গীতৰ প্ৰচলন থকাৰ প্ৰমাণ আছে বুলি কোৱা হয়। নটী নাচ বা দেৱদাসী নৃত্য কেদাৰ মন্দিৰৰ অন্যতম কেন্দ্ৰ আছিল বুলি জনা যায়। কিন্তু নৃত্যৰ লগত সংগীত পৰিৱেশন কৰা হোৱা নাছিল। কেদাৰ মন্দিৰৰ পূজাৰ আন এটা সামগ্ৰী হ'ল খাহী ছাগলী। এই ছাগলীৰ ডিঙি মোচাৰি বধ কৰি পূজাৰ ভাগত লগোৱা হয়।

কেদাৰৰ প্ৰিয় হ'ল বেলপাত। কেদাৰ মন্দিৰৰ প্ৰিয় অনুষ্ঠান শিৱৰাত্ৰি মেলা। মাঘী পূৰ্ণিমাৰ পিছৰটো কৃষ্ণ চতুৰ্দশী তিথিত এই উৎসৱ পালন কৰা হয়। সেইদিনা নিশা শ শ ভক্তৰ সমাগম হয়। গাখীৰ, বেলপাত আৰু ডাঙৰ উপচাৰেৰে শিৱক পূজা কৰা হয়। ইয়াৰ বাহিৰেও কেদাৰ মন্দিৰত চ'ত মাহৰ কৃষ্ণ ত্ৰয়োদশীত মদন চৈতালী উৎসৱ আৰু মদনভঞ্জী পালন কৰা হয়। জানিব পৰা মতে কেদাৰ মন্দিৰত দুৰ্গাপূজাও পতা হয়। হিন্দু সমাজৰ বিশ্বাস যে, কেদাৰক পূজিলে শিৱলোক পোৱা যায়।

কমলেশ্বৰ মন্দিৰ ঃ

হাজো পঞ্চতীৰ্থৰ তৃতীয়তে কমলেশ্বৰ মন্দিৰৰ নামটো আছে। তীৰ্থৰ ক্ষেত্ৰত হাজোৰ কমলেশ্বৰ মন্দিৰো এটা। কমলেশ্বৰ মন্দিৰৰ দেৱালয়খন ইমান অচিনাক্তকৰ যে বহুত লোকে এই তীৰ্থ ক'ত নেজানে। ই মদনাচল পাহৰতে অৱস্থিত। কমলেশ্বৰ মন্দিৰৰ ঠাই খণ্ড সমতল। পূবফালে ওখ পৰ্বতমালা, উত্তৰফালে পাহাৰৰ থিয় গড়া আৰু উত্তৰতে কেদাৰ পুখুৰীও আছে।

শুনামতে পুৰণি কামৰূপৰ ধ্বংসপ্ৰাপ্ত প্ৰায়বোৰ মঠ-মন্দিৰ শিৱ সিংহ ৰজা আৰু তেওঁৰ পিচৰ ৰজাসকলে নিৰ্মাণ কৰি উলিয়াইছে। শিৱ সিংহৰ পিছত প্ৰমত্ত সিংহ, লক্ষ্মী সিংহ, ৰাজেশ্বৰ সিংহ অনেকে এই মঠ-মন্দিৰৰ পৃষ্ঠপোষকতা কৰিছিল আৰু ৰক্ষণাবেক্ষণ দিছিল। সেই সময়ছোৱাতে কমলেশ্বৰত শিৱবেদীৰ থাপনা আছিল আৰু বৰ্তমানেও আছে। এই দেৱালয়ৰ গৃহ বেদী শিৱ সিংহ ৰজাৰ দিনৰ বুলি হাজোৰ লোকসকলে কয়।

কমলেশ্বৰ মন্দিৰটো কেদাৰ যুগৰ মন্দিৰ বুলি কোৱা হয়। ইয়াত কোনো মঠ নাই ই এটা সাধাৰণ, সৰু ঘৰত এই মন্দিৰটো আছে। হয়গ্ৰীৱ মাধৱ, কেদাৰ মন্দিৰৰ দৰে কমলেশ্বৰতো মঠ আৰু পুৰণি দেৱালয় আছে। লগতে পুৰণি চলন্ত বিগ্ৰহ থকাৰো কথা পোৱা গৈছে। বিগ্ৰহটো হ'ল শিৱপীঠ এই শিৱপীঠটো প্ৰায় এক ফুটমান ওখ হ'ব। ইয়াক বহুলোকে স্বয়ম্ভু বুলিও কয়। ইয়াত সদায় নিয়মিত পূজা-পাতল চলে। কেদাৰৰ পূজাৰীয়ে ইয়াৰ স্নান আৰু পূজা-অৰ্চনা শেষ কৰা দেখা যায়। ইয়াত ভোগ-ভাত নচলে। তাৰে বিনিময়ত কেদাৰত কমলেশ্বৰৰ নামত এভাগ ভোগ আগবঢ়ায়। ইয়াক আমিষ ভোগ বুলি কোৱা হয়। অনুষ্ঠানৰ ভিতৰত কমলেশ্বৰত শিৱৰাত্ৰি পালন কৰা হয়। সেইদিনা শিৱৰ উদ্দেশ্যে গাখীৰ আৰু বেলপাত আগবঢ়োৱা হয়।

হাজোৰ অন্যান্য তীৰ্থৰ দৰে কমলেশ্বৰ মন্দিৰত এচাম ভূটীয়াসকলে আন্তৰিকতাৰে পূজা কৰে। কিছুমান ভূটীয়ালোকে আকৌ তেওঁলোকৰ হাতৰ এটা আঙুলিত কাপোৰ মেৰিয়াই কাপোৰখনত ঘিউ বা তেল লগাই তাত জুই জ্বলাই ঈশ্বৰক তেওঁলোকৰ প্ৰণাম জনায় বুলি শুনিবলৈ পাওঁ।

কামেশ্বৰ মন্দিৰ ঃ

কামেশ্বৰ মন্দিৰ হাজো পঞ্চতীৰ্থৰ অন্যতম। হাজো শুৱালকুছি পথতে কামেশ্বৰ পাহাৰত ইয়াৰ দেৱালয় দেখা যায়। এটা সময়ত এই পীঠ মদন কামদেৱৰ উপাসনাৰ কেন্দ্ৰ আছিল বুলি সকলোৰে অনুমান। কোনো কোনোৱে আকৌ পাৰ্বতী আৰু কাৰ্ত্তিকৰ এটা কাহিনীৰ জৰিয়তে এই মন্দিৰৰ দেৱালয়ৰ লগত মিলাব বিচাৰিছে। সময় বাগৰি অহাৰ পিছত ওঠৰশ শতিকাৰ মাজভাগত প্ৰমত্ত সিংহ ৰজাই পুনৰ নতুনকৈ মন্দিৰ বনোৱা বুলি জনা যায়। নতুনকৈ মন্দিৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰাত ইয়াত শিৱলিংগৰ থাপনা কৰা বুলি অনুমান হয়। কিন্তু ১৮৯৭ চনত এক ভূমিকম্পই পুনৰ এই মন্দিৰৰ ক্ষতিসাধন কৰে। বৰ্তমান কামেশ্বৰ মন্দিৰ পুনৰ নতুনকৈ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে।

ইয়াত শিৱ লিংগ আৰু পঞ্চানন দশভূজা মূৰ্ত্তি আছে। ৰঙা কাপোৰ আৰু ফুলৰমালাৰে সজাই দশভূজা মূৰ্তিক চলন্তৰূপত নগৰ ভ্ৰমণলৈ নিয়া হয়। মদন ত্ৰয়োদশী আৰু শিৱৰাত্ৰি ইয়াৰ প্ৰধান উৎসৱ। ইয়াত আমিষ ভোগ লোৱা হয়। খাহি ছাগলীৰ মাংস ভোগত লগোৱা হয়। বৰ্তমান এই দেৱালয় স্থানৰ কোনো সংৰক্ষণ নোহোৱাত ইয়াৰ বহুতো প্ৰাচীন সম্পদ চিহ্ন নাশ হোৱা দেখা যায়।

গণেশ মন্দিৰ ঃ

গণেশ মন্দিৰ পঞ্চতীৰ্থৰ শেষ মন্দিৰ। এই মন্দিৰ হাজো শুৱালকুছি যোৱা পথৰ গাতে লগা। গণেশ মন্দিৰক দেৱভৱন বুলি আখ্যা দিয়া হয়। বেউলাই কেকোৰা সাগৰেৰে ভেলত লক্ষীন্দৰক লৈ দেৱভূমি হাজোত উপস্থিত হৈছিল। ইয়াতে নেতাই ধুবুনীৰ সহায়ত বেউলাই মৃত লক্ষীন্দৰক মহাদেৱৰ সহায়ত জীৱন লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। গণেশ মন্দিৰৰ চ'ৰাঘৰতে দেৱতাসকলে মিলিত হোৱা বুলি কোৱা হয়। এই কাৰণতে গণেশক দেৱভৱন বুলি কোৱা হয়।

১৭৪৪ খৃষ্টাব্দত ৰজা প্ৰমত্ত সিংহই এই মন্দিৰ সজোৱা বুলি মন্দিৰৰ এক শিলালিপিৰ পৰা জনা গৈছে। গণেশৰ মূৰ্তিটো এটা বৃহৎ শিলৰ। এই শিলটো দীঘলে ত্ৰিশফুট, ওখ পোন্ধৰ ফুট আৰু বহলে প্ৰায় ওঠৰ ফুট বুলিব পাৰি। শিলটো চালে ধৰা

পৰে যে শিলটো গুই থকা এটা হাতীৰ ছবি যেন। উত্তৰৰ ফালে হাতীটোৰ শুৰডাল। এই হাতীৰ শুৰডালতে বনোৱা হৈছে গণেশ বিগ্ৰহ। এনেতো আমি বহুত গণেশ মূৰ্তি দেখিছোঁ, কিন্তু হাজোৰ গণেশৰ ৰূপ সঁচাকৈ আপুৰুগীয়া আৰু মনোমোহা।

একাদশী আৰু সংক্ৰান্তিত গণেশ মন্দিৰত মহোৎসৱ যাত্ৰা অনুষ্ঠিত হয়। এই মন্দিৰৰ ভোগ নিৰামিষ। মন্দিৰত জগমোহন গৃহ, চ'ৰাঘৰ, ভোগঘৰো আছে, কিন্তু সংৰক্ষণ আৰু উন্নয়নৰ অভাৱত বৰ্তমান এই সকলোবোৰ নোহোৱা হৈ পৰা দেখা গৈছে।

পোৱামক্কা ঃ

হাজো পোৱামক্কা গৰুড়াচল পাহাৰৰ ওপৰত অৱস্থিত। পোৱামক্কা হয়গ্ৰীৱ মাধৱ মন্দিৰৰ পূৱত আৰু কেদাৰ মন্দিৰৰ উত্তৰ-পশ্চিমত। এই পাহাৰ বগোৱা কষ্টকৰ। মক্কা দৰ্শন কৰিলে মুছলমানসকলৰ যিদৰে পূণ্য হয় বুলি কোৱা হয়, ঠিক সেইদৰে হাজোৰ পোৱামক্কা দৰ্শন কৰিলেও মক্কা দৰ্শনৰ চাৰিভাগৰ এভাগ পূণ্য অৰ্জন হয় বুলি কোৱা হয়। সেয়ে ভাৰতৰ মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ ই এখন পৱিত্ৰ তীৰ্থক্ষেত্ৰ ৰূপে পৰিগণিত হৈ আহিছে। হিন্দু-মুছলমানৰ মহা মিলনৰ মহাপূণ্য তীৰ্থস্থানখনেই হ'ল হাজোৰ পোৱামক্কা।

পোৱামক্কাৰ কাহিনী গিয়াচুদ্দিন আউলিয়া নামৰ এগৰাকী ধৰ্মপ্ৰাণ লোকৰ। হাজোত থকা সমাধিবিলাকৰ ভিতৰত গিয়াচুদ্দিন উইলিয়াৰ সমাধিটো মুখ্য বুলি জনা যায়। পোৱামক্কাত কালুদেৱান, ছাহ জামাল, ছাহ গফুৰ, ছাহ বুজৰুগ আদিৰ সমাধিক্ষেত্ৰ সংৰক্ষিত আছে। আউলিয়াসকলে ইছলাম ধৰ্মৰ প্ৰচাৰৰ বাবে গোটেই পৃথিৱীত ঘুৰে। গিয়াচুদ্দিন আউলিয়াৰ জন্ম ১১৯৩ খৃষ্টাব্দত ইৰাণত তাব্ৰিজ নগৰত হৈছিল। ইছলাম ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ বাবে ভাৰতলৈ অহা সত্তৰজন আউলিয়াৰ ভিতৰত তেঁৱো এজন। অসমলৈ আহোঁতে তেওঁৰ লগত হজৰত জামাল, হজৰত ছাহ গফুৰ, হজৰত ছাহ বুজৰুগ এই তিনিজন সংগীও আহিছিল। তেওঁৰ যত্নতে অসমৰ নানা ঠাইত বহুতো মছজিদ প্ৰতিষ্ঠা হয়। গিয়াচুদ্দিন এজন সাত্বিক মুছলমান আছিল আৰু তেওঁৰ ইহলীলা সম্বৰণৰ পিছত হাজোৰ গৰুড়াচল পাহাৰত সমাধিস্থ কৰা হৈছিল।

পোৱামক্কাত সদায় নিয়মিত ইছলাম ধৰ্মৰ প্ৰথা অনুযায়ী দোৱা বা প্ৰাৰ্থনা কৰা হয়। খাদিমে দৰ্গাহৰ ভিতৰত থকা গিয়াচুদ্দিন আউলিয়াৰ ৰৌজা শ্বৰিফ (সমাধিক্ষেত্ৰ)ত গিলাপ দিয়ে। কোৰআনী পালাই দৰ্গাহত দৈনন্দিন কোৰান পাঠ কৰে। মোল্লা পালাই দৰ্শনাৰ্থীসকলে দৰ্গাহলৈ অনা কুকুৰা চৰাই আদি জবেহ কৰে আৰু ৰান্ধনিয়ে দৰগাহলৈ অনা চিন্নী (ভোগ) ৰান্ধে। নিশা হ'লে সমাধিৰ সন্মুখত দ্বীপ জ্বলোৱা হয়। তাৰ উপৰিও নিশা ভাগত সমাধিটো কাপোৰেৰে ঢাকি ৰাখে।

পোৱামক্কাত গোটেই বছৰ ভক্তসকলৰ আগমন হয়। বিশেষকৈ মাঘ, ফাগুন, চ'ত, আৰু বহাগ মাহত দৰ্শনাৰ্থীৰ ভিৰ বেছি। 'উৰুচ মোবাৰক' পোৱামক্কাৰ প্ৰধান উৎসৱ। মাঘ মাহৰ প্ৰথম দিনটোৰ পৰা উৰুচ চলে। মাঘ মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত পূৰ্ণ উৰুচ পালিত হয়। এই সময়ছোৱাত বহু দূৰ-দূৰণিৰ পৰা পোৱামক্কালৈ দৰ্শনাৰ্থীৰ আগমন ঘটে।

পোৱামক্কা পৰিচালনাৰ বাবে থকা সেৱাইতৰ ভিতৰত কোৰআনী ফকিৰ, মোল্লা-কাদিম পালা, ৰান্ধনি-বাৰনি আদিয়ে প্ৰধান। পৰিচালনাৰ ক্ষেত্ৰত খাদিমজন সৰ্বোচ্চ বিষয়া। ১৯৫৯ চনৰ পৰা পোৱামক্কাৰ সকলো সম্পত্তি চৰকাৰে সংগ্ৰহ কৰে আৰু তীৰ্থলৈ বছৰেকীয়া অনুদান আগবঢ়ায় ইয়াৰ সেৱা-পূজাৰ বাবে।

হাজো অঞ্চল ইতিহাসেৰে ভৰপুৰ। ইয়াৰ প্ৰতিটো শিলে বুৰঞ্জী কয় আৰু প্ৰতি ডোখৰ মাটিয়ে কাহিনী কয়। অতীতৰ পৰা আজিলৈ হাজো হিন্দু, মুছলমান আৰু বৌদ্ধ মিলনভূমিৰূপে পৰিচিত আৰু সেয়ে এই ঠাইখনক ধৰ্মৰ ত্ৰিবেণী সংগমৰূপেও অভিহিত কৰা হৈছে। হাজো অঞ্চলৰ ইতিহাস এই পৰ্যন্ত উদ্ধাৰ আৰু বিজ্ঞানসন্মত চিন্তা-চৰ্চা হৈছে বুলি ক'ব নোৱাৰি। অঞ্চলটোৰ বহু ইতিহাস ইতিমধ্যে কালৰ বুকুত বিলীন হৈ গৈছে।

আধুনিক যুগত হাজোৰ সকলোবোৰ সংস্কৃতি আৰু পৰম্পৰা সময়ৰ গতিশীলতাৰ লগত পৰিবৰ্তনৰ দিশত গতি কৰিলেও সকলো নীতি-নিয়ম এতিয়াও নিয়াৰিকৈ প্ৰচলিত হয়।

সময়ৰ গতিশীলতাই যাতে এই পৰম্পৰা আৰু ঐতিহ্যক হানি নকৰে তাৰ বাবে সকলো লোকে বা সেই অঞ্চলৰ ৰাইজে এই ঐতিহ্য বজাই ৰাখিবলৈ যত্ন কৰাৰ লগতে নতুন প্ৰজন্মক ইয়াৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে।

সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী ঃ

১। কলিতা, সমীন ঃ হাজো অঞ্চলৰ ইতিহাস, ব্ৰহ্মপুত্ৰ লেজাৰ প্ৰিণ্ট, পাণবজাৰ, গুৱাহাটী-১, প্ৰথম প্ৰকাশ - ফেব্ৰুৱাৰী, ১৯৯৯ চন, দ্বিতীয় প্ৰকাশ - জুলাই, ২০০৭ চন

২। ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ ভিত্তিত লেখাটো যুগুত কৰা হৈছে।

আত্মহনন ঃ

যুৱপ্ৰজন্মৰ বাবে এক সামাজিক ব্যাধি

ৰাজা ঠাকুৰীয়া
পঞ্চম ষাণ্মাসিক (ইংৰাজী বিভাগ)

'ব্ৰেকিং নিউজ' 'লাইভ এক্সক্লুছিভ'
কৰি বাৰে বাৰে দেখুওৱাৰ
কিবা সন্তোষজনক কাৰণ আছেনে?
কোনোৱা কাপুৰুষৰ বুৰ্বকামি-কাপুৰুষালি
এখন সুস্থ সমাজত আলোড়ন
সৃষ্টিকাৰী 'ব্ৰেকিং নিউজ' হ'ব
পাৰে জানো?

আত্মহনন কোনে কৰে? আত্মবিশ্বাস জীৱন দৰ্শনৰ যাৰ অভাৱ। জীৱনটোৱেই যাৰ বাবে এটা "ছুইছাইড নোট"। যিয়ে পাহৰি যায় নিজৰ কৰ্তব্য, পৃথিৱীলৈ অহাৰ কাৰণ আৰু নিজৰ যোগ্যতা নিৰূপণত ব্যৰ্থ হৈ সমাজৰ দিনলিপিত লিখি থৈ যায়, "ধিক মোৰ কপাল, হায় মোৰ জীৱন'!

তেওঁলোক চাগে কিছু পৰিমাণে যান্ত্ৰিক। পাহৰি যায় যে অপ্ৰাপ্তিৰ বিষাদক সাময়িকভাৱে আঁতৰাই পঠিয়াবলৈ প্ৰকৃতি আছে, নদী, পাহাৰ, সুনীল আকাশ আৰু চৰাই-চিৰিকতি আছে। হয়তো প্ৰাপ্তিহীনতাই তেওঁলোকক জীৱন্মৃতত পৰিণত কৰে, যিয়ে নৈৰ কুলু-কুলুবোৰ, কহুৱাবোৰ, চৰাইৰ কাকলিত নেওঁচা দি ঘৰৰ চিলিং ফেনখনতেই শেষ আশ্ৰয় লয়। তেওঁলোকে বোধকৰো নপঢ়ে ব্ৰাৰ্টাণ্ড ৰাচেলৰ লিখনি, উপলব্ধি নকৰে ডেল কাৰ্ণেগী, হোমেন বৰগোহাঞিৰ জীৱন দৰ্শনৰ চিন্তাবোৰ। কি পঢ়ে তেওঁলোকে? লাগতিয়াল পাঠ্য পুথিবোৰ? তাততো জীৱনৰ প্ৰতি মোহভংগ হোৱাৰ কোনো কথা নাথাকে। তথাপি?

প্ৰায়েই শুনা যায় অভিভাৱক তথা পিতৃ-মাতৃৰ উচ্চাকাংক্ষা, অত্যাধিক মানসিক হেঁচাই কেতিয়াবা সন্তানক চূড়ান্ত সিদ্ধান্ত ল'বলৈ বাধ্য কৰায়। কিন্তু এই কথাবোৰ কিমান যুক্তি সঙ্গত? তাত সন্দেহৰ অৱকাশ ৰৈ যায়। আচলতে এই কথাবোৰ যুক্তিসঙ্গত হোৱাটো দূৰৰে কথা, যুক্তিহীন মানসিকতাৰ এক অপূৰ্ব নিদৰ্শন। এগৰাকী কৃষকে জানো বিচাৰিব তেওঁৰ সন্তান খেতিয়ক হোৱাটো, হাড়ক মাটি কৰি কৰা শ্ৰমৰ উচিত মূল্য নেপাই মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুওৱাটো? গতিকে তেওঁ সন্তানক পঢ়িবলৈ ক'বই, নপঢ়িলে গালি-গালাজ পাৰিবই, সুখে সন্তোষে থাকক, মানুহৰ দৰে থাকক। ইয়াত পিতৃ-মাতৃৰ উচ্চাভিলাষৰ আধৰুৱা সপোন সন্তানৰ জৰিয়তে পূৰোৱাৰ দৰে নিকৃষ্ট প্ৰসঙ্গ উত্থাপিত হোৱাৰ কোনো মূল্য, অকাট্য যুক্তি আছেনে?

হয়তো কোনো অভিভাৱকে বিচাৰে তেওঁলোকৰ সন্তান ডাক্তৰ হওক, ইঞ্জিনীয়াৰ হওঁক নাইবা কোনো উচ্চ-পদস্থ বিষয়া হওঁক তেওঁলোকে কিছু জোৰো কৰিব পাৰে। কিন্তু এগৰাকী অভিভাৱকে কেতিয়াও নিবিচাৰে যে সন্তানেই তেওঁলোকৰ পৰিচয় হওঁক, তেওঁলোকে মাথো সন্তানক এটি ভাল ৰূপত চাব বিচাৰে। গতিকে ফলাফল বেয়া হ'লে তেওঁলোকে ভৰ্ৎসনাও কৰিব পাৰে কিন্তু ইও খন্তেকীয়া। অভিভাৱকে নিজ সন্তানক পুনৰাই যুঁজত অৱতীৰ্ণ হোৱাৰ সুযোগো দিয়ে, ক'বলৈ গ'লে 'চেকেণ্ড চান্স'। মই নিজেই এই ধৰণৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছো। হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত ৮০% নম্বৰ লাভ কৰি বিজ্ঞান শাখাত নামভৰ্তি কৰিছিলোঁ। কিন্তু হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী পৰীক্ষাত পালো মাথো ৫৬%, দ্বিতীয় বিভাগ। কিন্তু মোৰ মা-দেউতাই মোক পুনৰাই পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'বলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰিছে।

তেওঁলোকৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। কিন্তু কিছুমান অকৃতজ্ঞ আছে, যিয়ে সেই সুযোগ গ্ৰহণ নকৰি দেৱসম পিতৃ-মাতৃক উপলুণ্ঠা কৰে, কন্দুৱাই থৈ আঁতৰি যায়, আত্মহত্যা কৰে।

মই ভাবো, সকলো পিতৃ-মাতৃ একেই; সন্তানৰ ভাল হোৱা চাব খোজে, সুখ স্বাচ্ছন্দত থকাটো বিচাৰে। তথাপি দুই এজন অবিবেচকৰ বাবে কিয় অপদস্থ হ'ব লগা হয় সন্তানৰ প্ৰতি থকা পিতৃ-মাতৃৰ মৰম দায়িত্বশীলতা? কিয় দোষাৰোপ কৰা হয় পিতৃ-মাতৃ বা অভিভাৱকক? কিয় বাবে বাৰে কোৱা হয় অভিভাৱকৰ উচ্চাকাংক্ষা, অত্যাধিক মানসিক চাপ, আধৰুৱা সপোন পূৰোৱাৰ অভিলাষে সন্তানক আত্মহনণ কৰিবলৈ বাধ্য কৰায়? তথাকথিত সমাজৰ হিত চিন্তাকাৰী (?) পাৰত গজা লেখক (বুদ্ধিজীৱী?) সকলেই হেঁচি হেঁচি আমাৰ মুখত সুমুৱাই দিয়া নাইনে এনে বিষ বাষ্প? এনেবোৰেই আজিৰ ল'ৰা-ছোৱালীক আবেগিক (ছেন্টিমেন্টেল) কৰি তুলিছে। ফলত সামান্য কথাতে পিতৃ-মাতৃ তথা আনৰ মৰমৰ এনাজৰীৰ মোহ পাহৰি জীৱনটোক ফু-মাৰি বতাহত উৰুৱাই দিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰা হৈছে। সময় সলনি হয়। কিন্তু আমাৰ চিন্তাধাৰা সলনি নহয় কিয়? কিয় বাবে বাৰে উজুটি খাওঁ সত্য নিৰূপণত?

আৰু সংবাদ মাধ্যম! কাৰোবাৰ আত্মহননৰ খবৰ 'ব্ৰেকিং নিউজ' 'লাইভ এক্সক্লুছিভ' কৰি বাৰে বাৰে দেখুওঁৱাৰ কিবা সন্তোষজনক কাৰণ আছেনে? কোনোবা কাপুৰুষৰ বুৰ্বকামি-কাপুৰুষালি এখন সুস্থ সমাজত আলোড়ন সৃষ্টিকাৰী 'ব্ৰেকিং নিউজ' হ'ব পাৰে জানো? ব্ৰেকিং আৰু সাধাৰণ বাতৰিৰ পাৰ্থক্য নিৰূপণত অসমৰ্থ হয় গণতন্ত্ৰৰ চতুৰ্থ স্তম্ভ সংবাদ মাধ্যম। ইয়েই বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলায় সমাজত, পৰোক্ষভাৱে প্ৰৰোচিত কৰে আত্মহনন মানসিকতাক আৰু কোনোবাই অকালতে নিজৰ জীৱন চাকিটি নিজেই নুমুৱাই দিয়ে। আত্মহননৰ খবৰ 'ব্ৰেকিং নিউজ' কৰি সমাজত 'পেনিক' সৃষ্টি কৰাৰ কিবা প্ৰয়োজন আছেনে?

আত্মহননৰ প্ৰাসঙ্গিক আন এক প্ৰধান বস্তু (?) হৈছে 'ছুইচাইদ নোট' বা আত্মহত্যাকাৰীৰ টোকা। কিন্তু এইবোৰ বিচাৰি পঢ়ি চোৱাৰ যুক্তি প্ৰাসঙ্গিক বুলি মনে নধৰে। ই মাথো আত্মহত্যাকাৰীয়ে নিজকে আনৰ আগত হেয় প্ৰতিপন্ন কৰাৰ আন এক সফল প্ৰয়াস। কিয়নো নিজে নিজৰ প্ৰাণ লৈ সমস্ত দোষ আনৰ ওপৰত জাপি দিয়াটো কোনো সু-মানসিকতাৰ পৰিচায়ক হ'ব নোৱাৰে। আহত্মহননকাৰীয়ে নিজৰতো প্ৰাণ লয়েই, লগতে অইন এজনৰো জীৱনৰ আনন্দকণ কাঢ়ি নিয়ে। এক কথাত অপৰাধী।

আত্মহত্যা কৰাবোৰে কিয় এবাৰলৈও উপলব্ধি নকৰে জীৱনটোৰ মূল্য? জীৱনটো ইমানেই সুলভ নে? সুযোগ বাৰে বাৰে নাহিলেও, জীৱনে দ্বিতীয় সুযোগ এটা সদায় দিয়ে "life always gives a second chance since everybody deserves it."

সকলো সমস্যাৰে সমাধান আছে, থাকিবই লাগিব। কিয়নো সমাধান থকা বাবেইটো সমস্যাৰ সৃষ্টি হয়। জীৱন কেতিয়াও নিমিলা অংক হ'ব নোৱাৰে, তাৰো সমাধান আছে। মাথো কণ্টকাকীৰ্ণ পথ। কিন্তু কাঁইটে এবাৰ-দুবাৰ বিন্ধিলেই আমি আশাহত হ'ব লাগেনে? হেম বৰুৱাই তাহানিতেই কৈছিল "আশা আছে বাবেইতো পৃথিৱীখন ধুনীয়া"। আশাহত হৈ সমাধানৰ পথ এৰি পলায়ন কৰিলে পৰিব জানো সমস্যাৰ অন্ত? আত্মহত্যাও পলায়নৰে নামান্তৰ মাথো। ই কাপুৰুষালি, চূড়ান্ত বুৰ্বকামি।

আত্মহত্যা কোনো সমস্যাৰে সমাধান হ'ব নোৱাৰে। বৰং ই সমস্যাৰ সৃষ্টিহে কৰে। একেই চিন্তা ধাৰাৰে আন কাৰোবাক একেখন নাৱৰে যাত্ৰী কৰি লৈ যায়; কাপুৰুষালিৰ ৰ'দ অস্তিত্ববিহীন আকাশত টিমিক টামাককৈ জ্বলি থাকে।

আত্মহত্যাও আজিৰ সমাজত এখোপ এখোপকৈ উঠি অহা কুসংস্কৃতি তথা মহামাৰী স্বৰূপ। কলিতে উঘালিব নোৱাৰিলে এদিন গোজেই গজালি হ'ব। তেন্তে উপায়? আত্মহত্যাকাৰীয়ে উপলব্ধি কৰিব লাগিব জীৱনৰ মূল্য, তেওঁলোকৰ স্থিতি। ভাবিব পাৰিব লাগিব যে পৃথিৱীত, সমাজত তেওঁলোকৰো প্ৰয়োজন আছে। ইয়াৰ বাবেকোনো 'কাউন্সেলিঙ'ৰ প্ৰয়োজন নাই, প্ৰয়োজন মাথো আত্মোপলব্ধিৰ, প্ৰয়োজন এটি দৃঢ় মনৰ। কিয়নো "মেলিলে মন যোঁৱাৰ ছুটি, বান্ধিলে মন শিলৰ খুটি"।

সৰুতে পঢ়িছিলো "একেবাৰে নোৱাৰিলে এশবাৰে কৰা" হৃদয়ঙ্গম কৰিছিলো, ফলো পাইছো। কিন্তু আত্মহত্যাকাৰীয়ে পাহৰি যায়, সকলো। পৰিৱৰ্তিত সময়ৰ লগে লগে তেওঁলোকৰ বাবে মৃত্যুও চাগে হৈ পৰে এক বিলাসিতা। 'মৃত্যু বিলাসিতা'-হায় আত্মহত্যাকাৰী! ধিক তোমাৰ জীৱন।

> "চিগাৰেটৰ এটা মূৰত জুই আৰু আনটো মূৰত এজন মূৰ্খ থাকে।"
> — জৰ্জ বাৰ্ণাড শ্ব।

অসম ৰাজ্যিক চিৰিয়াখানা

হীৰকজ্যোতি কলিতা
প্ৰথম ষাণ্মাসিক (অসমীয়া)

অসম ৰাজ্যিক চিৰিয়াখানা তথা উদ্ভিদ উদ্যান উত্তৰ পূৱ ভাৰতৰ সৰ্ববৃহৎ চিৰিয়াখানা। গুৱাহাটীৰ জাপৰিগোগত এই চিৰিয়াখানখন অৱস্থিত। ১৯৫৭ চনত এই চিৰিয়াখানখন প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছিল যদিও ১৯৫৮ চনৰ পৰাহে দৰ্শকৰ বাবে মুকলি কৰি দিয়া হয়। প্ৰায় ৪৩২ একৰ (১৭৫ হেক্টৰ) পৰ্যন্ত ইয়াৰ মাটিকালি বিস্তৃত। ইয়াত প্ৰায় ৮৭৫ বিধ জীৱ-জন্তু সংগৃহীত কৰি ৰখা হৈছে। তাৰ ভিতৰত ১১৩ টা প্ৰজাতিৰ বিভিন্ন জন্তু আৰু চৰাই ইয়াত দেখিবলৈ পোৱা যায়।

১৯৫৭ চন গুৱাহাটীত অনুষ্ঠিত ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছৰ সভাৰ অন্তত এই চিৰিয়াখানা প্ৰতিষ্ঠাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছিল। ৰাজ্যিক চিৰিয়াখানাৰ ভিতৰ চ'ৰাত এটা সংগ্ৰহালয় আৰু উদ্ভিদ উদ্যান এখনো প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। সেই অনুসৰিয়েই ৰাজ্যিক চিৰিয়াখানাৰ নামটো অসম ৰাজ্যিক চিৰিয়াখানা তথা উদ্ভিদ উদ্যান হয়।

চিৰিয়াখানাত উপলব্ধ কিছুসংখ্যক জন্তু হ'ল- এশিঙীয়া গড়, বাঘ, জিৰাফ, সোণালী বান্দৰ, সিংহ, ভালুক, হৰিণা, হাতী ইত্যাদি। ইয়াৰ লগতে ভাটো, ময়ুৰ, ৰাজহাঁহ আদি চৰাই আৰু সাপ, ঘৰিয়াল আদি সৰীসৃপ দেখিবলৈ পোৱা যায়। ইয়ালৈ বছৰি প্ৰায় ৪ লাখতকৈও অধিক দেশী-বিদেশী পৰ্যটকৰ আগমন ঘটে। প্ৰতি বছৰে ১ ৰ পৰা ৭ অক্টোবৰলৈ ইয়াত বন্যপ্ৰাণী সপ্তাহ অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

(ক্ষেত্ৰ ভিত্তিক অধ্যয়নৰ জৰিয়তে তথ্যসমূহ দাঙি ধৰা হৈছে।)

অসমীয়া সকলৰ সাজপাৰ

সত্যম্ চৌধুৰী
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক (হিচাপ বিদ্যা)

পৃথিৱীৰ সকলো জাতিৰে নিজস্ব বৈশিষ্ট্যসম্পন্ন সাজপাৰ থকাৰ দৰে অসমীয়া জাতিৰো নিজা সাজ-পাৰ আছে। সাজ-পাৰৰ জৰিয়তে এটা জাতিৰ সৌন্দৰ্যবোধ, অৰ্থনৈতিক অৱস্থা, ভৌগোলিক অৱস্থান প্ৰভৃতি সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ পায়। কালিকা পুৰাণত আছে অসমীয়া সাজ-পাৰক বস্ত্ৰ অথবা আচ্ছাদন বোলা হৈছিল। অসমীয়া পুৰুষে ধুতি, এণ্ডাচোলা, গোমচেঙৰ চোলা, চাটনৰ চোলা, নৰা-চোলা, বুকু চোলা, মিৰ্জাই চোলা আৰু মোগলাই চোলা, চেলেং, চুৰিয়া, টঙালি, পাগ, জামা, হাঁচতি পৰিধান কৰিছিল।

অসমীয়া তিৰোতাই আঁচুৱলীয়া ৰিহা, আচলে-পাৰিয়ে গুণাকটা ৰিহা, কেছবন্ধ ৰিহা, গাৰিয়লী ৰিহা, গুণাকটা ৰিহা, দহি অলীয়া ৰিহা, কাৰ্চিপৰ বনকৰা মেখেলা, কিংখাপৰ মেখেলা, গুণাকটা মেখেলা, গোমচেঙৰ মেখেলা, চাটনৰ মেখেলা, নৰা-মেখেলা, বুটাবন্ধা মেখেলা, মুগাৰ মেখেলা, মেজাংকৰী মেখেলা আদি পৰিধান কৰে। উৎসৱ আৰু পূজা-পাৰ্বণ উপলক্ষে অসমীয়া পুৰুষ-তিৰোতাই নতুন সাজ-পাৰ পৰিধান কৰিছিল।

মাজুলী ঃ অসমৰ সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ ভঁৰাল

অৰবিন্দ বৰা
প্ৰথম ষাণ্মাসিক (অৰ্থনীতি বিভাগ)

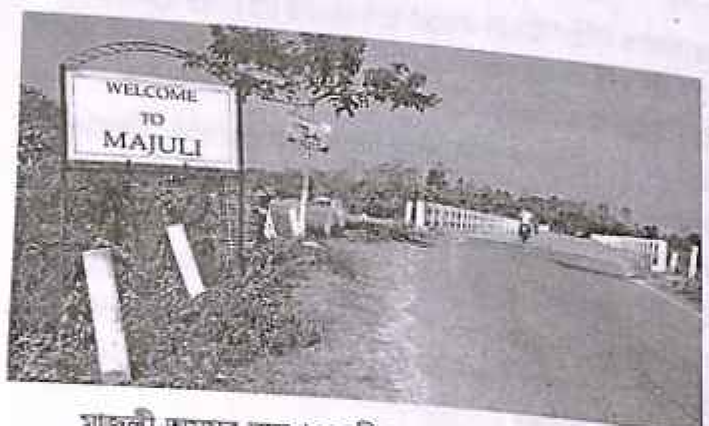

আউনীআটী, কমলাবাৰী, গড়মূৰ আদিকে ধৰি মাজুলীত তিনি কুৰিৰো অধিক সত্ৰ অৱস্থিত। এই সত্ৰসমূহত আধ্যাত্মিক উপাসনাৰ উপৰি নিৰবিচ্ছিন্নভাৱে চলি থকা কলা-সংস্কৃতিৰ চৰ্চাই মাজুলীক স্বকীয় ৰূপত প্ৰতিষ্ঠিত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত মাজুলীৰ অৱদান

মাজুলী অসমৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ মাজত থকা এটা বৃহৎ নদীদ্বীপ আৰু অসমৰ নৱগঠিত জিলা। ২৭ জুন ২০১৬ চনত মুখ্যমন্ত্ৰী সৰ্বানন্দ সোণোৱাল ডাঙৰীয়াই মাজুলীক জিলা ঘোষণা কৰাত মাজুলী ভাৰতৰ প্ৰথমখন নদীদ্বীপ জিলা হৈ পৰিল। অসমৰ মানচিত্ৰত মাজুলীয়ে প্ৰাকৃতিকভাৱে এক বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ স্থান দখল কৰিছে। মাজুলী পূৰ্বতে যোৰহাট জিলাৰ এটা মহকুমা আছিল। শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱৰ মিলনভূমি, সত্ৰীয়া সংস্কৃতি তথা বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ এটকা মহত্তৰ স্থানৰূপে খ্যাত মাজুলী পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ বেছি জনবসতিপূৰ্ণ নদীদ্বীপ।

মাজুলীয়ে নদীদ্বীপৰ আকাৰ লোৱাৰ আগতেই দিহিং আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ মাজৰ ঠাইখণ্ডক মজালি বা মাজালি বোলা হৈছিল। 'মাজুলী' নামৰ উৎপত্তিৰ দিশৰ পৰা সাহিত্যাচাৰ্য অতুল চন্দ্ৰ হাজৰিকাদেৱে সন্ধি ভাঙি দেখুৱাইছে যে 'মা' + 'জুলী' = মাজুলী হৈছে। য'ত মা = লক্ষ্মী আৰু জুলী = জোলোঙা / ভঁৰাল। এসময়ত শস্যে-মৎস্যে নদন-বদন অৱস্থা হোৱাৰ বাবেই মাজুলীক লক্ষ্মীৰ ভঁৰাল বুলি অভিহিত কৰা যেন ধাৰণা হয়। নকুল চন্দ্ৰ ভূঞাই বাৰভূঞাৰ চমু বুৰঞ্জীত স্বৰ্গদেউ জয়ধ্বজ সিংহৰ দিনতেই উপদ্বীপ মাজুলীয়ে নদীদ্বীপৰ আকাৰ লয় বুলি উল্লেখ কৰিছে। ড° জে.পি, বেডে অষ্টাদশ শতিকাত মাজুলী শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰিছিল। ইয়াৰ দীঘ ২৫০ আৰু প্ৰস্থ ৬০ ব্ৰিটিছ মাইল বুলি বেডে উল্লেখ কৰিছে। তথ্য মতে ১৯০১ খ্ৰীষ্টাব্দত মাজুলীৰ আয়তন আছিল ৪৮৫ বৰ্গমাইল।

মাজুলী ২৬°৪৮ ৰ পৰা ২৭°১২ উত্তৰ আৰু ৯৩°৩৯ দ্ৰাঘিমাংশত অৱস্থিত। অসমৰ যোৰহাট জিলাৰ উত্তৰ দিশত মাজুলী অৱস্থিত। মাজুলীৰ আকাৰ এটা শিলিখাৰ দৰে। ইয়াৰ উত্তৰ দিশত লক্ষীমপুৰ জিলা আৰু ধেমাজি, দক্ষিণে যোৰহাট, পূবে শিৱসাগৰ আৰু পশ্চিমে গোলাঘাট আৰু শোণিতপুৰ জিলা অৱস্থিত। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ গৰা-খহনীয়াই মাজুলীৰ নদী কাষৰীয়া ঠাইবোৰৰ বহুতো গাওঁ নদীৰ বুকুত বিলীন কৰি পাশ্বৰ্বৰ্তী অঞ্চলত সৰু-বৰ চাপৰিৰ সৃষ্টি কৰি আহিছে। এইদৰে ১৯০১ চনৰ ১২০০ বৰ্গ কিলোমিটাৰ মাজুলীৰ মূল ভূ-খণ্ডৰ প্ৰায় ৮০০ বৰ্গ কিলোমিটাৰ সংকুচিত হৈছে। বৰ্তমান এই ভূখণ্ডত প্ৰায় ২০ খন গাওঁ পঞ্চায়তৰ অন্তৰ্গত ২৫০ খন গাওঁ আছে। বৰ্তমানৰ মাজুলী জিলাৰ প্ৰশাসনিক সদৰ গড়মুৰ আৰু শৈক্ষিক আৰু বাণিজ্যিক সদৰ হৈছে কমলাবাৰী।

মাজুলীৰ জলবায়ু বুলিলে মৌচুমী জলবায়ু বুলিয়ে কোৱা যায়। জলবায়ু বিজ্ঞানৰ ফালৰ পৰা মাজুলীৰ জলবায়ু উপক্ৰান্তিয় মৌচুমী জলবায়ু বোলা হয়। ঋতু অনুযায়ী উত্তাপ পৰিবৰ্তন হোৱাৰ ফলত চাপৰ সাল-সলনি হৈ এই মৌচুমী বায়ু প্ৰবাহৰ সৃষ্টি হয়। মাজুলীৰ জলবায়ু সাধাৰণতে গৰম আৰু সেমেকা। গড়কাপ্তানি বিভাগৰ বহিঃ মাজুলীৰ লগত যাতায়তৰ বাবে জল পথেই একমাত্ৰ উপায় আছিল যদিও বৰ্তমান লক্ষীমপুৰ জিলাক সংযোগ কৰি স্থলপথৰ ব্যৱস্থা গঢ় দিয়া হৈছে। জলপথৰ যোগাযোগৰ একমাত্ৰ ব্যৱস্থা হৈছে যন্ত্ৰচালিত নাওঁ-জাহাজ। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত মাজুলীবাসী অধিক আগবঢ়া। এই ভূমিত শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰাথমিক, মাধ্যমিক, উচ্চ মাধ্যমিক, উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ উপৰিও ৫ খন মহাবিদ্যালয় আৰু এখন কাৰিকৰী শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান আৰু এখন প্ৰাথমিক শিক্ষা প্ৰশিক্ষণ কেন্দ্ৰকে ধৰি বহুতো শিক্ষানুষ্ঠান আছে। শিক্ষাৰ লগতে সাহিত্য, সাংস্কৃতিক আৰু খেল জগতলৈয়ো মাজুলীয়ে বিশেষ বৰঙণি আগবঢ়াই আহিছে। শেহতীয়াভাৱে অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী সৰ্বানন্দ সোণোৱাল ডাঙৰীয়াই মাজুলী জিলাত এখন সাংস্কৃতিক মহাবিদ্যালয় স্থাপন কৰাৰ কথাও ঘোষণা কৰিছে।

সত্ৰসমূহ মাজুলীৰ বিশেষ আকৰ্ষণ। পঞ্চদশ শতিকাতে মহাপুৰুষ শংকৰদেৱে ধুৱাহাট বেলগুৰিত প্ৰথম সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি অসমীয়া সংস্কৃতি তথা ভক্তিধৰ্মক সুকীয়া মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছিল। আউনীআটী, কমলাবাৰী, গড়মূৰ আদিকে ধৰি মাজুলীত তিনি কুৰিৰো অধিক সত্ৰ অৱস্থিত। এই সত্ৰসমূহত আধ্যাত্মিক উপাসনাৰ উপৰি নিৰবিচ্ছিন্নভাৱে চলি থকা কলা-সংস্কৃতিৰ চৰ্চাই মাজুলীক স্বকীয় ৰূপত প্ৰতিষ্ঠিত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত মাজুলীৰ অৱদান উল্লেখনীয়। মাজুলী উদ্যোগবিহীন প্ৰদূষণমুক্ত কৃষি প্ৰধান অঞ্চল। কৃষিৰ উপৰিও দৈনন্দিন জীৱিকা নিৰ্বাহৰ উপায় স্বৰূপে মাজুলীৰ অৰ্থ-সামাজিক বিকাশত পশুপালন, মীন পালন আৰু কুটীৰ শিল্প আদিয়েও অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰভাৱ পেলাইছে। শালমৰাৰ মৃৎ শিল্প আৰু চামগুৰি সত্ৰৰ মুখাশিল্পই এক সুকীয়া স্থান দখল কৰিছে।

মাজুলীৰ বৰ্তমান জনসংখ্যা ডেৰ লাখৰো অধিক। মাজুলীৰ জনগাঁঠনি মিশ্ৰিত। ইয়াত বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ লোকে বাস কৰে। মিছিং জনজাতিৰ সংখ্যা গৰিষ্ঠতা থাকিলেও যথেষ্ঠ সংখ্যক অনুসুচিত জাতি, সোণোৱাল কছাৰী আৰু দেউৰী সম্প্ৰদায়ৰ জনজাতিৰ লগতে আৰু কিছু সংখ্যক বঙালী হিন্দু আৰু নেপালী সম্প্ৰদায়ৰ লোকে বাস কৰে। ঋতুৰ ভিন্নতাত প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যয়ো ভিন ভিন বেশেৰে মনোমোহা ৰূপত ভুমুকি মৰা মাজুলী বিশেষকৈ শৰৎ কালত দেশী-বিদেশী পৰ্যটকেৰে ভৰি পৰে। মাজুলীৰ অন্যতম প্ৰধান উৎসৱ হৈছে 'ৰাস-পালনাম'। উৎসৱমূখৰ পৰিবেশৰ লগতে বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ পৰিভ্ৰমী চৰাইৰ সহাৱস্থান শৰৎ কালত মাজুলীৰ এটা পৰিচিত দৃশ্য। সৰিয়হ ফুলাৰ সময়ত হালধীয়া হৈ পৰা পথাৰ আৰু কঁহুৱা ফুলাৰ বতৰত শুকুলা হৈ পৰা চৰ-চাপৰিবোৰৰ নৈসৰ্গিক দৃশ্য মাজুলীবাসীৰ বাবে অতি চিনাকী দৃশ্য। ই মাজুলীৰ এক বিশেষ বৈশিষ্ট্য।

এনেহেন মাছে-গাখীৰে উভৈনদী লক্ষ্মীৰ ভঁৰাল স্বৰূপ মাজুলীৰ ভোগৰ কাহিনী আজি সাধুকথা যেন লগাৰ উপক্ৰম হৈছে। তথাপি তুলনামূলকভাৱে অসূয়া, অশান্তি অবিহনে কম পৰিশ্ৰমেৰে মাজুলীবাসীৰ জীৱিকা নিৰ্বাহৰ পথ এতিয়াও প্ৰশস্ত হৈ আছে। সেয়েহে মাজুলী আজিও ভোগালী। বিভিন্ন সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য ক্ষেত্ৰৰূপে স্বীকৃতি পোৱাৰ পথত আগবঢ়া মাজুলী অবিহনে অসমৰ সাংস্কৃতিক পৰিচয় যে অসম্পূৰ্ণ এই কথা অনস্বীকাৰ্য। অসমৰ বিশিষ্ট গীতিকাৰ, সুৰকাৰ তথা অসমীয়াৰ হিয়াৰ আমঠু শিল্পী জুবিন গাৰ্গে মাজুলীৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰি গভীৰ ভাষাৰে মাজুলীৰ সকলো দৃশ্যপত গীতৰ মাজেৰে দাঙি ধৰিছে। গায়কজনৰ 'মাজুলীত এজনী ছোৱালীয়ে দুখ পালে' শীৰ্ষক গীতটি অসমীয়াই অতি আগ্ৰহেৰে আদৰি লয় আৰু মাজুলীক আগতে নজনা জনৰো দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰে। কিন্তু বৰ্তমান প্ৰজন্মই মাজুলীৰ এই বিচিত্ৰ সংস্কৃতিৰ বিষয়ে অৱগত নহয় আৰু জানিব বিচৰা দেখা নাযায়। এইখন মাজুলীৰে গৰাখহনীয়া প্ৰতিৰোধৰ স্থায়ী ব্যৱস্থাৰ লগতে জিলাখনৰ আন্তঃগাঠনি উন্নয়নৰ বাবে সংশ্লিষ্ট কতৃপক্ষই ফলপ্ৰসূ পদক্ষেপ লোৱাৰ অধিক পলম কৰি থাকিলে অসমৰ মানচিত্ৰত মাজুলীৰ মূল ভূ-খণ্ডৰ পৰিবৰ্তে সৰু সৰু চাপৰিৰ সৃষ্টিয়ে ঠাই পাব। এই লেখাৰ জৰিয়তে নিজে এজন যুৱ প্ৰজন্মৰ লোক হিচাপে আমাৰ অনুৰোধ যে যিসকল লোক তথা বিশেষকৈ আমাৰ যুৱ প্ৰজন্মই মাজুলীৰ মহত্বৰ বিষয়ে অৱগত নহয়, তেওঁলোকে এজন অসমীয়া হিচাপে মাজুলীৰ অসমীয়া সংস্কৃতিত অৱদান সম্পৰ্কে জানিবলৈ চেষ্টা কৰে যেন। অৱশেষত, সাংস্কৃতিক, আধ্যাত্মিক, প্ৰাকৃতিক আটাইবোৰ দিশত চহকী মাজুলীৰ আতিথ্য গ্ৰহণ কৰি জীৱনটো ধন্য কৰাৰ সুবিধাকণ লও আহক।

সহায়ক গ্ৰন্থ ঃ "আউনীআটী সত্ৰ সৰ্দসন", আউনীআটী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় (মাজুলী)ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ক্ষেত্ৰভিত্তিক অধ্যয়নৰ আধাৰত ৰচিত গ্ৰন্থ

আমাৰ সমাজ আৰু আমি

পৰীখা কলিতা
প্ৰথম ষান্মাসিক (অসমীয়া বিভাগ)

সাহিত্য সমাজৰ দাপোন, জাতিৰ নাড়ী নক্ষত্ৰ স্বৰূপ। সাহিত্যৰেই প্ৰকাশ পায় ভাষা সংস্কৃতি, ধ্যান-ধাৰণা, ৰীতি-নীতি, চিন্তা-ভাৱনা তথা জাতীয়তাৰ সকলোখিনি। আমাৰ সমাজতো বহুতো পাঠক-পাঠিকাৰ ধাৰণা হ'ল যে কেইটিমান কবিতা বা এগাল গল্প, চুটি গল্পই হ'ল সাহিত্য। প্ৰকৃতাৰ্থত কিন্তু এইটো সত্য নহয়। নাটক, কবিতা, উপন্যাস, ৰস-ৰচনা, গল্প, কৌতুক, ব্যংগ ৰচনা, সমালোচনা, প্ৰবন্ধকেই আদি কৰি সভ্যতা-সংস্কৃতি, নৃত্য-গীত, কৃষি পদ্ধতি, সাজ-পাৰ, খাদ্য সম্ভাৰ, বিশ্বাস-অন্ধবিশ্বাস আদি কৰি জীৱনৰ সম্পূৰ্ণ প্ৰক্ৰিয়াটোৱেই সাহিত্য। সামাজিক উন্নতিৰ বাবে শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা অসীম, কিন্তু সাহিত্য অবিহনে যে শিক্ষা অসম্পূৰ্ণ, এই কথা আজিৰ নৱ প্ৰজন্মই উপলব্ধি কৰিব পৰা নাই।

সমাজ পৰিবৰ্তনশীল। এই পৰিবৰ্তিত সমাজত আধুনিকতাৰ দৌৰত ভাগ লৈ আমি যাতে আমাৰ সংস্কৃতি আৰু জাতীয় চেতনা পাহৰি নাযাওঁ সেয়া লক্ষনীয় বিষয়। সময়ৰ লগত খোজ মিলাই আধুনিকতাৰ সৈতে তাল মিলাই চলাটো নিতান্তই প্ৰয়োজনীয়। কিন্তু এইবোৰৰ মাজত আমি নিজকে পাহৰি যোৱা নাইতো? এই কথাখিনি মই মোৰ অভিজ্ঞতা কিছুমানৰ পৰা অনুভৱ কৰিছোঁ। সেই অভিজ্ঞতাৰ বিষয়ে তলত অকণমান লিখিলো।

এদিন মই মোৰ বান্ধৱী কেইজনীৰ সৈতে আমাৰ ক্লাছ শেষ হোৱাৰ পাছত ঘৰলৈ বাছত উঠিলো। বাছত বিহুগীত এটা বাজি আছিল। বাছৰ 'ছাউণ্ড চিষ্টেম' ত বিহুগীত এটা বাজি আছিল। তাকে শুনি লগৰ এজনীয়ে ক'লে, 'আজিকালি সকলোৱে মোবাইলত, ঘৰত ৰক্ সংগীত বাজি থাকে। তাতে আকৌ বাটে-ঘাটে বিহু শুনিবলৈ আমনিয়ে লাগে।' আন এজনীয়ে মাত লগালে- "অ'তো। মইয়ো বিহুগীত

> 'আজিকালি সকলোৱে মোবাইলত, ঘৰত ৰক্ সংগীত বাজি থাকে। তাতে আকৌ বাটে-ঘাটে বিহু শুনিবলৈ আমনিয়ে লাগে।'

শুনি 'ব'ৰ' পাও।" কথাটো শুনি দুয়োজনীলৈ ভীষণ খং উঠিল। বিহুগীত শুনি বেয়া পোৱাতকৈ ডাঙৰ কথা হৈছে তাক অপমান কৰাটো। কোনোবাই বিহু শুনি ভাল নাপাব পাৰে, কিন্তু তাক অপমান কৰাৰ অধিকাৰ কাৰো নাই আৰু বাছত তেনে কথা কোৱা উচিত নহয়। কিয়নো বাছত বহি থকা উঠি অহা নতুন চামৰ কাণত এই কথা পৰিলে সিহঁতৰ মনতো সেই একে ধাৰণাৰ বীজ মেলিব পাৰে। এইখিনিতে আৰু দুটি ঘটনাৰ পাতনি মেলিব বিচাৰিছো। এদিন কেইজনমান বন্ধু-বান্ধৱীৰ সৈতে কলেজ কেন্টিনত কথা পাতি থাকোঁতে কথা প্ৰসংগত হোমেন বৰগোহাঞিৰ কথা ওলাল। লগৰ এজনীয়ে সুধিলে, "কোন হোমেন বৰগোহাঞি?' মই আচৰিত হৈ সুধিলো, 'তুমি হোমেন বৰগোহাঞিৰ নাম শুনা নাই? ' এজন অসমীয়া শিক্ষিত ল'ৰা বা ছোৱালীয়ে যদি অসমতেই থাকি হোমেন বৰগোহাঞিৰ নাম শুনা নাই তাতোকৈ পৰিতাপৰ বিষয় জানো কিবা হ'ব পাৰে? আমি যদি সাহিত্যিকসকলৰ অসমীয়া সাহিত্যলৈ যোগোৱা বৰঙণিবোৰ পাহৰি যাওঁ, আমি জানো নিজকে অসমীয়া হিচাপে চিনাকি দিব পাৰিম? আন এদিন কলেজত ক্লাছ অফ থকাত কেইজনমান বন্ধু-বান্ধৱীৰ সৈতে এনে বহি আছিলো। মই জুবিন গাৰ্গৰ অসমীয়া গান এটা মোবাইলতে বজালো। লগৰ এজনে ক'লে, এই মদাপীটোৰ গান বন্ধ কৰ। মই এটা ইংলিছ গান বজাই আছো। কথাষাৰ শুনি মই নিজে ৰব লাজ পালো। জুবিনদাক সি মদাপী বুলি কয়। কিন্তু ইংলিছ বা হিন্দীগান বজাই আছে সেইটো তাৰ ভুল নহয়? জুবিন গাৰ্গৰ দৰে বিখ্যাত কণ্ঠশিল্পীক সিঁহতে ঠাট্টা - মস্কৰা কৰি অসমীয়া সংস্কৃতি ধ্বংস কৰা নাইনে? আমাৰ কাৰণে কিমান সৌভাগ্যৰ কথা যে ইমান ডাঙৰ এজন কণ্ঠশিল্পী হোৱাৰ পিছতো বলীউড বা হলীউডলৈ গুচি যোৱা নাই একমাত্ৰ অসমীয়া সমাজৰ

> কণ্ঠশিল্পীক সিঁহতে ঠাট্টা - মস্কৰা কৰি অসমীয়া সংস্কৃতি ধ্বংস কৰা নাইনে?

সংস্কৃতি বজাই ৰাখিবৰ বাবে। আজি যুৱ-প্ৰজন্মই কেৱল সেই সংগীতসমূহক সঠিক মৰ্যাদা দিব লাগে। ভূপেনদাই কৈ গৈছে-

"আমি অসমীয়া নহওঁ দুখীয়া
বুলি সান্ত্বনা লভিলে নহ'ব
আজিৰ অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে
অসম ৰসাতলে যাব।"........

আজিৰ অভিভাৱকসকলে নিজৰ সন্তানক অসমীয়া মাধ্যমত নপঢ়াই কেৱল ইংৰাজী শিক্ষা দিয়াতহে গুৰুত্ব দিয়ে। ইংৰাজী শিকাটো মই ভুল বুলি ক'ব খোজা নাই। মোৰ প্ৰশ্নটো এয়ে যে নিজৰ মাতৃভাষাটোৰ প্ৰতি ইমান অৱহেলা কিয়? তেওঁলোকে পাহৰিছে যে বেলেগৰ সংস্কৃতিৰ পিছত দৌৰি নিজৰ সংস্কৃতিয়েই পাহৰি গৈছে। আধুনিক সমাজৰ অহেতুক প্ৰতিযোগিতাত গুৰুত্ব দি আমি নিজৰ ভাষা আৰু সংস্কৃতিৰ প্ৰতি অৱহেলা কৰা নাইতো? তাৰোপৰি একৈশ শতিকাৰ নৱ প্ৰজন্মৰ মাজৰ বহুতেই মাদকদ্ৰব্যৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হোৱা দেখা যায়। ইয়াৰ ফলত সৃষ্টি হ'ব ছিন্নমূল এক নতুন প্ৰজন্ম। সমাজ অশান্তিৰে ভৰি পৰিব, মানৱীয় মূল্যবোধৰ স্খলন ঘটিব, সৃষ্টি হ'ব হিংসাৰ আৰু তাৰ পৰাই সৃষ্টি হ'ব সন্ত্ৰাস। এনে হ'লে এদিন হয়তো হেৰাই যাব অসমীয়া জাতিৰ সুকীয়া অস্তিত্ব। এখন সমাজ, এটা জাতিক সুৰক্ষিত কৰাৰ কাৰণে প্ৰয়োজন এক সুস্থ সক্ষম বিজ্ঞান সন্মত পৰিবেশৰ। ওপৰোক্ত কথাবোৰ আমাৰ সচেতন ব্যক্তিসকলে উপলব্ধি কৰি আমাৰ উঠি অহা প্ৰজন্মক সঠিক দিশত পৰিচালিত কৰিব পাৰিলে আমাৰ স্বকীয় ভাষা সংস্কৃতি জীয়াই থাকিব।

যুৱসমাজৰ শৃংখলাবোধ

চুমী কলিতা
চতুৰ্থ ষান্মাসিক (বাণিজ্য শাখা)

বৰ্তমান শৃংখলাবোধৰ অভাৱ গোটেই বিশ্বতে পৰিলক্ষিত হৈছে। বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশৰ যুৱসমাজৰ মাজতো ইয়াৰ অভাৱে দেখা দিছে।

কোনো যুৱ প্ৰজন্মই স্ব-ইচ্ছাই উচ্ছৃংখল আচৰণ প্ৰদৰ্শন নকৰে। ইয়াৰ আঁৰত কিছুমান আনুষংগিক বিষয় জড়িত হৈ থাকে। ইয়াৰ বাবে পোনপটীয়াকৈ যুৱসমাজক দোষাৰোপ কৰিব নোৱাৰি। যুৱসমাজ বিপথে যোৱাৰ মূল কাৰণ ক'বলৈ গ'লে পৰিয়াল আৰু সমাজৰ পাৰিপাৰ্শ্বিক অৱস্থাৰ দিশটোক আঙুলিয়াব পাৰি। বৰ্তমান যুৱ উচ্ছৃংখলতাই বৌদ্ধিক সমাজত এক আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিছে। সমাজৰ এনে এডোখৰ ঠাই নাই য'ত যুৱ উচ্ছৃংখলতাই প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব পৰা নাই। ৰেগিং, ইভটিজিং আদি হৈছে ইয়াৰ এক অন্যান্য উদাহৰণ।

শৃংখলাবোধ হৈছে জীৱনৰ এক ছন্দ। ইয়াৰ লগতেই জড়িত হৈ থাকে জীৱনৰ সাফল্যতাৰ দিশসমূহ। নিয়ম-শৃংখলাৰ ব্যতিক্ৰম ঘটিলে গোটেই জীৱন ধ্বংসৰ গৰাহত সোমাই যাব। সেইবাবে যুৱসমাজে ছাত্ৰজীৱনৰ পৰাই শৃংখলাবোধৰ অনুশীলন কৰা উচিত।

যুৱ প্ৰজন্ম শৃংখলাবদ্ধ হ'বলৈ হ'লে প্ৰথমে নিজে বিবেকৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হ'ব লাগিব। দ্বিতীয়তে পিতৃ-মাতৃ আৰু সমাজৰ বুদ্ধিজীৱিসকলেও এই ক্ষেত্ৰত অগ্ৰণী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। যুৱসমাজ শৃংখলাবদ্ধ আৰু দায়বদ্ধ হ'লেহে দেশ আৰু সমাজখন উন্নতিৰ দিশে ধাৱমান হ'ব।

নলবাৰী হৰি মন্দিৰৰ ৰাস মহোৎসৱৰ ইতিহাস

অনামিকা দাস
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, (অসমীয়া বিভাগ)

**ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ মহিমা বৰ্ণনা কৰা
মৃন্ময় মূৰ্ত্তিৰে উপস্থাপন কৰি
সৃষ্টি কৰা ৰাস-মহোৎসৱ
নলবাৰীত আৰম্ভ হৈছিল
আজিৰ পৰা আশী বছৰ আগতে**

ঐতিহ্যমণ্ডিত নলবাৰীৰ হৰি মন্দিৰ নিৰ্মিত হৈছিল ১৯৪৩ চনত। ইয়াৰ প্ৰাংগণত তিনিটা মন্দিৰ আছে- বিষ্ণুমন্দিৰ, শিৱ মন্দিৰ, দক্ষিণা কালী মন্দিৰ। এই মন্দিৰ জনাজাত ৰাস মহোৎসৱৰ বাবে। নলবাৰীৰ ৰাস-মহোৎসৱৰ এক সুদীৰ্ঘ পৰম্পৰা তথা বৈশিষ্ট্য আছে। ৰাস-মহোৎসৱ ১৯৩৩ চনৰপৰা ১৯৪৫ চনলৈ উদ্‌যাপিত হৈছিল। নলবাৰী চহৰৰ পুৰণি হাটখোলাত (বৰ্তমান পুৰণি হাটখোলাৰ চিন চাব নাই) যি গৰাকী ব্যক্তিৰ উদ্যোগত ৰাসোৎসৱৰ শুভাৰম্ভ হৈছিল। তেওঁ আছিল তদানীন্তন নলবাৰীৰ গড়কাপ্তানী বিভাগৰ অভাৰচিয়াৰ নাম অমৰকুণ্ডু। ১৯৪৫ চনলৈ হাটখোলাৰ অস্থায়ী মণ্ডপত তিনিদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰ ৰাসোৎসৱ অনুষ্ঠিত হৈছিল। ১৯৪৫ চনত ৰাসোৎসৱৰ স্থান সলনি কৰি হৰি মন্দিৰলৈ অনা হয়। তেতিয়াৰ পৰা এই উৎসৱটোৱে নতুন স্থায়িত্ব লাভ কৰে। ১৯৭০ চন মানৰ পৰা এই উৎসৱটো উদ্‌যাপন কৰা পৰম্পৰালৈ পৰিণত হৈছে।

হৰিমন্দিৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ কালৰ পৰা নিতৌ নিয়মিতভাৱে ভাগৱত পাঠ, নিত্য প্ৰসঙ্গ, প্ৰতি সপ্তাহৰ বৃহস্পতিবাৰে নিশা নাম প্ৰসংগ আয়তীৰ নাম-কীৰ্ত্তন, শ্ৰীবিষ্ণু মন্দিৰত দৈনিক পূজা অৰ্চনা চলি থাকে। ইয়াৰোপৰি মন্দিৰত পৰম্পৰাগতভাৱে শ্ৰীশ্ৰী দুৰ্গা পূজা, শ্ৰীশ্ৰী লক্ষ্মীপূজা, শ্ৰীশ্ৰী মহাবিষ্ণু যজ্ঞ, শিৱৰাত্ৰি পূজা, শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ তিথি ইত্যাদি পালন কৰা হয়।

বৰ্তমান ৰাইজে হৰি মন্দিৰত বিবাহ, অন্নপ্ৰসন্ন, চূড়াকৰণ ইত্যাদি মাংগলিক কাৰ্য সম্পন্ন কৰা দেখা যায়। হৰি মন্দিৰ সমিতিয়ে সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ লোকৰ মঙ্গলৰ বাবে সমাজসেৱা মূলক কেইবাটাও আঁচনি গ্ৰহণ কৰিছে। বৰ্তমান বিনামূলীয়া চকু চিকিৎসা শিবিৰ আয়োজন কৰি চকুৰ অস্ত্ৰোপ্ৰচাৰৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ উপৰিও ৰোগীসকলক বিনামূলীয়াকৈ ঔষধপাতি আৰু চছ্‌মা যোগান ধৰে। এনেদৰে হৰি মন্দিৰৰ কমিটিয়ে সামাজিক সেৱা কাৰ্যত ব্ৰতী হৈ আহিছে।

শ্ৰীশ্ৰী হৰি মন্দিৰ বৰ্তমান উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ এখন অন্যতম ঐতিহ্যমণ্ডিত সনাতন ধৰ্ম সংস্কৃতিৰ স্থান হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। ৰাস-মহোৎসৱৰ সময়ত অসম তথা ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা ৰাস যাত্ৰীৰ আগমন ঘটে। এই মহোৎসৱ উপলক্ষে ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ, বিভিন্ন সামগ্ৰীৰ দোকান, বিভিন্ন ধৰণৰ মৃন্ময় মূৰ্তি ইত্যাদি অতি আমোদজনক হৈ পৰে। শ্ৰীশ্ৰী হৰি মন্দিৰৰ অতিথিশালাৰ দ্বিতীয় মহলাত ৰাইজৰ সুবিধাৰ্থে আহল-বহল বিবাহ ভৱনৰ ব্যৱস্থা আছে। এই বিবাহ ভৱনত বাথৰুম, শৌচাগাৰ সংলগ্ন চাৰিটা কোঠা আৰু ৰান্ধনি ঘৰ, খোৱা ঘৰৰ সুন্দৰ ব্যৱস্থা আছে।

ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ মহিমা বৰ্ণনা কৰা মৃন্ময় মূৰ্ত্তিৰে উপস্থাপন কৰি সৃষ্টি কৰা ৰাস-মহোৎসৱ নলবাৰীত আৰম্ভ হৈছিল আজিৰ পৰা আশী বছৰ আগতে অৰ্থাৎ ১৯৩৩ চনত। নলবাৰী চহৰৰ বুকুত কেইবাগৰাকীমান ব্যক্তিয়ে অতি চালুকীয়াভাৱে আৰম্ভ কৰিছিল এই উৎসৱ। পি ডব্লিউ ডিৰ ইঞ্জিনীয়াৰ স্বৰ্গীয় অমৰ

কুণ্ডুৰ বাসভৱনত ১৯৩১ চনৰ কোনোবা মাহত মিলিত হৈছিল নৰেন বসু, দণ্ডিৰাম মহাজন, অনু মহৰি, কাতিৰাম ডেকা, কীৰ্তিৰাম ঠিকাদাৰকে আদি কৰি কেইবাগৰাকীমান ধৰ্মপ্ৰাণ লোক। এওঁলোকৰ আলোচনাত ঠাই পাইছিল ৰাসপূজা অনুষ্ঠিত কৰাৰ। সময়ৰ অভাৱতে তেওঁলোকে কোনো ধৰণৰ অনুষ্ঠান পাতিব নোৱাৰিলে যদিও পৰৱৰ্তী বছৰটোত নলবাৰী পুৰণা হাটখোলাত পূজাভাগৰ আয়োজন কৰিছিল। যাৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈ ১৯৩৩ চনত পদ্ধতিগতভাৱে ৰাসপূজা অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ কেইবাগৰাকীয়ো ব্যক্তি আগবাঢ়ি আহে। ব্যক্তিসকলে ৰাধা-কৃষ্ণৰ যুগল মূৰ্তিৰ লগতে ঋষিৰ মূৰ্তি আৰু এটা সংকীৰ্ত্তনৰ দলৰ মূৰ্ত্তি প্ৰতিষ্ঠা কৰি ৰাসপূজাক ৰাজহুৱাভাৱে মুকলি কৰি দিয়ে। বঙালী ভদ্ৰলোক অমৰ কুণ্ডু আৰু নৰেন বসু ৰাসোৎসৱৰ পৰিচালনাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰধান সহায়ক আছিল। তদানীন্তন নলবাৰীৰ স্থায়ী বাসিন্দা গদামল্ল বৰুৱা, ৰাতিৰাম ডেকা, দণ্ডীৰাম দাস প্ৰমুখ্যে ভালেসংখ্যক বিশিষ্ট লোকেও উৎসৱটি সফল কৰি তোলাত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াই ১৯৪৫ চনলৈকে হাটখোলাৰ অস্থায়ী মণ্ডপত তিনিদিনীয়াকৈ ৰাসোৎসৱ উদযাপন কৰা হৈছিল আৰু দাঁতিকাষৰীয়া গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ লোকসকলে পৰম উৎসাহেৰে আহি উৎসৱটো উপভোগ কৰিছিল। সেইসময়ত উৎসৱৰ দিন কেইটাত অহৰ্নিশে ওজাপালি, ঢুলীয়াৰ ভাও আদিৰ লগতে যাত্ৰাভিনয় প্ৰদৰ্শনৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। পকা মিঠৈ, তামোল-পাণ, পেঁপা, পুতলা-বেলুন আদি শিশুৰ খেল-ধেমালিৰ নানান সামগ্ৰীৰ দোকান-পোহাৰ আদি আছিল উৎসৱৰ অন্যতম আকৰ্ষণ। ৰাইজৰ দান-বৰঙণিৰে আৰম্ভ কৰা নলবাৰী পুৰণা হাটখোলাত বাঁহ বন গছৰ পাত আৰু কলৰ দোনাৰে নিৰ্মিত চালি ঘৰত মূৰ্ত্তি স্থাপন কৰি আৰম্ভ হৈছিল নলবাৰীৰ ৰাস-মহোৎসৱ। লাহে লাহে বছৰ বাগৰি মূৰ্ত্তিৰ সংখ্যা আৰু ভক্তৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিলে। অৱশেষত ১৯৪৬ চনত এই ৰাসোৎসৱ হৰি মন্দিৰলৈ স্থানান্তৰ হয়। ৫৮৪ নং দাগৰ বৰ্তমান হৰিমন্দিৰস্থিত এই ঠাই টুকুৰাই সেইসময়ৰ ছাব ডেপুটি কালেক্টৰ কৃষ্ণৰাম মেধিৰ সহযোগত কেইবাগৰাকীমান ব্যক্তিৰ নিৰলস প্ৰচেষ্টাত ৰাইজৰ নামত হস্তান্তৰ কৰা হয়। তেতিয়াৰ পৰাই বৰ্তমানলৈকে নলবাৰী ৰাস-মহোৎসৱ উদ্‌যাপিত হৈ আহিছে। ১৯৪৭ চনৰ পৰৱৰ্তী সময়ত পূজামণ্ডপ আৰু তাৰ চৌদিশে শ্ৰীকৃষ্ণ আৰু গোপীসকলৰ মৃৎময় মূৰ্তিবোৰ জাক-জমকতাৰে সজোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। তদুপৰি ৰামায়ণ, মহাভাৰত, পুৰাণৰ ঘটনা আৰু চৰিত্ৰৰ আধাৰত নানান মৃৎ মূৰ্তি সজোৱাই হৰি মন্দিৰৰ প্ৰাংগণত চৌপাশে নিয়াৰিকৈ সজাই থোৱাৰ দিহা কৰা হয়। বিজুলীবাতিৰ সংযোজনে ৰাসোৎসৱক দান কৰে এক নান্দনিক গৰিমা। বছৰ বাগৰাৰ লগে লগে উৎসৱটিৰ প্ৰসাৰতা ঘটিবলৈ ধৰে, দোকান-পোহাৰৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ওজাপালি, বিভিন্ন নাট্যাভিনয় প্ৰদৰ্শন হ'বলৈ ধৰিলে। সময় আগবাঢ়ি অহাৰ লগে লগে এই উৎসৱটোৱে দূৰ-দূৰণিৰ লোককো আকৰ্ষণ কৰিবলৈ লয়। ফলস্বৰূপে পূৰ্বৰ তিনিদিনীয়াৰ সলনি উৎসৱটি পাঁচ-সাতদিনীয়াকৈ উদ্‌যাপন কৰিবলৈ লোৱা হয়। ১৯৭০ চন মানৰ পৰা উৎসৱটোৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠানটোত গুৰুত্ব দিয়া হৈছে আৰু অসমৰ বিশিষ্ট ব্যক্তিসকলৰ দ্বাৰা ইয়াৰ উদ্বোধন কৰাটো এক পৰম্পৰালৈ পৰিণত হয়। সিদিনা সন্ধিয়া উৎসৱস্থলী জনসমুদ্ৰলৈ ৰূপান্তৰ হয়।

১৯৮০ চন মানৰ পৰা ৰাস উপলক্ষে চাৰি-পাঁচটা দিন ভ্ৰাম্যমান নাট্যদলে নলবাৰীত অভিনয় প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ পৰম আগ্ৰহেৰে উপস্থিত হয়। নলবাৰীৰ ৰাস-মহোৎসৱৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হৈ পৰিছে ভ্ৰাম্যমান নাট্যদল। নাট্যাভিনয়ৰ ক্ষেত্ৰত দলসমূহৰ মাজত এক প্ৰতিযোগিতা চলে। কহিনুৰ, আৱাহন, বৰদৈচিলা, হেঙুল, ভাগ্যদেৱী, শৰাইঘাট, শংকৰদেৱ আদি ভালেসংখ্যক ভ্ৰাম্যমান নাট্যদল নলবাৰী ৰাসোৎসৱত অভিনয় প্ৰদৰ্শন কৰি খ্যাতি অৰ্জন কৰিছে। তদুপৰি যাদু-চাৰ্কাচ দল আদিও আছে। এসময়ৰ তিনিদিনীয়া ৰাস মহোৎসৱৰ আজি তেৰদিনীয়া মহোৎসৱলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল। আৰম্ভণিৰ দিনাৰ পৰা শেষ দিনটোলৈ অগণন লোকৰ সমাগম ঘটে। শাৰদীয় পূৰ্ণিমাৰ দিনৰে পৰা তেৰ দিন ধৰি ৰাস-মহোৎসৱৰ জীৱন্ত দৃশ্য যি এবাৰ নিজ চকুৰে দেখিছে তাক কাহানিও পাহৰিব নোৱাৰে।

"পৰৰ দুখ পতিয়াবলৈ শিকা, নিজৰ দুখ উৰলি যাব। পৰৰ দুখ পতিয়াবলৈ গাঁঠিৰ ধন ভাঙিব নালাগে। তোমাৰ এশ টকা লোকচান হৈছে, হেজাৰ টকা লোকচান হোৱা জনৰ কথা কেৱল মনতে বিজনি কৰিবা। তোমাৰ এজন পুতেৰ মৰিছে, নিৰ্বংশ হোৱাজনৰ কথা ভাবা তোমাৰ ভাবা, তোমাৰ এশৰ দুখ পাতলিব। শোক লঘু হ'ব।"

— দেশভক্ত তৰুণৰাম ফুকন।

শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ শ্বিলং-চেৰাপুঞ্জীলৈ

সুভাষ দাস
পঞ্চম ষান্মাসিক (দৰ্শন বিভাগ)

উত্তৰ পূব ভাৰত প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰ বাবে চিৰ পৰিচিত। নানা আপুৰুগীয়া প্ৰাকৃতিক সম্পদেৰে ভৰপূৰ। উত্তৰ পূবৰ অন্যতম পৰ্যটন কেন্দ্ৰ হ'ল শ্বিলং। প্ৰাচীন বৰ অসমৰ ৰাজধানীয়েই আছিল শ্বিলং। প্ৰকৃতিৰ অপূৰ্ব সৃষ্টি হ'ল শ্বিলং।

ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ কালজয়ী গীতৰ মাজৰ অন্যতম এটা আছিল - "শ্বিলঙৰে মনালিছা লিং ডোং।" যি গীতে মানুহৰ মনত শ্বিলং খন ওচৰৰ পৰা চোৱাৰ হেঁপাহ জগাই তোলে। আমি দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰ্শন বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপক শশী মোহন দাস ছাৰৰ লগত ৫/১১/২০১৬ তাৰিখে ২৫ জনীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গোটে শ্বিলং চেৰাপুঞ্জী অভিমুখে ৰাওনা হৈছিলো। মেঘৰ আচ্ছাদন ফালি আমাৰ গাড়ীয়ে গন্তব্যস্থলৰ দিশে যাত্ৰা কৰিছিল। ৰাতিপুৱাৰ সুৰুযৰ উদয়ৰ সময়ত পাহৰীয়া স্থলবোৰৰ ভ্ৰমণে এক নতুন অনুভূতিৰ সঞ্চাৰ কৰিছিল। প্ৰায় ৮-৩০ মান বজাত আমি বৰাপানীত উপস্থিত হৈছিলো। মেঘে আবৰা পাহাৰৰ মাজত বৰাপানী হ্ৰদৰ ঢৌৰ বতাহে আমাক আপ্লুত কৰি তুলিছিল।

বৰাপানীত কিছু সময় ৰৈ আমি তাৰ পিছত 'Elephant fall'ত উপস্থিত হৈছিলো। বিশেষকৈ তাত পাহাৰৰ মাজৰ পৰা কুলুকুলুকৈ নামি অহা জলপ্ৰপাতে ঠাণ্ডা অনুভৱ কৰিবলৈ বাধ্য কৰাইছিল আৰু তাত নিগৰি থকা পানীৰ সৌন্দৰ্য্যই আমাক অতিকৈ মুগ্ধ কৰি পেলাইছিল। প্ৰকৃতিৰ মোহনীয় ৰূপত আমি নিজকে পাহৰি পেলাইছিলো। তাৰ উল্লেখনীয় বিষয়বস্তু আছিল তাত বসবাস কৰা মানুহৰ জীৱন পদ্ধতি। তেওঁলোকৰ লগত মত বিনিময় কৰি বুজিছিলো তেওঁলোকে ব্যৱসায়-বাণিজ্যৰ লগত জড়িত। তেওঁলোকৰ সহজ-সৰল স্বভাৱ সুলভ মনোভাৱে আমাক মুগ্ধ কৰিছিল। প্ৰায় ১২-১০ মান বজাত আমি চেৰাপুঞ্জীত উপস্থিত হৈছিলো। তাত থকা বিখ্যাত গুহাটো আমি দৰ্শন কৰিবলৈ সুবিধা পাইছিলো। শিলেৰে আবৰা গুহাটোৰ ভিতৰত আমি আটাইবোৰে সোমাই দৰ্শন কৰিছিলো। সেয়াও আছিল সঁচাকৈ এটি অতি মিঠা অনুভৱ। তাৰ পিছত আমি আটাইবোৰে দুপৰীয়াৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰিছিলো। তাৰ বতৰ, জলবায়ুৱে আমাক শীতৰ মধুৰ অনুভৱ দিছিল। চিপচিপিয়া বৰষুণৰ মাজেৰে আমি আটাইবোৰে আকৌ আমাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিলো 'Shillong Peak' অভিমুখে। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যবশতঃ আমি তাত উপস্থিত হোৱাৰ আগেয়েই 'Shillong Peak'ৰ গেট বন্ধ কৰিছিল। তথাপিও আমাৰ ভাৰতীয় বায়ু সেনা বাহিনীৰ উত্তৰ পূব শাখাৰ মুখ্য কাৰ্যালয়টো দেখাৰ সৌভাগ্য হৈছিল। তাৰ পিছত লাহে লাহে ধৰিত্ৰীৰ বুকুলৈ অন্ধকাৰ নামি আহিছিল। তেতিয়া প্ৰায় ৪-৪৫ মান বাজি গৈছিল। আৰু আমিও আমাৰ ভ্ৰমণৰ সুমধুৰ অভিজ্ঞতা বুকুত লৈ গুৱাহাটী অভিমুখে যাত্ৰা কৰিছিলো। প্ৰায় ৮ মান বজাত আমি আহি মহাবিদ্যালয় চৌহদত উপস্থিত হৈছিলো।

সঁচাকৈয়ে এই ভ্ৰমণ আৰু শ্বিলঙৰ সেই মিঠা অনুভৱবোৰ আমাৰ আটাইবোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে এটি মধুৰ স্মৃতি হৈ ৰ'ব।

শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ ঃ বৰপেটালৈ

প্ৰথম আৰু তৃতীয় ষান্মাসিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বৃন্দ
অসমীয়া বিভাগ

বৃহত্তৰ বৰপেটাৰ সমাজ সত্ৰকেন্দ্ৰীক। বৰপেটীয়াৰ মাত কথাৰ পৰা ইয়াৰ ধৰ্ম, লোকাচাৰ-সংস্কৃতি, পৰম্পৰলৈকে এক সুকীয়া বৈশিষ্ট্য আছে।

সঁচাকৈ ভ্ৰমণৰ আনন্দই সুকীয়া। ভ্ৰমণ হৈছে এক কিতাপ অধ্যয়নৰ দৰে। আমি যিমানেই কিতাপ অধ্যয়ন কৰো আমাৰ সিমানেই জ্ঞানৰ ভঁৰাল টনকিয়াল হয়। ঠিক তেনেকৈ যিমানেই আমি ভ্ৰমণ কৰো নিতৌ ন ন কথা শিকিব পাৰো আৰু নতুন অভিজ্ঞতা হয়।

আমাৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ ফালৰ পৰা ২৬-১০-২০১৬ ইং তাৰিখে এটা শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ উলিওৱা হ'ল। বৰপেটাস্থিত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু মহাপুৰুষ মাধৱদেৱৰ সত্ৰসমূহ পৰিদৰ্শন কৰিবলৈ মুঠ ৭০ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে ৫ গৰাকী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰি ক্ৰমে ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী, ড° ৰীণা চৌধুৰী, ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য, অজিতপ্ৰসাদ শৰ্মা আৰু বুবুল তালুকদাৰৰ সৈতে বৰপেটালৈ এক সুন্দৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো। ৰাতিপুৱা প্ৰায় ৮ মান বজাত সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল আহি মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত হ'ল। ৮-৩০ বজাত যাত্ৰা আৰম্ভ কৰা হ'ল। ১০.০০ বজাত ৰাতিপুৱাৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে হাজোত চন্দ্ৰমা হোটেলত সকলোকে লৈ যোৱা হ'ল। আহাৰ গ্ৰহণ কৰি দুপৰীয়া ১২.৪৫ বজাত বৰপেটা জিলাত প্ৰৱেশ কৰি ২০ মিনিট সময় ডি.চি মহোদয়ৰ আৱৰ্ত ভৱনত সকলোকে জিৰণি লবলৈ দিলে আৰু কিছু লঘু আহাৰৰো ব্যৱস্থা কৰিলে। ডি.চি মহোদয়ৰ আৱৰ্ত ভৱনত আহাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত আমি পুনৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো। প্ৰায় ১.৩০ মান বজাত আমি বৰপেটা সত্ৰত উপস্থিত হ'লো। সকলোৱে প্ৰৱেশ দুৱাৰত থিয় হৈ তাৰ সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰিলো। প্ৰৱেশ দুৱাৰ বহি সকলোৱে প্ৰথমে দুৱাৰৰ সেৱা লৈ ভিতৰলৈ গমন কৰিলো। ভিতৰৰ সন্মুখত এজোপা কেলিকদম গছ দেখিবলৈ পালো। মূল দুৱাৰত লগ পোৱা আইতা তিনি গৰাকীৰ পৰা আশিস লৈ আমি সত্ৰৰ পৰিৱেশ দৰ্শনত বিলীন হৈ পৰিলো। সত্ৰৰ চাৰিওফালে পৰিদৰ্শন কৰি সত্ৰখনৰ বিষয়ে কিছু বিশেষ কথা জানিবলৈ সক্ষম হ'লো। আমি লাভ কৰা তথ্যৰ কিছু বিৱৰণ তলত উল্লেখ কৰা হ'ল-

অসমৰ সত্ৰসমূহৰ ভিতৰত বৰপেটা সত্ৰ শংকৰীয়া ধৰ্মৰ অন্যতম সত্ৰ। 'বৰপেটা'ৰ পুৰণি নাম 'তাঁতীকুছি'। পুৰণি বৰপেটা অৰ্থাৎ তাঁতীকুছিত সুদক্ষ তাঁতীসকলৰ বসতি আৰু কৰ্মস্থানৰ বাবেই এই ঠাইখন তাঁতীকুছি নামেৰে পৰিচিত আছিল। চৰিত পুথিসমূহত বৰপেটা নামটোৱে প্ৰথমে প্ৰাধান্য পায়। বৰপেটা নামটো আদিতে 'বৰ পাট' বা 'বৰ পাটা' নামেৰে জনাজাত আছিল। বৰপেটা নামৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কে কোনো বিশেষ সমল পোৱা নাযায় যদিও দুই তিনিটা কিংবদন্তি প্ৰচলিত আছে। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ আশিস লৈ মাধৱদেৱে একশৰণ ধৰ্মৰ 'পাটা' বা সিংহাসন তাঁতীকুছিত স্থাপন কৰিছিল। সেই হেতুকে ঠাইখিনি 'মুখ্য' বা 'বৰ' ঠাইত পৰিণত হৈছিল। সেই 'বৰ' আৰু 'পাটা' শব্দ দুটা মিলি 'বৰপাটা' বা 'বৰপেটা'ৰ উৎপত্তি হয় বুলি কোৱা হয়।

পূৰ্বতে বৰপেটাৰ ভূ-খণ্ড বৰলুইতৰ মাজত আছিল বুলি কোৱা হয়। মাজৰ ঠাইক বুজাবলৈ 'পেট' শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰা হয়। সেয়েহে বৰলুইতৰ 'বৰ আৰু লুইতৰ মাজৰ ঠাই 'পট'ৰ পৰা বৰপাট' বা 'বৰপেটা' শব্দৰ উৎপত্তি হয় বুলি বহুতৰে ধাৰণা।

আমাৰ মনত ধাৰণা হোৱাৰ লগে লগে যদি কোনো ঠাইৰ কথা মনলৈ আহে, তেন্তে সেইয়া হৈছে বৰপেটা জিলা। আন ঠাইবোৰতকৈ বৰপেটা জিলাখন সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ ফালৰ পৰা আগবঢ়া। বৃহত্তৰ বৰপেটাৰ সমাজ সত্ৰকেন্দ্ৰীক। বৰপেটীয়াৰ মাত কথাৰ পৰা ইয়াৰ ধৰ্ম, লোকাচাৰ-সংস্কৃতি, পৰম্পৰলৈকে এক সুকীয়া বৈশিষ্ট আছে। বৰপেটা জিলাত থকা সত্ৰসমূহৰ ভিতৰত বৰপেটা সত্ৰ অন্যতম।

বৰপেটা সত্ৰ ঃ

অসমৰ পুৰণি আৰু ঐতিহ্য পূৰ্ণ ঐতিহাসিক সত্ৰসমূহৰ ভিতৰত বৰপেটা জিলাৰ এই সত্ৰ উল্লেখযোগ্য। বৰপেটা সত্ৰ মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ মিলনভূমি। এই সত্ৰখন পঞ্চদশ শতিকাত মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে স্থাপন কৰিছিল। এই সত্ৰতে গুৰুয়ে বৈষ্ণৱ ধৰ্ম-চৰ্চা আৰু সম্প্ৰসাৰণৰ লগতে নৃত্যগীত, ভাওনা আদিতো মনোনিৱেশ কৰিছিল। এই সত্ৰৰ কীৰ্তন ঘৰতো অসমৰ বৈষ্ণৱ সত্ৰৰ ভিতৰতেই সুবিশাল। এই কীৰ্তন ঘৰটো প্ৰায় ২৬,২০০ বৰ্গফুটৰ। নৃত্য-গীত চৰ্চাৰ বাবে মাধৱদেৱে নিৰ্মাণ কৰা বৰিয়াল গৃহটো দুৰ্ভাগ্যবশতঃ ভস্মিভূত

হৈছিল যদিও মাধৱদেৱৰ শিষ্য মথুৰা আতাই নতুনকৈ কীৰ্তন ঘৰতো নিৰ্মাণ কৰে। সত্ৰৰ আন এক আকৰ্ষণ হ'ল সত্ৰৰ ভাজ ঘৰটো। কীৰ্তন ঘৰৰ পূৱ দিশে থকা ভাজ ঘৰটোত কোঁচৰজা ৰঘুদেৱে দান কৰা শিলত খোদিত কলিয়া ঠাকুৰৰ মূৰ্তিত নিতৌ পূজা-অৰ্চনা কৰা হয়। কীৰ্তন ঘৰৰ পশ্চিমে ইটাৰে নিৰ্মিত মঠত নামঘোষা স্থাপন কৰা আছে। সত্ৰৰ মঠৰ সন্মুখভাগত এটা পাটনাদ সংৰক্ষিত কৰি ৰখাৰ লগতে মাধৱ গুৰু আৰু মথুৰা দাস আতাৰ ভেটিত স্মৃতি চিহ্ন হিচাপে সত্ৰ দুটা টিনৰ ঘৰ আজিও বিদ্যমান। এই সত্ৰ প্ৰৱেশদ্বাৰ চকুত লগা। সত্ৰখনত উলহ মালহেৰে প্ৰতি বছৰে দৌল উৎসৱ পালন কৰা হয়। সত্ৰৰ কীৰ্তন ঘৰত মহিলা প্ৰৱেশত বাধা আৰোপ কৰা হয়। এই সত্ৰত নানান ধৰণৰ ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান, কীৰ্তন, পালনাম, মহাপুৰুষৰ জন্মোৎসৱ, থিয়নাম, সুৰেৰি, মহাপুৰুষৰ তিথি আদি পালন কৰা হয়।

বৰপেটা সত্ৰৰ পৰিবেশ তথা ঐতিহ্যই সঁচাকৈ আমাক এক বিৰল আমোদ প্ৰদান কৰাৰ লগতে বহুতো নজনা কথা জনাত সহায় কৰিলে। আমি সত্ৰখনৰ বিষয়ে বহুতো তথ্য লাভ কৰিলো। বৰপেটা সত্ৰ দৰ্শনৰ পিছত আমি বৰপেটা জিলাৰে আন এখন ঐতিহাসিক সত্ৰ, পাটবাউসী সত্ৰলৈ বাওনা হ'লো। আমি প্ৰায় ৩.০০ বজাত পাটবাসী সত্ৰত উপস্থিত হলোগৈ। সত্ৰপাই আমি ইয়াৰ চাৰিওকাষ পৰিদৰ্শন কৰাৰ লগতে সত্ৰখনৰ বিষয়ে কিছু তথ্য সংগ্ৰহ কৰিলোঁ। আমাৰ তথ্যৰ ভিত্তিত পাটবাউসী সত্ৰৰ এক বিৱৰণ তলত দাঙি ধৰা হ'ল।

পাটবাউসী সত্ৰ ঃ

পাটবাউসী সত্ৰ বৰপেটা জিলাৰ সত্ৰসমূহৰ ভিতৰত এখন লেখত লবলগীয়া সত্ৰ। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱ, দামোদৰদেৱ, হৰিদেৱ আদি গুৰুসকলৰ মিলনভূমিৰূপে পৰিচিত এই সত্ৰ। পাটবাউসী সত্ৰ অতি প্ৰসিদ্ধ আৰু শংকৰ গুৰুজনাৰ প্ৰধান সত্ৰ। শংকৰদেৱ কমাৰকুছিত এবছৰ কাল থাকি কমাৰকুছি এৰি এই ঠাইলৈ আহে। এই ঠাইখনক পূৰ্বতে বৰলচোং বা বৰলজাৰ বুলিছিল। বৰলজাৰৰ ঠিক পূবদি প্ৰসিদ্ধ ধনুখন্দ জান প্ৰবাহিত। ধনুখন্দ জানৰ পূব পাৰৰ ঠাই খিনিক ব্যাসপুৰ বা ব্যাসপৰা বুলিছিল। এই ঠাইখিনি তেতিয়াৰ বাউসী পৰগণাৰ অন্তৰ্গত।

শংকৰদেৱে যেতিয়া কমাৰকুছি এৰাৰ সিদ্ধান্ত ললে তেতিয়া তেৰাই এই অঞ্চলৰে দামোদৰ সত্ৰ আৰু বগাদৈলৈ নামৰ দুজন লোকক বসতিৰ বাবে মাটিৰ কথা ক'লে। তেওঁলোকৰ খেতি খোলা নোহোৱা হাবিয়নি ঠাই এডোখৰ আছিল। হাবি জংঘলৰ বাবে মাটিডোখৰ চহাবও নোৱাৰিছিল। সেইবাবে তেওঁলোকে মাটিডোখৰ গুৰুজনাক দিলে। সেই ঠাইখিনিক আগতে বৰলজাৰ বুলিছিল। তাত বহুতো বগলীৰ বাহ আছিল। ভকতসকল সমন্বিতে গুৰুজনে কমাৰকুছি এৰি আহি হৰিধ্বনি কৰাত বগলীবোৰ গুচি যায় আৰু গুৰুজনে তাত হৰিগৃহ নিৰ্মাণ কৰি থাকিবলৈ লয়।

ধনুখন্দা জানটো ওচৰেৰে ন-খন্দা নৈখনৰ এটি সুঁতি। 'সৰুবিল'ৰ মুখেই হ'ল এই জানটোৰ আৰম্ভণি আৰু বিলৰ মুখেই হ'ল এই জানটোৰ ন-খন্দা নৈৰ লগত পুনৰ মিলন। বাস্তৱ দিশৰ পৰা চালে জানটোৰ আকৃতি ধনু এখনৰ নিচিনা আৰু ন-খন্দা নৈখন ধনুখনৰ গুণডালৰ দৰে দেখা যায়। সেইবাবেই এই জানটোৰ নাম ধনুখন্দা জান।

বাউসী পৰগণাৰ সঠিক সীমা কোৱা টান যদিও ইয়াৰ পশ্চিম সীমাটো ন-খন্দা নৈলৈকে ক'ব পাৰি। কিন্তু পূবৰ পিনে পৰগণা, চেঙা, বহৰিলৈ বিস্তৃত। এই বিস্তীৰ্ণ অঞ্চলতো সাধাৰণতে বৰ দ'। সেইবাবে এই অঞ্চলতো আগতে মানুহে বাও-তলি বা বাওখেতি প্ৰদান ঠাই বুলিছিল। ব্ৰহ্মপুত্ৰ মথাউৰি হোৱাৰ পলত এতিয়া এই অঞ্চলৰ কৃষিকৰ্ম সম্পৰ্কত কিছু পৰিবৰ্তন ঘটিছে।

পাটবাউসী সত্ৰত কালিন্দী আইৰ গৃহটি দেখাৰ সৌভাগ্য

ঘটিছিল। আমি লাভ কৰা তথ্যমতে শংকৰ গুৰুজনাৰ মৃত্যুৰ কিছুদিন পিছত মাধৱদেৱে সুন্দৰদিয়াৰ পৰা গুৰু পত্নীৰ পৰিয়ালৰ খবৰ বাতৰি লোৱাৰ কাৰণে শ্ৰীৰাম আতাক পাটবাউসীলৈ পঠালে। শ্ৰীৰাম আতা নাহি গুৰু পত্নীৰ পৰিয়ালৰ খবৰ বাতৰি লৈ যাবলৈ ওলাল। তেনেতে গুৰু পত্নীয়ে ক'লে- "শ্ৰীৰাম তুমি মাধৱক ক'বা, ঘৰটো ভাঙি যাবলৈ ধৰা বাবে থকাৰ অনুপযোগী হৈ পৰিছে। তেও যেন এটা ব্যৱস্থা কৰে।" শ্ৰীৰাম আতাই সুন্দৰদিয়াত গৈ মাধৱদেৱক কথাটো ক'লে। কথাতো শুনি মাধৱদেৱ চিন্তাত পৰিল। এনেতে তাঁতীকুছিৰ পৰা বুঢ়াআতা গৈ উপস্থিত হ'ল। মাধৱ গুৰুক চিন্তাত থকা দেখি কাৰণ সুধিলত মাধৱদেৱে বুঢ়া আতাক ক'লে -"চিন্তা নকৰিবা বাপ্পো। সকলো হৈ যাব।" এই বুলি কৈ পাটবাউসীলৈ গৈ ভকতৰ পৰা খেৰ-বাঁহ-বেত যোগাৰ কৰি দুই চাৰিদিনৰ ভিতৰতে ঘৰটো ভালদৰে মেৰামতি কৰাই গুৰুক জনালেগৈ। কথাতো শুনি গুৰু জনাই সন্তোষ পালে।

ওপৰত বৰ্ণনা কৰা কথাখিনি পাটবাউসীৰ ভকত এগৰাকীয়ে আমি সকলোৰে বুজি পোৱাকৈ বিৱৰণ দিছিল। তাৰ পিছত তেওঁ আমাক পাই গোসাঁনীৰ পাট'কুৱাৰ কিছু কথা আমাক জানিবলৈ দিছিল।

শ্ৰীৰাম আতা পুনৰ এবাৰ পাটবাউসীলৈ আহি পাই গোসাঁনীৰ পৰিয়ালৰ খবৰ বাতৰি ললে, তেতিয়া পাই গোসাঁনীয়ে ক'লে- "বোপা শ্ৰীৰাম, তুমি মাধৱক ক'বা, মোৰ পানীৰ বৰ কষ্ট হৈছে। ধনুকন্দাৰ পানী শুকাই গৈছে। যি অলপ পানী আছে তাতো সিপাৰৰ মানুহখিনিয়ে মাছ মাৰি পানীখিনি ঘোলা কৰাৰ লগতে অসুচি মাইকী মানুহেও তাত গা-ধোৱে। গতিকে মাধৱক ক'বা মোৰ বাবে যেন সোনকালে পানীৰ ব্যৱস্থা কৰে।" শ্ৰীৰাম আতাই গৈ মাধৱ গুৰুক এই বাতৰি জনোৱাত পিচদিনা পুৱাই মাধৱদেৱে ভৱানীপুৰৰ জনৈক দলৈৰ ঘৰলৈ গৈ আই গোসাঁনীৰ পানীৰ অভাৱৰ কথা কোৱাৰ লগতে এটা পাটকুৱাৰ বাবে পাটৰ কথাও ক'লে। দলৈয়েও পাট দিব পৰা হ'ব বুলি পাটখিনি পাটবাউসীলৈ নিয়াৰ বাবে গোপালক ক'বলৈ ক'লে। গোপালক লগ ধৰি মাধৱগুৰুয়ে কোৱাত তেওঁ নাৱেৰে পাটখিনি নি দিবলৈ সন্মতি প্ৰকাশ কৰিলে। কথামতে কাম হ'ল। কুৱাৰ পাট যেতিয়া পাটবাউসীৰ ধনুখুন্দা ঘাট পালে বুঢ়া আতাই সমস্ত যা-যোগাৰ ঠিক ঠাক কৰি কুমাৰ আদি মাতি আনি কুৱা খন্দাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। বতাহ বৰষুণ বা বাতি বেলি যাতে কুৱাৰ পৰা পানী অনাত অসুবিধাৰ সৃষ্টি নহয়, তাৰ বাবে আই গোসাঁনীৰ গৃহৰ পিৰালীতে কুৱাতো বহুওৱা হ'ল। এই ক্ষেত্ৰত বুঢ়া আতাই ভৱানীপুৰৰ পৰা কুমাৰো আনিছিল। এই কুৱাটো কিবা কাৰণত ভূগৰ্ভলৈ সোমাই গৈছিল যদিও ০৪-০৯-৮৮ তাৰিখে হোৱা এটা বৰভূইকঁপত পুনৰ কুৱাতো উপৰলৈ ওলাই আছে।

পাটবাউসী সত্ৰখনত আমি মহাপুৰুষজনাৰ পদচিহ্নও দেখিবলৈ পাইছিলোঁ। তেওঁৰ পদচিহ্ন ১০ ইঞ্চি দীঘল আছিল বুলি সত্ৰৰ সত্ৰাধিকাৰজনে আমাক জানিবলৈ দিয়ে। ইয়াৰ উপৰিও কালিন্দী আইৰ শোৱা বিচনাখন সংৰক্ষণ কৰি থোৱা আমি দেখিবলৈ পাওঁ। ধেনুখন্দা নদীৰ সিটোপাৰে ১৬৬৯ শকত স্বৰ্গদেউ প্ৰমত্ত সিংহই নিৰ্মাণ কৰি দিয়া মঠখনো দেখিবলৈ পাইছিলো। তাৰ পিছত আমি পাটবাউসী সত্ৰৰ সংগ্ৰাহলয়ত প্ৰৱেশ কৰিলো। সংগ্ৰহালয়টোত মহাপুৰুষজনাৰ লগতে সেই সময়ৰ বহুতো বয়বস্তু সংৰক্ষিত কৰি ৰখা আছে। মহাপুৰুষজনাই নিজহাতে লিখা 'পাৰিজাত হৰণ নাট', 'নিমিনৱসিদ্ধ সংবাদ', 'কালিয় দমন নাট' আদি সাঁচিপাতসমূহ সংগ্ৰহালয়তো সুন্দৰভাৱে সংৰক্ষণ কৰি ৰখা হৈছে।

পাটবাউসী সত্ৰ দৰ্শন কৰি আমি সকলোৱে দুপৰীয়াৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ বাবে ৪.৩০ মান বজাত বৰপেটাস্থিত 'মাধুৰ্য হোটেল'লৈ গলো। আহাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত মহাপুৰুষ মাধৱদেৱৰ সুন্দৰীদিয়া সত্ৰ দৰ্শন কৰিবলৈ সময়ৰ অভাৱ হোৱা হেতুকে বাহিৰৰ পৰা সত্ৰখনিলৈ বুলি সেৱা জনাই আমি পুনৰ গুৱাহাটীলৈ উভতনি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো। উভতনি সময়ত আমি সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অনেক আনন্দ ফূৰ্তি কৰিলো। সন্ধিয়া প্ৰায় ৬-৩০ মান বজাত আমি হাজোৰ 'চন্দ্ৰমা হোটেল'ত কিছু লঘু আহাৰ গ্ৰহণ কৰি পুনৰ ঘৰমুৱা হ'লো। এনেদৰে আনন্দ উল্লাহৰ মাজেৰে আহি আহি আমি ৮.৩০ মান বজাত আমাৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় চৌহদত উপস্থিত হলোহি। তাৰ পৰা সকলোৱে নিজ নিজ ঘৰলৈ গ'লো। সঁচাকৈ সেই দিনটো আমাৰ সকলোৰে বাবে চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰব। আশা কৰো সেই স্মৃতিসমূহ মনত পেলাবলৈ আমি আকৌ এদিন বৰপেটালৈ যাম।

হেঙেৰাবাৰীৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত শ্ৰীশ্ৰী মা বাঘেশ্বৰী দেৱীৰ থান

তৃষ্ণা তালুকদাৰ
প্ৰথম ষাণ্মাসিক (অসমীয়া)

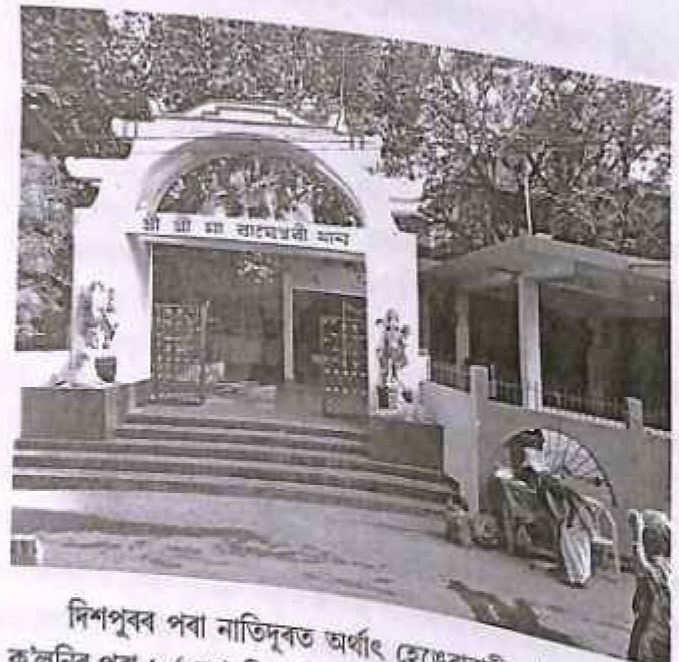

দিশপুৰৰ পৰা নাতিদূৰত অৰ্থাৎ হেঙেৰাবাৰী হাউচিং ক'লনিৰ পৰা ১ (এক) কিলোমিটাৰ দূৰত্ব অতিক্ৰম কৰি সৰু মটৰীয়া অঞ্চলত ঐতিহ্যমণ্ডিত শ্ৰীশ্ৰী মা বাঘেশ্বৰী দেৱীৰ থান অৱস্থিত। ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ এই থানখনৰ বিষয়ে জানিবলৈ আমি ব্যগ্ৰ হৈ পৰিছিলো। এদিন হঠাতে আমি গৈ গধুলি সময়ত এই থানখনত উপস্থিত হৈছিলো। তাতে লগ পাইছিলো পুৰোহিতৰ লগতে বয়োজ্যেষ্ঠ ব্যক্তি তথা থানখনৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি মাননীয় শ্ৰীযুত খগেন্দ্ৰ নাথ বড়োদেৱক। আমি যেতিয়া উপস্থিত হৈছিলো তেতিয়া থানখনত শংখ, ডবা, তাল আদিৰ শব্দই আমাক মোহিত কৰাৰ লগতে ধূপ-ধুনা-চাকিৰ পোহৰে আলোকিত কৰি থানখনৰ পৰিৱেশটো অতি সুন্দৰ কৰি তুলিছিল। ইয়াৰ পিছত আমি দেৱীৰ পৰা আশীৰ্বাদ লৈ এই থানখনৰ ইতিবৃত্তৰ বিষয়ে সভাপতি মহোদয়ৰ পৰা কিছু তথ্য সংগ্ৰহ কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিছিলো। তেখেতৰ কৰ্মবাস্তৱতাৰ মাজেৰে আমাক থানখনৰ বিষয়ে কিছু আভাস বাস্তৱ অভিজ্ঞতাৰ ভিত্তিত দাঙি ধৰিছিল।

লোকপ্ৰবাদ অনুসৰি এদিনাখন ঠাইখিনিত এজন ভক্তই বাঘৰ ওপৰত দেৱীক স্থিত হোৱা দেখা পাইছিল। দেৱীয়ে আসন হিচাপে বাঘৰ ওপৰত বহিছিল আৰু সেয়ে এই থানখনক বাঘেশ্বৰী নামেৰে নামাকৰণ কৰিছিল।

বৰ্তমান থানখন য'ত অৱস্থিত হৈ আছে তাত এসময়ত জনজাতীয় লোকে বাস কৰিছিল। এই থানখন নিৰ্মাণৰ ক্ষেত্ৰত গিৰিজানন্দ চৌধুৰীয়ে ২ (দুই) বিঘা মাটি দান হিচাপে আগবঢ়াইছিল। প্ৰথমতে থানখনৰ ঠাইখিনি ওখ পাহাৰেৰে আবৃত হৈ আছিল। তাৰ মাজতে দুডাল চম্পাফুলৰ গছ আছিল আৰু এই গছ দুডাল বৰ্তমানো বিৰাজমান হৈ আছে। ইয়াৰ লগতে এডাল আঁহতৰ গছো দেখা পোৱা যায়। গছ দুডালৰ তলতে এটা শিৱলিংগ আৰু কুণ্ডৰ ভিতৰত দুটা পুৰণি শিলাখণ্ড আছিল। সেই শিলাখণ্ডক মানুহে দেৱী বুলি পূজা অৰ্চনা কৰিছিল। ইয়াৰ পিছত ঠাইখিনিৰ পাহাৰ কাটি সমান কৰি বহুতো ভক্তৰ দান বৰঙণিৰ দ্বাৰা শ্ৰীশ্ৰী মাঁ বাঘেশ্বৰী দেৱীৰ থানক এক নতুনত্ব প্ৰদান কৰি ২০০২ চনত প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। থানখনত শিলাখণ্ড থকাৰ ওপৰিও এটা শিৱলিংগ, সোঁফালে গণেশ মূৰ্তি, শনিবাবাৰ মূৰ্তি, কৃষ্ণৰ মূৰ্তি, নন্দি মহাৰাজৰ মূৰ্তি আৰু বাওঁফালে পিতলৰ শিৱবাবাৰ মূৰ্তি, হনুমানৰ লগতে বলোৰামৰ মূৰ্তি বিৰাজমান।

এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব খুজিছো যে এই থানখনৰ চৌহদত ভোজন গৃহ এটাও আছে। ইয়াত দেৱীৰ ওচৰত ভক্তগণে মানস কৰি বলি বিধান দিয়াৰ ব্যৱস্থা আছে। ইয়াত নৱৰাত্ৰি উৎসৱ পালন কৰাৰ লগতে অষ্টমী তিথিৰ দিনা কুমাৰী পূজা পালন কৰা হয়।

অতি দুৰ্ভাগ্যৰ বিষয় যে মন্দিৰৰ মাটি যদিও ২ (দুই) বিঘা আছিল ভূমি বেদখলৰ বাবে ইয়াৰ ভূমিৰ কালি বৰ্তমান ১ (এক) বিঘা, ২ (দুই) কঠা, ১০ (দহ) লেচা থকা বুলি জানিবলৈ দিয়ে।

টাৱাঙৰ ৰাষ্ট্ৰীয় যুৱ প্ৰকল্প শিবিৰত

বিশ্বজিত কলিতা
পঞ্চম ষাণ্মাসিক (হিচাপ বিদ্যা)
মুনমুন বৰুৱা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, (শিক্ষা বিভাগ)
জিণ্টু হালৈ
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, বাণিজ্য

টাৱাঙৰ ৰাষ্ট্ৰীয় যুৱ প্ৰকল্প শিবিৰ (National Youth Project Camp) ৰ লগতে টাৱাঙৰ আকৰ্ষণীয় প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ এক অনন্য অভিজ্ঞতা লাভ কৰাৰ সুযোগ আহিছিল বিগত অক্টোবৰ মাহত।

মানুহৰ মনটোক জানো কেতিয়াবা বান্ধি ৰাখিব পাৰি? সময়ৰ সোঁতত আগবাঢ়ি গৈ থাকিলেও মানুহৰ মনৰ আকাংক্ষা, কিবা এটা পোৱাৰ যি হেঁপাহ তাক সহজে দমাই ৰাখিব নোৱাৰি। ২০১৬ চনৰ জুলাই মাহত হোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় যুৱ প্ৰকল্প (National Youth Project, Itanagar, Arunachal Pradesh) ত অংশগ্ৰহণ কৰাৰ পিছত আমাৰ মনত এটা আকাংক্ষা থাকি গৈছিল অৰুণাচল প্ৰদেশলৈ গৈয়ো নিচেই ওচৰত থকা টাৱাঙলৈ যাব নোৱাৰিলো। আমি পণ কৰিছিলো জীৱনত এবাৰলৈ হ'লেও টাৱাঙৰ মনোমোহা প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ দৰ্শন কৰিবলৈ যামেই। তাৰ পিছত আমি ঘৰ আহি পোৱাৰ পিছত চেপ্তেম্বৰ মাহত খবৰ লাভ কৰিলো অক্টোবৰৰ ১১ ৰ পৰা ১৬ লৈ টাৱাঙত পুনৰ Camp হ'ব আৰু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনা (National Service Scheme) ৰ সেৱক-সেৱিকা হিচাপে আমাক (মুনমুন বৰুৱা, বিশ্বজিত কলিতা আৰু জিণ্টু হালৈ) উক্ত ৭ দিনীয়া Campটোৰ বাবে নিৰ্বাচিত কৰা হ'ল। আমি নিজকে সৌভাগ্যবান বুলি ভাবিলো আৰু মানুহে মনত যদি কিবা এটা আশা লৈ কৰ্ম কৰি গৈ থাকে, তেওঁৰ আশা পূৰণ হোৱাত ভগৱানে এদিন হ'লেও এদিন সহায় কৰিবই।

National Youth Project ৰ Camp সমূহত ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে আহি অংশগ্ৰহণ কৰে আৰু ইয়াত প্ৰতিখন ৰাজ্যৰ সাংস্কৃতিক কাৰ্যসূচীৰ লগতে তেওঁলোকৰ ভাৱ বিনিময়ৰ কাৰ্যসূচীও ৰখা হয় আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কেনেদৰে জ্ঞানৰ পোহৰেৰে আলোকিত হৈ নিজকে সু-নাগৰিক হিচাপে গঢ় দি মাতৃভূমিৰ লগতে সমগ্ৰ জীৱকুলৰ লগতে উদ্ভিদ জগতৰ মংগলৰ বাবে কাম কৰি যাব পাৰে তাৰো শিক্ষা দিয়া হয়।

এতিয়া আৰম্ভ কৰো আমাৰ ভ্ৰমণৰ বিষয়ে। আমি আমাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰো ৯-১০-২০১৬ তাৰিখে। আমাৰ ট্ৰেইন আছিল গুৱাহাটীৰ পৰা ৰঙাপাৰালৈ সন্ধিয়া ৯.২০ মিনিটত। তাৰ পিছত আমি ১২.৩০ মিনিটত ৰঙাপাৰাত উপস্থিত হওঁ। আমাৰ এই ৩ ঘণ্টাৰ যাত্ৰাত আমাৰ সংগী হয় উত্তৰাঞ্চলৰ সন্দীপ পাৰাৰ আৰু তেওঁৰ দুজন বন্ধু, তেওঁলোক বয়সত যথেষ্ট পৰিমাণে জ্যেষ্ঠ। তেওঁলোকে আগতে বহুতো Camp কৰিছিল যদিও National Youth Project ৰ Camp তেওঁলোকৰ বাবে প্ৰথম। তেওঁলোকে আমাক Camp ৰ লগতে অসমৰ বিষয়ে সুধি ব্যতিব্যস্ত কৰি ৰাখিছিল যদিও আমি বিনাদ্বিধাই তেওঁলোকৰ উত্তৰ সমূহ দি গৈছিলো। আমি কথা পাতি-পাতি ৰঙাপাৰা ষ্টেচন কেতিয়া গৈ পালো গমকে নাপালো। ৰঙাপাৰা ষ্টেচনত আমাৰ লগতে ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা অহা প্ৰায় ৫০০ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আদৰিবলৈ কেম্পৰ বিষয়াসকল ৰৈ

আছিল। তেওঁলোকে আমাক বাহ্বেৰে টাৱাঙলৈ বুলি লৈ গ'ল। আমি লাহে লাহে ভালুকপুং পাৰ হৈ অৰুণাচল প্ৰদেশত প্ৰৱেশ কৰিলো। অৰুণাচল প্ৰদেশৰ পাহাৰীয়া একা-বেঁকা পথৰ লগতে ৰাস্তাৰ পৰা তললৈ বুলি দেখা ভাৰতৰ মাজৰ মনোমোহা দৃশ্যই আমাৰ চকু থিৰেৰে থাকিবলৈ দিয়া নাছিল, মুখেৰে মাথোন এটা শব্দই উলাইছিল 'WOW'। পাহাৰীয়া পথেৰে যাত্ৰা কৰি থকাৰ সময়ত ১০ তাৰিখে ৰাতি প্ৰায় ৯.০০ মান বজাত দুৰ্গম পাহাৰীয়া ৰাস্তাৰ মাজত আমাৰ গাড়ীখন বেয়া হয় আৰু আমাৰ লগতে একেখন বাছতে থকা দিল্লী, গুজৰাট, বিহাৰ আৰু মিজোৰামৰ প্ৰায় ৩০ জন Campers সেই দুৰ্গম পাহাৰীয়া এলেকাৰ মাজত আবদ্ধ হৈ থাকিবলগীয়া হয়। নিশা হোৱাৰ বাবে Driver জনে গেৰেজ বিচাৰি আগলৈ নগ'ল আৰু আমাক নিশাটো বাছৰ ভিতৰতে কটোৱাৰ বিষয়ে জনালে। আমি বিধিৰ বিধান বুলি নিশাটো তেনেকৈ কটালো। ৰাতিপুৱা হোৱাৰ লগে লগে ড্ৰাইভাৰজনে গেৰেজ বিচাৰি ওলাই গ'ল আৰু আমি বাছৰ পৰা নামি পাহাৰৰ মাজৰ সুৰ্যোদয়ৰ এক আকৰ্ষণীয় সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰিবলৈ পালো। আমি ওচৰতে থকা নিজৰাৰ পানীৰে মুখ-হাত ধুলো, আমাৰ লগত থকা খোৱা বস্তু শেষ হোৱাত আৰু ওচৰত হোটেল নথকাত আমি বিপাঙত পৰিলো, ভোকো লাগিছিল। তেতিয়া গাড়ীৰ ওপৰত থকা শাক-পাচলিৰ বস্তাৰ ওপৰত আমাৰ চকু পৰিল তাত আছিল কেৱল বন্ধাকবি আৰু অমিতা। আমি উপাই নেপাই কেঁচা অমিতাকে খালো, আমাক দেখি বেলেগ ৰাজ্যৰ Campers বোৰেও আমাকো দিয়া আমাকো দিয়া কৰিবলৈ ধৰিলে। উক্ত ঘটনাটিৰ পিছৰ পৰা আমাৰ মাজৰ বন্ধুত্বও গঢ়ি হ'ল। লগতে পৰিস্থিতিয়ে আমাক শিকালে যিকোনো বিপদ-আপদত ধৈৰ্য নেহেৰুৱাই তাৰ মোকাবিলা কৰিবলৈ। দিনৰ ২ বজাত আমাৰ গাড়ীখন ঠিক হোৱাত আমাৰ যাত্ৰা পুনৰ আৰম্ভ হ'ল যদিও সন্ধিয়া ৬ বজাত ছেলা নামৰ ঠাইখিনি পাৰ হৈ (অৰুণাচলৰ উচ্চতম ১৬,০০০ বৰ্গ ফুট উচ্চতা) এখনি সৰু গাঁৱৰ মাজত আমাৰ গাড়ীখন পুনৰ বেয়া হ'ল। এইবাৰ আমি বেছি চিন্তিত নহ'লো কিয়নো এইবাৰ আমাৰ ওচৰতে এখন সৰু দোকান আছিল। আমি ৰাতিটো সেই অৰুণাচলী দোকানীজনৰ ঘৰৰ জুহালত জুই পোৱাই কটালো। তেওঁলোক অত্যন্ত সহজ-সৰল আৰু অত্যন্ত অতিথি পৰায়ণ আছিল। আমাৰ মৰ্মবেদনা উপলব্ধি কৰিব পাৰি তেওঁলোকে আমাৰ বাবে মেগী বনাই দিছিল। আমি তাৰ পৰা কোনোমতে Mobile Network পাই কেম্পৰ বিষয়ববীয়াক জনোৱাত তেওঁলোকে আমাৰ বাবে ১০ খন চুমো গাড়ী পঠিয়াই দিছিল আৰু নিশা প্ৰায় ১০ মান বজাত পুনৰাই আমাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ হ'ল কেম্পলৈ বুলি। আমি পুৱতি নিশা প্ৰায় ৪ মান বজাত আমাৰ গন্তব্য স্থানত উপস্থিত হ'লো। আমাৰ বাবে টাৱাং জিলাৰ লুমলা নামৰ গাঁৱত থকা আৱৰ্ত্ত ভৱনত থকা-খোৱাৰ সমূহ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল।

কেম্পৰ সেইকেই দিন আমি অসমক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা দল হিচাপে বিভিন্ন ধৰণৰ কাৰ্যসূচীসমূহত সক্ৰিয়ভাৱে অংশগ্ৰহণ কৰো আৰু তাত গৈ কিছুমান বিশেষ ব্যক্তিৰ সান্নিধ্য পাই নিজকে ধন্য মানিলো। বিশেষকৈ অৰুণাচল প্ৰদেশৰ জ্যেষ্ঠ সাংবাদিক প্ৰদীপ কুমাৰ বেহেৰা, তেখেতে প্ৰতিটো ক্ষণতে আমাৰ খবৰ লৈ আছিল। লগতে National Youth Project ৰ Director ড° এচ. এন চুব্বাৰাও (ভাইজী) ডাঙৰীয়া, NYP, Arunachal Pradeshৰ সভাপতি হৰি বিশ্বাস ডাঙৰীয়া, NYP, Assamৰ সভাপতি দীপামনি গোস্বামী বাইদেউ। তেখেতসকলৰ মৰম চেনেহে আমাৰ যাত্ৰাকালত পোৱা কষ্টক সম্পূৰ্ণৰূপে পাহৰাই দিছিল। Campৰ তৰফৰ পৰা ১৬ তাৰিখে টাৱাঙৰ বিভিন্ন ঠাই ফুৰাবলৈ লৈ যোৱা হয় P.T.S.O লেক, টাৱাঙ ৱাৰ মেম'ৰিয়েল (ভাৰত-চীন যুদ্ধৰ স্মৃতি সৌধ), টাৱাঙৰ বৌদ্ধ মন্দিৰ (Tawang Monastery) যিটো এছিয়াৰ দ্বিতীয় বৃহত্তম বৌদ্ধ মন্দিৰ । লগতে আমাক গাঁও কিছুমানতো গাঁৱলীয়া মানুহৰ সৈতে অন্তৰংগ আলাপৰ বাবে লৈ গৈছিল।

কেম্পৰ অভিজ্ঞতাই আমাক জীৱনৰ প্ৰতিটো পৰিস্থিতি কেনেকৈ মোকাবিলা কৰিব লাগে তাৰ বিষয়ে বিশেষভাৱে জ্ঞান দিলে। এই সুন্দৰ অভিজ্ঞতাৰ আঁৰত থকা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপিকা লগতে National Service Scheme, Dispur College ৰ Programme Officer Dr. Sunita Agarwalla বাইদেউৰ অৰিহণা সৰ্বাধিক। তেখেতে আমাক দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে অসমক প্ৰতিনিধিত্ব কৰাৰ সুযোগ প্ৰদান কৰি গৌৰাৱান্বিত কৰিলে। শেষত আমাৰ ফালৰ পৰা তেখেতলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ থাকিল।

> *"দেশৰ অগণন শ্ৰমজীৱী মানুহৰ মুক্তিৰ সাহিত্যই হ'ল প্ৰগতিশীল কলা সাহিত্য।"*
> — লেনিন।

টিহুৰ প্ৰসিদ্ধ মাখিবাহা সভা মহোৎসৱ

অংকিতা তালুকদাৰ
পঞ্চম যান্মাসিক, (অসমীয়া বিভাগ)

নলবাৰী জিলাৰ টিহু মহকুমাৰ অন্তৰ্গত মাখিবাহা অঞ্চল আৰু মাখিবাহা সভা মহোৎসৱখনে সমগ্ৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ যুগ-যুগ ধৰি বৌদ্ধিক আৰু সংস্কৃতিৰ কেন্দ্ৰস্থল হৈ পৰিছে।

টিহুৰ মাখিবাহা সভা মহোৎসৱ ঃ

মাখিবাহা অঞ্চলৰ মিশ্ৰিত সমাজৰ বিভিন্ন গুণৰাশিৰ সান্নিধ্যত সংহতিৰ এক নিদৰ্শন - এই মাখিবাহা সভা মহোৎসৱ। বৰ্তমান এই মহোৎসৱখনে ধৰ্মীয় দিশ অতিক্ৰম কৰি শৈক্ষিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু অৰ্থনৈতিক দিশকো সামৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। মাখিবাহা গ্ৰামোন্নয়ন সমিতিয়ে এই সভাৰ পৰিচালনা আৰু দায়িত্ব বহন কৰিছে। মাখিবাহা সভা মহোৎসৱ সমগ্ৰ মাখিবাহা অঞ্চলৰ প্ৰাণ স্বৰূপ। মাখিবাহা গাঁও শিক্ষা, সংস্কৃতি, সাহিত্যৰ ফালেদি অসমৰ এখন চিনাকি গাঁও। মাখিবাহা সভা মহোৎসৱখনে মাখিবাহাৰ বিশেষ পৰিচয় দাঙি ধৰে। ইতিহাস মৰ্মে মাখিবাহা গাঁৱৰ প্ৰখ্যাত চৌধুৰী পৰিয়ালৰ প্ৰয়াত লক্ষ্মীনাৰায়ণ চৌধুৰীৰ মৃত্যু তিথিত তেওঁৰ পুত্ৰ প্ৰয়াত গৌৰী নাৰায়ণ চৌধুৰীয়ে আনুমানিক ১৮৪০ খ্ৰীষ্টাব্দত আৰম্ভ কৰা তিনিদিনীয়া সভা ১৯৩৫ খ্ৰীষ্টাব্দলৈকে তেওঁলোকৰ পৰিয়ালে পৰিচালনা কৰে। পাছত ১৯৩৫ খ্ৰীষ্টাব্দত ইয়াৰ দায়িত্ব চৌধুৰী পাৰা চুবুৰীয়ে গ্ৰহণ কৰি পাঁচদিনীয়া উৎসৱ হিচাপে ১৯৪৭ খ্ৰীষ্টাব্দলৈ চলায়। শেষত ইয়াৰ প্ৰসাৰ বৃদ্ধিৰ লগে লগে ১৯৪৮ খ্ৰীষ্টাব্দৰ পৰা মাখিবাহা সভা পৰিচালনা সমিতিয়ে আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত মাখিবাহা গ্ৰামোন্নয়ন সমিতিয়ে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে। সাত দিনীয়া সভা মহোৎসৱ হিচাপে এই সভা তেওঁলোকে আজি পৰ্যন্ত সুকলমে চলাই নিছে।

মাখিবাহা সভা মহোৎসৱৰ শুভ উদ্দেশ্য হ'ল সমগ্ৰ মাখিবাহাৰ অঞ্চলৰ উন্নতি আৰু বিকাশ। মাখিবাহা হ'ল শিক্ষা, সংস্কৃতিৰে ভৰা এখন সুকীয়া অঞ্চল। সুদীৰ্ঘ ছশ বছৰীয়া

নৱ প্ৰজন্মই নজনা আৰু
লাহে লাহে পাহৰণিৰ গৰ্ভলৈ যোৱা
অসমৰ কিছুমান বিশেষ উৎসৱ
অনুষ্ঠান যেনে- ঢুলীয়া, ভাউৰা, ওজাপালি,
নাগাৰা নাম, বাৰ নাম,
খুলীয়া ভাওনা, যাত্ৰাপাৰ্টী,
পাপেট থিয়েটাৰ,
পুতলা নাচ আদি
বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য।

ইতিহাসেৰে সমৃদ্ধ এই গাঁওখনৰ মাজত বিভিন্ন সপোন, আশা লুকাই আছে। মাখিবাহা বাসী ৰাইজৰ বাবে মাখিবাহা সভা মহোৎসৱখনে এক বৃহৎ উদ্দেশ্য দাঙি ধৰে। এখন সভাৰ মাজেৰে এটা জাতি, অঞ্চল এটাৰ ঐক্যৰ গাঁথনি মজবুত হয়। সভা এখনৰ বিভিন্ন উদ্দেশ্য থাকিব পাৰে। যিহেতু এই সভাখন যুগ যুগ ধৰি বৰ্তি আছে। সেয়েহে মাখিবাহা সভাখনৰ এক সুকীয়া বৈশিষ্ট আছে। মাখিবাহা সভাৰ আচল উদ্দেশ্য হ'ল - অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চলৰ লোকক ঐক্যৰ গাঁথনিৰে বান্ধি পোলোৱা। আমি জানো অসম এখন ভিন্ন জাতি, জনজাতিৰ দেশ। সেয়েহে অসমীয়া জাতিটোৰ লগতে যিমানবোৰ জাতি আছে যেনে- বড়ো, তিৱা, গাৰো, মিচিং, কাৰ্বি, সোণোৱাল, কছাৰী ইত্যাদি সকলো জাতিৰ লোকক একগোট কৰাই সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিৰ পথাৰখন উজ্বলাই তুলি বিশ্বৰ দৰবাৰত এক বিশেষ চিনাকি

প্ৰদান কৰা। তাৰোপৰি বৰ্তমান যুগত নৱ প্ৰজন্মই নজনা আৰু লাহে লাহে পাহৰণিৰ গৰ্ভলৈ যোৱা অসমৰ কিছুমান বিশেষ উৎসৱ অনুষ্ঠান যেনে- ঢুলীয়া, ভাউৰা, ওজাপালি, নাগাৰা নাম, বাৰ নাম, খুলীয়া ভাওনা, যাত্ৰাপাৰ্টী, পাপেট থিয়েটাৰ, পুতলা নাচ আদি বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। এই সকলোবোৰ অনুষ্ঠান আমাৰ সংস্কৃতিৰ উৎস যদিও বৰ্তমান যুগত এই উৎসৱ সমূহ কিছু পাহৰাৰ নিচিনা পৰিলক্ষিত হৈছে। সভা এখনৰ উদ্দেশ্য- সংস্কৃতি বা সাহিত্যৰ ভিতৰতে সীমিত নাথাকে। সভা এখনত আমি বিভিন্ন বস্তু দেখিবলৈ পাওঁ। দোকান-পোহাৰ, বজাৰ-সমাৰ, মনোৰঞ্জনদায়ক অনুষ্ঠান যেনে- চাৰ্কাছ, থিয়েটাৰ, মেলা বা মিনাবজাৰ। এই সকলোবোৰে অৰ্থনৈতিক দিশটো টনকিয়াল কৰে। অৰ্থাৎ এখন দেশৰ বা অঞ্চলৰ উৎকৰ্ষ সাধনত বিশেষ সহায় কৰে। এই সভাৰ এক বিশেষ আকৰ্ষণ অসমৰ বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা অহা দোকান-পোহাৰ আদি। মাখিবাহা সভা মহোৎসৱত পতা বৃহৎ পথাৰখনত বিভিন্ন নানাৰঙী দোকান-বজাৰ দেখা যায়। সৰু পাণ দোকান এখনৰ পৰা আদি কৰি ফাৰ্ণিচাৰৰ দোকানলৈ বিস্তৃত ইয়াৰ পৰিসৰ। এই সভাত অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চলৰ লোকৰ ভিৰ পৰিলক্ষিত হয়। বিশেষকৈ সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবে মিনাবজাৰখনৰ যন্ত্ৰচালিত জাহাজ, গাড়ী, চকৰি আদি আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হৈ পৰে। তাৰোপৰি ডাঙৰৰ বাবে কাপোৰৰ দোকান, বাঁহ-বেতৰ দোকান, কাঁহ-পিতলৰ দোকান, ফাৰ্ণিচাৰৰ দোকান আদিৰ ভিৰ পৰিলক্ষিত হয়। এই দোকানবোৰত তিৰোতাৰ বাবে বিশেষভাৱে মেখেলা-চাদৰ, শাৰী, চুৰিদাৰ, সৰুৰ বাবে ফ্ৰকৰ উপৰিও আধুনিক যুগত পৰিধান কৰা আটকধুনীয়া সাজ-পাৰ (মডাৰ্ণ ড্ৰেচ) আদিৰ লগতে বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা অহা বাঁহ-বেতৰ বস্তু দেখিবলৈ পোৱা যায়। ইয়াৰোপৰি লটাৰী প্ৰতিযোগিতাও পতা হয়। এই সকলোবোৰে সভাখনৰ অৰ্থনীতিৰ দিশটো সুকীয়া আৰু টনকিয়াল কৰাত যথেষ্টখিনি সহায় কৰে। কিন্তু সংস্কৃতিৰ দিশটো চাব গ'লে আমি বিভিন্ন বস্তু এই সভাখনৰ মাজেৰে আনিব পাৰো। এই সভাখনে এনেকুৱা এটা নানা ৰঙৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰে। সভাখনত সংস্কৃতিৰ পথাৰখন চালে তাত ভাওনা, ওজাপালি, দায়নাপালি, পপেট থিয়েটাৰ, বৰনাম, যজ্ঞ, থিয়নাম, আইনাম, যাত্ৰাপাৰ্টী আৰু বিশেষভাৱে ক'বলৈ গ লে ঢুলীয়াসকলে সভাখনৰ সংস্কৃতিৰে টনকিয়াল কৰি তোলয়। মাখিবাহা গ্ৰামোন্নয়ন সমিতিৰ সুপৰিকল্পিত কাৰ্যসূচীৰে সকলো অনুষ্ঠআন সুকলমে পৰিচালিত হয়। প্ৰত্যেক দিনতে বেলেগ বেলেগ অনুষ্ঠানেৰে গোটেই সভাখন জাকত-জিলিকা হৈ উঠে। ভাগৱত পাঠ আৰু নাম কীৰ্ত্তনেৰে সভাৰ প্ৰথম দিনতো আৰম্ভ হৈ বন্তি প্ৰজ্বলন, ভাষণ, বিভিন্ন অনুষ্ঠান, প্ৰতিযোগিতা, নাগাৰা নাম আদি হোৱা দেখা যায়। বিভিন্ন-কাৰ্যসূচীৰে এই সাপ্তাহিক সভাখন সুকলমে শেষ হয়।

মাখিবাহা অঞ্চলত বিভিন্ন বৈশিষ্ট্য পূৰ্ণ সমূহীয়া ধৰ্মীয় উৎসৱ প্ৰচলিত হৈ আছে যদিও আন বহুতো উৎসৱ কালৰ বুকুত লীন গৈছে, যিবোৰৰ তথ্য দিব পৰা ব্যক্তি সমাজত জীয়াই থকা নাই। এনে আন কিছুমান ধৰ্মীয় উৎসৱ আকৌ ব্যক্তিগত ভাৱে পৰিয়ালৰ দ্বাৰা অনুষ্ঠিত হয় যিবিলাকৰ ধৰ্মীয় বিশ্বাস অতি প্ৰবল। তেনেকুৱা উৎসৱৰ ভিতৰত প্ৰধানকৈ, পৰিয়ালত বসন্ত ৰোগ বা আইয়ে দেখা দিলে মহিলা সকলে ধূপ-ধূনা, নৈবেদ্য বগা ফুলেৰে শীতলাক দোষ মৰিষণ কৰি সন্তুষ্ট হ'বলৈ স্তুতি কৰি নাম গায়। গ্ৰাম্য লোক বিশ্বাস অনুসৰি শিশুৰ পয়ালগা, অস্বাভাৱিক ক্ৰন্দন, শুকাই-ক্ষীণাই যোৱা কুমাৰী ছোৱালী, তিৰোতসকলে ৰোগীৰ চোতালত দুপৰীয়া আসন পাতি প্ৰথানুযায়ী পূজা-পাতলৰে অপেস্বৰী নাম প্ৰসংগ কৰে। ই এটা স্ত্ৰী প্ৰধান-ধৰ্মীয়-কৃত্য। কোনো পৰিয়ালত আকস্মিক বিপদ অপায়-অমংগল, কুমাৰী ছোৱালীয়ে দৰা পোৱাৰ আশা নাইবা কোনো তিৰোতাৰ সন্তান জন্ম হয়ে মৰি থাকিলে দুপৰীয়া চোতালত সুবচনী পূজা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। আকৌ পৰিয়ালৰ অপায় অমংগল নাশি সমৃদ্ধিৰ বাবে প্ৰভু সত্যনাৰায়ণ পূজা প্ৰাৰ্থনা প্ৰচলন আছে। এনেবোৰ বিবিধ উৎসৱৰ প্ৰচলন দেখা যায়। কিন্তু এইবোৰ একো একোতা লোক বিশ্বাসতহে সোমায় পৰা দেখা যায়। আচল অৰ্থত মাখিবাহাৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ প্ৰধান উৎসবোৰ- ঢুলীয়া, কালীয়া, ভাওনা, নাম-কীৰ্ত্তন, যাত্ৰাপাৰ্টী আদিৰ চমকেৰেহে ফুটি উঠে। ভাইৰা, কামৰূপীয়া ঢুলীয়া, খুলীয়া ভাওনা বা বায়নৰ দল, নাগাৰা নাম, থিয় নাম, বহা নাম আদিৰে এই সভাৰ সুকলমে চলে।

"কৰ্মত অধিকাৰ আছে কিন্তু
কৰ্মফলত কোনো অধিকাৰ নাই।"
— গীতা

আব্ৰাহাম লিংকনৰ বিখ্যাত চিঠিখন

সংগ্ৰাহক - প্ৰিয়াংকু কুমাৰ গগৈ
ষষ্ঠ যান্মাসিক, (বাণিজ্য শাখা)

আব্ৰাহাম লিংকন আছিল আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ ষষ্ঠদশ ৰাষ্ট্ৰপতি। তেওঁৰ জন্ম হৈছিল ১৮০৯ চনত আৰু মৃত্যু হৈছিল ১৮৬৫ চনত। তেওঁৰেই আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰত দাস প্ৰথাৰ বিলোপ সাধন কৰিছিল। এগৰাকী মহান ৰাষ্ট্ৰপতি হোৱাৰ উপৰি লিংকন আছিল এগৰাকী মহান পিতৃ। তেওঁৰ ডাঙৰ ল'ৰাটো যেতিয়া পাঠশালাত পঢ়িবলৈ ভৰ্তি হ'ল তেতিয়া তেওঁ ল'ৰাটোৰ শিক্ষকজনলৈ এখন চিঠি লিখিছিল, যিখনত তেওঁৰ উচ্চ নৈতিক আদৰ্শৰ কথা প্ৰকাশ পাইছে। লিখা-পঢ়া শিকোৱাৰ উপৰি আৰু কি-কি শিকোৱা উচিত সেই উপদেশ দি লিংকনে শিক্ষকজনলৈ লিখিছিল -

'সকলো মানুহেই যে সত্যবাদী আৰু ন্যায়পৰায়ণ নহয় সেই কথা মোৰ ল'ৰাটোৱে জানিব লাগিব, সেই কথা মই জানো। কিন্তু আপুনি মোৰ ল'ৰাটোক এই কথাও জনাব লাগিব যে এই পৃথিৱীত যিমান দগাবাজ আছে সিমান ভাল মানুহো আছে, যিমান স্বাৰ্থপৰ ৰাজনীতিবিদ আছে - ঠিক সিমানেই আছে মানুহৰ সেৱাত নিজকে উছৰ্গা কৰা নেতা।

'আপুনি তাক এই কথা শিকাব লাগিব যে প্ৰত্যেক মানুহৰ এজন যদি শত্ৰু আছে, ঠিক তেনেকৈ তেওঁৰ এজন বন্ধুও আছে। যদি পাৰে, তেন্তে আপুনি তাক আৰু এটা কথা শিকাব। সেই কথাটো তাৰ মনত দলৈকে সোমোৱাই দিবলৈ কিছু সময় লাগিব, সেই কথা মই জানো। কিন্তু আপুনি চেষ্টা নকৰাকৈ নাথাকিব। আপুনি তাক এই শিক্ষা দিব যে হেৰাই পোৱা বা বকচিচ হিচাপে পোৱা পাঁচটা ডলাৰতকৈ নিজে কষ্ট কৰি আৰ্জন কৰা এটা ডলাৰৰ মূল্য বহুত বেছি। আপুনি তাক হেৰুৱাবলৈ আৰু হাৰিবলৈ শিক্ষা দিব, লগতে জয়ৰ আনন্দ উপভোগ কৰিবলৈ শিকাবলৈকো নাপাহৰিব।'

যদি পাৰে, খিয়াল আৰু কূটুটি কপট আদি কু-প্ৰবৃত্তিবোৰৰ পৰা তাৰ মনটোক মুক্ত কৰিবলৈ আপুনি চেষ্টা কৰিব। মানুহৰ মুখত সন্তোষৰ নীৰৱ হাঁহি বিৰিঙি উঠাৰ ৰহস্য কি, সেই কথা আপুনি তাক শিকাব। যদি পাৰে আপুনি তাক কিতাপৰ বিস্ময়ৰ আভাস দিবলৈ চেষ্টা কৰিব। কিন্তু সি যাতে মাজে সময়ে নিৰলে আকাশত উৰি ফুৰা চৰাইবোৰৰ ৰ'দত উমলি ফুৰা মৌ-মাখিবোৰৰ আৰু সেউজীয়া পাহাৰত জকমকাই ফুলি থকা ফুলবোৰৰ অনন্ত ৰহস্যৰ ধ্যান কৰিব পাৰে তাৰ কাৰণেও তাক অলপ সময় দিব।

পঢ়াশালিত তাক এই শিক্ষা দিব যে প্ৰতাৰণা কৰাতকৈ অকৃতকাৰ্য হোৱাটো বেছি সন্মানজনক। যি নিজে যিবোৰ কথা চিন্তা কৰে বা সত্য বুলি ভাবে সেইবোৰক বিশ্বাস কৰিবলৈ তাক শিক্ষা দিব, তাক এই শিক্ষাও দিব যে আন সকলোৱে তাৰ কথা ভুল বুলি ক'লেও সি যেন সহজতে বিচলিত নহয়। ভদ্ৰ মানুহৰ লগত ভদ্ৰ হ'বলৈ আৰু অভদ্ৰৰ প্ৰতি কঠোৰ হ'বলৈ তাক শিক্ষা দিব।

আনৰ প্ৰচাৰত ভোল গৈ জুম বান্ধি চিএৰ বাখৰ কৰা মানুহক অনুসৰণ নকৰিবলৈ আপুনি মোৰ ল'ৰাটোক মনোবল দিব লাগিব। সকলো মানুহৰ কথা মনোযোগ দি শুনিবলৈ আপুনি তাক শিক্ষা দিব, কিন্তু লগতে তাক এই শিক্ষাও দিব যাতে সি শুনা কথাবোৰ সত্যৰ চালনিৰে ভালকৈ চালি জাৰি চাই কেৱল মঙ্গলজনক কথাবোৰহে গ্ৰহণ কৰিব পাৰে।

যদি পাৰে, বিষাদে তাক গ্ৰাস কৰি ধৰাৰ সময়তো তাক হাঁহিবলৈ শিকাব, তাক এই কথাও শিকাব যে কান্দিবলৈ মানুহে লাজ কৰিব নালাগে।

নিন্দুকক নিন্দা কৰিবলৈ আৰু ছলাহী কথাত ভোল নাযাবলৈ তাক শিক্ষা দিব। আটাইতকৈ বেছি দাম দিব খোজাজনক তাৰ শৰীৰৰ আৰু মগজুৰ শক্তি বিক্ৰী কৰিবলৈ তাক শিক্ষা দিব। কিন্তু লগতে তাক এই শিক্ষাও দিব যাতে সি কেতিয়াও তাৰ হৃদয় আৰু আত্মা বিক্ৰী কৰিবলৈ ৰাজী নহয়।

উন্মত্ত জনতাৰ নিন্দাবাদক উপেক্ষা কৰি নিজৰ মতত অটল হৈ থাকিবলৈ আৰু অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ আপুনি তাক শিক্ষা দিব। তাক আপুনি মৰম কৰিব, কিন্তু সেইবুলি তাক প্ৰশ্ৰয় নিদিব। এই কথা মনত ৰাখিব যে জুইত লোহা ভালকৈ গলোৱাৰ পিছতহে সি তীখাত পৰিণত হয়। আপুনি তাক এই শিক্ষা দিব যে, ধৈৰ্য নেহেৰুৱাবলৈ সাহস লাগে আৰু সাহসী হ'বলৈ ধৈৰ্য লাগে। নিজকে পৰিপূৰ্ণভাৱে বিশ্বাস কৰিবলৈ আপুনি তাক শিক্ষা দিব, কাৰণ কেৱল তেতিয়াহে সি মানৱজাতিকো পৰিপূৰ্ণভাৱে বিশ্বাস কৰিব পাৰিব।

আপোনাক মই এটা বিৰাট দায়িত্ব দিলো। কিমানখিনি কৰিবলৈ শক্তিয়ে কুলায় সেই কথা আপুনিহে জানিব। আপুনি চেষ্টা কৰিব.............. সিযে ইমান ভাল এটা অকণমানি ল'ৰা, মোৰ পুত্ৰটি।'

মাদাৰ টেৰেছা

সান্তনা কলিতা
প্ৰথম ষাণ্মাসিক, বাণিজ্য বিভাগ

কলকাতা মহানগৰীৰ চিকিৎসালয় এখনৰ সন্মুখৰ পথৰ দাঁতিত এজনী মুমূৰ্ষু ৰুগ্ন তিৰোতা পৰি আছিল। তাইৰ শৰীৰত হোৱা ঘাঁবোৰ পৰুৱা আৰু নিগনিয়ে অবাধে খাই আছিল। এনেতে সেই বাটেদি পাৰ হৈ যাব খোজা এগৰাকী খ্ৰীষ্টান সন্যাসিনী সেই ঠাইতে ৰৈ গ'ল। বাটৰ কাষত আৱৰ্জনাৰ দৰে পৰি থকা মুমূৰ্ষ মানুহজনী দেখা পাই তেওঁ লৰা-লৰিকৈ চিকিৎসালয়খনলৈ গৈ মানুহজনীক তালৈ নি অকনমান পৰিচাৰ্য্য কৰিবলৈ অনুৰোধ জনালে। কিন্তু চিকিৎসালয় কৰ্তৃপক্ষই সেই দায়িত্ব লবলৈ অস্বীকাৰ কৰিলে। ঠেলাগাড়ী এখনত তুলি নি তেওঁ হাতভগা মানুহজনীক অন্য এখন চিকিৎসালয়লৈ নিলে। কিন্তু কোনো চিকিৎসালয়েই তাইৰ দায়িত্ব লবলৈ সন্মত নহ'ল। উপায়ন্তৰ হৈ সন্যাসিনী গৰাকীয়ে তেওঁ নিজৰ ঘৰলৈকে মানুহজনীক লৈ গ'ল। তাইক মৰম-স্নেহ কৰি অকনমান পৰিচৰ্যা কৰিলে। অলপ সময়ৰ পিছত তেওঁৰ হাততে মানুহজনীৰ মৃত্যু হ'ল। ৰুগ্ন আৰু নিৰাশ্ৰয়ী এই মানুহজনীৰ করুণ মৃত্যুৱে সন্যাসিনী গৰাকীৰ অন্তৰত এনেদৰে ৰেখাপাত কৰিলে যে ইয়াৰ প্ৰভাৱতে তেওঁৰ জীৱনৰ গতিয়েই সলনি হৈ গ'ল। এইটো আছিল ১৯৪৮ চনৰ ঘটনা। সেই সন্যাসিনী গৰাকী আছিল আজিৰ বিশ্বৰ সৰ্বত্ৰ পৰিচিতা শান্তিৰ নোবেল বঁটা বিজয়িনী মাদাৰ টেৰেছা।

১৯১০ চনৰ ২৭ আগষ্টত যুগোশ্লভিয়াৰ স্কোপয়ে নামৰ ঠাইত এটি কৃষক পৰিয়ালত জন্ম লাভ কৰা মাদাৰ টেৰেছাৰ পূৰ্বৰ নাম আছিল এগনেছ গনদজা বোৱছজিয়ু, চমুকৈ এগনেছ। ১৯৩১ চনৰ পিছতহে তেওঁ টেৰেছা নাম গ্ৰহণ কৰে। তেওঁলোকৰ পৰিয়ালত আছিল এটা ল'ৰা আৰু দুজনী ছোৱালী। তেওঁলোক সৰু হৈ থাকোঁতেই দেউতাকৰ মৃত্যু হোৱাত মাকেই পৰিয়ালৰ সকলো দায়িত্ব মূৰ পাতি লব লগা হৈছিল। দেউতাকৰ নাম নিকোলা আৰু মাকৰ নাম আছিল দ্ৰনদা। মানুহৰ প্ৰতি দয়ালু হ'বলৈ, মানুহক ভাল পাবলৈ, মানুহৰ সততাত আস্থা ৰাখিবলৈ আৰু মনত অসৎ চিন্তাক প্ৰশ্ৰয় নিদিবলৈ এগনেছক মাকেই শিকাইছিল। মানুহৰ সেৱাৰ মাজেদি ভগৱানৰ সেৱাত নিজকে অৰ্পণ কৰাৰ মানসিকতাই সৰু কালতে এগনেছৰ মনত গঢ় লৈ উঠিছিল। এই সেৱাৰ পথত বাট বুলিবলৈ ১২ বছৰ বয়সতে তেওঁ নিজৰ মন স্থিৰ কৰিছিল।

বিশ্বশান্তি আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বুজাবুজিৰ কাৰণে আগবঢ়োৱা মহান সেৱাৰ স্বীকৃতি হিচাপে মাদাৰ টেৰেছালৈ ১৯৭৯ চনৰ শান্তিৰ নোবেল বঁটা আগবঢ়োৱা হৈছিল। ভাৰত চৰকাৰৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ বঁটা। 'ভাৰত ৰত্ন'ৰ উপৰি ইংলেণ্ডৰ ৰাণী এলিজাবেথৰ 'অৰ্ডাৰ অব মেৰিট' তেওঁলৈ আগবঢ়োৱা হৈছে। এই বঁটা লাভ কৰা মাদাৰ টেৰেছা এতিয়া বিশ্বমাতৃ। তেওঁৰ মিছনেৰিজ অব চেৰিটিয়ে যি অভিনৱ সফলতা লাভ কৰিছে তাৰ সমকক্ষ দ্বিতীয়টো নাই।

> *"এখন দেশৰ মাজত অহিংসাৰ সৌৰভ বিলাই দিবলৈ হ'লে সেই দেশৰ জনসাধাৰণৰ মাজত আদিম পুৰাতে অহিংসাৰ বীজ ৰোপণ কৰিব লাগিব আৰু প্ৰতিটো বীজকেই সাৰপানী দি একোজোপা বিৰাট বৃক্ষত পৰিণত কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে হ'ব অহিংসাৰ সৌৰভ বিলাই দিয়াৰ প্ৰকৃত সাৰ্থকতা।"*
>
> — মহাত্মাগান্ধী

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানলৈকে সাধাৰণ সম্পাদক, আলোচনী সম্পাদক আৰু তত্বাৱধায়ক/তত্বাৱধায়িকাৰ নাম

সাঃ সম্পাদক	বৰ্ষ	আলোচনী সংখ্যা	আলোচনী সম্পাদক	তত্বাৱধায়ক / তত্বাৱধায়িকা
মঃ আব্দুল মটলিব	১৯৮৫-৮৬	-	-	-
স্বৰ্গীয় কৃপা কলিতা	১৯৮৬-৮৭	-	-	-
শ্ৰী দিগন্ত হাজৰিকা	১৯৮৭-৮৮	-	-	-
শ্ৰী নিপজ্যোতি ভড়ালী	১৯৮৮-৮৯	-	-	-
শ্ৰী দিপক কুমাৰ বৈশ্য	১৯৮৯-৯০	-	-	-
শ্ৰী বীৰেণ কলিতা	১৯৯০-৯১	-	-	-
শ্ৰী মুকুল মেধী	১৯৯১-৯২	-	-	-
শ্ৰী হেমন্ত নাথ	১৯৯২-৯৩	প্ৰথম সংখ্যা	শ্ৰী তপন কুমাৰ হাজৰিকা	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী বুদ্ধিন ভূঞা	১৯৯৩-৯৪	-	-	-
মঃ জাকিৰ আলী	১৯৯৪-৯৫	দ্বিতীয় সংখ্যা	শ্ৰী কুশল চন্দ্ৰ কলিতা	ড° নমিতা ডেকা
-	১৯৯৫-৯৬	-	-	-
শ্ৰী ভবেন দাস	১৯৯৬-৯৭	তৃতীয় সংখ্যা	শ্ৰী দিপক কুমাৰ শৰ্মা	ড° চাৰণ কৌৰ
শ্ৰী সুদৰ্শন হাজৰিকা	১৯৯৭-৯৮	চতুৰ্থ সংখ্যা	শ্ৰী নৱজিৎ শৰ্মা	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী অৰূপজ্যোতি কলিতা	১৯৯৮-৯৯	পঞ্চম সংখ্যা	শ্ৰী নিলোৎপল শৰ্মা	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী ধীৰেণ দাস (ডাঃ)	১৯৯৯-২০০০	ষষ্ঠ সংখ্যা	শ্ৰী নগেন হালৈ	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী ৰণোজ কুমাৰ বৰা	২০০০-০১	সপ্তম সংখ্যা	শ্ৰী দেৱজিৎ গগৈ	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী উৎপল দাস	২০০১-০২	অষ্টম সংখ্যা	শ্ৰী দিপাঙ্কৰ দাস	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী অৰূপ কলিতা	২০০২-০৩	নৱম সংখ্যা (ৰূপালী জয়ন্তী সংখ্যা)	শ্ৰী লাচিত হাজৰিকা	ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী
শ্ৰী গুণজ্যোতি বড়ো	২০০৩-০৪	দশম সংখ্যা	শ্ৰী নিউটন হাজৰিকা	ড° ৰাণী ডেকা মুদিয়াৰ
-	২০০৪-০৫	-	-	-
শ্ৰী গুণজ্যোতি বড়ো	২০০৫-০৬	একাদশ সংখ্যা	শ্ৰী দুলাল বৰ্মন	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী হেমন্ত বড়ো	২০০৬-০৭	দ্বাদশ সংখ্যা	শ্ৰী যোগানন্দ হাজৰিকা	ড° ৰাবী বৰুৱা
শ্ৰী চিন্তমণি ৰাজবংশী	২০০৭-০৮	ত্ৰয়োদশ সংখ্যা	স্বৰ্গীয় তিলক ৰাজবংশী	ড° ৰীণা চৌধুৰী
শ্ৰী ৰাজ কলিতা	২০০৮-০৯	চতুদৰ্শ সংখ্যা	শ্ৰী দীপিকা দাস	ড° ৰাবী বৰুৱা
শ্ৰী ভাস্কৰজ্যোতি শৰ্মা	২০০৯-১০	পঞ্চদশ সংখ্যা	শ্ৰী মৌচুমী বৰকটকী	ড° ৰাবী বৰুৱা
শ্ৰী পংকজ বড়ো	২০১০-১১	ষষ্ঠদশ সংখ্যা	শ্ৰী প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্তী	ড° ৰাবী বৰুৱা
শ্ৰী টুন্টু আব্দুল মালিক	২০১১-১২	সপ্তদশ সংখ্যা	শ্ৰী কাশ্যপ কিশোৰ বৰা	জেবিন আকবৰ
শ্ৰী মনোজ ঠাকুৰীয়া	২০১২-১৩	অষ্টাদশ সংখ্যা	শ্ৰী বনশ্ৰী দাস	জেবিন আকবৰ
শ্ৰী অৰুণজ্যোতি বৰা	২০১৩-১৪	উনবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী মুনমী বৰকটকী	জেবিন আকবৰ
শ্ৰী হিৰকজ্যোতি বৰ্মণ	২০১৪-১৫	বিংশ সংখ্যা	শ্ৰী হীৰামণি নাথ	ড° ৰীণা চৌধুৰী
শ্ৰী নিশান্ত তালুকদাৰ	২০১৫-১৬	একবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী বিশ্বজিত কলিতা	ড° ৰীণা চৌধুৰী

অন্তৰংগ আলাপ

চিত্ৰশিল্পী নীলপৱন বৰুৱাৰ সৈতে

সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ ঃ
বিশ্বজিত কলিতা, নিশান্ত তালুকদাৰ, সঞ্জীৱ কুমাৰ দাস, সুভাষ দাস, গুঞ্জন দাস
বিশেষ কৃতজ্ঞতা - কুলদীপ শৰ্মা

চিত্ৰশিল্পী নীলপৱন বৰুৱাৰ সৈতে অন্তৰঙ্গ আলাপ

চিত্ৰ শিল্পী নীলপৱন বৰুৱাৰ কৰ্মত ৰূপগত, ভাৱগত, শৈলীগত, পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ এক ক্ৰমবিৱৰ্তন পৰিলক্ষিত হয়। সত্তৰ দশৰ আত্মবিশ্বাসী শিল্পী যিসকলে অসমৰ কলা সমাজৰ বাবে গুৰুত্বপূৰ্ণ অৱদান আগবঢ়াইছিল তাৰ ভিতৰত প্ৰসেনজিৎ দুৱৰা, হেমাংগিনী বৰদলৈ, শোভা ব্ৰহ্ম, বেণু মিশ্ৰ, প্ৰণৱ বৰুৱা, কন্দৰ্প শৰ্মা, মাধৱ বৈশ্য, গৌৰী বৰ্মন, পুলক গগৈ আদিৰ লগতে নীলপৱন বৰুৱাও অন্যতম।

আমি ছাত্ৰ বন্ধুকেইগৰাকীমানে নীলপৱন বৰুৱা মহাশয়ৰ ঘৰলৈ গৈ এই বিখ্যাত চিত্ৰশিল্পী গৰাকীক লগ পোৱাৰ সৌভাগ্য ঘটিছিল। তাতেই লগ পাইছিলো তেখেতৰ পত্নী শয্যাগত অৱস্থাত থকা অসমৰ কোকিলকণ্ঠী গায়িকা, দীপালী বৰঠাকুৰ বাইদেউক। দুগৰাকী শিল্পীৰ সান্নিধ্য লাভ কৰি আমি অভিভূত হৈ পৰিছিলো। আমাৰ লগত অন্তৰংগ ভাবে আলাপ কৰা বৰুৱা ডাঙৰীয়াৰ একান্ত ব্যক্তিগত বক্তব্যৰাশি তলত দাঙি ধৰাৰ প্ৰয়াস কৰিলোঁ।

নীলপৱন বৰুৱাৰ চমু পৰিচয় ঃ

জন্ম ঃ ১৯৩৬ চনত যোৰহাট জিলাৰ টীয়কত

পিতৃ ঃ ধ্বনি কবি প্ৰয়াত বিনন্দচন্দ্ৰ বৰুৱা

মাতৃ ঃ প্ৰয়াত লাৱণ্যপ্ৰভা বৰুৱা

শিক্ষা আৰু কৰ্মজীৱন ঃ

প্ৰথম অৱস্থাত নাট্যজগতৰ লগত জড়িত হৈ অভিনয় কৰাৰ লগতে নাটক লেখাৰ উপৰিও সাহিত্য চৰ্চা কৰিছিল। তাৰোপৰি সামাজিক অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানৰ অংশীদাৰ হৈ সমাজৰ বিভিন্ন কাম কৰিছিল।

১৯৬১ চনত কলিকতাৰ শান্তিনিকেতনত কৃষি-অৰ্থনীতি পঢ়িবলৈ যায়। তাত বিখ্যাত শিল্পী মাধৱ বৈশ্যদেৱৰ সান্নিধ্য লাভ কৰি চিত্ৰ-ভাস্কৰ্যৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হয়। যাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত বিহিত ব্যৱস্থাৰ মাজেৰে বিশ্বভাৰতী, কলা ভৱনত নামভৰ্তি কৰি চিত্ৰ-ভাস্কৰ্যৰ পৃথিৱীত প্ৰবেশ কৰে আৰু কালক্ৰমত যশস্বী চিত্ৰ শিল্পীৰূপে খ্যাত হৈ পৰে।

১৯৭১ চনত শিল্পী নীলপৱন বৰুৱাই সোমনাথ ৰাজেশ্বৰ শৰ্মাৰ সহযোগত অসম চাৰু কলা পৰিষদ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। পাছলৈ তেখেতে গুৱাহাটী চৰকাৰী চাৰু-কাৰু কলা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক হিচাপে কৰ্মৰত হৈ পাছলৈস্বেচ্ছাই অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে।

বৰ্তমানৰ বাসস্থান ঃ গুৱাহাটী, বেলতলা, সৌৰভনগৰ, ঘৰৰ নং - ৯৬

আমাৰ প্ৰশ্ন ঃ আপোনাৰ শৈশৱ আৰু কৈশোৰ কালৰ বিষয়ে আমাক অলপ আভাস দিব নেকি?

উত্তৰ ঃ শৈশৱ কালটো খেলা-ধূলা কৰি থাকোতেই গ'ল। দেউতাই মোক ভাইটিৰ তুলনাত ইমান শাসন নকৰিছিল।

জানিছিল মই নিজৰ মতে কাম কৰি ভাল পাইছিলো আৰু তেখেতে বিশ্বাস কৰিছিল মই নিজকে চলাই নিব পাৰিম বুলি। মই সৰুৱে পৰাই ঘূৰি-ফুৰি ভাল পাইছিলো। মন গ'লেই ওলাই যাও।

আমাৰ প্ৰশ্ন ঃ সেই সময়ৰ শিক্ষাগ্ৰহণৰ সুবিধা আৰু পৰিৱেশৰ বিষয়ে চমুকৈ জনাব নেকি?

উত্তৰ ঃ সুবিধাটো যথেষ্ট পৰিমাণে আছিল। অৱশ্যে সেই সময়ত স্বাধীনতা আন্দোলনৰ পৰিৱেশ আছিল। আমি পঢ়া-শুনাৰ লগে লগে 'আমাৰ ঘৰৰ ওচৰত থকা 'জয় হিন্দ।' সংঘৰ জৰিয়তে সামাজিক, ৰাজনৈতিক কাম-কাজো চলাই গৈছিলো।

আমাৰ প্ৰশ্ন ঃ আপোনাৰ চিত্ৰকলাৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ ছাত্ৰাৱস্থাৰ পৰাই আৰম্ভ হৈছিল নে? যদি হৈছিল সেই বিষয়ে কিছু কথা ক'ব পাৰিব নেকি?

উত্তৰ ঃ মই ছবি অঁকা ২৫ বছৰ মান বয়সৰ পৰা হে আৰম্ভ কৰিছো। আচলতে আমনি লাগি ছবি অঁকাত লাগিলো। মোক কিবা এটা নতুন বস্তুৰ প্ৰয়োজন হ'ল। কিন্তু কি লাগে ভাবি পোৱা নাছিলো। শেষত চিত্ৰ-কলাকেই বাছি ল'লো। আমাৰ ঘৰৰ ওচৰত থকা 'জয় হিন্দ সংঘ'ৰ মাধ্যমেৰে সামাজিক-ৰাজনৈতিক কাম-কাজ কৰি ফুৰিছিলো। শেষত কলকতাৰ শান্তি নিকেতনত পঢ়িবলৈ গৈহে ছবি অঁকাত ধৰিলো।

আমাৰ প্ৰশ্ন ঃ আপুনি সেই সময়ৰ কোন কোন বিশিষ্ট শিল্পীৰ সান্নিধ্য লাভ কৰিছিল?

উত্তৰ ঃ আচলতে মোৰ বয়স হৈছে কাৰণে নামবোৰ তেনেকৈ মনত নাই যদিও ৰামকিংকৰ বেইজ, নন্দলাল বসু ইত্যাদি বন্ধুৱে যথেষ্ট পৰিমাণে উৎসাহিত কৰিছিল। ৰামকিংকৰ বেইজৰ বিষয়ে এতিয়াও বহুত কথা মনত আছে। ৰামকিংকৰ বেইজে ছবি আঁকে, মূৰ্তি সাজে। কেৱল কৰিহে গৈ থাকে। তেওঁৰ

নীলপৱন বৰুৱাই চিগাৰেট পেকেটত অংকন কৰা চিত্ৰ

ছাত্ৰসকলে কি কৰিছে কৰা নাই সম্পূৰ্ণ নোহোৱালৈ লক্ষ্য নকৰে।

আমাৰ প্ৰশ্ন ঃ আপোনাৰ জীৱনৰ কোনো বিশেষ ঘটনা এতিয়াও স্মৰণীয় হৈ আছেনে?

উত্তৰ ঃ নাই। তেনেকুৱা একো মনত নাই।

আমাৰ প্ৰশ্ন ঃ আপোনাৰ শিল্পকলা সম্পৰ্কে ভৱিষ্যৎ পৰিকল্পনা কি?

উত্তৰ ঃ পৰিকল্পনা বুলিবলৈ আঁচলতে তেনেকুৱা একো নাই। মই অসমৰ বাবে বহুতো কাম কৰিলো। আঁচলতে কি কি কৰিলো পাহৰিলো। বৰ্তমান মোৰ আশী বছৰ। পৰিকল্পনা কৰিব পৰা শক্তিও নাই মোৰ। যদি ভগৱানে কৃপা কৰে ১২০ বছৰলৈকে জীয়াই থাকিব পাৰো আৰু তেতিয়ালৈ যদি কিবা নতুন চিন্তা আহে কৰিব পাৰো।

আমাৰ প্ৰশ্ন ঃ আপুনি নৱ প্ৰজন্মক শিল্পকলা চৰ্চাৰ বাবে কি ক'ব বিচাৰে?

উত্তৰ ঃ নৱপ্ৰজন্মক নো কি ক'ম। তেওঁলোকেটো সকলো জানেই। কি বিষয় তেওঁলোকে বাচি ল'ব সেইটো তেওঁলোকৰ নিজৰ নিজৰ ওপৰত কথা। সকলোৰে ভিতৰত কিছুমান বিশেষ প্ৰতিভা লুকাই থাকে। সেই প্ৰতিভাক হৃদয়ংগম কৰি কাৰ্যক্ষেত্ৰত পৰিণত কৰিলে বিশাল কৃতিত্বৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰিব।

আমাৰ প্ৰশ্ন ঃ কোকিলকণ্ঠী গায়িকা দিপালী বাইদেউক আপোনাৰ সহধৰ্মিনী হিচাপে পোৱাৰ বিষয়ে কিছু ক'ব নেকি?

উত্তৰ ঃ মই দিপালী বৰঠাকুৰক আগতে তেনেকৈ ল'গ পোৱা নাছিলো। কেৱল নাম শুনিছিলো, ভাল গীত গাই বুলি শুনিছিলো, মোৰ এজন বন্ধু আছিল অৰ্কেন্দু বৰুৱা। তেওঁ আজি কিছুদিন আগতে ঢুকাল। আগতে মই য'ত আছিলো জেগাখিনি ঠিক পাহৰিলো। তাত বহুত মানুহ গোট খাইছিল। দিপালীহঁতৰ পৰিয়ালৰ মানুহো আহিছিল। তেতিয়া অৰ্কেন্দুৱে দিপালী আজি-কালি ইয়াতে থাকে বুলি ক'লে। তেতিয়া তেৱেঁই মোক কৈছিল "তই দিপালীক বিয়া নকৰাবনো কিয়? মই ক'লো কিয়? মইটো এনেয়ে ঠিকে আছো। পিছত গৈ মান্তি হ'লো।

> *"ত্যাগৰ বেদীত স্বাৰ্থৰ বলি দিব নোৱাৰিলে আদৰ্শৰ মৃত্যু ঘটে।"*
>
> — হেম বৰুৱা

"খিৰিকীখন খুলি দিয়া, আনন্দ বৈ পৰক
দুখৰ মাজেৰে উৰি আহক ৰ'দৰ চিঠি"

— হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য

কবিতা

আহিনত বৰষুণবোৰ : ৰাজা ঠাকুৰীয়া /৭১
আশা : ধৃতিৰাজ দাস /৭১
নিসংগতাৰ আঁৰে আঁৰে : ইয়াছমিন খান /৭২
এয়াইটো নহয় শেষ বিদায় : দীপজ্যোতি বৰা /৭২
মহান কবি : দ্বীপশিখা শৰ্মা /৭৩
অনুভৱ : জোনালী ডেকা /৭৩
এটি স্মৃতি : পৰীখা কলিতা /৭৩
এমুঠি আশা : ব্ৰজেন শৰ্মা /৭৪
বেদনাৰে ভৰা জীৱন : বন্দনা ডেকা /৭৪
নষ্ট হৃদয়ৰ আক্ষেপ : সঞ্জয় বৈশ্য /৭৫
জীৱন : দীপশিখা শৰ্মা /৭৫
জোনাকৰ পোহৰ : দিপুঞ্জিতা দাস /৭৬
এপাহ তলসৰা শেৱালি : পুনম বৰ্মন /৭৬
আই তুমি অনন্যা : দেৱজিৎ কলিতা /৭৭
মোৰ ভাৰত : বেহেনা আখতাৰা /৭৭
নতুন প্ৰজন্মৰ ডেকা গাভৰু : বৰ্ণালী তালুকদাৰ /৭৮
এটা বৃহৎ শব্দ : পাৰ্থ প্ৰতিম হালৈ /৭৮
সময় : পুষ্পা তালুকদাৰ /৭৯
সময় : হীৰকজ্যোতি কলিতা /৭
প্ৰকৃতি তুমি মহান : অনুস্মিতা পাঠক /৭৯
ভাৰতৰ সন্তান আমি : বন্দনা নাথ /৮০
জাতিৰ পিতা : নিশা বৈশ্য /৮০
সপোন : প্ৰিয়ংকা সৰকাৰ /৮০
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় : সংগীতা বড়ো /৮১
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় : নিহাৰ ভৰালী /৮১
মূল্যহীন প্ৰতিশ্ৰুতি : নাজমা চেহ্‌নাজ /৮২
ভুল : ৰকি তালুকদাৰ /৮২
হে সুধাকণ্ঠ : সুৰস্মিতা কাশ্যপ /৮৩
মৰমৰ জুবিন দা : নিশান্ত তালুকদাৰ /৮৩
ভালপোৱাৰ স্মৃতি : সুভাষ গৌতম দাস /৮৪
মৃত্যু : ৰীমা বেগম /৮৪

আহিনত বৰষুণবোৰ

ৰাজা ঠাকুৰীয়া
পঞ্চম ষান্মাসিক (ইংৰাজী)

আহিনমহীয়া আকাশৰ নীলাবোৰত
কোমলমতীয়া শুকুলা ডাৱৰবোৰে
ঘনে ঘনে ৰূপ সলায়।
কেতিয়াবা শিল্পীৰ তুলিকাত প্ৰাণ পোৱা
পানী যুঁৰলিৰ ঈষৎ লাজুকী আভা
কেতিয়াবা এডোখৰ কহুৱা কপাহ
ব'দালিয়ে য'ত যোৱাৰ পৰত
ছটিয়াই যায় শিৰৰ সেন্দূৰকন

কেতিয়াবা যে ওন্দোলাই আহে সিবোৰ
অজান ক্ষোভত অপাৰ্থিৰ দুখত
ৰাউচি জুৰি কান্দে
নামি আহে শাশ্বত সত্য .... বৰষুণ
পানী বাঢ়ে ... বান আহে
আৰু তাৰেই খামখুমীয়াত খহিব খোজে
এৰাপৰলীয়া সেই নৈৰ পাৰৰ মাটিডৰা

বকুলতলৰ বালিমাহীজাক নীৰৱ দৰ্শক
হৈ ৰয় খহনীয়াৰ

শেৱালিৰ কলিজাত কম্পিত হয়
মসৃণ আবেগ

নিয়ৰে তিয়াই দিয়ে আহিনৰ দলিচাত
পৰি ৰয় দুপাহ শেৱালি

আজিকালি সোৱণশিৰিৰ লাহী কঁকালেদি
সোণোৱালী শব্দবোৰ নাহে ভটিয়াই
সোণোৱাল কছাৰী ৰবাৰ উদৰ চালখনো
নুঠে জিলমিলায়।

পাৰত মাথো ৰূপবিহীন ৰূপোৱালী বালি
এলাগী হৈ পৰা তাত ফুলি ৰয়
দুই এক ভেকুৰি তিতাৰ পুলি।

পুৰণি বাবেইতো বিস্মৃত হয় ৰচকী সময়বোৰ
সেই আপাহতে অতীত হৈ পৰে
সোৱণশিৰিৰ পাহাৰ
আহিনমহীয়া বালিমাহীজাকো...।

আশা

ধৃতিৰাজ দাস
প্ৰথম ষান্মাসিক (ৰাজনীতি বিভাগ)

মোৰ জীৱনৰ মৰিচিকা ছায়া তুমি
কি দূৰত কি ওচৰত,
বিচাৰিছো তোমাক জীৱন বেলি
নেপালো তোমাক কাষতে এবেলি।
মেঘৰ বিজুলীৰ দৰে আহিছিলা তুমি
খন্তেকীয়া পোহৰ দিবলৈ
আঁতৰি গ'লা তুমি অন্ধকাৰ কৰি।
নিৰাশাৰ অন্ধকাৰৰ মাজত
বিচাৰি ফুৰিছো আশাৰ ৰেঙণি
জ্বলাই ৰাখিছো অন্তৰত
বলিয়া বতাহে নোমাৱ খোজা
তোমাৰ মৰমৰ আশাৰ বন্তি।
কি দিঠকত কি সপোনত
বিচাৰিছো তোমাক জীৱন বেলি।
আশা কৰিছো আহিবা এদিন
হেঙুৱৰা সুবাস লৈ
আশা কৰিছো আহিবা এদিন
নিৰাশাৰ অন্ধকাৰ আঁতৰাবলৈ।

নিসংগতাৰ আঁৰে আঁৰে

ইয়াছমিন খান
পঞ্চম ষান্মাসিক (বাণিজ্য শাখা)

অন্তৰে সুৱৰায় বহুতো স্মৃতি,
বহুতো আশা আছে
তোমাক জনাবলৈ
তোমাক বুজাবলৈ।
মোৰ অনুভূতিয়ে
তোমাকে বিচাৰে
তোমাকে মনত কৰে
ক'ত বা আছা তুমি,
কেতিয়া আহিবা।
মোৰ অন্তৰৰ দুৱাৰ মুকলিকৈ ৰাখিছো,
কেৱল তোমাৰ বাবে
এবাৰ মাত্ৰ দেখা দিয়া।
তোমাৰ অপেক্ষাতে বৈ আছো মই
অন্তৰে সুৱৰায় বহুতো স্মৃতি,
মোৰ জীৱন সাৰ্থক কৰিবা তুমি
কেৱল মাত্ৰ অপেক্ষা
অপেক্ষা আৰু অপেক্ষা।
বেদনাৰে জীয়াই আছো মই
সুখৰ অন্তৰা পাবলৈ
আহা আহা তুমি!
সপোনত আহা;
দিঠকত কিয় নহয়;
তোমাৰ এক স্পৰ্শ পাবলৈ
বৈ আছো মই।
তুমিয়ে মোৰ জীৱন
মোৰ সকলো
কেৱল তুমি আৰু তুমি!

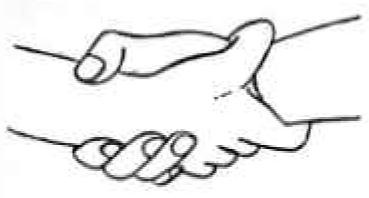

এয়াইটো নহয় শেষ বিদায়

দীপজ্যোতি বৰা
পঞ্চম ষান্মাসিক (বাণিজ্য শাখা)

যাওঁগে বন্ধু,
হ'ল যে সময় বিদায় বেলাৰ
ঘৰমুৱা বেলিটিয়েও
এতিয়া তাকেই সূচায়।
শৰতৰ এটি উদাসীন আবেলি,
হ'ব তোমাৰ সতে পুনৰ সাক্ষাৎ।
কাৰণ এয়াইটো নহয়
শেষ বিদায়।
কোনোবা এটি বিবৰ্ণ সন্ধিয়া
নিসংগতাৰ কবলত যেতিয়া,
আওৰাই যাম অতীতৰ
সোণালী ঠিকনা।
সেই ঠিকনাত জিলিকিব
তোমাৰেই নাম।
কাৰণ এয়াইটো নহয়
শেষ বিদায়।

মহান কবি

(হীৰেণ ভট্টাচাৰ্যৰ সোঁৱৰণত)

দ্বীপশিখা শৰ্মা
প্ৰথম বৰ্ষ, উচ্চতৰ মাধ্যমিক
(কলা শাখা)

হে মহান কবি
আমাক এৰি
গুচি গ'লা তুমি
থৈ গ'লা আমাৰ বাবে
বহুতো বসাল
শব্দ সম্ভাৰ
সকলোৰে হৃদয় স্পৰ্শ কৰা
কবিতা পুথি
হে মহান কবি
তোমাৰ কবিতাৰে
জগাই তুলিছিলা অসমীয়া জাতিক
অসম মাতৃৰ
সুযোগ্য সন্তান তুমি
জনগণৰ মাজত সুগন্ধি
বিলাইছিলা তুমি
জনগণে তোমাক
মৰমতে মাতিছিল হীৰুদা বুলি
হে মহান কবি
আমাৰ মাজত তুমি
সদায় থাকিবা
আকাশৰ তৰা হৈ উজ্বলি।

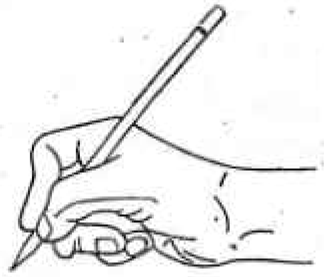

এটি স্মৃতি

পৰীখা কলিতা
প্ৰথম ষান্মাসিক (কলা বিভাগ)

হৃদয়ৰ পৰশে পৰশে
বৈ গৈছে এছাটি শীতল মলয়া,
সেই মলয়াৰ ছেৱে ছেৱে
কঁপি উঠিছে এটি স্মৃতিৰ ঢৌ।
সময়ৰ সোঁতত হেৰাই গ'ল
আইৰ সেই মৌ বৰষা মাত
মাথো বৈ গ'ল এটি সু-গভীৰ স্মৃতি
আইৰ লগত কটোৱা সেই
সোণালী দিনবোৰ মনত পৰিলে
দুগালেদি বাগৰি আহে
তপত অশ্ৰুজল।
কেতিয়াবা মনতে ভাব হয়
ভগৱান ইমান নিষ্ঠুৰনে
মোৰ পৰা আঁতৰাই নিলে
কিয় বাৰু আইৰ সেই মৰমী মাতষাৰ।

অনুভৱ

জোনালী ডেকা
পঞ্চম ষান্মাসিক (বাণিজ্য)

মই অনুভৱ কৰিব পাৰো
আপোনজনক হেৰুৱা বেদনা
যাক আপোন বুলি ভাবো
তেঁৱে যদি আঁতৰি যায়
জীৱন হ'ব মিছা
যাক মেৰুদণ্ড বুলি ভাবো
তেঁৱে আঁতৰি গ'লে
ভাঙিব মেৰুদণ্ড
হেৰাই যাব জীয়াই থকাৰ উদ্দেশ্য
তথাপি জীয়াই থাকিব লাগিব
তেওঁৰ স্মৃতিক চকুপানীৰে
জীপাল কৰি
দুখৰ সাগৰত ডুব নগৈ
সাঁতুৰিব লাগিব
সুখৰ সাগৰ পোৱাৰ আশাত।

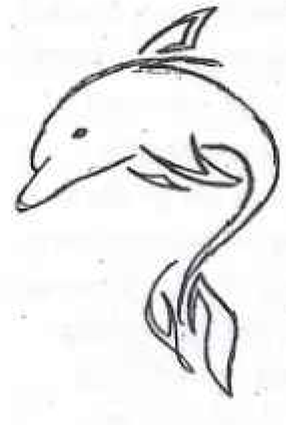

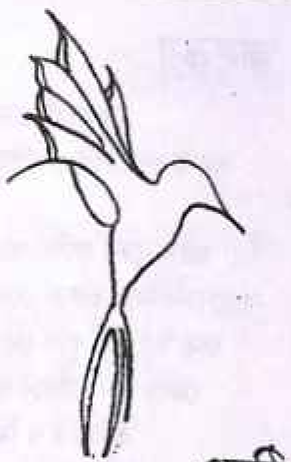

বেদনাৰে ভৰা জীৱন

বন্দনা ডেকা
প্ৰথম যাণ্মাসিক (বি.বি.এ.)

কোনেও জানিব চেষ্টা নকৰে
মোৰ ভগ্নহৃদয়ৰ কথা
বুজিবও চেষ্টা নকৰে
মোৰ মনৰ ব্যৰ্থ বেদনাৰ কথা

কিয় নাই বাৰু
মোৰ জীৱনত সুখ শান্তি?
জীৱনটোক জুমি চালে
দেখা পাওঁ মাথো
দুখেৰে ভৰা
নিশাৰ জোনাক বিহীন অন্ধকাৰ।

সকলোৰে থকাৰ দৰে
মোৰো আছিল বহুতো হেঁপাহ...!

কিন্তু,
কিয় জানো মোৰ আশাবোৰ
ভাঙি শেষ হৈ গ'ল।
এতিয়া মই জীৱনটো অতিবাহিত
কৰিম কেনেকৈ ...?

পাৰিম জানো
সুখ শান্তি বিহীন
নিজৰাত উটি-ভাঁহি যাবলৈ...?

এমুঠি আশা

ব্ৰজেন শৰ্মা
কৰ্মচাৰী, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

আইৰ ক্ষুধাতুৰ পেটত
দেউতাৰ উন্মুক্ত দুহাতত
এখন বিশাল শূণ্য আকাশ
যন্ত্ৰণা কাতৰ প্ৰতিটো দিন
বুকুত আছে চটফটাই
মই যে সৰি যাম
শুকান পাতৰ দৰে।
লক্ষ্যহীন দীঘলীয়া যাত্ৰা পথত
মাজে সময়ে থমকি ৰয়
মোৰ পৰিচয়বিহীন সাহসে।
এচুকত নিৰ্বিবাদে চকু থয়
কলিজাৰ কেঁচা কঁপনি
কিজানিবা টেটু ফালি চিঞৰে!!
সপোনক বাস্তৱ কৰাৰ প্ৰয়াসত
এবাৰ ভাগো, এবাৰ গঢ়ো
স্বচ্ছ হৃদয়ৰ কমাৰশালত
দৰিদ্ৰ নামৰ এটি মূল্যহীন শব্দ
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাঙ্গণত
কৰ্ম ব্যস্ততাৰ স'তে জীৱনৰ এচোৰা
বিলীন হ'ল পুৱটিৰ আৱাহন।
দৃঢ় সঙ্কল্প বুকুৰ সোঁ-মাজত
আছে জীয়াই থকাৰ পণ
নৈৰাশ্য নিমাখিত জৰাজীৰ্ণ হৃদয়
এমুঠি আশাই যেন মূলধন।

নষ্ট হৃদয়ৰ আক্ষেপ

সঞ্জয় বৈশ্য
প্ৰথম যাণ্মাসিক (কলা শাখা)

আধৰুৱা হৈ যাওঁ তেতিয়া
যেতিয়া তোমাক নেদেখো। তোমাৰ
সেই মৰম লগা হাঁহিটি, যাৰ বাবে মই
ৰৈ থাকো কলেজৰ সেই চুকটোত।
বহি ৰও ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টা,
তোমাৰ সেই নীলা চকুযুৰি চাবলে।
ফেচ্‌বুক, হোৱাটচএপত ৰৈ অনলাইন থাকো
এটা বিপ্লাইৰ অপেক্ষাত। অসহ্যকৰ সেই সময়খিনি
অপেক্ষিত স্বভাৱ মোৰ নাই যদিও
এতিয়া অপেক্ষাইতো মোৰ একমাত্ৰ আশা ভৰষাৰ থল।
তুমিমোৰ প্ৰথম কাহানিও নাছিলা, কিন্তু
অন্তিম হ'ব পাৰিবা।
পোৱা নোপোৱাৰ আক্ষেপ মোৰ এনেও নাই।
তোমাৰ হাতত হাত থৈ সাত জনমত শপত লবলৈতো সাজু,
কিন্তু তোমাৰ বিয়াত ৰভাৰ তলত ৰাইজৰ
লগত বহি আশীৰ্বাদ দিবলে সাজু নহয়।
প্ৰেমত পৰিছো বুলি মানিছো।
কিন্তু পাগল প্ৰেমিক নহয়।

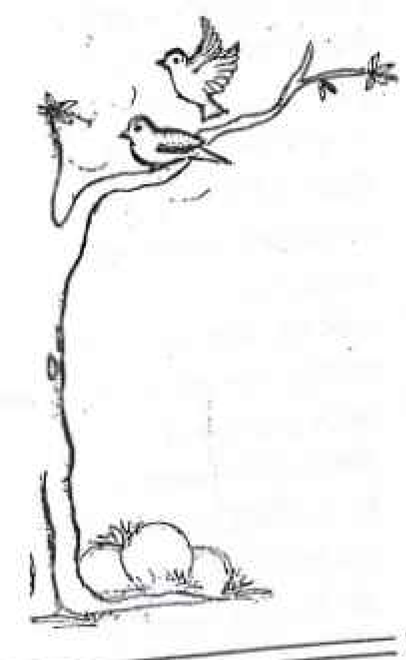

জীৱন

দীপশিখা শৰ্মা
দ্বিতীয় বৰ্ষ, উচ্চতৰ মাধ্যমিক (কলা)

কেতিয়াবা দুখ, কেতিয়াবা সুখ
কেতিয়াবা হাঁহি
কেতিয়াবা কান্দোন
আশা, নিৰাশা, হতাশা
পোৱা নোপোৱাৰ বেদনাক লৈ
গঠিত আমাৰ জীৱন।
জীৱনৰ পথ
কাঁইটীয়া বৰ
সফল হ'বলৈ হ'লে
অতিক্ৰম কৰা
এই কাঁইটীয়া পথ।
জীয়াই থাকিবলৈ খুজিলে
এই ধৰাৰ কোলাত
সযতনে কৰি যোৱা
নিজৰ কৰ্ম,
অহিংসাৰে আগুৱাই যোৱা
সদায় থাকা সত্যৰ পথত।
তেতিয়াহে গাব
পাৰিবা জয়গান,
নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰিবা
এইখনি ধৰাত।

জোনাকৰ পোহৰ

দিপুজিতা দাস
পঞ্চম ষাণ্মাসিক (বাণিজ্য শাখা)

এয়া যে শৰতৰ
পূৰ্ণিমাৰ ফৰিং-ফুটা
জোনাক বাতি।
স্নিগ্ধ জোনাকৰ পোহৰত
গোটেই পৃথিবীখন
হৈছে উদ্ভাসিত।
কেৱল পোহৰ
ক'তো যে নাই এন্ধাৰৰ
লেখমানো চিন-চাব
আকাশত জোনাক যামিনী
পোহৰত আলোকিত
ধৰিত্ৰীৰ বুকু।
এনেখন জোনাক ৰাতি
আকাশৰ বুকুলৈ চাই
কেতিয়াবা মোৰ মনত
এনে ভাব হয়,
মই যে সৌ জোনবাইৰ
দেশলৈ গৈ
জোনটিক কম,
তুমি আমাৰ মাজত আহি
সদায় পোহৰ বিলাবা।
তোমাৰ পোহৰত
আমাৰ মনবোৰৰ
মাজত থকা
হিংসা, দ্বেষ, অবিশ্বাসৰ
কলিয়া ডাৱৰবোৰ
যেন আঁতৰি যায়।
শান্তিৰ পৃথিবীখনত
আমি যেন দিনবোৰ
শান্তিৰে নিয়াব পাৰো।

এপাহ তলসৰা শেৱালি

পুনম বৰ্মন
প্ৰথম ষাণ্মাসিক (অসমীয়া)

শৰতৰ এক হুমুনিয়াহ
সিক্ত শৰতৰ অমানিশা ৰাতি
মই যেন এপাহি তলসৰা শেৱালি
পৰি ৰলো নিয়ৰ সনা
দুবৰিৰ দলিছাত
কঁপি উঠিছো, সেমেকিছো,
বিচাৰি ফুৰিছো কাৰোবাৰ সঁহাৰি
কেতিয়া আহিব বাৰু ৰ'দালি
উচুপি উচুপি দুবৰিৰ কোলাত
ফুৰিচো বাগৰি মলয়াৰ সুতত
বহু সময় বাকি এতিয়াও
এটা নতুন পুৱাৰ
আশা নিৰাশাৰ মাজত
হতাশাই আৱৰি ধৰিছে মোক
পামনে সঁহাৰি কাৰোবাৰ...?
বুটলি লবনে কোনোবাই আলফুলে দুহাতেৰে
নে পুৱাৰ আগমনে আনিব নমাই
জীৱনত এক বিষাদ ধুমুহা
অসহায় দুবৰি কোলাত শুই পৰা
শেৱালি পাহক
গছকি যাব নেকি কোনোবাই
সাৰি নিব নেকি বাৰু আৱৰ্জনাৰ ওপৰত
কি যে মোৰ জীৱন
আশাৰ সমাধিৰ সমাপ্তিৰে
কি বা কঢ়িয়াই আনে জীৱনলৈ
মাত্ৰ তাৰেই প্ৰতিক্ষাত
মই যেন এপাহ তলসৰা শেৱালি ...।

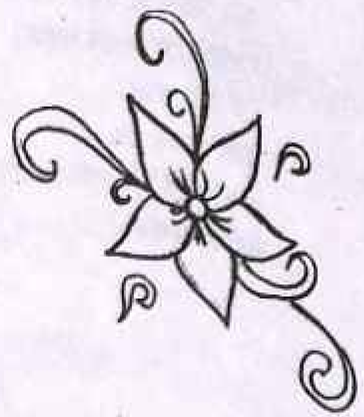

আই তুমি অনন্যা

দেৱজিৎ কলিতা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক (হিচাপ বিদ্যা)

আইৰ কোমল হাতত ধৰি
শিকিলো বাট বুলিবলৈ
আয়ে শিকালে ঠুনুকা
মাত মাতিবলৈ
নয়ন খুলিয়ে দেখিলো
এই সুন্দৰ জগত
অতি শুৱনী আইৰেই মুখত।

দুই ওঁঠত হাঁহি বিৰিঙিছিল
মোৰ ওঁঠৰ হাঁহি চাই,
ৰাতি উজাগৰে কান্দিছিল উচুপি
মোৰ জ্বৰৰ দেহত শীতল হাত বুলাই।

আছিলো বহু ভয় কৰি
খোলা নয়ন জুৰিয়ে আঁতৰালে অন্ধকাৰ,
দৌৰি গৈ লুকালো আইৰ আঁচলত
দেখা পালো সমস্ত সংসাৰ।।

আজি যেন আইক ধৰিম সাৱতি
ল'ৰালিৰ দিনলৈ উভতি যাম,
আকৌ এবাৰ আইৰ
মৰমৰ বোপা হৈ এটি মিঠা চুমা পাম।

লাগে যেন সেই দিনবোৰ ঘূৰাই লৈ
আইৰ কোলাত মূৰ থৈ টোপনি যাম,
আয়ে যেন নিচুকাব সুমধুৰ গীত গাই
মোৰ সব দুখ-ভাগৰ পলুৱাম।

নালাগে আজি মোক সৰগৰ দেৱ-দেৱীৰ
আশীৰ্বাদৰ এটি কুশল জীৱন,
আছে তাতোকৈ উত্তম
আশীৰ্বাদ মৰমেৰে ভৰা
আইৰ এযুৰি উজ্জ্বল নয়ন,
এযুৰি উজ্জ্বল নয়ন।

মোৰ ভাৰত

ৰেহেনা আখতাৰা
প্ৰথম ষাণ্মাসিক (অসমীয়া)

মোৰ ভাৰত অতি মৰমৰ
ইয়াতেই মই জন্ম লৈছো,
ইয়াৰে মানুহ, গছ-গছনি সকলোকে
মই মৰমেৰে আদৰি লৈছো।
ভাৰতক ৰক্ষা কৰি গান্ধীজীয়ে
সকলোকে মুক্ত কৰিছিল।
অহিংসাৰ প্ৰেমৰ বাণী সকলোকে
বিলাই থৈ গৈছিল।
পতাকা উৰুৱাবলৈ যাওঁতে
শ্বহীদ হ'ল কনকলতা
মুকুন্দ কাকতি, ভগত সিং আজিও অমৰ
অমৰ এওঁলোকৰ সাহসিকতা।
এই মোৰ ভাৰতক যাবলৈ
নিদিওঁ বিদেশীৰ হাতলৈ,
সকলো কষ্ট কৰিবলৈ আগবাঢ়িম
মোৰ ভাৰতক ৰক্ষা কৰিবলৈ।

নতুন প্ৰজন্মৰ ডেকা গাভৰু

বৰ্ণালী তালুকদাৰ
প্ৰথম ষান্মাসিক (অসমীয়া)

হেৰা' নতুন প্ৰজন্মৰ
ডেকা গাভৰু ব'লা
যাওঁ আমি অতীতৰ সেই
সমাজখনৰ ভিতৰলৈ
অনুসৰণ কৰোঁ আমি
মহান ব্যক্তিৰ মহত্ববোৰ
লওঁ আমি তেওঁলোকৰ
মহান আদৰ্শবোৰ বুটলি
হেৰা নতুন প্ৰজন্মৰ
ডেকা গাভৰু, আহাঁ
মহাত্মাৰ মহান আদৰ্শ
অহিংসাৰ নেতৃত্বত
হওঁ আমি থিয়
হিংসাৰ বিৰুদ্ধে
এই অপকৰ্মৰে পৰিপূৰ্ণ
সমাজখনক অকণমান
সূৰুযৰ কিৰণ দিবলৈ।

এটা বৃহৎ শব্দ

পাৰ্থ প্ৰতিম হাঁলে
পঞ্চম ষান্মাসিক (বাণিজ্য শাখা)

শব্দ
এটা বৃহৎ শব্দ
যি শব্দই পলকতে কৰি গ'ল
সকলো নিঃশেষ।

কৰি গ'ল এখন ধোঁৱাৰ সাগৰ
কৰি গ'ল এখন আকাশলংঘী জুইৰ পাহাৰ
কৰি গ'ল এখন তেজৰ নৈ।

মোৰ চকুত দৃষ্টিমান হৈছিল
ৰাজপথ ঢাক খোৱা ক'ত ক্ষত-বিক্ষত দেহৰ অংশ
আৰু কত আহত-নিহত, আধাপোৰা দেহৰ
চেদেলী ভেদেলী শাৰী।

আৰু দেখিছিলো মানৱদেহ জ্বলি নিঃশেষ হোৱা কলা এভাৰ
আৰু শুনছিলো আহত-নিহতৰ আত্মীয়-স্বজনৰ হিয়া-ভগা কান্দোন।

উঃ বৰ অসহ্যকৰ
মাত্ৰ এটা বৃহৎ শব্দৰ পৰিণতি
আৰু যেন নুশুনে কোনেও
এটা বৃহৎ শব্দ ....।

সময়

পুষ্পা তালুকদাৰ
প্ৰথম ষান্মাসিক (ইংৰাজী বিভাগ)

সময়তে হয় দিন
সময় মতে কৰিলে কাম
সময়ে নুবুজে কাৰো
ভাল বেয়া হ'ব লগা
পঢ়া-শুনাৰ ফলা-ফল
জানি বুজি নকৰিবা ভুল
ৰুগীয়াৰ মৃত্যুৰ ভয়
ধৰুৱাৰ ঋণৰ ভয়
ধুমুহা বানপানী
সময়েহে জানে

বাটে ঘাটে গৈ থাকোতে
সময়েহে জানে কাৰ
এপলকো নকৰাকৈ
তেতিয়াহে হ'ব আমাৰ
মিতিৰালি পাতো যদি
জিনিব পাৰিম এদিন

সময়তে ৰাতি
নহয় কাৰো কোনো ক্ষতি।
জয় পৰাজয়
সময়তে হয়।
সময়মতে হয়
জ্ঞানী লোকে কয়
সময়েহে জানে
সময়েহে মানে।
উজাগৰ ৰাতি
কাৰ ক'ত দুৰ্গতি।

কাৰ ক'ত মৰণ
শেষ ক'ত চৰণ।
সময় অপচয়
সংসাৰ সুখময়
সময়ৰ লগত
এই সুন্দৰ জগত।

সময়

হীৰকজ্যোতি কলিতা
পঞ্চম ষান্মাসিক (বাণিজ্য)

একো একোটি পৰ
পাৰ হৈ গৈ আছে, জীৱনৰ
ৰাখিব পৰা নাই ধৰি
প্ৰতি পৰে আছে কিছু
দুখ, সুখ, মৰমৰ অন্তৰংগ

পাৰ হৈ গৈ আছে স্মৃতিবোৰ
যি জীৱনৰ শেষ সময়ছোৱাত
বাৰুকৈয়ে আমনি কৰিব

থিয়াম নিজকে সেই
প্ৰতিটো সময় যি
পাৰ কৰিছিলো;

নিঃস্বাৰ্থ পৃথিৱীৰ
আলহী হৈ।

প্ৰকৃতি তুমি মহান

অনুস্মিতা পাঠক
তৃতীয় ষান্মাসিক (বাণিজ্য)

প্ৰকৃতি তুমি মহান
মানৱ জাতিৰ তুমিয়েই প্ৰাণ
তোমাৰ সৌন্দৰ্যত মোহ যায় সকলো,
গছ-বন, চৰাই আৰু প্ৰাণী
মানৱ জাতিয়ে তোমাক শান্তি বিহিলেও
আমাক হ'বলৈ দিয়া নাই আলৈ-আথানি
তুমি আমাক নিৰাশ্ৰয় নকৰা কেতিয়াও,
প্ৰকৃতি তুমি সঁচাকৈয়ে মহান
মানৱ জাতিৰ তুমিয়েই প্ৰাণ।
মানুহৰ বোষত বন্দী হ'লেও
তুমিয়েইতো তেওঁলোকক জীৱন দিয়া
প্ৰকৃতি তোমাৰ অন্তৰ মহান
মানৱ জাতিৰ তুমিয়েই প্ৰাণ।

ভাৰতৰ সন্তান আমি

বন্দনা নাথ
প্ৰথম ষান্মাসিক (অসমীয়া)

ভাৰত মাতৃৰ সন্তান আমি
নাই কোনো সৰু বৰ
কোন হিন্দু, কোন মুছলিম
ভেদভাব নাই এনে ভাৱৰ
ভাৰত মাতৃক ৰক্ষা কৰিম
এয়ে হ'ব আমাৰ মন্ত্ৰ
দেশদ্ৰোহী, জাতিদ্ৰোহীক বিচাৰি উলিয়াম
নিজে কৰি লম শাসন তন্ত্ৰ
গুণী-জ্ঞানীক আদৰ কৰিম
একতাৰ ডোলেৰে সকলোকে বান্ধিম
বিনাশিম শত্ৰুৰ ষড়যন্ত্ৰ
জাতি-ধৰ্মৰ শিপা উঘালিম
ৰাখিম জন্মভূমি
আমাৰ দেশৰ ত্ৰিৰংগ পতাকা
হাজাৰ শ্বহীদৰ ৰক্তৰ দান
স্বাধীন ভাৰতৰ সন্তান আমি
গাওঁ আহা জয় গান।

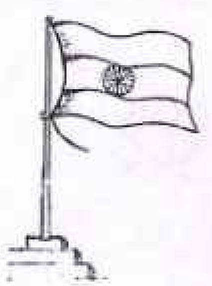

সপোন

প্ৰিয়ংকা সৰকাৰ
দ্বিতীয় ষান্মাসিক (কলা)

সপোন যেতিয়া বাস্তৱ হয়
মানুহৰ মনত যোগায় এটি নতুন প্ৰেৰণা
প্ৰেৰণাই মানুহক লৈ যায় বহু দূৰলৈ
য'ত থাকে মানুহৰ এক নিজস্ব পৃথিৱী,
এই পৃথিৱীতেই থাকে মানুহৰ নিজস্ব মন,
স্বকীয়তা।
যাৰ দ্বাৰা মানুহে পায় এক আনন্দৰ উৎস।
এই উৎসৰ পৰাই লভিব পাৰে এক সাধনাৰ বল
যি বলৰ জৰিয়তে মানুহে গঢ়িব পাৰে জীৱন।
এই নতুন জীৱনৰ দ্বাৰাই মানুহেও প্ৰত্যক্ষ কৰে
এক নতুন সুন্দৰতম, সাংস্কৃতিক জীৱনৰ স্বপ্ন।
এই স্বপ্নৰ প্ৰতি মুহূৰ্তই প্ৰতিটো পলেই মাথো কয়
নানা ৰঙী নানা ধৰণৰ এক সপোন, সপোন, সপোন।

জাতিৰ পিতা

নিশা বৈশ্য
প্ৰথম ষান্মাসিক (অসমীয়া)

মহামানৱ মহাত্মা গান্ধী
তুমি জাতিৰ পিতা
তুমিয়েই আনি দিলা
ভাৰতৰ স্বাধীনতা।

অহিংসা নীতিৰে তুমি
ব্ৰিটিছক খেদিলা,
পৰাধীনতাৰ শিকলি ছিঙি
ভাৰতক মুক্তি দিলা,
কোটি কোটি ভাৰতবাসীক
একতাৰ ডোলেৰে বান্ধিলা।

দেশবাসীৰ বাবে তুমি
জীৱন দান দিলা,
সেয়ে তুমি জাতিৰ পিতা
চিৰ যুগমীয়া।

দুই অক্টোবৰ গান্ধী জয়ন্তীত
তোমাক প্ৰণাম কৰোঁ,
দেশবাসীৰ হৈ মই
চৰণত ধৰোঁ।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

সংগীতা বড়ো
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

অতিকে গুৰনি আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনি
তাতে পঢ়ি শুনি জীৱন লওঁ গঢ়ি
পৱিত্ৰ আশ্ৰয় যেন
আমাৰ মহাবিদ্যালয় খনি
অতিকে আপোন।
ইয়াতে ৰচিম
আমি সোণালী সপোন।
বন্ধু বান্ধৱীহঁত নকৰিবা
সময়ৰ অপব্যৱহাৰ
নহ'লে হ'ব জীৱনটি তেনেই অসাৰ
কৰিম কৰিম বুলি
নাথাকিবা বৈ
নহ'লে হ'ব সময়ৰ অপচয়
সময় থাকোতেই প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হোৱা
পঢ়া কোঠালিত আবদ্ধ হোৱা
কাষত আমাৰ জনমভূমি
অতিকে বিশাল আমাৰ মাটি আমাৰ বায়ু
ইমান যে ৰসাল
মুকলি হ'ল অন্ধ চকু আমাৰ
চাৰ-বাইদেউ সকলোৰে
কৰিলে আমাৰ জীৱন পৰিস্কাৰ
অতিকে গুৰনি
আমাৰ মহাবিদ্যালয় খনি।
আছে যে তাত জ্ঞানৰ ভঁৰাল
অমূল্য গ্ৰন্থৰে ভৰি।
জয়তু বিদ্যাৰ মন্দিৰ আমাৰ
জয়তু জননী।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

নিহাৰ ভৰালী
দ্বিতীয় বৰ্ষ, উচ্চতৰ মাধ্যমিক (কলা শাখা)

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জনালো তোমাক সহস্ৰ প্ৰণাম।
আহিলো ঢাপলি মেলি
লও বুলি জ্ঞানৰ উম তোমাৰ কোলাত,
ল'বা জানো আকোৱালি স্নেহেৰে
হে জ্ঞানৰ ভৰাল কিদৰে কৰিম
তোমাৰ বন্দনা,
নাই যে, মোৰ মনত ভাষা
ক'ত সাধনা, ক'ত কামনাৰ
তুমি হ'লা এগছি জ্ঞানৰ পোহৰ লৈ,
জ্বলি উঠিছা আজি ক'ত জনৰ
সুখৰ হাঁহি।
হে জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়,
আহিছো হাত মেলি তোমাৰ চৰণত
দিবা জানো মোক জ্ঞানৰ দুৱাৰ খুলি।
হে জ্ঞানৰ ভৰাল,
তোমাৰ কৃপাতে ফুলি উঠক
মোৰ মনৰ মাজৰ পদুম কলি
তোমাৰ আলোকেৰে
উজ্জ্বলি উঠক চৌদিশে
জিলিকি থাকক তোমাৰ নাম সকলোতে
জনাও তোমাক নমস্কাৰ
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয় জয়তু।

মূল্যহীন প্ৰতিশ্ৰুতি

নাজমা চেহনাজ
প্ৰথম ষান্মাসিক (কলা)

নিসংগতাই এতিয়া মোৰ জীৱনৰ লগৰী
এয়া মাথো তোমাৰ বাবে;
যদি ৰাখিবই নোৱাৰা প্ৰতিশ্ৰুতি
তেন্তে কিয় কৈছিলা সংগী হ'বা বুলি?
কিয় জগাইছিলা মোৰ মনত
ভালপোৱাৰ ভাৱ
অকলশৰীয়াই যদি কৰি থৈ যোৱা?
ইমানেই মূল্যহীননে তোমাৰ চকুত
কাৰোবাৰ প্ৰকৃত ভালপোৱা!
অপমানেৰে জৰ্জৰিত কৰিলা তুমি
সেই ভালপোৱাৰ গৰাকীক...।
পাহৰিব পৰা নাই আজিও তোমাক,
সংগোপনে সাঁচি ৰাখিছো
তোমাৰ পৰিচয়
মোৰ হৃদয়ৰ নিভৃত কোণত;
তোমাৰ প্ৰতাৰণাৰ বিনিময়ত
মোৰ ভালপোৱাই দিলে
তোমাৰ সঠিক পৰিচয় যে
তুমি এজন ভণ্ড প্ৰেমিক।

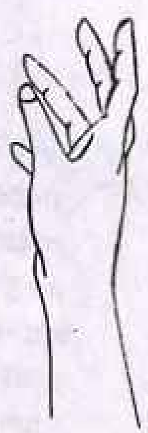

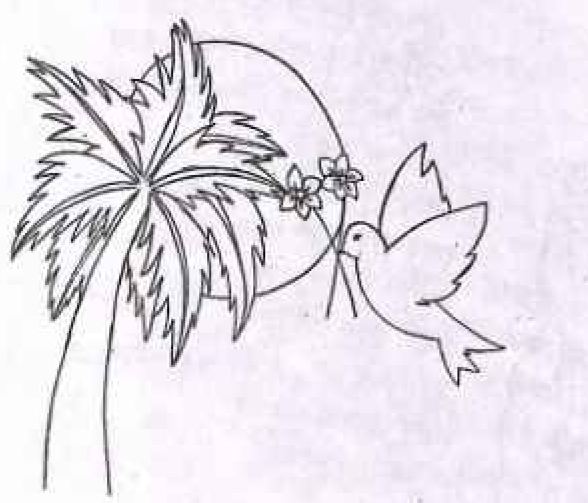

ভুল

ৰকি তালুকদাৰ
তৃতীয় ষান্মাসিক (অসমীয়া)

মানুহ মাত্ৰেই ভুল
কথাষাৰ মিছা নহয়
ময়ো এজন মানুহ
কোনো অচিন প্ৰাণী নহয়।
প্ৰেমত প্ৰতাৰিত হৈ
নিসংগ আছিলো মই
তুমি আহি দিলা হাঁহি
হৃদয়ত মৰম থৈ।
নহয় মই বেয়া কিন্তু
ভুল হৈ গ'ল,
চঞ্চলতাৰ উৰণিত মন
বিবেকহীন হৈ ৰ'ল।
প্ৰেমত থাকোতেই মই মগ্ন
অন্য এজনীৰ ৰূপত
আপোন কৰাৰ আশাত ললো
সময় কটোৱাৰ শপত।
দুদিনীয়া আনন্দ বিচাৰি
তাইৰ লগত থাকিলো
অনুভৱ হ'ল অতীতক মই
পিছত এৰি আহিলো।
অন্তৰংগ শব্দইও যেন
মাত এষাৰ লগালে
সুখ দেখোন অতীততেই
হৃদয়েও বুজি পালে।
বান্ধৱী আৰু বিবেকেও ক'লে
কৰিলো মই ভুল।
সঁচা প্ৰেমক অৱজ্ঞা কৰি
নুবুজিলো প্ৰেয়সীৰ মূল।
নেখেলো দুখন হৃদয়ৰ লগত খেল
আজি পন ললো
অশ্ৰুপূৰ্ণ হৃদয়েৰে প্ৰেয়সীৰ
ক্ষমাৰ আশা ৰাখিলো।

হে সুধাকণ্ঠ

সুৰস্মিতা কাশ্যপ
প্ৰথম বৰ্ষ, উচ্চতৰ মাধ্যমিক (বাণিজ্য শাখা)

হে বিশ্ববৰেণ্য সুধাকণ্ঠ
তুমি দুৰ্বাৰ
তুমি সাগৰৰ দৰে বিশাল,
তুমি অবিৰত বিশ্ৰামবিহীন
এজন যাযাবৰ।

তোমাৰ সুৰৰ মূৰ্চ্ছনাত
পাহাৰ, পৰ্বত মুখৰিত কৰি
তুমি বোৱালা গঙ্গাক ভৈয়ামলৈ
হে সুধাকণ্ঠ, শক্তি তোমাৰ
বিশ্বত নাই পাৰাপাৰ।
তুমি ব্ৰহ্মপুত্ৰ, তুমি গঙ্গা, তুমি কাবেৰী
তুমি হ'লা মিচিচিপি
পাহাৰ ভৈয়াম কৰি একাকাৰ,
তুমি সুৰৰ অশ্ৰুধাৰাৰে
মৰুত বোৱালা মৰুদ্যান।

হে সুধাকণ্ঠ, তুমি হঠাৎ নিৰৱে গুচি গ'লা
কোনোবা অজান দেশলৈ
অসম তথা বিশ্ববাসীৰ অশ্ৰু নিগৰাই।

হে সুধাকণ্ঠ, তুমি আকৌ আহিবা
বহাগ আহিলে,
অসমী আইৰ বুকুলৈ
এইয়া যে আমাৰ কামনা তোমালৈ।

মৰমৰ জুবিন দা

নিশান্ত তালুকদাৰ
তৃতীয় ষান্মাসিক
ইংৰাজী বিভাগ)

হে মোৰ প্ৰাণৰ জুবিন দা
গানৰ পথাৰত শস্য সিঁচিলা তুমি,
সুৰৰ সাগৰত দিঙা মেলিলা
জহি খহি যোৱা সোণৰ পজাতো জীয়ালা
স্বাধীনতা দিয়া বুলি প্ৰতিবাদ কৰিলা
মুখা পিন্ধাবোৰকো ক'লা কিয় পিন্ধা?
তোমাৰ বুকুৰে পাৰ হৈ গ'ল উজনিৰ ৰেল আৰু নামনিৰ ধুমুহা
তোমাৰ মনলৈ ল'ৰালি উভতি আহিল
মায়া অনামিকা জানমণিৰ প্ৰেমত পৰিলা
Baby বুলি লাহেকৈ মাতিলা
I love you বুলিও কলা
দণ্ড কৰা ধুন্দুলি বুলি জোকালা
তোমাৰ মনৰ আকাশত মেঘালীক বিচাৰিলা
আৰু মাজুলিৰ ডেকাজন হৈ হিৰ' হৈ পৰিলা
ৰুমালত বান্ধিলা তোমাৰ কাহিনী
মোৰ মনতো তুমি প্ৰেমৰ নৈ বোৱালা
কিমান কম তোমাৰ কথা ওৰ নপৰে।
তুমিয়েই আমাৰ প্ৰাণ
তোমাৰ মাতত সাৰ পায় সকলোৱে
তুমি সদাই এনেকৈ থাকা তুমি সফল হোৱা।

ভালপোৱাৰ স্মৃতি

সুভাষ গৌতম দাস
পঞ্চম ষাণ্মাসিক (কলা বিভাগ)

আবেগেৰে ভৰা এই গভীৰ নিশা
কাষত নাই কোনো সহাঁৰি
আছে মাথোন ভালপোৱা
বহুতো স্মৃতি
এবাৰ মাথোন সন্মুখলৈ
আহা আৰু ধূসৰ হোৱা
তোমাৰ স্মৃতিবোৰ সজীৱ কৰিবলৈ
কেতিয়াবা তোমাৰ মন গ'লেও
নালাগে
নিদিবা
নক'বা মোক
"হেই"!
অথবা হাই
যদি দিব খোজা
মোৰ স্মৃতিৰ সমাধিতে দিবা আহি
মাথো এপাহি
"খৰিকাজাই"।

মৃত্যু

ৰীমা বেগম
প্ৰথম ষাণ্মাসিক (কলা শাখা)

মৃত্যু! মৃত্যু এক বিভীষিকা
নহয় এটি মাত্ৰ শব্দ,
নেৱাৰে কোনেও কালজয়ী মৃত্যুক
পৰাজয় কৰিব।
কেতিয়া মৃত্যুয়ে জীৱনৰ দুৱাৰ ডলিত
সকলোৰে অজ্ঞাতে আহি
ভুমুকি মাৰেহি
তলকিবই নোৱাৰি
পৰমাত্মাই সৃজিছে এই কানন
আৰু সৃজিছে জীৱ শ্ৰেষ্ঠ মানৱ
কিন্তু! কি মানৱ, কি পশু, কি পক্ষী
সকলোৰে সমুখত মৃত্যুৰ তাণ্ডৱ।
চাই চাই হেঁপাহ নপলালেও
কোনোবা ক্ষণত মুদিব লাগিব চকু জুৰি,
যাবগৈ লাগিব অচিন অজান দেশলৈ
চেনেহৰ মাতৃভূমিক এৰি।
লৈছিলো জনম অকলশৰেই
জীৱনৰ আদিম পুৱাত অকলশৰেই মৰণক লম সাৱতি
জীৱনৰ শেষ সন্ধিয়াত।
আমাৰ নশ্বৰদেহ যিদিনাই মিলি যাব মাটিৰ লগত,
সিদিনাই ধূলিসাৎ হ'ব সকলো
ঐশ্বৰ্য-বিভূতি, ধন-দৌলত।
মুদিম এদিন চকু শান্তিৰে
আপোনজনক চাই শেষবাৰলৈ
ভাগৰুৱা শিশুৰ দৰেই
শুই যাম নিদ্ৰাদেৱীৰ কোলাত চিৰকাললৈ।

গল্প শিতান

"চুটিগল্প বিশুদ্ধ গীতিধৰ্মী কবিতা এটাৰ দৰে ঃ ই কোনো সমস্যাৰ অৱতাৰণাও নকৰে, সমাধানো নিবিচাৰে! জীৱনৰ পৰিস্থিতি একোটাৰ উপস্থাপন মাথোন ইয়াৰ লক্ষ্য।"

— ফ্ৰেংক অ'কন্নৰ

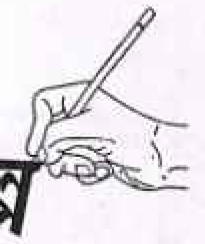

গল্প

অনধিকাৰ প্ৰৱেশ — ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী /৮৭
ৰাজপথ — জিৎজ্যোতি শৰ্মা /৯০
অপমান — পাৰ্থ প্ৰতীম চৌধুৰী /৯১
সাগৰিকাৰ প্ৰেম অনুভৱত জয়যুক্ত ক্ৰিকেট খেলুৱৈ — ৰবিতা ৰয় /৯২
নিৰৱ সংগী — হিমাগ্নী গোস্বামী /৯৬
গাঁওৰ পৰা চহৰলৈ — জ্যোতিস্মিতা বড়ো /৯৮
এটি ভুল খোজ — জোনালী ডেকা /৯৯
যৌতুক — পম্পী বৰ্মন /১০০
নীলা খামৰ চিঠি — নিশান্ত তালুকদাৰ /১০১

অনধিকাৰ প্ৰৱেশ

মূল ঃ ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ
অনু ঃ ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী
প্ৰাক্তন মূৰব্বী তথা সহযোগী অধ্যাপিকা
অসমীয়া বিভাগ

এদিন ৰাতিপুৱা ৰাস্তাৰ দাঁতিত থিয় হৈ এটা ল'ৰাই আন এটা ল'ৰাৰ লগত এটা ধৰ্মীয় অনুষ্ঠানকলৈ বাজি ৰাখিছিল। মন্দিৰৰ চোতালৰ ফুলনিৰ পৰা ফুল ছিঙি আনিব পাৰিব নে নাই এই বিষয়টো লৈয়ে সিহঁতৰ মাজত তৰ্ক লাগিছিল। এটাই ক'লে 'পাৰিম' আনটোৱে ক'লে "কেতিয়াও নোৱাৰ।"

কথাটো শুনিবলৈ সহজ কিন্তু কৰাটো কিয় সহজ নহয় সেই বৃতান্ত বহলকৈ ক'ব লাগিব।

ইতিমধ্যে পৰলোকগত মাধবচন্দ্ৰ বাচস্পতিৰ বিধবা পত্নী জয়কালী দেৱী ৰাধানাথজীউ মন্দিৰৰ গৰাকী। অধ্যাপক মহাশয়ে টোলত যি তৰ্ক বাচস্পতি উপাধি পাইছিল সেয়া পত্নীৰ ওচৰত কেতিয়াও প্ৰমাণ কৰিব পৰা নাছিল। কোনো কোনো পণ্ডিতৰ মতে তেওঁৰ উপাধিৰ সাৰ্থকতা ঘটিছিল তেওঁৰ পত্নীৰ ক্ষেত্ৰত কাৰণ তৰ্ক আৰু বাক্য সকলোৰে অধিকাৰী আছিল তেওঁৰ পত্নী, তেওঁ স্বামী হিচাপে তাৰ সম্পূৰ্ণ ফল ভোগ কৰিছিল।

সঁচাকথা ক'বলৈ গ'লে জয়কালীয়ে বেছি কথা নকয় কিন্তু প্ৰয়োজনৰ সময়ত এষাৰ কথাৰে নাইবা নীৰৱে থাকি অতি চোকা মুখো তেওঁ বন্ধ কৰি দিব পাৰিছিল।

জয়কালী ওখ-পাখ, পুৰঠ শৰীৰ আৰু জোঙা নাকেৰে এগৰাকী প্ৰখৰ বুদ্ধিৰ নাৰী। তেওঁৰ স্বামীৰ দিনত তেওঁলোকৰ দেৱোত্তৰ সম্পত্তি নষ্ট হোৱাৰ উপক্ৰম হৈছিল। জয়কালীয়ে তেওঁলোকৰ সকলো বাকী বকেয়া আদায় দি, বহুকালৰ বেদখল উচ্ছেদ কৰি সীমা আদি ঠিক ঠাক কৰি সকলো পৰিষ্কাৰ কৰি লৈছিল। তেওঁৰ প্ৰাপ্যৰ পৰা তেওঁক কোনেও অকণমানো বঞ্চিত কৰিব নোৱাৰিছিল।

এই নাৰী গৰাকীৰ স্বভাৱৰ মাজত বহুত পৰিমাণে পুৰুষ সুলভ বৈশিষ্ট্য থকাৰ বাবে তেওঁৰ যথাৰ্থ লগ নাছিল। মাইকীমানুহ বিলাকে তেওঁক ভয় কৰিছিল। পৰনিন্দা, তলখোচৰা সৰু সৰু কথা, অলপ কথাতে কন্দা তেওঁৰ বাবে অসহ্যকৰ কথা আছিল। পুৰুষ সকলেও তেওঁক ভয় কৰিছিল। কাৰণ চুবুৰীবাসী ভদ্ৰলোকসকলৰ এলাহ আলস্যক তেওঁ নীৰৱ ঘৃণা পূৰ্ণ কটাক্ষৰ দৃষ্টিৰে চাইছিল যি দৃষ্টিয়ে তেওঁলোককো ভবাই তুলিছিল।

কাৰোবাক ঘিণ কৰা আৰু ঘৃণা অতি তীক্ষ্ণ ৰূপত প্ৰকাশ কৰাৰ অসাধাৰণ ক্ষমতা এই প্ৰৌঢ়া বিধবা গৰাকীৰ আছিল। তেওঁৰ বিচাৰত যিজন অপৰাধী আছিল তাক তেওঁ কথাৰে বা বিনা কথাই আৰু ভাবভঙ্গীৰে একেবাৰে নিঃশেষ কৰি দিব পাৰিছিল।

এই সামান্য ঘটনাত জগতৰ সকলো জীৱৰে গৰাকী মহা দেৱতা প্ৰসন্ন হ'ল। কিন্তু ক্ষুদ্ৰ গাঁওখনৰ সমাজ নামধাৰী অতি ক্ষুদ্ৰ দেৱতাটি অতিশয় ক্ষুব্ধ হৈ উঠিল।

চুবুৰীটোৰ সকলো অনুষ্ঠান বিপদ আপদত তেওঁ হাত আগবঢ়াইছিল। সকলোতে তেওঁ নিজৰ এটা গৌৰৱৰ স্থান তেওঁ বিনা চেষ্টাই অতি সহজে অধিকাৰ কৰি লৈছিল। য'তেই তেওঁ উপস্থিত হৈছিল তাতেই তেওঁ আগস্থান পাইছিল। সেই ক্ষেত্ৰত কাৰো মনত সন্দেহ বা দ্বিমত নাছিল।

ৰোগীৰ সেৱাত তেওঁ সিদ্ধহস্ত আছিল কিন্তু ৰোগীয়ে তেওঁক যমৰ দৰে ভয় কৰিছিল। পথ্য বা নিয়মৰ লেশমাত্ৰ লংঘন হ'লে তেওঁৰ খঙৰ জুয়ে ৰোগীক ৰোগৰ জুইতকৈয়ো বেছি উতপ্ত কৰি তুলিছিল।

এই দীৰ্ঘকায় অবলা বিধৱাগাৰীৰ নিজৰ গাঁৱৰ সকলোৰে ওপৰত স্থান আছিল। কোনেও তেওঁক ভালপাবলৈ বা অৱহেলা কৰিবলৈ সাহস নকৰিছিল। গাঁৱৰ সকলোৰে লগতেই তেওঁৰ সহযোগ আছিল, অথচ তেওঁৰ দৰে অকলশৰীয়া কোনো নাছিল।

বিধৱা গৰাকী নিঃসন্তান আছিল। পিতৃ-মাতৃহীন দুটা ভতিজা ল'ৰা তেওঁৰ ঘৰত থাকিয়েই মানুহ হ'ল। পুৰুষ অভিভাৱক নথকাৰ কাৰণে সিহঁতক কোনেও শাসন কৰা নাছিল বা স্নেহান্ধ পেহীয়েকৰ আদৰত সিহঁত নষ্ট হৈ গৈছিল বুলি কোনেও ক'ব পৰা নাছিল। সিহঁতৰ মাজৰে ডাঙৰটোৰ বয়স ওঠৰ বছৰ হৈছিল। মাজে মাজে তালৈ বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ আহিছিল আৰু বিয়া সম্পৰ্কে সি ও উদাসীন নাছিল। কিন্তু পেহীয়েকে তাৰ সেই আগ্ৰহক একেবাৰে প্ৰশ্ৰয় দিয়া নাছিল। অন্য তিৰোতাৰ দৰে কিশোৰ নৱ দম্পতীৰ মাজত লাহে লাহে বাঢ়ি অহা প্ৰেমৰ দৃশ্য তেওঁৰ কল্পনাত কেতিয়াও উপভোগ্য বা মনোৰম নাছিল। আৰু তেওঁৰ ভতিজাকে বিয়া কৰাই অন্য ভদ্ৰলোকৰ দৰে আৰামেৰে ঘৰত বহি পত্নীৰ আদৰত মছগুল হৈ থাকিব। এই সমভাৱনা তেওঁৰ ওচৰত হেয় হৈ পৰিছিল। তেওঁ কঠোৰ ভাৱে কৈছিল "পুলিনে আগতে উপাৰ্জন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰক, তাৰ পিছত বোৱাৰী আনিব।" পেহীয়েকৰ মুখৰ সেই কঠোৰ বাক্যত ওচৰ চুবুৰীয়াৰ হৃদয় কঁপি গৈছিল।

মন্দিৰটি জয়কালীৰ অতি শ্ৰদ্ধাৰ বস্তু আছিল। মন্দিৰৰ গোঁসাই ধুউৱা, পূজা পাৰ্বণ, স্নান আহাৰৰ তিল মাত্ৰও ত্ৰুটি হ'ব নোৱাৰিছিল। পূজাৰী বামুণ দুজনে দেৱতাতকৈ এই গৰাকী মানৱীক বেছি ভয় কৰিছিল। পূৰ্বতে এটা সময় আছিল, যেতিয়া দেৱতাৰ প্ৰতি উছৰ্গা কৰা বস্তু দেৱতাই সম্পূৰ্ণ নাপাইছিল কাৰণ ঠাকুৰৰ অন্য এভাগ প্ৰতিমা গোপাল মন্দিৰত আছিল। সেই ভাগৰ নাম আছিল নিস্তাৰিণী। গোপনে ঘিউ, গাখীৰ, ছানাৰ নৈবেদ্য দুভাগ হৈছিল। কিন্তু আজি-কালি জয়কালীৰ শাসনত পূজাৰ ৰোল্ল অনাই গোঁসাইত লগোৱা হয়। উপদেৱতাৰ উপাসনাৰ ব্যৱস্থা অন্য ধৰণে কৰা হৈছে।

বিধৱা গৰাকীৰ যত্নত গোঁসাই ঘৰৰ চৌহদ পৰিস্কাৰ হৈ থাকে, ক'তো কুটা এডালো পৰি নাথাকে। ইয়াৰ কাষতেই এজোপা মাধৱীলতা হৈছে। তাৰ শুকান পাতবোৰ সৰাৰ লগে লগেই জয়কালীয়ে তুলি পেলাই দিয়ে। গোঁসাইঘৰৰ পৰিস্কাৰ পৰিচ্ছন্নতা পৱিত্ৰতাৰ অকণমান হেৰফেৰ হ'লেও বিধৱাই সহ্য কৰিব নোৱাৰে। আগতে চুবুৰীৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ লুকাচুৰি খেলিবলৈ মন্দিৰৰ চৌহদলৈ আহিছিল আৰু মাজে মাজে ছাগলী পোৱালী সোমাই মাধৱীলতাৰ পাত বোৰ খাইছিলহি। এতিয়া আৰু সেই সুযোগ নাই। আগৰ দৰে ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে চৌহদত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে আৰু ভোকাতুৰ ছাগলী পোৱালীবোৰে সোমাবলৈ আহি লাঠিৰ কোব খাই সিহঁতৰ মাক বোৱক চিঞৰি চিঞৰি উভতি যায়গৈ।

অনাচাৰীলোক পৰম আত্মীয় হ'লেও দেৱালয় প্ৰাঙ্গণত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে। এবাৰ জয়কালীৰ কুকুৰৰ মাংসলৈও লোভ কৰা ভনীজোঁৱায়েক এটা গাঁৱলৈ আলহী খাবলৈ আহি মন্দিৰ প্ৰাংগণত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উপক্ৰম কৰিছিল, জয়কালীয়ে তীব্ৰ আপত্তি কৰাৰ বাবে সহোদৰা ভগ্নীৰ লগত তেওঁৰ বিচ্ছেদ হৈছিল।

এই দেৱালয়ৰপ্ৰতি বিধৱাগৰাকীৰ ইমানেই অতিৰিক্ত অনাৱশ্যক সতৰ্কতা আছিল যে সৰ্বসাধাৰণৰ ওচৰত সেয়া পাগলামী বুলিয়েই প্ৰতীয়মান হৈছিল।

জয়কালী সকলো ক্ষেত্ৰতেই কঠোৰ, উচ্চ আৰু স্বাধীন, কেৱল এই মন্দিৰৰ সন্মুখতহে তেওঁ পৰিপূৰ্ণ ভাৱে আত্ম সমৰ্পণ কৰিছিল। এই বিগ্ৰহৰ ওচৰত তেওঁ একান্ত ৰূপে মাতৃ, পত্নী, দাসী। ইয়াৰ ওচৰত তেওঁ সতৰ্ক, সুকোমল, সুন্দৰ আৰু সম্পূৰ্ণ বিনম্ৰ। এই শিলৰ মন্দিৰ আৰু শিলৰ মূৰ্তিটি তেওঁৰ নাৰী স্বভাৱৰ প্ৰকাশৰ স্থান। এয়াই তেওঁৰ স্বামী, পুত্ৰ, তেওঁৰ সমস্ত সংসাৰ।

ইয়াৰ দ্বাৰাই বুজা যায় যে মন্দিৰৰ চৌহদত প্ৰৱেশ কৰি মাধৱী ফুল ছিঙিবলৈ সাহস কৰা ল'ৰাটোৰ সাহসৰ সীমা নাছিল। সি হৈছে জয়কালীৰ সৰু ভায়েকৰ পুত্ৰ নলিন। সি তাৰ পেহীয়েকক ভালদৰেই জানিছিল, তথাপি তাৰ দুৰ্দান্ত স্বভাৱ আঁতৰা নাছিল, য'তেই বিপদ থাকে তাৰ প্ৰতিয়েই তাৰ আকৰ্ষণ আছিল, যতেই শাসন তাতেই লংঘন কৰিবলৈ তাৰ মন সদায় চঞ্চল। জনশ্ৰুতি আছে সৰু কালত তাৰ পেহীয়েকো তেনেকুৱাই আছিল।

জয়কালীয়ে তেতিয়া মাতৃস্নেহমিশ্ৰিত ভক্তিৰে সৈতে মন্দিৰৰ বিগ্ৰহলৈ চাই মন্দিৰত বহি একান্ত মনে মালা জপি আছিল।

ল'ৰাটো মনে মনে আহি মাধৱী লতাৰ তলত ৰ'লহি। সি দেখিলে তলৰ ফালৰ ডালৰ ফুলবোৰ পূজাৰ কাৰণে ছিঙা হৈ গৈছে। সি লাহে লাহে অতি সাৱধানে লতাডাল বগাবলৈ দিয়া চাঙত উঠিল। ওপৰৰ ডালত দুই এপাহ ফুল ফুলি থকা দেখি সি হাত মেলি ছিঙিবলৈ কৰা প্ৰবল চেষ্টাৰ ভৰত পুৰণা চাংখন হৰুসকৈ ভাগি থাকিল। লতাডালৰে সৈতে লৰাটো ধুপুচ কৈ মাটিত পৰিল হি।

জয়কালীয়ে ল'ৰালৰিকৈ দৌৰি আহি ভতিজাকৰ কাণ্ডকাৰখানা দেখিলেহি আৰু তাক পৰাৰ পৰা তুলি ধৰিলে। সি যথেষ্ট আঘাত পাইছিল, কিন্তু সেই আঘাতক শাস্তি বুলিব নোৱাৰি কাৰণ সেয়া অজ্ঞান জড় বস্তুৰ আঘাত। সেয়ে পৰিযোৱা ল'ৰাটোৰ আঘাতপ্ৰাপ্ত দেহাত জয়কালীৰ সজ্ঞান শাস্তি জোৰে জোৰে বৰষিবলৈ ধৰিলে। ল'ৰাটোৱে এটোপালো চকুপানী নুলিওৱাকৈ নীৰৱে সহ্য কৰি থাকিল। তেতিয়া তাৰ পেহীয়েকে তাক টানি নি ঘৰৰ কোঠাৰ ভিতৰত বন্ধ কৰি থলে। তাৰ সেইদিনাৰ আবেলিৰ খোৱা বন্ধ হ'ল।

খোৱা বন্ধ হোৱাৰ কথা শুনি ধাত্ৰী মোক্ষদাই কাতৰ ভাৱে চলচলীয়া চকুৰে ল'ৰাটোক ক্ষমা কৰি দিবলৈ অনুনয় বিনয় কৰিলেহি। কিন্তু জয়কালীৰ হৃদয় নগলিল। ঠাকুৰাণীয়ে গম নোপোৱাকৈ মনেমনে ভোকত থকা লৰাটোক কোনোবাই যে খাদ্য দিব এনে দুঃসাহসিক লোক ঘৰখনত কোনো নাছিল।

বিধৱাই ফুলজোপাৰ চাং আদি ঠিকঠাক কৰিবলৈ মানুহ লগাই পুনৰ মালা লৈ মন্দিৰত বহিল গৈ। মোক্ষদাই অলপ সময়ৰ পিছত ভয়ে ভয়ে ওচৰলৈ আহি ক'লেহি "ঠাকুৰ মা, ল'ৰাটোৱে ভোকত কান্দিছে। তাক গাখীৰ অকণ দিম নেকি?" জয়কালীয়ে অবিচলিত ভাৱে উত্তৰ দিলে "নালাগে।" মোক্ষদা উভতি গ'ল। ওচৰৰ ঘৰৰ কোঠাত নলিনৰ দুখৰ কান্দোন ক্ৰমে ক্ৰমে খঙৰ গৰ্জনত পৰিণত হ'ল, অৱশেষত তাৰ লাহে লাহে ভাগৰুৱা হৈ পৰা মাতটো জপ কৰি থকা পেহীয়েকৰ কাণত পৰিল।

বহু সময় তৰ্জন-গৰ্জন কৰাৰ অন্তত নলিন যেতিয়া লাহে লাহে ক্লান্ত হ'ল আৰু প্ৰায় মৌন হৈ পৰিল। সেই সময়তে আৰু এটা জীৱৰ ভয়াৰ্ত্ত কাতৰ মাত ওচৰতে শুনিবলৈ পোৱা গ'ল আৰু দূৰত তাৰ পিছে পিছ খেদি অহা মানুহৰ চিঞৰ বাখৰ দুয়োটা মিহলি হৈ মন্দিৰৰ সন্মুখৰ বাটত এটা ডাঙৰ হুলস্থুলৰ সৃষ্টি হ'ল।

মন্দিৰৰ চৌহদৰ ভিতৰত এটা খোজৰ শব্দ শুনি জয়কালীয়ে পিছলৈ উভতি চাই দেখিলে যে মাধৱীলতা জোপা মাটিলৈকে জোকাৰ খাইছে।

তেওঁ খঙেৰে চিঞৰি উঠিল- 'নলিন'। কোনেও উত্তৰ নিদিলে। তেওঁ বুজিলে যে অবাধ্য নলিনে বন্ধ কোঠাৰ পৰা কেনেবাকৈ পলাই আহি আকৌ তেওঁৰ খং তুলিবলৈ আহিছে।

অতি কঠোৰ ভাৱে খঙত ওঁঠ কামুৰি বিধৱা চোতাললৈ নামি আহিল। লতাকুঞ্জৰ ওচৰ পাই আকৌ মাতিলে- "নলিন!"

উত্তৰ নাই। তেওঁ ডাল এটা ডাঙি আঁতৰাই দেখিলে এটা অতি লেতেৰা গাহৰিয়ে প্ৰাণৰ ভয়ত পাতৰ আঁৰত লুকাই আশ্ৰয় লৈছে।

যি লতাকুঞ্জ এই ইটাৰ প্ৰাচীৰৰ মাজত বৃন্দাবনৰ ক্ষুদ্ৰ প্ৰতিৰূপ, যাৰ ফুলি উঠা ফুল ৰাশিৰ সৌৰভে গোপী সকলৰ সুগন্ধি নিশ্বাসলৈ মনত পেলায় আৰু কালিন্দীতীৰৰ গোপীকৃষ্ণৰ লীলাৰ সৌন্দৰ্যময় স্বপ্ন জাগ্ৰত কৰে, - বিধৱাৰ প্ৰাণাধিক আদৰ যত্নৰ সুপৱিত্ৰ নন্দন বনত অকস্মাতে এই বীভৎস ঘটনাটো ঘটিল। পূজাৰী ব্ৰাহ্মণে হাতত লাঠি লৈ খেদি আহিল।

জয়কালীয়ে তৎক্ষণাৎ আগবাঢ়ি আহি তেওঁক বাধা দিলে আৰু দৌৰি গৈ মন্দিৰৰ দুৱাৰ ভিতৰৰ পৰা বন্ধ কৰি দিলে।

অলপ পিছতেই মদখাই উন্মত্ত হৈ অহা মানুহৰ দল এটা মন্দিৰৰ দুৱাৰ মুখত উপস্থিত হৈ সিহতৰ বলিৰ জন্তুটো বিচাৰি চিঞৰিবলৈ ধৰিলে।

জয়কালীয়ে বন্ধ দুৱাৰৰ পিছফালে ৰৈ ক'লে "যা, তহঁত উভতি যা। মোৰ মন্দিৰ অপৱিত্ৰ নকৰিবি।"

সুৰামত্ত মানুহৰ দলটো উভতি গ'ল। জয়কালী ঠাকুৰাণীয়ে তেওঁৰ ৰাধানাথজীউৰ মন্দিৰৰ মাজত যে অশুচি জন্তুটোক আশ্ৰয় দিব সেয়া সিহঁতে নিজ চকুৰে দেখিও বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰিলে।

এই সামান্য ঘটনাত জগতৰ সকলো জীৱৰে গৰাকী মহা দেৱতা প্ৰসন্ন হ'ল। কিন্তু ক্ষুদ্ৰ গাঁওখনৰ সমাজ নামধাৰী অতি ক্ষুদ্ৰ দেৱতাটি অতিশয় ক্ষুব্ধ হৈ উঠিল।

ৰাজপথ

জিৎজ্যোতি শৰ্মা
তৃতীয় যান্মাসিক (অসমীয়া)

চৰকাৰে দিয়া
সাহাৰ্যৰে জানো
গোটেই জীৱনটো
চলিব পাৰি।

লাহে লাহে আন্ধাৰ নামিব ধৰিছিল। ফুটপাথৰ কাষৰ লাইটবোৰ জ্বলি উঠিছিল। হাতৰ লাঠিডাল জোকাৰি জোকাৰি ট্ৰেফিকজনে গাড়ীবোৰ শৃংখলা লগাই দিছিল।

গণেশগুৰিলৈ বাছ এখনলৈ বুলি বাট চাই আছিলো। গধূলি। গধুলি ছয় বাজিছে। কাষৰ চাহ দোকানৰ বেঞ্চ এখনত বহি অপেক্ষা কৰিলো। গাড়ীৰ লাইটবোৰে ৰাজপথটো পোহৰাই তুলিলে। হঠাৎ মই থমকি উঠিলো। এখন হাতে মোৰ হাতখন স্পৰ্শ কৰিলে। হাতখনৰ ছালবোৰ হাড়ৰ লগত লেপেট খাই আছিল। লগে লগে নাৰী কণ্ঠস্বৰ এটা ভাঁহি আহিল- "দাদা, কিবা এটা খাবলৈ দিয়ক, দুদিন ধৰি একো এটা পেটত পৰা নাই।" তেওঁৰ ফালে চাই দেখিলো তেওঁৰ ভৰি দুখন নাই। চুঁচৰি চুঁচৰি মোৰ কাষ পাইছেহি। চাহ-দোকানৰ ল'ৰাজনক মাতি মই তেওঁৰ বাবে কিবা এটা খোৱাবস্তু আনিব দিলো। মানুহজনীৰ চকুযুৰি সেমেকি উঠিছিল আৰু তেওঁ কৈছিল, "ঈশ্বৰে আপোনাৰ মংগল কৰক।" তেওঁৰ কথাত সঁহাৰি জনাই মই অকণমান মিচিকিয়াই হাঁহিলো আৰু অজানিতে মোৰ মুখৰ পৰা ওলাই আহিল "তোমাৰ ঘৰ ক'ত?" মোৰ প্ৰশ্নটো শুনি তেওঁ আচৰিত হোৱা যেন অনুভৱ হ'ল। তথাপি থোকাথুকি মাতেৰে তেওঁ ক'লে- "ফুটপাথেই মোৰ ঘৰ দাদা।" তেওঁৰ কথাটো শুনিও এনে লাগিল যেন তেওঁ বহুত হতাশাত ভুগি আছে। সোধো-নোসোধোকৈ মই তেওঁক সুধিলো, "তুমি কেতিয়াৰ পৰা ..... ইয়াত .... এনেকৈ??" মোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত তেওঁ কৈ গ'ল-

"আপোনালোকৰ দৰে মোৰ জীৱনটোও হাঁহি-ধেমালিৰে ভৰপূৰ আছিল। এজন উপযুক্ত স্বামী, মৰম লগা এজনী ছোৱালী, আমি তিনিজনেই ইজনে আনজনৰ পৰিয়াল আছিলো। কিন্তু ভগৱানে আমাৰ সুখী-জীৱনটো সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে। সিদিনা আছিল ৩০ অক্টোবৰ। মোৰ ছোৱালীজনীৰ জন্মদিন। বহু আয়োজন কৰিছিলো তাইৰ জন্মদিনৰ বাবে। স্বামী আৰু মই তাইক বজাৰলৈ লৈ গৈছিলো। বজাৰ শেষ কৰি গাড়ীত উঠিবলৈ লৈছোহে মাত্ৰ, এটা বিকট্ শব্দ। এই শব্দৰ পিছত মই মোৰ ছোৱালীজনী আৰু স্বামীক বিচাৰি নাপালো। ভগৱানে কিয় মোক বচাই ৰাখিলে এনেদৰে পংগু কৰি?" কথাখিনি কৈ মহিলাজনীয়ে হুকহুকাই কান্দিব ধৰিলে। অলপ ধৈৰ্য ধৰি চকুপানী খিনি মচি তেওঁ আকৌ কৈ গ'ল - "টকা-পইচা অবিহনে মই ক'লৈ যাওঁ? টকা নহ'লেনো ঘৰৰ মালিকে ঘৰ ভাড়ালৈ দিব? সেই তেতিয়াৰে পৰা এইটো ফুটপাথৰ পৰা সেইটো ফুটপাথত দিন কটাইছোঁ। কেতিয়াবা ক'ৰবাত এমুঠি খাবলৈ পাওঁ, কেতিয়াবা পেটত খাদ্যৰ কণা এটাও নপৰে। চৰকাৰে দিয়া সাহাৰ্যৰে জানো গোটেই জীৱনটো চলিব পাৰি। এয়েই মোৰ দুৰ্ভগীয়া জীৱনৰ কাহিনী।

ইমান সময়ে মই একেথিৰে কথাবোৰ শুনি আছিলো। এনেতে বাছৰ হৰ্ণে মোৰ স্থিৰতা ভাঙিলে। কোন মুহূৰ্তত মোৰ গাল দুখন চকু পানীৰে তিতি উঠিল গমকে নাপালো। মানুহজনীক সান্ত্বনা দিবলৈ মোৰ শব্দৰ অভাৱ হ'ল। তেওঁৰ হাতত এশটকীয়া এখন গুজি দি তেওঁৰ পৰা বিদায় লৈ বাছত উঠিলোগৈ। বাছৰ ছিটত মূৰটো পেলাই মই শুনি অহা সেই কৰুণ কাহিনীটোৰ কথা ভাবিব ধৰিলো। লগে লগে মোৰ মনত পৰিল নৱম শ্ৰেণীত পঢ়ি অহা ত্ৰৈলোক্যনাথ গোস্বামীদেৱে লিখা "অঘৰী বতনী" নামৰ চুটি গল্পটোলৈ। হয়তো এনেকুৱা বহু বতনীয়ে আজি সহায়ৰ বাবে আৰ্তনাদ কৰিছে, যাৰ জীৱনৰ আঁৰত লুকাই আছে এনেকুৱা বহু মৰ্মস্পৰ্শী কাহিনী। কিন্তু আমিবোৰে কি কৰো? দেখিও নেদেখাৰ ভাও ধৰি গুছি যাওঁ। কিজানিবা আমাৰ বিলাসিতাত কিবা ক'লা দাগেই পৰে, আমাৰ 'Standard' নষ্ট হয় ইত্যাদি ইত্যাদি। চৰকাৰেও এই সকল লোকৰ পিনে চকু দিয়া উচিত। কিয়নো যেতিয়ালৈকে ৰাজপথৰ কাষে কাষে এই নাঙঠ ফকীৰসমূহ থাকিব তেতিয়ালৈকে আমাৰ দেশে কেতিয়াও উন্নতিৰ পোচাক পৰিধান কৰিব নোৱাৰিব।

অপমান

পাৰ্থ প্ৰতীম চৌধুৰী
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ (ইংৰাজী বিভাগ)

কুকুৰ কেইটাই
তাৰফালে নোচোৱাকৈয়ে
এবাৰ খুৰমা কেইটা আৰু
এবাৰ জেলেপী কেইটা
খালে। এটা কুকুৰে
তাতেই পেট
পেলাই বহি দিলে।

ৰাতিপুৱা দহ বজাতেই ওলালে সি। দৰমহাৰ টকাৰে কিবা অলপ কিনিবলৈ। এইবাৰ ইংৰাজীত অনাৰ্চ লৈ পাছ কৰিলে প্ৰথম বিভাগত। বিশ্ববিদ্যালয়ত নাম লগাব খুজিছিল যদিও আসন নাপালে। সেয়ে এইবাৰলৈ ক'তো পঢ়া নহ'ল। অহাবাৰ যদি নামভৰ্তি হয় তেতিয়া আকৌ পঢ়িব। ৰিজাল্ট দিয়া চাৰিমাহ মানেই হ'বৰ হ'ল। টিউচন দুটা গোটাই লৈছে। মাহত পোন্ধৰশ মান টকা আহে। সেইকেইটা পাওঁতেই মাহৰ পোন্ধৰ তাৰিখনমান পায়গৈ। তাকো আজিকালি এটাক নপঠায়। গতিকে বাকীথকা ফিজ কেইটা দিওঁতে কিমান দিন কৰে ঠিক নাই।

এইবাৰ দুৰ্গাপূজা দেৰিকৈ পৰিছে। মাহৰ আৰম্ভণিতে নপৰি ভালেই হ'ল, নহ'লে পূজা বুলি হাতত একো এটা নাথাকিলে হয়। সেয়েহে আজি পূজা মণ্ডপৰ কাষৰ লাইনবোৰলৈ গ'ল সি। জেলেপি কিনিব। গৰমে গৰমে। বহুৰৰ বেলেগ সময়তো জেলেপি পায় , কিন্তু দাম বেছি। কেতিয়াবা দুশ বিছ টকা বুলিও কয়। দুশ টকাত দিয়ে, চিনাকী বুলি। সি বহুদিনৰ পৰা জেলেপী খাম বুলি ৰাবি আছিল। দুখন বেছিকৈয়ে।

কথাবোৰ ভাবি ভাবি সি গৈ আছে। লোহাৰ গেটখন খুলি ওলাই গ'ল সি। বাইলেনটোত কেইবাটাও কুকুৰ। সি পাৰ হৈ যাওঁতে সিহঁতি নেজ জোকাৰি আছিল। তাৰ মুখত এটা ঈষৎ হাঁহি পাৰ হৈ গ'ল। পূজাত সকলো আনন্দতে থাকে।

জেলেপী দোকান কেইখনৰ সন্মুখত থিয় হৈ সি দেখিলে জেলেপীবোৰে পাক খাই খাই নিজকে তেলত বিসৰ্জন দি ডাঠ হালধীয়া হৈ আহিছে। জেলেপীবোৰ তেলত দিওঁতে সিহঁতে একেলগে আছিল শাৰী পাতি কলেজীয়া বন্ধুৰ দৰে। তাৰ পাছত বিচ্ছিন্ন হৈ টোপোলাত সোমালে। মানুহবোৰে দোকানবোৰৰ সন্মুখত ভিৰ কৰিছেহি। কিনাই কিনিছে। নিকিনাই আগবাঢ়ি গৈছে বেলেগত সস্তাত পাব বুলি। সি গ'ল এখন কম ভিৰ হোৱা দোকান লৈ। কি লাগে বুলি সুধিলত জেলেপীৰ দামকে সুধিলে। দাম দুশ টকা। কমাব নোৱাৰি বোলে। বজাৰত মালৰ অভাৱ। কৰবাত বোলে পানী হৈছে। ইমান দূৰলৈকে নাভাবি সি জেলেপীকে ল'লে। আধা কিলো। দোকানীয়ে খুৰমা অলপো লৈ যাব ক'লে। সি নালাগে বুলি ক'লে যদিও দোকানীয়ে চাৰিবাৰ মান কোৱাত কিনিলে আধাকিলো। পাঁচটা দীঘল আকৃতিৰ খুৰমা আৰু জেলেপী আঠখনৰ টোপোলাটো দি দোকানীয়ে দুশ টকা ল'লে।

টোপোলাটো হাতত লৈ আহি থাকোতেই গাড়ী এখন আহি আছিল ঠেক পথটোৰে। সি আঁতৰি দিলে যদিও গাড়ীখন সোঁ সোঁৱাই পাৰ হৈ যায় মানে টোপোলাটোৰ ওচৰত টোপোলাটো গাড়ীৰ গাত ঘঁহনি খাই অলপ আঁতৰত পৰিলগৈ। কুকুৰ কেইটাই টোপোলাটো লৈ দাঁতেৰে টনা টনি কৰিছে। একোবত কুকুৰ কেইটাই ভিৰ কৰিলেহি। সি গৈ ওচৰ পায় মানে কুকুৰ কেইটাই টোপোলাটো লৈ দাঁতেৰে টনা টনি কৰিছে। একোবত ওলাই আহিল। কুকুৰকেইটা আৰু তাৰ মাজত যেন তৰা আৰু নক্ষত্ৰ বাতৰি কাকতেৰে মেৰাই থোৱা খুৰমা আৰু জেলেপীবোৰ ওলাই আহিল। কুকুৰ কেইটাই তাৰফালে নোচোৱাকৈয়ে এবাৰ খুৰমা কেইটা আৰু এবাৰ জেলেপী চিটিকি পৰিল। সি আৰু বাধা নিদিলে। কুকুৰ কেইটাই তাৰফালে নোচোৱাকৈয়ে এবাৰ খুৰমা কেইটা আৰু এবাৰ জেলেপী কেইটা খালে। এটা কুকুৰে তাতেই পেট পেলাই বহি দিলে। সি লাহে লাহে আকৌ খোজ কাঢ়িব ধৰিলে। তেনেতে সি দূৰৰ পৰাই দেখা পালে তাৰ গা ধুই মেলি অহা ফিচিকা গামোচাখন ৰ'দত শুকাই বতাহত উৰি আছে। আকাশৰ মেঘবোৰলৈ চাই চাই গামোচাখনো উৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে।

সাগৰিকাৰ প্ৰেম অনুভৱত জয়যুক্ত ক্ৰিকেট খেলখন

ৰবিতা ৰয়
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী (ৰাজনীতি বিভাগ)

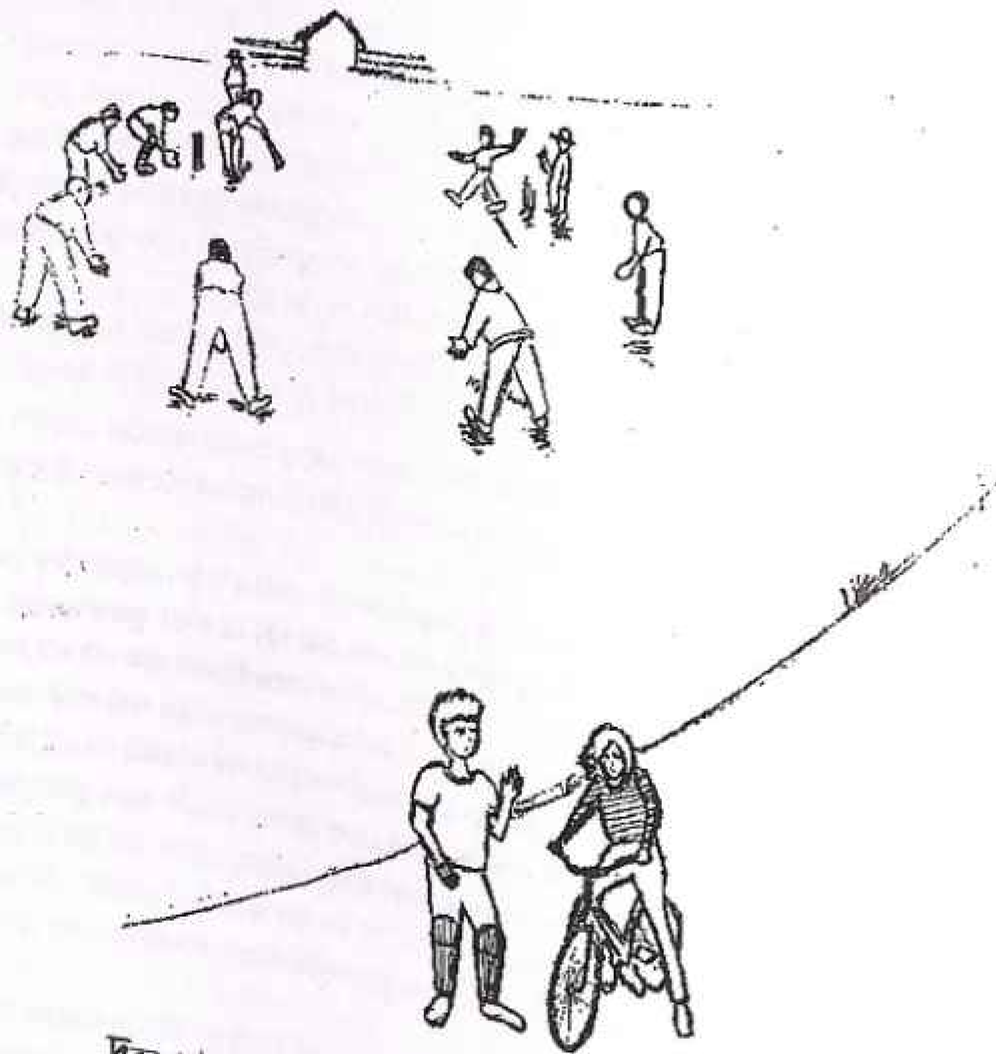

দূৰৰ পৰাই নিবিড়ে দেখিলে যে খেলিবলৈ লাহে লাহে ল'ৰাবোৰ গোট খাইছে। ঘড়ীটোলৈ চালে তাৰ কিজানিবা দেৰিয়েই হ'ল। নাই তিনি বাজি গৈছেহে। সিহঁতৰ কায পোৱাত পিকআপ অলপ কমাই নতুনকৈ কিনা Black CBZ খন ল'ৰাবোৰৰ কাষতেই ষ্টেণ্ড কৰি থলে।

ঃ "হেই নিবিড় পালাহি" - সমীৰে সুধিলে।

ঃ অ' পালোহি। পিছে খেল হ'বনে?" বেঞ্চখনত বহি নিবিড়ে প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ হ'ব হ'ব। কিয় নহ'ব আকৌ। ৰ'বা ল'ৰাবোৰ আহিবই এতিয়া।" সি অলপ উৎসাহেৰে ক'লে।

বেঞ্চত বহি থাকোতে কাষতে বওৱি টিউশ্যনৰ দুই-এটা শব্দৰ টুকুৰা আহি কাণত পৰিলহি। চুটী হ'বৰ হ'ল চাগে। নিবিড়ৰ মনটো উৎকণ্ঠিত হৈ পৰিল কেতিয়া খেলখন হ'ব?

সঁচাকৈ আজি-কালি কিবা কাৰণত খেলিবলৈ আহিব নোৱাৰিলে মনটো অলপো ভাল নালাগে নিবিড়ৰ। নহ'লেনো হোষ্টেলৰ মজ-মস্তি এৰি খেলিবলৈ আহে নে সি? তাতে দুদিনৰ আগৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা Junior and Senior Challenging Cup ৰ বাবে নিবিড়ৰো উৎসুকতা আগতকৈ অলপ বেছি হ'ল।

ঃ "কি হ'ল নিবিড়, কি ভাবিছা? নেখেলা নেকি!" অনুৰাগে হঠাৎ কোৱা কথাষাৰতহে তাৰ ভাৱত যতি পৰিল।

লাহে লাহে ল'ৰাবোৰ আহি গোট খালেহি।

ঃ "নিবিড়, ধনদীপ্তৰ পৰা বেট দুখন লৈ তাকো লগতে লৈ আহিবা। Captain হৈও অলপো Sincerness নাই তাৰ।" অৰিজিতে তাৰ ক্ষোভখিনি উজাৰি কোৱা দেখি হাঁহি উঠি গ'ল নিবিড়ৰ। অনিচ্ছা স্বত্বেও যাবলৈ উঠিলে সি। উদীপ্তৰ ঘৰ ফিল্ডখনৰ পৰা প্ৰায় ৫ মিটাৰ মানত। কলেজত দুয়োটা একেলগে পঢ়ে। সিহঁত দুয়োৰে Friendship কলেজৰ বাহিৰেও অন্য ঠাইতো বহুতৰে ঈৰ্ষাৰ বিষয়।

ঃ "উদীপ্ত, অ' উদীপ্ত ....." দুৱাৰখন ঠেলি সি একপ্ৰকাৰ চিঞৰিব ধৰিলে।

ঃ "অই ইমানকৈ টেটুফালা চিঞৰ কেলেই মাৰিছ দেখা নাই নেকি কি কৰি আছো।"

ৰুমত সোমায়ে নিবিড়ে দেখিলে যে সি বেটাই বিচনাত তলমূৰকৈ শুই এই মাহৰ বিস্ময়খন পঢ়ি আছে। দেখিয়েই মূৰ গৰম হৈ গ'ল নিবিড়ৰ।

ঃ "অই গৰু, Field ত লগৰবোৰৰ চিঞৰ-বাখৰ যে আমাৰ কেপ্টেইন মহাশয় ক'ত? আৰু গাধ তই ইয়াত শুই শুই বিস্ময় পঢ়ি আছ। এইখন নপঢ়িলেও হ'ব। তইয়ে এটা মস্ত বিস্ময়।"

খঙত বকি বকি তাৰ হাতৰ পৰা বিস্ময়খন লৈ টেবুললৈ দলি মাৰি দিলে নিবিড়ে।

ঃ "তই কেলেই দলিয়ালি? ৰঞ্জিত চাৰিভিয়াৰ ইমান ধুনীয়া উপন্যাস এখন পঢ়ি আছিলো। প্ৰেমৰ উপন্যাস ভাই।" সি শুই থকাৰ পৰা কথাখিনি কৈ বহি পৰিল।

ঃ "হ'ব, হ'ব যা। এতিয়া সোনকালে ওলাগৈ, এনেয়ে দেৰি হৈছে।" তাক প্ৰায় ঠেলি নি ৰুমটোৰ পৰা বাহিৰ কৰিলে সি। এনেও তাৰ প্ৰেমৰ বক্তৃতাবোৰ বেছিয়েই দীঘল।

> ৰুমালখন দেখাৰ লগে লগেই মনত পৰিলে যে সেইখন অথনি সাগৰিকাই দিয়া ৰুমালখন। লগে লগে নাকত এটা মিঠা সুবাস লাগিল।

ঃ "অই উপন্যাসখন তোক দিম পঢ়িবি। বাহঃ কি প্ৰেম কাহিনী। একদম নিজকে কাহিনীটোৰ হিৰ' যেন লাগি যায়। আৰু নায়িকাজনী পৰী।" চকু মুদি পৰী দেখাৰ দৰেই কৈ গ'ল উদীপ্তই।

ঃ "অই তই কেতিয়াবা দেখিছ নে?"

ঃ "কি?"

ঃ "পৰী"

ঃ "নাই দেখা। কেলেই?"

ঃ "নহয় তই যে কলি পৰীৰ দৰে বুলি।"

ঃ "এহ ভাবি ল আৰু" সি নিবিড়ৰ মুখলৈ চাই দুষ্টালি হাঁহি এটা মাৰি ক'লে।

ফিল্ড পাওঁ পাওঁ হৈছিলহে। এনেতে সিহঁতৰ পৰা অলপ দূৰত ছোৱালী এজনীয়ে তাইৰ চাইকেলখন ৰখাই পৰি যোৱা চেইনডাল তোলাত ব্যস্ত হৈ আছিল।

ঃ "অই বৈ দিলি যে" - নিবিড়ে যাবলৈ বাদ দি বৈ যোৱা দেখি উদীপ্তই আচৰিত হৈ সুধিলে।

ঃ "অই উদীপ্ত আহছোন ছোৱালীজনীৰ কি Problem হৈছে চাই দিওঁ - বেচেৰীজনীয়ে বৰ কষ্ট পাইছে জাননে?" তাইলৈ চাই থাকিয়ে নিবিড়ে ক'লে।

ঃ "নাই ছোৱালীজনীৰ একো Problem হোৱা নাই। হৈছে যদিও তাই নিজে Solve কৰিব। আমাৰ দেৰি হৈছে। আহ।" - এই বুলি কৈ সি যাবলৈ ধৰিলে।

সি গ'লগৈ যদিও নিবিড়ে লাহে লাহে তাইৰ কাষলৈ আগুৱাই গ'ল।

ঃ Excuse me! Any problem ... may I help you? নিবিড়ে সুধিলে।

তাই মূৰ তুলি তাৰ ফালে চাই অলপ অপ্ৰস্তুত হৈ পৰিল। হয়তো নিবিড়ৰ উপস্থিতি তাইৰ বাবে অকল্পনীয় আছিল।

ঃ "নাই মানে চেইনডাল পৰিল।" কওঁ নকওঁকৈ মিঠা হাঁহি এটা মাৰি ক'লে। তাইক প্ৰথমবাৰৰ বাবে ভালকৈ চালে সি। এযোৰ হালধীয়া চেলোৱাৰ পৰিহিত বগাকৈ এজনী মৰম লগা ছোৱালী। দেখিয়েই কিবা এটা ভাল লাগি গ'ল তাৰ।

সি চেইনডাল তোলাত লাগিল। পাঁচ মিনিটমান যুঁজাৰ পিছত চেইনডাল তোলা হৈ গ'ল।

ঃ "এয়া লোৱা হৈ গ'ল" - এই বুলি কৈ হাতত লাগি থকা গ্ৰীজবোৰ ক'ত মোহাৰে সি ভাবিবলৈ ধৰিলে।

ঃ "এইখন লওঁক।" তাই তাৰ মনৰ কথা বুজিব পাৰি ৰুমালখন আগবঢ়াই দিলে।

অনিচ্ছাস্বত্বেও ৰুমালখন ললে যদিও ৰুমালখন আৰু লেতেৰা কৰিব মন নগ'ল তাৰ।

"Thanks। যাও আকৌ লগ পাম।" বুলি কৈ হাঁহি এটা মাৰি গুচি গ'ল তাই।

ঃ অই! এতিয়া আহ আৰু বৈ থাকি লাভ নাই। তাই আকৌ চেইনডাল পেলাই ঘূৰি নাহে।" উদীপ্তই দূৰৰ পৰাই চিঞৰিলে। তাৰ মাততহে যেন সি সম্ভিত ঘূৰাই পালে।

ইতিমধ্যে গোটেইবোৰে ঘটনাটোৰ গুজৱ (আলোচনা) আৰম্ভ হৈছিল।

ঃ "হেৰা নিবিড়, কি কথাহে তুমি দেখিছো চাইকেলৰ চেইন বৰ মৰমেৰে তোলা।" জিতু দাই কটা মাৰি ক'লে।

তেওঁৰ কথাত আটাইমখাই গিজনি মাৰি হাঁহিব ধৰিলে।

টছ হৈ গ'ল। প্ৰথমে ছিনিয়ৰ টিমে বেটিং পালে। খেলখন ১২ অভাৰৰ। ছিনিয়ৰ টিম্‌টো যথেষ্ট Strong। ভাল বেটিং তথা ভাল বলিং লাইন আছে। গতিকে খেলখন জিকাটো তেওঁলোকৰ বাবে সহজ নহয়।

নিৰ্দিষ্ট সময়ত ছিনিয়ৰ টিমৰ দুয়োজনে অপেনাৰ আহি ক্ৰিজত বেটিং ল'লেহি। লাহে লাহে ৰাণৰ সংখ্যা বাঢ়ি গ'ল। সময়ৰ লগে লগে দীপক নামৰ বেট্‌ছমেনজন দুৰ্দান্ত হৈ পৰিল।

সকলোৰে মুখত চিন্তাৰ ৰেখা ফুটি উঠিল। কিন্তু কিয় জানো নিবিড়ে খেলত অকনো মন বহুৱাব পৰা নাছিল। বাৰে বাৰে তাৰ মনটোৱে কিবা এটা বিচাৰি যেন উদাসীন হৈ পৰিছিল।

ঃ নিবিড় Caught it"

কিন্তু বহুত দেৰি হৈ গ'ল। দীপকদাৰ এটা সহজ কেট্‌ছ সি dropped কৰিলে।

দৰাচলতে কথাবোৰ ভাবি থাকোতে বলটোনো কেতিয়া তাৰ ফালে আহিল সি গমকে নাপালে।

ঃ "অই নিবিড় কি হ'ল? Please ভালকৈ খেলনা" -উদীপ্তই গাত ধৰি তাক ক'লে।

এবা সি নিজেও গম পাইছে যে কিমান এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ কেট্‌ছ সি পেলাই দিলে। দীপকদাই তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ বেট্‌ছমেন আছিল। নিজৰ ওপৰতে খং উঠি গ'ল তাৰ।

ইতিমধ্যে প্ৰথমটো ইনিংছ শেষ হৈ গ'ল ছিনিয়ৰ টিমে ১২ অভাৰত ৫ টা উইকেট হেৰুৱাই ৯৪ ৰাণ কৰিলে। হয়তো দীপকদাৰ caught টো ধৰা হ'লে ইমান ৰাণ নহ'লহেঁতেন। এইবোৰ ভাবি ভাবি লাহে লাহে উদীপ্তৰ ওচৰ পালেহি। সি তেতিয়া Batting order list কৰাই কোনে কি দৰে খেলিব তাকে বুজাই আছিল। তাক দেখি উদীপ্তই তালৈ চালে।

ঃ আটাইছো তোমালোকে মই কোৱাৰ দৰে খেলিবা, ok" সিহঁতক কথাষাৰ কৈ সি লাহেকৈ নিবিড়ৰ কায পালেহি।

ঃ উদীপ্ত, I am extremely sorry, মোক মাফ্ কৰি দিবি।" দোষী দোষী ভাবেৰে তাক ক'লে।

ঃ "গৰু sorry ক'ব আহিছ, কি হৈছিল তোৰ?"

ঃ "নাজানো কি হ'ল?"

ঃ "সাগৰীকাৰ প্ৰেমত পৰিছ?"

ঃ "সাগৰিকা, ৰাতিপুৱা চেইন তুলি দিয়া ছোৱালী জনী আকৌ।"

ঃ "সাগৰিকা, নাজানো এইবোৰক প্ৰেম কয় নেকি?"

ঃ "Yes, this is the magic of love এয়াই ভাল পোৱা। পিছে এইখিনি সময়ত cricket ৰ লগত প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক গঢ়ি লোৱা - বুলি সি তাক টানি লৈ গ'ল।

ইতিমধ্যে Senior team fielding ত সোমোৱাত অবিজিত আৰু অনুৰাগ বেটিঙত নামিল। অবিজিতৰ ওপৰত টিমটোৰ আশা অলপ বেছি। সি সদায় সকলোৰে আশা কৰাৰ দৰেই খেলি আহিছে।

প্ৰথম অভাৰ ঠিকেই গ'ল। ১ অভাৰত ৪ ৰাণ। কিন্তু ই কি? দ্বিতীয় অভাৰত সৌৰভদাৰ এটা বিষাক্ত য়ৰ্কাৰত অবিজিত বিধস্ত হৈ গ'ল।

"অই বাহুল যা।" বাহুলৰ ফালে চাই সি ক'লে। উদীপ্ত তেতিয়াও তলমূৰ কৰি বহি আছিল।

অই উদীপ্ত ইমানকৈ টেন্‌ছন্ লৈছ কিয়? চাই থাক জিকিম আমি।

লাহে লাহে বাহুল অৰু অনুৰাগে ৰাণৰ সংখ্যা বঢ়াই যাবলৈ ধৰিলে। সকলোৰে মুখবোৰ পুনৰবাৰ জিলিকি উঠিল। অনুৰাগে কেইবাটাও নান্দনিক squore drive মাৰিলে। বাহুলেও তাক সম্পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়াই গ'ল। কিন্তু হঠাৎ জ্যোতিদাৰ একেটা অভাৰতে দুয়োটা আউট হৈ গ'ল। তাৰ পাছৰ পৰা আৰু কোনো বেট্‌ছমেনেই গৈ ক্ৰিজত থিতাপি ল'ব নোৱাৰিলে।

৬ অভাৰৰ সমাপ্তিত সিহঁতৰ স্কৰ হ'ল ৬ উইকেট ৩৮ ৰাণ। টিমৰ সকলোৰে মুখবোৰ বিবৰ্ণ। কিন্তু নিবড়ে যেন সেই সময়ত বিচাৰিছিল সাগৰিকাৰ সান্নিধ্য।

ঃ "অই নিবিড় কি ভাবি আছ।" উদীপ্তই গাত ধৰি জোকাৰি দিয়াতহে তাৰ সম্বিত আহিল। ফিল্ডলৈ চাই দেখে শৰৎ আউট্ হৈ আহি আছে। বেটখন লৈ যাবলৈ সাজু হ'ল সি।

ঃ "অই তোৰ ওপৰতে আমাৰ আশা। জিকাই থৈ আহিবি।" উদীপ্তই কন্দামুৰা হৈ ক'লে।

ঃ তই মোৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখ জিকিম আমি।"

তাৰ গাত হাত থৈ নিবিড় ক্ৰিজলৈ আগবাঢ়িল।

উদীপ্তৰ মুখখন দেখি মনটো বেয়া লাগি আহিল তাৰ। সঁচাই সি বহুত কষ্ট কৰিছে। খেলখনৰ বাবে।

জ্যোতিদায়ো নিৰ্দিষ্ট ৰাণৰ আগত আহি বল দিলে। প্ৰথমটোৱে এটা দুৰন্ত য়ৰ্ক কোনোমতে বচালে সি।

ঃ অই নিবিড় চাই খেল। ভৰি ভাগিব।"

চিন্ময় দাই দুষ্টালি হাঁহি এটা মাৰি ক'লে। টিমৰ সকলোৰে দৃষ্টিত সি এক বেট্‌ছমেন। আগতেও এনে বহুত খেল জিকাইছে সি। সেয়ে প্ৰত্যেকৰে ভৰসা তাৰ ওপৰত।

"কিন্তু! কিন্তু আজি এয়া কি হৈছে। এটা শ্বটো লব পৰা নাই যে?" জেপৰ পৰা ৰুমালখন উলিয়াই মুখখন মচি ললে সি। ৰুমালখন দেখাৰ লগে লগেই মনত পৰিলে যে সেইখন অথনি সাগৰিকাই দিয়া ৰুমালখন। লগে লগে নাকত এটা মিঠা সুবাস লাগিল।

এইবাৰ মনত এক অফুৰন্ত শক্তিৰ সঞ্চাৰ হোৱা যেন লাগিল তাৰ। আৰু তাৰ পিছৰে পৰা যেন তাৰ বেটখন ৰাণ ক্ষুধাতুৰ হৈ পৰিল। য'ৰ পৰা কোনো এজন বলাৰেও নিস্তাৰ নাপালে। কেইবাটাও বল অভাৰ বাউণ্ডেৰী পাৰ কৰিলে। ১০ অভাৰত দলীয় স্কৰ হ'ল ৮০ ৰাণ। য'ত নিবিড়ৰ অৱদান ৪০ ৰাণ। এতিয়া ২ অভাৰত সিহঁতক জয়ৰ বাবে প্ৰয়োজন ১৫ ৰাণৰ।

ঃ "Come on Neebir, জিকাবি" - উদীপ্তই চিঞৰিলে। একাদশ অভাৰত কেৱল ৫ ৰাণহে আহিল। এতিয়া অন্তিম অভাৰত সিহঁতক জয়ৰ বাবে প্ৰয়োজন ১০ ৰাণৰ। সৌৰভদাৰ অন্তিম অভাৰটো প্ৰথম বলটো বাউণ্ডাৰ হুক কৰি দিলে। পিছে ১ ৰাণহে পালে। পিছৰ বলটো অংশুৱে লং অফলৈ অলপ ফাইন খেলিলে। ২ ৰাণ পাই গ'ল। তৃতীয় বলটোত সি বল্ড হৈ গ'ল।

ঃ "নিবিড় জিকাবা। মই নোৱাৰিলো।"

এইবাৰ টিমটোলৈ চালে সি। সকলোৰে দৃষ্টি তাৰ ওপৰতে নিবদ্ধ।

এইবাৰ গীতু আহিল। "ঐ গীতু যেনেতেনে এক ৰাণ কৰি মোক ষ্ট্ৰাইকটো দিয়া" - কাষলৈ গৈ নিবিড়ে কোৱাত মূৰ দুপিয়ালে সি।"

সৌৰভদাৰ চতুৰ্থ বলটো গীতাথই লাহেকৈ থাৰ্ড ফিল্ড খেলিলে। এক ৰাণ পাই গ'ল আৰু লাগে ২ বলত ৬ ৰাণ। সৌৰভদাৰ পঞ্চম বলটোত সজোৰে এটা শ্বট ললে। কিন্তু আম্পায়াৰে 'Not out' ঘোষণা কৰিলে।

এতিয়া ১ বলত লাগে ৬ ৰাণ। ফিল্ডত কাৰো মাত নাই। ছিনিয়ৰ সকলে নিজৰ মাজতে আলোচনা কৰাত লাগিল। সকলোৰে মনত চৰম উৎকণ্ঠা। অজানিতে চাওঁতে হঠাৎ এঠাইত তাৰ দৃষ্টি নিবদ্ধ হৈ পৰিল।

সি দেখিলে যে অলপ দূৰত সাগৰিকাই লগৰ দুগৰাকী মানৰ সৈতে সিহঁতৰ খেল উপভোগ কৰি আছে। চকুৰে চকুৰে পৰাত তাই তালৈ হাঁহি এটা মাৰি All the best এটা যাচিলে। তাইৰ সেই হাঁহিটোৱে তাৰ সকলো আশংকা নিমিষতে কৰ্পূৰৰ দৰে উৰাই লৈ গ'ল। এতিয়া সি কৰিব নোৱাৰা কাম একো নাই।

খেলৰ অন্তিম বলটো দিবলৈ সৌৰভদা উদ্যত হ'ল। সিয়ো বেটখনৰ সৈতে পজিশ্যন ললে। সৌৰভদাই ৰাণ আপত আহি বলটো কৰাৰ লগে লগে stamp out কৰি সজোৰে ফিড অনলৈ এটা শ্বত ললে। বলটো শূণ্যলৈ উঠি গ'ল। দীপকদাই খেদি গ'ল বলটোক। সকলো নিমাত। দৃষ্টি বলত। সকলো উৎকণ্ঠিত হৈ পৰিল। দৃষ্টি কেৱল শূণ্যত। কিন্তু বলটো ইতিমধ্যে সীমাৰেখা পাৰ হৈ গ'ল। আৰু টিমৰ সকলোৰে আহি ইতিমধ্যে তাক দাঙি ধৰিছিল।

লাহেকৈ ঘূৰি সি সাগৰিকালৈ চালে। তাই তালৈ চাই ক্লেপ কৰি আছিল। অজানিতে সিয়ো হাঁহিলে। মনতে ভাবিলে এই জয় মাথো তোমাৰ বাবেই।

"পৃথিৱীত য'ত শোক-দুখ সকলো প্ৰেমৰ পৰাই আহে। ঘন-মোহনীয় সেউজীয়া বিষাক্ত লতাই যেনেকৈ শাল গছক আগুৰি ধৰে। লোভৰ পৰাই সুখ বাসনাৰ উদ্ৰেক হয়, আৰু দুখৰ পৰাই উদয় হয় ভয়।"

— বুদ্ধদেৱ

নিৰৱ সংগী

হিমাঙ্গী গোস্বামী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, প্ৰথম বৰ্ষ (কলা শাখা)

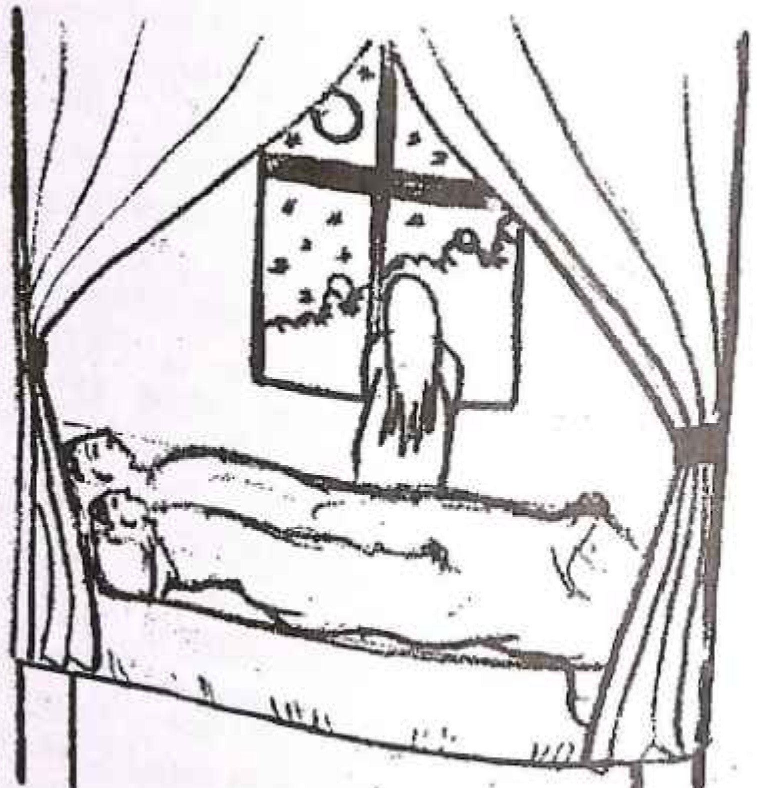

ৰাতি ভাত-পানী খাই অতি কষ্ট কৰি নিহাৰে তাইৰ কণমানী ছোৱালী লোভাক টোপনী নিয়াই শুৱাই থৈ আঠুৱাখন বাহিৰৰ পৰা লাহেকৈ খুচি দিলে। এইবাৰ ভালদৰে থিয় হৈ তাই ক্ষন্তেক সময়ৰ বাবে নেটৰ আঠুৱাৰ বাহিৰৰ পৰা ভালকৈ চালে টোপনীত লাল কাল হৈ থকা বিৰিখৰ ফালে। কাষতে হাত ভৰি মেলি নিচিন্ত ভাবে শুই থকা লোভাৰ ফালেও।

এখোজ-দুখোজ কৰি তাই আগুৱাই গ'ল বেডৰুমৰ কাষত থকা বেলকনিখনলৈ আৰু তাত থকা চকিখনত অলস হৈ বহি পৰিল। এইখিনি তাইৰ নিজা সময়, অন্ততঃ লোভা বা বিৰিখে সাৰ নোপোৱালৈকে। এইবাৰ নিহাৰে কাষৰ ৰুমটোলৈ লক্ষ্য কৰিলে নাই একো সাৰ শব্দ নাই, নিশ্চয় শাহুৱেক টোপনী গৈছে।

শেষত তোমাৰ শান্তিৰ
বাবে তোমাৰ
চিৰকাম্য তীৰ্থযাত্ৰী বা বৃদ্ধ
আশ্ৰমৰ ব্যৱস্থা কৰিবৰ বাবে
চেষ্টা
কৰিম, কিন্তু ভুলতো
মই মোৰ ওচৰলে তোমাক
লৈ নানো।

নিশাও ভালেমান হৈছে। নিস্তব্দতাই বিৰাজ কৰিছে চৌ কাষ। তলত দেখা পোৱা ৰাস্তাটো এডাল মৰা সাপৰ দৰে নিশ্চল ভাবে পৰি আছে। দিনৰ ব্যস্ততা ভৰা জনতাৰ পদাঘাতত ভাগৰুৱা হৈ পৰি আছে।

নিহাৰে আৰামী চকিখনত নিজৰ গাটো ভালদৰে এৰি দি আউজী বহি পৰিল। চাই ৰ'ল দূৰ আকাশত জিলিকি থকা ভৰি উঠা জোনটোৰ মুখলৈ, হয়তো দুই এদিনতে পূৰ্ণিমা হ'ব, জোনটোও সম্পূৰ্ণ হৈ উঠিব আৰু স্পষ্ট হৈ পৰিব তাৰ গাত থকা ক'লা চিনবোৰৰ। নিহাৰৰ চিন্তাৰ গতি সলনি হ'ল মনত পৰিল বহুত দূৰত এৰি থৈ অহা তাইৰ ঘৰখনলৈ। ঘৰলৈ মনত পৰাৰ লগে লগে তাইৰ মাকৰ মুখখনে বৰকৈ আমনি কৰিব ধৰিলে-

নিহাৰে ভাবি গ'ল এফালৰ পৰা তাইৰ মাকৰ কথা। 'মা'তো কম ধুনীয়া নাছিল। মোৰ মনত পৰা দিনৰে পৰা মাৰ মুখখন এই জোনটোৰ দৰেই ধুনীয়া আছিল আৰু মাৰ ব্যৱহাৰ আছিল জোনৰ পোহৰৰ দৰেই নিৰ্মল। চিন্তাশীল গাম্ভীৰ্যতাৰে পৰিপূৰ্ণ মুখ। সুশৃংখল জীৱনৰ গতিধাৰাৰ আৰ্হি, অপৰিসীম ত্যাগ, মাৰ চাৰিত্ৰিক প্ৰতিক্ৰিয়াত এতিয়াও ভাবিলে মোৰ মূৰ দো-খাই যায়। নিহাৰে মনতে বোৰ-বোৰাই উঠিল মা, তোমাক লগ পাবলৈ বৰকৈ মন গৈছে অ' আৰু হেঁপাহ পলুৱাই কথা পাতিবলৈ। জানা মা- আজি কালি মই বৰ ব্যস্ত মোৰ সময় নাই, মই যে তোমাক অকণমান সময়ো দিব নোৱাৰো। তুমি মোৰ পৰা একোৱে বিছৰা নাই, কিন্তু যিতো বিছ্বাবিছ্ব তাকো দিবলৈ মই অপৰাগ।

জানা মা আজিকালি লোভা বৰ দুষ্ট হৈছে। মই যে তাইক অলপো সামৰিব নোৱাৰা হৈছো। তাই বৰ মৰম আকলুৱা আৰু অভিমানী। অভিমান ভাঙি ভাঙি কেতিয়াবা মই অতিষ্ঠ হৈ পৰো। কিন্তু জানা মা ই বিৰিখ যে তাইৰ বাবে কেতিয়াও ভাগৰুৱা হৈ নপৰে, সি তাইৰ বাবে সকলোবোৰ সময় উছৰ্গা কৰিব পাৰে, লাহে লাহে বেছিকৈ আকৃষ্ট হৈ পৰিছে। আজি-কালি লোভাৰ ওচৰত মোৰ প্ৰয়োজন আহাৰ আৰু টোপনীৰ বাবে সীমাবদ্ধ।

কেতিয়াবা বৰ বেয়া লাগে জানা মা, তোমাক বাদ দি মোৰ একো কামেই হোৱা নাছিল। তোমাৰ পৰা আঁতৰ কৰাৰ বুদ্ধিৰে তুমিও হয়তো এদিন মোক পঠাই দিলা বহু দূৰলৈ। তেতিয়া তুমি জনা নাছিলা যে তোমাৰ মৰমৰ সেই নিহাৰজনী এদিন তোমাৰ পৰা সঁচাই আঁতৰি যাব। তোমাৰ কাষৰ পৰা আঁতৰি আহি মই বৰ অকলশৰীয়া হৈ পৰিলো। সেই সময়ত বিৰিখে মোক বহুত সহায় কৰিলে। তোমাৰ অভাৱ অনুভৱ কৰিব নোৱাৰাকৈ ৰাখিলে। লাহে লাহে মই বিৰিখক ভাল পাবলৈ ধৰিলো তেতিয়া তোমাৰ মৰমতকৈ বিৰিখৰ মৰম বহুত ওপৰত থাকিল। বিৰিখক তোমাৰ পছন্দ হোৱা নাছিল। সেয়ে তুমি বহু চেষ্টা কৰিলা মোক বিৰিখৰ পৰা আঁতৰ কৰিবলৈ কিন্তু তুমি হাৰি গ'লা মোৰ আৰু বিৰিখৰ ওচৰত।

আমাৰ বিয়াও হৈ গ'ল কিন্তু থিক হৈ নগ'ল তোমাৰ আৰু বিৰিখৰ সম্পৰ্ক। বিৰিখে সহজ ভাবে লব নোৱাৰে তোমাক, খোজে প্ৰতি যুক্তিবান ই বৰ সহজ নহয়, কিন্তু কি কৰিম মই যেতিয়া বুজি পাইছিলো তেতিয়া বহুত দেৰি হৈ গ'ল।

এতিয়া হয়তো তুমি চেষ্টা কৰিছা বিৰিখক আকোৱালি ল'বলৈ মই ভাবো, লোভাৰ বাবে; কিন্তু সি কচু পাতৰ পানীৰ দৰে সৰি পৰে। মই বৰ দুখি অনুভৱ কৰো বিৰিখৰ কিছুমান কথা মই একেবাৰে সহ্য কৰিব নাৱাৰো, সি মোক বৰ ইতিকিং কৰিব পাৰে কথাই প্ৰতি, মোক বাদ দি জীৱনৰ বাকী দিন পাৰ কৰিব পাৰে, মই নহ'লেও সি একো অভাৱ অনুভৱ নকৰে তাৰ জীৱনত মোৰ একোৰেই প্ৰয়োজন নাই বুলি ক'ব পাৰে যদি তাৰ খং উঠে। কিন্তু কি জানা মা, সি আগতে তেনেকুৱা নাছিল, মোৰ বাবে সি পৃথিৱীৰ সকলো অসাধ্য সাধন কৰিবলৈও প্ৰস্তুত আছিল। এতিয়া দেখোন বিয়াৰ আগতে তুমি মোক কোৱা সকলোবোৰ কথাই সঁচাৰ ৰূপ ললে। এতিয়া ভাবি কি লাভ?

মইতো পকা ধানৰ মাজেৰেই খোজ দিব লাগিব। তোমাক যেতিয়া ওচৰত পাম আৰু বহুত কথা ক'ব লগা আছে। আমি গোটেই ৰাতি উজাগৰে থাকি কথা পাতিম দেই।

মা, জোনটোত দেখা সেই তুলসীৰ দৰে দাগবোৰ বৰ্তমান তোমাৰ মুখখনতো মই দেখিবলৈ পাওঁ। তোমাৰ জীৱনতোও কম লটিঘটি নহয়? তুমি যে কেনেদৰে পাৰ কৰিলা ভাবি নাপাও। বহু কষ্টৰ মাজেৰে আমাক ডাঙৰ কৰিলা কিন্তু বিনিময়ত আমি একোকে দিব নোৱাৰিলো। শেষত তোমাৰ শান্তিৰ বাবে তোমাৰ চিৰকাম্য তীৰ্থ যাত্ৰী বা বৃদ্ধ আশ্ৰমৰ ব্যৱস্থা কৰিবৰ বাবে চেষ্টা কৰিম, কিন্তু ভুলতো মই মোৰ ওচৰলে তোমাক লৈ নানো। তোমাৰ আত্মসন্মান আৰু স্বভিমান ৰক্ষা কৰিবলৈ যিমান পাৰো চেষ্টা কৰিম। তেতিয়া হয়তো কিছু পৰিমানে জন্ম দিয়াৰ ধাৰ পৰিশোধ কৰিব পাৰিম। মোৰ এই সিদ্ধান্তত সকলোৱে বাধা দিব, হ'লেও মই আগুৱাই যাম অন্ততঃ তোমাৰ শেষৰ দিনকেইটা তুমি বিছৰা দৰে পাৰ কৰিব পাৰা। তোমাৰ ওচৰত মই দুৰ্যোধন নহয় অৰ্জুন হৈ জীয়াই থাকিব বিচাৰো। মাথো তুমি মোক আশীৰ্বাদ কৰা।

মা, ইমানবোৰ কথা মই তোমাক অকলেই কৈ গ'লো, তুমি মাথো দূৰৰ পৰা চাই ৰলা। বাস্তৱ সত্যৰ দৰেই। মোক বিৰিখে মাতিছে নিশ্চয় লোভা সাৰ পাইছে, তাই গাখীৰ খাব। মইও গালি শুনিব লাগিব, ইমান দেৰি অকলশৰে বেলকনিত বহি থকা গম পালে। সেইয়া ৰাতি ৩ টা বজাৰ সংকেত দিছে বেৰৰ ঘড়ীটোৱে। তুমিও লোকৰ, ধাৰ কৰা পোহৰত উজ্বল হোৱা নিৰ্মল জোনটোৰ দৰেই নিৰবে উজ্বলি থাকা অকলশৰে।

নিহাৰ পোন হৈ থিয় দিলে আৰু এখোজ দুখোজ কৰি আগবাঢ়ি গ'ল তাইৰ শোৱনি কোঠাৰ ফালে।

> *"হাতীক হাতেৰে বগৰাই দিব নোৱাৰি। অসমীয়া জাতি বাৰিষাৰ চলত উটি নাযায়।"*
> — ৰঘুনাথ চৌধাৰী

গাঁওৰ পৰা চহৰলৈ

জ্যোতিস্মিতা বড়ো
প্ৰথম ষান্মাসিক (বুৰঞ্জী)

এখন গাঁওত এটা অতি দুখীয়া খেতিয়কৰ পৰিয়াল বাস কৰিছিল। খেতিয়কজনে এঘৰ ধনী ঘৰৰ মাটিত হাল বাই মাটি চহ কৰি খেতি কৰিছিল। তেওঁ তেনেকৈয়ে পৰিয়ালক পোহ-পাল কৰিছিল। খেতিয়কজনৰ দুজন সন্তান আছিল। তেওঁৰ সন্তান দুজন লাহে লাহে ডাঙৰ হৈ আহিল। তেওঁৰ সপোন আছিল পুত্ৰ দুজন পঢ়ি শুনি ডাঙৰ মানুহ হ'ক যাতে তেওঁলোকে গাঁওখন উন্নতি কৰিব পাৰে। সেই বাবে তেওঁ পুত্ৰ দুজনক চহৰলৈ পঠিয়াবলৈ সিদ্ধান্ত ললে। সেই মতেই তেওঁ ঘৰৰ, মাটি গাঁওবুঢ়াৰ ওচৰত বন্ধকত দি পোৱা পইছাৰে দুয়োজনকে চহৰত পঢ়িবলৈ পঠিয়ায় দিলে। দুয়োজন ল'ৰাই পঢ়াত বৰ চোকা আছিল। তেওঁলোকে চহৰৰ এখন কলেজত নাম ভৰ্তি কৰিলে আৰু দুয়োজনে ভাড়াঘৰ এটা ঠিক কৰি তাত থাকিবলৈ ললে। এনেকৈয়ে দিনবোৰ পাৰ হ'ল।

খেতিয়জনে দিনৰ দিনটো হাজিৰা কৰে আৰু হাজিৰা কৰি পোৱা পইছাখিনি চহৰতথকা পুতেক দুজনলৈ পঠিয়াই দিয়ে। কিন্তু পুত্ৰ দুজনে তেওঁৰ কষ্টৰ মূল্য বুজিব নোৱাৰিলে। সিহঁত দুজনে কলেজৰ বন্ধুসকলৰ লগত অনাই-বনাই ঘূৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। কলেজত class নকৰি বন্ধুসকলৰ লগত চিনেমা চাব যোৱা আৰম্ভ কৰিলে। দিন-ৰাতি বন্ধুসকলৰ লগত ঘূৰি মাদক দ্ৰব্য সেৱন কৰিব ধৰিলে। এই ফালে গাঁওবুঢ়াই খেতিয়কৰ ঘৰ-মাটি খিনি নিজৰ নামত কৰি ল'বলৈ চেষ্টা কৰিলে। সিহঁতৰ পইচা শেষ হৈ আহিলে আৰু দেউতাকক পইচা লাগে- ঘৰভাড়াত দিব লাগে বুলি চিঠি লিখি পঠিয়াই। কিন্তু দেউতাকে পইচা দিব নোৱাৰিলে। সিহঁতৰ স্বভাববোৰো সলনি হৈ পৰিল।

কলেজত সিহঁতৰ পৰীক্ষাবোৰো ভাল নহ'ল। সিহঁতে গাঁৱলৈ গুচি আহিল। তেওঁলোকৰ পিতৃয়ে তেওঁলোকক বৰ আশাৰে বাট চাই আছিল। তেওঁ ভাবিছিল যে মোৰ পুত্ৰ দুজনে পৰীক্ষা ভাল কৰি গাঁৱলৈ আহিছে। এতিয়া মোৰ পুত্ৰ দুজনে ভাল চাকৰী কৰি গাঁওবুঢ়াৰ পৰা ঘৰ-মাটি মুকলাব পাৰিব। কিন্তু তেওঁৰ আশা, আশা হৈয়ে থাকিল। পুত্ৰ দুজনে দেউতাকৰ কষ্টৰ মূল্য আনিব নোৱাৰিলে। তেতিয়া দেউতাকে পুত্ৰ দুজনৰ দুৰ্দশা সহিব নোৱাৰি তেওঁৰ সপোন বাস্তৱ নোহোৱাত থিতাতে মাটিত পৰি গ'ল আৰু চিৰ দিনলৈ চকু মুদিলে অৰ্থাৎ মৃত্যু হ'ল।

ভালৰ লগত বেয়াও থাকে আৰু বেয়াৰ লগত ভালো থাকে। ভালখিনি লৈ বেয়া খিনি উলিয়াই পঠিওৱাহে আচল বুধিয়কৰ কাম।

পুত্ৰ দুজনে বুজি পালে যে দেউতাকে কিমান কষ্ট কৰি তেওঁলোকক পঢ়াৰ খৰচ দিছিল। পুত্ৰ দুজনে ভাবিলে- "গাঁওৰ পৰা চহৰলৈ পঢ়িবলৈ গৈছিলো। কিন্তু পঢ়িব নোৱাৰিলো। চহৰখন হৈছে মায়াৰ নগৰী ইয়াত ভাল-বেয়া সকলো ধৰণৰ বন্ধু পোৱা যায়। ভালৰ লগত বেয়াও থাকে আৰু বেয়াৰ লগত ভালো থাকে। ভালখিনি লৈ বেয়া খিনি উলিয়াই পঠিওৱাহে আচল বুধিয়কৰ কাম।" সিহঁত দুজনে দিনৰ দিনটো কাম কৰি পইছা গোটাই পিতৃৰ ঋণ পৰিশোধ কৰিলে। সিহঁতে কৰা ভুল স্বীকাৰ কৰি পিতৃৰ আত্মালৈ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ইয়াৰ দ্বাৰা ইয়াকে বুজিব পাৰি যে কিবা এটা কাম কৰিব খুজিলে দহবাৰ ভাবিব লাগে।

এটি ভুল খোজ

জোনালী ডেকা
পঞ্চম ষান্মাসিক (বাণিজ্য শাখা)

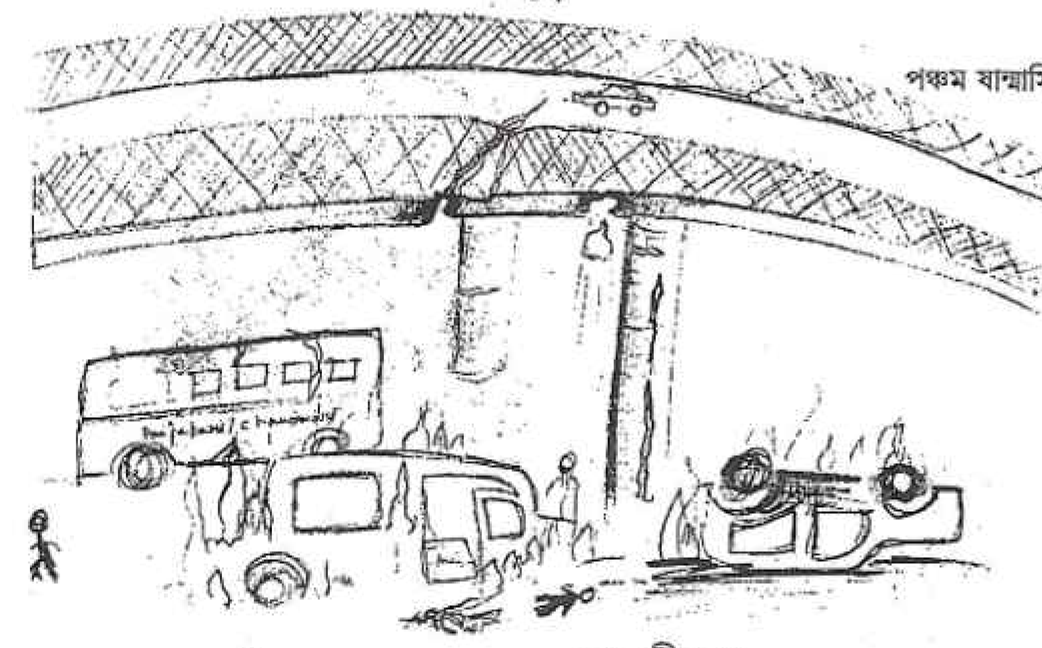

"মানুহে মানুহৰ বাবে যদিহে অকনো নাভাবে
অকণি সহানুভূতিৰে ভাবিব কোনেনো কোৱা সমনীয়া
মানুহে মানুহৰ বাবে ...."

ক'ৰবাৰ পৰা ভাহি অহা গীতটি শুনি নীৰৱৰ অজানিতে চকুপানী ওলাই আহিল। সি আজি বুজি পাইছে তাৰ ভুল।

কি কৰিলে সি তাৰ পৰিয়ালৰ বাবে? জন্ম দাতৃ মাতৃৰ চকু পানী মচিব নোৱাৰিলে সি সদায় হাঁহি ধেমালিৰে ভৰি থকা ঘৰখন উকা মৰিশালী কৰি পেলালে সি ...

অকল সিহঁতৰ ঘৰখন বুলিয়ে নহয় কিমান নিৰীহ মানুহৰ প্ৰাণ কাঢ়িলে, কিমান ঘৰ উকা হ'ল তাৰ হিচাপ সি দিব পাৰিবনে?

নাই, নাই ... একো নোৱাৰে সি! একো কৰিব নোৱাৰে সকলো অংগ থাকিও সি আজি বিকলাংগ।

যদি কেইটামান টকাৰ লোভত ঘৰ এৰি জংঘলত থাকিব নগ'লে হয়, দেশদ্ৰোহীৰ সংগ নললে হয়, তাৰ ঘৰখন ভৰি থাকিলে হয়।

মাত্ৰ ৩০ মিনিট। ৩০ মিনিট আগতে সি নিজ হাতে থোৱা বমটোৱে কাঢ়ি লৈ গ'ল তাৰ মৰমৰ ভনীজনীক আৰু বজাৰ কৰিবলৈ যোৱা দেউতাকক। যদি সেইদিনা সি বম নথলে হয় হয়তো টিউচনলৈ যোৱা ভনীজনী ঘৰলৈ ঘূৰি আহিলে হয়, দেউতাকে বজাৰৰ পৰা হাতত বজাৰ কৰা মোনা লৈ হাঁহি মুখে ঘৰ সোমালে হয়।

... তাৰ জীৱনৰ এটি ভুল খোজে কাঢ়ি লৈ গ'ল তাৰ জীৱনৰ ৰং।

কি পালে সি? কেইটামান টকা মাত্ৰ ...

কিন্তু সেই টকাৰে তাৰ মৰমৰ ভনীজনীক উপহাৰ দিলে মৃত্যু। মাতৃৰ শিৰৰ সেন্দুৰ মচি পেলালে সি। সেই টকাৰে উপহাৰ দিলে বহুতো লোকক ৰং বিহীন জীৱন।

হয়। প্ৰতিবাদ কৰিছিল সি শেষ মুহূৰ্তত বম নথবলৈ কিন্তু ... সময় সদায় গতিশীল ... নোৱাৰিলে সি, বাধ্য হ'ল বম থবলৈ অসুৰৰ ওচৰত হাৰ মানিলে সি...

যদি সি আগতেই বুজি পালে হয় ... যদি কেইটামান টকাৰ বাবে দেশদ্ৰোহী নহ'লে হয় ... তাৰ জীৱনৰ এটি ভুল খোজে কাঢ়ি লৈ গ'ল তাৰ জীৱনৰ ৰং।

পংগু হৈ পৰি ৰ'ল সি..

"অইউঠ ভাত দিছে" জেলৰ আন এজন কয়দীৰ মাতত সি উচপ্ খাই উঠি চকু পানীখিনি মচি নীৰৱে চাই ৰ'ল ৮ টা বছৰে খোজ নেপেলোৱা বাহিৰৰ জগতখনলৈ..।

যৌতুক

পম্পী বৰ্মন
দ্বিতীয় বৰ্ষ, উচ্চতৰ মাধ্যমিক (কলা শাখা)

আমাৰ সমাজত আজিকালি যৌতুক প্ৰথাৰ ওপৰত চৰকাৰে বহুত ভাল ব্যৱস্থা লৈছে। তথাপিও কিয় এনেকুৱা লোকৰ বাবে ছোৱালীবোৰৰ ওপৰত অত্যাচাৰ কৰা হয়।

এখন গাৱঁত এজনী ছোৱালী আছিল। ছোৱালীজনীৰ নাম আছিল তিলোত্তমা। তিলোত্তমাৰ মাক নাছিল আৰু দেউতাকে তাইৰ লালন-পালন কৰিছিল। তিলোত্তমা বৰ শান্ত আৰু সৎ চৰিত্ৰৰ ছোৱালী আছিল। তিলোত্তমাক এদিন এটা ল'ৰাই চাবলৈ আহিছিল, তাৰ নাম গোপাল। গোপালে তিলোকত্তমাক দেখাৰ লগে লগে পচন্দ কৰিলে। গোপালহঁতৰ পৰিয়াল বৰ লোভী আছিল। তিলোত্তমাৰ দেউতাক ইমান ধনী নাছিল। গোপালহঁতৰ তাইকে বিয়া কৰাব আৰু কাকো নকৰাই। গোপাল আৰু তিলোত্তমাৰ বিয়া হ'ল। বিয়াৰ পিছতো গোপালহঁতৰ পৰিয়ালে তিলোত্তমাক নানান বস্তু বাহিনী খুজি থাকে। তিলোকত্তমাই ভাবিবলৈ ধৰিলে - "মই বিয়াৰ আগতো ইমান সুখ পোৱা নাছিলো আৰু বিয়া পিছতো সেই একে অৱস্থা"। আমাৰ সমাজত আজিকালি যৌতুক প্ৰথাৰ ওপৰত চৰকাৰে বহুত ভাল ব্যৱস্থা লৈছে। তথাপিও কিয় এনেকুৱা লোকৰ বাবে ছোৱালীবোৰৰ ওপৰত অত্যাচাৰ কৰা হয়। তিলোত্তমাৰ দেউতাকে যৌতুক দিব নোৱাৰাৰ বাবে তিলোকত্তমাক হাবিৰ মাজত এৰি থৈ আহিছিল। তিলোকত্তমাই ভয় কৰিছিল আৰু দুখো কৰিছিল যে- " স্বামীৰ হাতত ধৰি তাই এই ঘৰলৈ আহিছিল। সেই স্বামীয়ে তাইক আজি এই হাবিৰ মাজত এৰি থৈ গৈছে।" তিলোকত্তমাই নিজৰ প্ৰাণ দিবলৈ গৈছিল কিন্তু তেতিয়াই এজনী মহিলা আহি উপস্থিত হ'ল আৰু ক'লে কি কৰিবলৈ লৈছা। তেতিয়া তেলোকত্তমাই সকলো কথা বিবৰি ক'লে আৰু মহিলা গৰাকীয়ে তাইক ক'লে- "এনেকৈ কিমান ছোৱালী যৌতুকৰ নামত নিজৰ স্বামীৰ পৰিয়ালে মাৰি আৰু পুৰি পেলাইছে কেতিয়াবা যৌতুক দিব নোৱাৰি নিজৰ প্ৰাণ নিজে দিছে। তুমি সেই একেই ভুল নকৰিবা। যৌতুক দিয়া বা নিয়া দুয়োটা অপৰাধ। এই অপৰাধৰ দোষীক উচিত শাস্তি দিব লাগিব"।

তেতিয়া তিলোত্তমা আৰু সমাজৰ বহুত এনেকুৱা মহিলা এগোট হৈ যৌতুক লোৱা পৰিয়ালৰ প্ৰতি তেওঁলোকে উপযুক্ত শাস্তিৰ ব্যৱস্থা কৰিলে।

যৌতুক প্ৰথা আমাৰ সমাজত বৰ্তমান বহু পৰিমাণে কমি গৈছে। এই প্ৰথা য'তেই নচলক কিয় তাৰ বিৰোধ কৰিব লাগে। তিলোকত্তমাই যদি তাৰ প্ৰতি মাত মাতিলেহেঁতেন তেনেহ'লে এনেকুৱা পৰিস্থিতি নহ'লহেঁতেন। তিলোকত্তমাই পিছত নিজৰ সাহসেৰে তেওঁলোকক শাস্তি দিছিল। শাস্তি দিয়াটো কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। শাস্তি পায় যিজনে নিজৰ ভুল স্বীকাৰ কৰে তেওঁহে এই সমাজত মানুহ হ'ব পাৰে।

নীলা খামৰ চিঠি

নিশান্ত তালুকদাৰ
তৃতীয় ষান্মাসিক, (ইংৰাজী বিভাগ)

মৰমৰ ৰবমা,

মৰম ল'বা। চাওঁতে চাওঁতে প্ৰায় তিনি বছৰেই হ'বৰ হ'লহি। তাৰিখ-বাৰ-মাহ সঠিক মনত নাই যদিও তিনিটা বছৰৰ আগৰ এটি বিশেষ ক্ষণতেই প্ৰথম চিনাকি হৈছিলো তোমাৰ স'তে। মনত পৰে এতিয়াও একেই সেই প্ৰথম চিনাকিৰ চিৰাচৰিত প্ৰক্ৰিয়া নিতান্তই ভদ্ৰতাসূচক আৰু গতানুগতিক। মধ্যস্থতাকাৰীৰ ভূমিকাত উমৈহতীয়া চিনাকি তৃতীয় ব্যক্তি। সপোনতো সেইদিনা ভাবিব পৰা নাছিলো আমাৰ প্ৰাথমিক চা-চিনাকিৰ সেই ক্ষণটোৰ পৰা ইমান দূৰ অতিক্ৰম কৰি এদিন যে আমি আমাৰ সম্পৰ্কটোৰ আজিৰ এই স্তৰটোত এপলকো ইজনে-সিজনৰ কথা নভবাকৈ থাকিব নোৱাৰা এই অৱস্থা পামহি বুলি। কল্পনাও কৰা নাছিলো সম্পৰ্কটোৱে যে সময়ত গৈ এদিন ইমান দলৈকে শিপাব! কিছুমান সম্পৰ্ক বোধহয় এনেদৰেই গঢ় লয় আৰু গাঢ় হয় ক্ৰমাৎ নিজে ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে। তলে তলে, অতি সংগোপনে। ভাবি কেতিয়াবা আচৰিত হওঁ, তুমি নাথাকোতে বাৰু মোৰ দৈনন্দিনতা আগতে কেনেকৈ চলিছিল? সব ঠিকেইতো আছিল। একোতো অপূৰ্ণতা নাছিল। স্বাভাৱিক ছন্দতেইচোন দুলিছিল তেতিয়াও জীৱন। অথচ্ তোমাক এদিনৰ বাবে কাষত নাপালেই মনত মোৰ ইমান অশান্তি কিয়? তাহানিৰ কলেজীয়া দিনৰ বন্ধুৰে পৰিবেষ্টিত প্ৰাণোচ্ছল 'আড্ডাময়' দিনবোৰৰ সমাপ্তিৰ পিছত চাকৰি জীৱনৰ বিৰহ একঘেঁয়ামিৰ প্ৰথম দুটামান বছৰলৈকে মাজৰ সময়ছোৱা ব্যক্তিগত জীৱনটো হয়তো মোৰ কিছু নিস্তৰংগই হৈ পৰিছিল। হয়তো তেনে এই সন্ধিক্ষণতে আৰু হয়তো তাৰেই সুৰুঙাৰে এদিন তুমিও সোমাই পৰিছিলা মোৰ জীৱনত। সেয়া যি নহওক, আজিৰ তাৰিখত অন্ততঃ মই এটা কথাই জানো মোৰ সত্তা আৰু চেতনাজুৰি এতিয়াও মাথোঁ সৰ্বত্ৰ তুমি, তুমি আৰু তুমি!! ... মোৰ দিন-ৰাতি, মোৰ সুখ-দুখ, হাঁহি-কান্দোন সকলোবোৰ এতিয়া তোমাৰ ওপৰতেই সম্পৰ্পিত। একপ্ৰকাৰ তোমাক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই যেন আৱৰ্তিত মোৰ সমস্ত দৈনন্দিনতা। ক'লা পৰা চকুৰ গুৰি দেখিয়েই হ'বলা সকলোৱে আজি মোক সোঁৱৰাই দিবলৈ লয়- "খাৱন-শোৱনৰ ফালে মন-কান দিবিচোন।" ...সঁচাকৈ তোমাৰ ভাৱনাত কি দিন কি ৰাতি সৰ্বক্ষণতে এনেকৈ আকণ্ঠ ডুবিবলৈ ল'লো যে ব্ৰেকফাষ্ট, লাঞ্চ, ডিনাৰ আনকি ৰাতিৰ টোপনিও সকলোতে মই বৰ নিয়মীয়াকৈ অনিয়মীয়া হ'বলৈ ল'লো। এতিয়াও মনত পৰে, তোমাক যেতিয়া প্ৰথম লগ পাওঁ মোৰ পৰা ইতিমধ্যে মোৰ 'প্ৰথম প্ৰেম' হেৰাই গৈছিল। আনে কোৱা শুনো প্ৰথম প্ৰেমৰ মাদকতা হেনো পাহৰিব নোৱাৰি। কিন্তু বিশ্বাস কৰিবা যেতিয়াৰ পৰা মই তোমাক পালোঁ, যেতিয়াৰ পৰা মোৰ দিঠক বৰ্তমানৰ প্ৰতিটো পলৰ স'তে তোমাৰ নাম সাঙোৰ খাই পৰিল তেতিয়াৰ পৰা আৰু কোনোদিনে মোক প্ৰেমৰ স্মৃতিয়ে কেতিয়াও আমনি কৰিবহি পৰা নাই। হ'ব পাৰা তুমি দ্বিতীয়; কিন্তু তুমি দ্বিতীয় হৈও অদ্বিতীয়। তুমি সঁচাকৈ তুলনাবিহীন। আৰু এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা হ'ল যে তুমি মোৰ বাবে 'প্ৰথম দৃষ্টিৰ প্ৰেম' (Love at first sight) ও নাছিলা। হয়তো সেই সময়ত তুমি নিজেও তোমাৰ স্বভাৱসিদ্ধ শৈলীৰে তোমাৰ ব্যক্তিত্বৰ সমস্ততা মোৰ দৰে সদ্য পৰিচিতজনৰ আগত উদঙাই দিব বিচৰা নাছিলা। যি কি নহওক তথাপি এয়া এক সংযোগেই আছিল। তোমাৰ স'তে এদিন চিনাকি হ'লো। সময় বাগৰিল। লাহে লাহে তোমাক বুজা নুবুজাৰ ভাৱবোৰ আঁতৰিল। সম্পৰ্ক ক্ৰমাৎ গাঢ়ৰ পৰা গাঢ়তৰ হ'ল। পৰ্যায়ক্ৰমে আৰু অৱতাৰিতভাৱেই এইবোৰ ঘটিল ইটোৰ পিছত সিটোকৈ তিনি বছৰীয়া সময় পৰিক্ৰমাৰ বিভিন্ন স্তৰত। মৰমৰ 'ফেচবুক', তাহানিৰ 'অৰকুট'ৰ প্ৰথম প্ৰেম অকালতে মৰহি যোৱাৰ দৰে এদিন তুমিও আঁতৰি যাবাগৈ মোৰ জীৱনৰ পৰা। জানো মই। আৰু এয়াও জানো, গতিশীল জীৱনত নতুন নতুন ব্যস্ততা আৰু দায়িত্বৰ পৰিশতিত হয়তো ময়ো এদিন সম্পূৰ্ণ এক নতুন 'তুমিবিহীন' গতানুগতিকতাত নিজক অভ্যস্ত কৰি ল'ম। তথাপি জীৱনৰ বাকীছোৱা সময় তোমাক সদায়ে কৃতজ্ঞতাৰে সুঁৱৰিম। কিদৰেনো পাহৰিব পাৰোঁ, সুদীৰ্ঘ জীৱনৰ এছোৱা চমু অথচ গুৰুত্বপূৰ্ণ সময়ত যে তুমি মোৰ ইমান কাষত আছিলা, মোক সাহস দিছিলা। বিগত তিনিটা বছৰৰ বহু একাকী ৰাতিৰ যন্ত্ৰণা তুমিয়েতো সহনীয় কৰি তুলিছিলা, নিসংগ দুপৰীয়াবোৰত সংগ দিছিলা, উদাসী আবেলি বোৰলৈ নতুন অৰ্থ আনিছিলা। কিদৰেনো পাহৰিব পাৰো সেইবোৰ কথা। 'ফেচবুক', তুমি নাথাকিলেও তোমাৰ ছবি থাকি যাব মনৰ গোপন কোণত এক মচিব নোৱাৰা সাঁচ হৈ চিৰদিন চিৰকাল।

মৰমৰ 'ফেচবুক', তাহানিৰ 'অৰকুট'ৰ প্ৰথম প্ৰেম অকালতে মৰহি যোৱাৰ দৰে এদিন তুমিও আঁতৰি যাবাগৈ মোৰ জীৱনৰ পৰা।

ইতি -
আকাশ

বিভাগীয়

প্ৰাচীৰ

পত্ৰিকাৰ

ৰেঙণি

২০১৫-১৬ বৰ্ষ

অসমীয়া বিভাগ

বিষয় ঃ ভাৰতৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰাম

সাৰস্বত

স্বাধীনতা সংগ্ৰাম

১৮২৬ চনত ইয়াণ্ডাবু সন্ধিৰ চৰ্ত অনুযায়ী ভাৰতৰ শাসনভাৰ বৃটিছৰ অধীনলৈ যায়। সেই সময়ত অকল ভাৰতবৰ্ষই নহয় বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশ বৃটিছৰ অধীনত আছিল। ১৯১৯ চনত জালিয়ানবালাবাগত ইংৰাজ চৰকাৰে নিৰস্ত্ৰ লোকৰ ওপৰত অমানুষিক হত্যাকাণ্ড চলায়। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে গোটেই ভাৰত জুৰি আন্দোলনৰ ধুম উঠে। ১৯২০ চনত কলিকতা কংগ্ৰেছত গান্ধীজীয়ে স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ পাশুপাত অস্ত্ৰ অসহযোগ আন্দোলন ৰাইজৰ হাতত তুলি দিয়ে। গান্ধীজীয়ে ভাৰতবাসীৰ অন্তৰত জাতীয়ভাব জগাই তুলিবৰ বাবে বিদেশী বস্তু বৰ্জন কৰি খাদীৰ প্ৰচলন কৰি আন্দোলন গঢ়ি তুলিছিল। ১৯৪২ চনৰ ৮ আগষ্ট তাৰিখে কংগ্ৰেছৰ বোম্বাই অধিৱেশনত ভাৰতৰ পূৰ্ণ স্বাধীনতা আৰু ইংৰাজৰ ভাৰত ত্যাগ প্ৰস্তাৱ গৃহীত হ'ল। ইয়াৰ পিছতে গান্ধীজী আৰু হাজাৰ হাজাৰ নেতা কাৰাৰুদ্ধ হ'ল। হাজাৰজনে প্ৰাণ বলিদান দিলে। অৱশেষত ১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্ট তাৰিখে ভাৰতে স্বাধীনতা ঘূৰাই পালে।

নিলাক্ষী ঠাকুৰীয়া

অমৰ শ্বহীদ কুশল কোঁৱৰ

১৯০৫ চনৰ চ'ত মাহৰ ৯ তাৰিখ বৃহস্পতিবাৰে গোলাঘাট জিলাৰ ঘিল্যাধাৰী মৌজাৰ চাওদাং চাৰিআলিত জন্ম লাভ কৰা কুশল কোঁৱৰৰ পিতৃৰ নাম সোণাৰাম কোঁৱৰ আৰু মাতৃৰ নাম কনপাহী ওৰফে কনকেশ্বৰী। বালিজানৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত প্ৰাথমিক শিক্ষাৰ পিছত তেওঁ গোলাঘাট চৰকাৰী বেজবৰুৱা মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰি মেছত থকাৰ পৰাই দেশৰ পৰিস্থিতিয়ে তেখেতক অহিংসা আন্দোলনলৈ টানি নিয়ে। ১৯৪২ চনৰ ১০ চেপ্তেম্বৰত মৃত্যু বাহিনীৰ কেইজনমান সদস্যই লগ লাগি এখন ৰেল লাইনচ্যুত কৰি প্ৰায় ১০০০ ইংৰাজ সৈন্যক বধ কৰিছিল। সেই সময়ত কুশল কোঁৱৰ সৰুপথাৰ কংগ্ৰেছ কমিটিৰ সম্পাদক আছিল আৰু ইংৰাজে তেওঁক ৰেল লাইনচ্যুত কৰাৰ অপৰাধত গ্ৰেপ্তাৰ কৰি ফাঁচীৰ হুকুম দিয়ে। ১৯৪৩ চনৰ ১৫ জুন তাৰিখে পুৱতি নিশা চৰকাৰী বিষয়াজনৰ 'কুশল', 'কুশল' বোলা মাত শুনি নিশ্চিন্ত হৈ শুই থকাৰ পৰা হঠাৎ সাৰ পাই সুধিছিল- "মোৰ সময় হ'ল নেকি? মৃত্যুৰ সময়। বীৰৰ দেহ ত্যাগৰ সময়।"

হাঁহিমুখে দেশৰ হকে ফাঁচী কাঠত উঠাৰ আগ মুহূৰ্তত এই মহান বীৰজনাই চিঞৰি গাইছিল - "পাৰ কৰা দীননাথ এই সংসাৰ সাগৰ ....।"

জিৎজ্যোতি শৰ্মা

কনকলতা বৰুৱা

কনকলতা বৰুৱা আছিল ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামী। তেওঁৰ জন্ম হৈছিল শোণিতপুৰ জিলাৰ অন্তৰ্গত গহপুৰত ১৯২৪ চনৰ ২২ ডিচেম্বৰ তাৰিখে। তেওঁৰ পিতৃ আছিল কৃষ্ণকান্ত বৰুৱা আৰু মাতৃ কৰ্ণেশ্বৰী বৰুৱা। কনকলতা বৰুৱাক বীৰবালা নামেৰেও জনা যায়। ১৯৪২ চনৰ ২২ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে কনকলতা বৰুৱা ভোগেশ্বৰী ফুকননী আৰু আন বহুতো দেশপ্ৰেমীয়ে পতাকা উত্তোলন কৰিব যোৱা সময়ত গহপুৰ থানাৰ সন্মুখত বৃটিছৰ আদেশত চিপাহীয়ে তেওঁলোকক বাট ভেটি দিয়ে। কনকলতাই সেই বাধা নেওচি বুকুত গুলী খাই হ'লেও দেশ স্বাধীন কৰে আৰু হাতৰ পতাকাখন ভোগেশ্বৰী ফুকননীয়ে তুলি লয়। নিজদেশ অৰ্থাৎ ভাৰতৰ স্বাধীনতাৰ বাবে ১৯৪২ চনৰ ২২ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে এইগৰাকী সাহসী বীৰংগনাই নিজৰ জীৱন ত্যাগ কৰিবলগীয়া হয়।

পৰিখা কলিতা

চৰ্দাৰ বল্লভভাই পেটেল

আমাৰ ভাৰতবৰ্ষ স্বাধীনতাৰ কাৰণে যিসকল লোকৰ অৱদান আছিল বা যিসকল লোকে প্ৰাণত্যাগ দিছিল তাৰ ভিতৰত আন এগৰাকী দেশপ্ৰেমী হ'ল 'চৰ্দাৰ বল্লভভাই পেটেল'। এওঁৰ জন্ম ১৮৭৫ চনৰ ৩১ অক্টোবৰত গুজৰাটত হৈছিল। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম জাভেৰভাই পেটেল আৰু মাতৃৰ নাম লাডবাই আছিল। চৰ্দাৰ পেটেল দুখীয়া ঘৰৰ মানুহ আছিল বাবে শিক্ষকৰ পৰা কিতাপ ধাৰ কৰি ওকালতি অধ্যয়ন কৰিছিল। আনহাতে তেওঁ অধ্যয়ন কৰাৰ ওপৰিও ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছত যোগ দিছিল। তেওঁ এজন আন্দোলনকাৰীও আছিল আৰু ইয়াৰ বাবে তেওঁ গান্ধীৰ সহযোগী হৈ বৃটিছৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিছিল। ইয়াৰ বাবে তেওঁ ৯ মাহ কাৰাবাস খাটিব লগা হৈছিল। স্বাধীনতাৰ পিছৰ সময়ছোৱাত তেওঁ প্ৰথম গৃহমন্ত্ৰী আৰু সঞ্চালকালয়ৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী হৈছিল। দেশৰ হকে কাম কৰি ১৯৫০ চনৰ ১৫ ডিচেম্বৰত মুম্বাইত শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰে।

জয়িতা দাস

ভাৰতৰ জাতীয় পতাকা

ভাৰতৰ জাতীয় পতাকাক দেশ মাতৃৰ প্ৰতীক বুলি ধৰা হয়। ইয়াৰ মাজেৰে জাতিৰ আশা-আকাংক্ষা ফুটাই তোলা হয়। মহাত্মা গান্ধীয়ে স্বাধীনতা আন্দোলনৰ নেতৃত্ব লোৱা সময়ত নিজেই এখন পতাকাৰ ৰূপ দিয়ে। এই পতাকাৰ ওপৰ ভাগ বগা, মাজ ভাগ সেউজীয়া আৰু এটা যঁতৰ আছিল চিনস্বৰূপে, তলৰ ভাগ ৰঙা আছিল। ১৯৩১ চনত কংগ্ৰেছ মহাসভাৰ কাৰ্যকৰী কমিটিৰ সভাকেইখনত এখন জাতীয় পতাকাৰ পৰিকল্পনা কৰে। ইয়াতো তিনিটা ৰং আছিল প্ৰথমটো গেৰুৱা মাজভাগত বগা আৰু তলত সেউজীয়া। ইয়াৰে মাজৰ অংশত এটা যঁতৰৰ চিন আছিল। ইয়াৰ জোখ ৩ঃ২ অনুপাত গেৰুৱা ৰং সাহস আৰু ত্যাগৰ; বগা- সত্য আৰু শান্তি, সেউজীয়া বিশ্বাস আৰু শক্তিৰ প্ৰতীক। ১৯৪৭ চনত ভাৰত স্বাধীন হয় আৰু ভাৰতৰ প্ৰথম গণ পৰিষদে এই ঐতিহ্যমণ্ডিত পতাকাখনকে যঁতৰৰ সলনি অশোকৰ 'ধৰ্ম চক্ৰ'ৰ স্থাপন কৰি সংবিধান সন্মত ভাবে গ্ৰহণ কৰে। পতকাৰ মান ৰক্ষা কৰা মানে জাতিৰ মান আৰু গৌৰৱ ৰক্ষা কৰা বুজায়।

পৰিখা কলিতা

স্বাধীনতাৰ সেনানী মই

৪২ ৰ সেনানী মই
গহপুৰৰ ষোড়শী গাভৰু মই
মই হৈছো কনকলতা, (বীৰাংগণা)
মাৰ বান্ধি থিয় হৈছো,
ককালত টঙালি বান্ধি
দেশ স্বাধীন কৰিবলৈ।

আহ ঐ আহ ওলাই আহ,
হে মোৰ দেশৰ জনগণ,
আবাল বৃদ্ধা বনিতা।
মৃত্যুৰ দুৱাৰ দলিব পৰা দেশক বচাবলৈ,
ইংৰাজৰ কু-শাসনৰ অন্ত পেলাবলৈ,
নৰাধম হঁতক দেশ ত্যাগ কৰিবলৈ
মাৰ বান্ধি থিয় হওঁ হে মোৰ দেশৰ জনগণ।

পৰাধীনতাৰ শিকলি ছিঁডি।
ইংৰাজ শাসনৰ পতাকা নমাই
আমি সমস্বৰে একতাৰ দোলেৰে,
ভাৰত মাতাৰ জয় গান গায়,
আমি আগুৱাম ত্ৰিংৰেগা পতাকা উৰুৱাবলৈ
"ভাৰত মাতা কী জয়"

তৃষ্ণা তালুকদাৰ

ENGLISH DEPTT.

Synonyms of Search ... for thee...

As the soles of my feet,
tip-toe through the temple path;
my soul enters the holy place.
Every part of me cries for you...
As doves and pigeons hop around,
With immeasurable faith and hope;
For unfathomable spans of time ...
As my eyes cry to see you,
O Almighty! The ice cold silence wraps around.
My ears alert for your sound
But years tumble, without a fumble,
Yet my nose can't inhale divine air
knowing you are around me somewhere...
Spreading your fragrance everywhere,
Still my lips chant your mantras
As time leaps by with a smile:
All ever pleading for they blessing.
My oil wicks keep burning.
Both paths weak and strong ...
Hopefully they'll lead me on
Fan the enigma of thy presence to unfoil.

Gunjan Das

SYMPHONY

My Crazy Friend

A pain a bit irritating
But still very entertaining.
A companion, my partner in crime
Yes, my partner in crime
Yes, my best friend, my sweet and sour lime
Without whom, what would life be I wonder!!
A priceless person, a certain someone I ponder.
We eat like pigs, laugh like chimpanzees,
Sit mental, scream and shout like
Though two very different person, yet we're the same
Both stubborn and silly and
Love calling each other different names
Everyone earns for a crazy friend once in a while
Who'll stand by till end, though apart by a mile.
To whom we can look upto trust
A friendship, bond, connection. That will never rust
Not everyone gets a friend like you
I'm quite lucky to be one of the few ...... Love You !

Banashree Sinha

Shakespeare's Late Romances

The late romances, often simply called the romances are a grouping of William Shakespeare's latest play's comprising Pericles- Prince of Tyre, Cymbeline, The Winter's tale and The Tempest. Shakespeare's late romances were also influenced by the development of tragicomedy and the extreme elaboration of the country masque as staged by Ben Jonson and Inigo Jones. In Shakespeare's plays, love and romance are often treated in ambiguous ways. In his romantic comedies the traditional comic ending featuring one or more marriages is often tampered with a more serious note which questions the finality of that ending. The category of Shakespeare's romances arise from a desire among critics for the late play to be recognised as a more complex kind of comedy. The romances have grand plots which are combined with humour, dramatic action and internal struggles. The romances are Shakespearean tragedies that end happily instead of a moment of danger that moves rapidly to a solution that also focuses on the relationship between father and daughter.

Priya Deb

Miracles & Gods Will: Spinozo's view

There was a great philosopher named Baruch Spinozo who believed that miracles were an unexplained act of nature, not proof of God, proved dangerous and controversial. All the heart of Baruch Spinoza's philosophy is a challenge to the traditional Judeo-Christian view of the relationship between God and the world. While the Hebrew Bible and Christian scriptures share a conception of God as the creator of the natural world and the director of human history. This idea that God is not separate from the world and is expanded systematically in the Ethic's Spinoza's Magnum Opus. However a more accessible introduction to Spinozo's view can be found in his discussion of miracles in an earlier text 'The Theologics Political Treatise'. This book presents an innovative interpretation as a source of truth and questions the traditional understanding of prophetic miracles and the divine law. It seems responsible enough to many contemporary religious believers but Spinoza's attitude to the Bible was far ahead of his time. Today we take for granted, a certain degree of cultural relativism and most of us are ready to accept that ancient people understood the world differently from us and therefore had different ideas about natural and divine creations. The idea that the order of nature reveals existence and essence of God leads to the view that nature is divine and should be valued. In this way, Spinozo had an important influence in the nineteenth century romantic posts. Spinozo concluded that "ALL NOBLE THINGS ARE AS DIFFICULT AS THEY ARE RARE".

Afreen Choudhury

Broken Faith

She moved towards a distinct world,
Encountered nothing but gloominess all around.
Secluded was her soul, searching tranquility,
Confined by so much of impurities.
Blissfulness was her companion then.
When life was just born and was clear.
Pondered that the heaven was blue,
and what she percieved was so much real.
Solitude was what she chose to be.
When life showed the malicious phase
Discovering all were unreal.
Neither the sky was blue.
Melancholy thus she remained even after.

In a place which was hard to find.
Not even sunbeam could reach,
Because she believed even her shadow was not truthful to her.

Himsikha Sarma

Facts about Shakespeare

* William Shakespeare was born in 1564 but his exact birthdate is unknown. He was baptised on April 26, of that year so his birth would have been shortly before. He never went to college.
* Almost no information exists about Shakespeare's activities from the time he moved to London in 1592, when he was described as an upcoming playwright. Because of this the years 1585 to 1592 were called 'The Last Years".
* Women were not allowed to perform in the plays during Shakespeare's time, in all of his plays, the women's roles were performed by boys or young men.
* Suicide occures an unlucky thirteen times in Shakespeare's plays. It occurs in Romeo and Juliet whese both Romeo and Juliet commit suicide. in Julius Caeser where both Cassius and Brutus die by consensual stabbing as well as Brutus's wife Portia.
* Some of Shakespeare's signatures have survived in original documents. In none of them does he spell his name as William Shakespeare. He spells it as. Shakespe, Shakspe, Shakspere & Shakespear.
* Plays were performed only in the afternoon by daylight.
* He died in 1616. The words "Curse be he that moves my bones" were inscribed on his grave.
* Shakespeare was said to have an extensive vocabulary. His works contained more than 30,00 different words.

Shaheed Javed

Economics Department

Theme : Indian Economics

"Poverty is not just a lack of money, it is not just having the capability to realize one's potential as a humag being"
- Prof. Amartya Sen

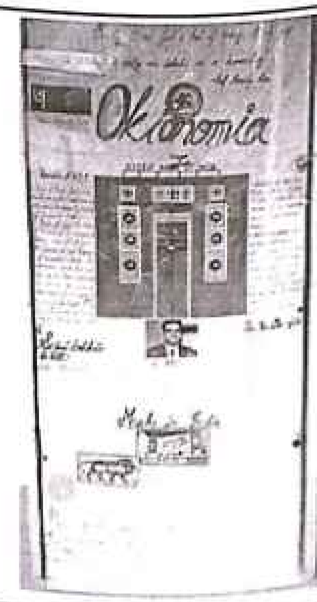

OKIONOMIA

Sectoral Contribution to GDP :

Sectors	1950-51	2011-12
Primary (Agriculture and Allied)	55.3%	18.7%
Secondary (Industry Manufacturing etc.)	15.1%	31.7%
Tertiary (Banking, Services etc)	29.6%	49.6%

Five Years Plan of India :

Plan	Target	Actual
First Plan (1951-56)	2.1%	3.60%
Second Plan (1956-61)	4.5%	4.21%
Third Plan ((1961-66)	5.6%	2.72%
Fourth Plan (1966-74)	5.7%	2.05%
Fifth Plan (1974-79)	4.4%	4.83%
Sixth Plan ((1979-85)	5.2%	5.54%
Seventh Plan (1985-90)	5.0%	6.02%
Eighth Plan (1992-97)	5.6%	6.68%
Ninth Plan (1997-02)	6.5%	5.35%
Tenth Plan (2002-07)	8.1%	7.7%
Eleventh Plan ((2007-12)	9%	8%
Twelveth Plan (2012-17)	9%	-

Make in India :

Make in India is an initiative launched by the government of India to encourage multinational as well as national companies to manufacture their products in India. It was launched by Prime Minister Narendra Modi on 25th September 2014. India hoped to emerge, after initiation of the program in 2015 as the top destination globally for foreign direct investment surpassing the United States of America as well as the People's Republic of China.

Functions of RBI :

1. **Issue of Bank Notes :** RBI has the sole right to issue currency notes which are issued by ministry of finance of India.
2. **Banker to Govt :** As banker to the government the RBI manages the banking needs of the govt.
3. **Custodian of cash Reserves of Commercial banks :** The commercial banks hold deposits in the reserve bank and the latter has the custody of cash reserves of the commercial bank.
4. **Lender of last resort :** The Commercial Banks approaches the RBI in times of emergency to look over financial difficulties.
5. **Custodian of Country's foreign exchange reserve :** As the Central Bank of the country the RBI manages the monetary value of rupee.
6. **Banker's Bank :** As a regulator and supervisor of the country's financial system, the RBI prescribes the broad parameters of banking operations within which the entire banking & financial system operates in the country.
7. **Controller of Credit :** Since credit money forms the most important part of supply of money, therefore credit is controlled by the RBI.
8. **Governor of RBI :**
   Urjit R. Patel :
   Born on 28th October 1963 Urjit R. Patel is an Indian Economist, consultant and banker, currently serving as deputy governor of Reserve Bank of India (RBI). On 20th August 2016 he was named as the governor of RBI to succeed Raghuram Rajan when the latter's term expires in September 2016.

Programs of Poverty Alleviation in India :

1. **Integrated Rural Development Program (IRDP) :** This program was first introduced in (1978-79) with an objective to raise self employment in rural sector.
2. **Rural Housing - Indira Awas Yojana (IAY) :** Started in (1999-2000) this scheme aimed at creating housing for everyone.
3. **National Rural Employment Guarantee Act (NREGA) :** Mahatma Gandhi National Rural Employment Guarantee Act (MGNREGA) in 2008. This scheme guarantees 150 days of paid work to people in the rural areas.

শিক্ষা বিভাগ

EDUCATUM

Dr. Bhupen Hazarika

Bhupen Hazarika was an Indian lyricist, musician, singer, poet, film maker from Assam. Widely known as "Sudhakantha". His songs, written and sung mainly in the Assamese language by himself, are marked by humanity and universal brotherhood and have been translated and sung in many languages, most notably in Bengali and Hindi. His songs are based on the themes of communal amity universal justice and empathy. He is acknowledged to have introduced the culture and folk musi-

Hazarika was born on 8 September, 1926. Bhupen Hazarika was discovered by 'Jyotiprasad Agarwala' the noted Assamese lyricist, playwriter and the first Assamese film maker.

Hazarika's famous song include (in Assamese)

(i) Bistirno Parore, (ii) Moi Eti Jajabor, (iii) Manuhe Manuhor Babe, (iv) Buku Hom Hom Kore etc.

Awards and honours

(i) Padma Shri (1977), (ii) Dada Sabeb Phalke Award (1992), (iii) Padma Bhusan (2001), (iv) Padma Vibhushan (2012)

He died of Multi organ failure on 5 November 2011 in Mumbai.

Rajashree Das

Sakshi Malik

Sakshi Malik is born on 3rd September. 1992 in Mokhra village of Hariyana's Rohtak District to Sukhbir. She is an Indian freestyle wrestler. At the 2016 Summer Olympics. She won the bronze medal in the 58 kg. category becoming the first Indian female wrestler to win a medal at the olympics and the fourth female olympic medalist trom the country. Malik's first success as a female professional wrestler in the international arena came in 2010 at the Junior world championships were she won the bronze medal in the 58 kg category freestyle event. At the 2014 Dave Schultz international tournament. She won gold in the 60 kg category. She was presented Rajiv Gandhi Khel Ratna (2016) highest sporting honour of india.

Dalanmoni Deka

Money Can Buy

Money can buy bed
But not sleep
Money can buy food
But not appetite
Money can buy books
But not knowledge
Money can buy houses
But not home,
Money can buy man
But not his soul
Money can buy hatred
But not love.

Sumi Das

ড° মামণি ৰয়ছম গোস্বামী

মহিমাময়ী জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়িনী ড° ৰয়ছম গোস্বামীৰ আছিল নাম আছিল ইন্দিৰা গোস্বামী।

বিশ্ববন্দিতা অসম জীয়ৰী মহিয়ষী নাৰী ড° মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে ১৯৪২ চনৰ ১৪ নৱেম্বৰ তাৰিখে কামৰূপ জিলাৰ আমৰঙাত জন্ম গ্ৰহণ কৰে। তেওঁৰ দেউতাকৰ নাম আছিল উমাকান্ত গোস্বামী আৰু মাকৰ নাম অম্বিকা দেৱী আছিল। সৰু কালতে মাকে তেওঁক 'মামণি' বুলি মাতিছিল। পিছৰ কালত এই নামেৰেই তেওঁ বিখ্যাত হৈ পৰিল।

ইংৰাজী ১৯৪৬ চনত ড° মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ প্ৰাথমিক শিক্ষা আৰম্ভ হৈছিল গুৱাহাটীৰ লতাশিল স্কুলত। স্কুল কলেজত পঢ়ি থাকোতেই তেওঁ কাকত-আলোচনীত গল্প লিখি পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছিল। ইং ১৯৬০ চনত তেওঁ কটন কলেজত স্নাতক শ্ৰেণীত নামভৰ্তি কৰে। ইংৰাজী ১৯৬৩ চনত তেওঁ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা অসমীয়া বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী আৰু ইংৰাজী ১৯৭৩ চনত মাধৱ কন্দলীৰ অসমীয়া ৰামায়ণ আৰু তুলসী দাসৰ ৰামচৰিত মানসৰ তুলনামূলক অধ্যয়ন, শীৰ্ষক বিষয়ত পি. এইচ. ডি. ডিগ্ৰী লাভ কৰে।

ইংৰাজী ১৯৬৫ চনত ড° মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে মাধৱেন ৰয়ছম আয়েংগাৰ নামৰ এজন কৃতি অভিযন্তাৰ লগত বিবাহ পাশত আবদ্ধ হয়। ইংৰাজী ১৯৬৭ চনত এক মটৰ দুৰ্ঘটনাত মাধৱেন ৰয়ছম গোস্বামীৰ মৃত্যু হয়। ইংৰাজী ১৯৬৯ চনত তেওঁ দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ত আধুনিক ভাৰতীয় ভাষা সাহিত্য অধ্যয়ন বিভাগত অসমীয়া বিষয়ত অধ্যাপিকা হিচাপে যোগদান কৰে।

ড° গোস্বামীৰ গল্প সংকলন সমূহ হ'ল চিনাকী মৰম (১৯৬২), কইনা, হৃদয় এক নদীৰ নাম, মামৰে ধৰা তৰোৱাল, দঁতাল হাতীৰ উয়ে খোৱা হাঁওদা, আধালেখা দস্তাবেজ ইত্যাদি।

তেখেতৰ প্ৰাপ্ত বঁটাসমূহ - সাহিত্য অকাডেমী বঁটা, ভাৰত নিৰ্মাণ বঁটা, পদ্মশ্ৰী সন্মান, সাহিত্য বঁটা, ৰাষ্ট্ৰদূত বঁটা, অসম ৰত্ন ইত্যাদি।

ইংৰাজী ২০১১ চনৰ ২৯ নৱেম্বৰ তাৰিখে এইগৰাকী বিশ্ব বন্দিতা মহিয়সী নাৰী গুৱাহাটী মেডিকেল কলেজ হস্পিতালত ইহলীলা সম্বৰণ কৰে। মৃত্যুৰ সময়ত তেওঁৰ বয়স হৈছিল ৬৯ বছৰ।

কৃষ্ণা দাস

তিনি গুণৰ মহত্ব

তিনিটা বস্তুৱে জীৱনত কাকো অপেক্ষা নকৰে
জন্ম, মৃত্যু আৰু সময়
তিনিটা বস্তুৱে জীৱনত এবাৰহে পোৱা যায়
পিতৃ, মাতৃ আৰু যৌৱন
তিনিটা বস্তু সদায় নিজৰ অধীনত ৰাখিব লাগে
কাম, ক্ৰোধ আৰু মোহ
তিনিজনক সদায় সন্মান কৰিব লাগে
পিতৃ, মাতৃ আৰু গুৰু
তিনিটা বস্তু সদায় স্মৰণ কৰিব লাগে
ঈশ্বৰ, মৃত্যু আৰু প্ৰেম
তিনিটা বস্তুৰ পৰা সদায় দয়াশীল হ'ব লাগে
নাবালক, ভোকাতুৰ আৰু পাগল
তিনিটা বস্তু ওলাই গ'লে কেতিয়াও ঘূৰি নাহে
মুখৰ কথা, শৰ আৰু প্ৰাণবায়ু
তিনিটা বস্তুৱে সদাই জীৱন নষ্ট কৰে
কু-চৰিত্ৰ, আক্ষেপ আৰু অহংকাৰ
তিনিটা বস্তুৱে সদাই জীৱন মহৎ কৰি তোলে
সৎ চিন্তা, পৰিশ্ৰম আৰু অধ্যয়ন

বিতুমণি কলিতা

কুইজ

প্ৰশ্ন ঃ শাখা মৃগ কি?
উত্তৰ ঃ বান্দৰ
প্ৰশ্ন ঃ কি বাঘ আকাৰত আটাইতকৈ ডাঙৰ?
উত্তৰ ঃ ৰয়েল বেংগল টাইগাৰ
প্ৰশ্ন ঃ প্ৰথম অসমীয়া শিশু আলোচনীখনৰ নাম কি?
উত্তৰ ঃ ল'ৰা বন্ধু

মাধুৰী কলিতা

পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ঠাইৰ নতুন আৰু পুৰণি নাম

নতুন নাম	পুৰণি নাম
শ্ৰীলংকা	সিংহল
থাইলেণ্ড	শ্যামদেশ
ম্যানমাৰ	ব্ৰহ্মদেশ
বেইজিং	পিকিং
নেডাৰলেণ্ড	হোলেণ্ড

দীপামণি বেজবৰুৱা

দৰ্শন বিভাগ

Famous Quotes

* "I think therefore I am" - Rene Descartes
* "We live in the best of all possible worlds." - Gotfried Wilhelm Leibnitz
* "Good and evil, reward and punishment are the only motives to a national creature." - John Locko
* "I don't know why we are here but I'm pretty sure is not in order to enjoy ourselves." - Wittgenstein.

LOVE OF WISDOM

Problems of Greek philosophy

Ancient Greek philosophy arose in the 6th century B. C. and continued throughout the Nelleristic period and the period in which ancient Greece was part of of the Roman empire which lasted until 1453. It dealt with a wide variety of subjects including political philosophy, ethics, metaphysics, antology, logic, biology, hetoric and aesthetics. Many philosophers today concede that Greek philosophy has influenced much of western culture since its inception Alfred North Whitehead once noted "The safest general characterization of European philosophical tradition is that it consists of a series of footnotes of Plato. Clear unbroken lines of influence had from ancient Greek and Hellenistic philosopher to early Islamic philosophy, the European Renaissance and the Age of Enlightenment.

Lavita Mahanta

Philosophy Approach

Philosophy was defined as the most basic beliefs concepts, and attitudes of an individual or group. My focus is on personal philosophy, and the essential philosophical elements are centered or beliefs, concepts or ideas and attitudes

What is your approach is living your life.

Subhas Gautam Das

Russell's Contribution

Bertrand Arther William Russell's (1872-1970) was a British Philosopher, logician essayist and social critic best known for his work in mathematical logic and Analytic Philosophy. His most influential contribution include his championing of logicism over the course of a long career Russell also made significant contribution to a broad range of other subjects, including ethics. Politics, educational theory the history of ideas and religious studies, cheerfully ignoring Hook's admonition to the Royal Society against meddling with Divinity, Metaphysics, Morals, Politics, Grammer, Rhetoric or logic (Kreiscl 1973, 24). In addition, generations of readers have benefited from his popular writings on a wide variety of topics in both the humanities and the natural.

Sima Kalita

বুৰঞ্জী বিভাগ

History of Olympics

HISTORIA

The Olympic Games began at Olympia in Greece in 776 B. C. The Greek Calendar was based on the Olympiad, the four year period between games. The games staged in the wooded valley of Olympia hills. Here the Greeks erected statues and built temples in a grave dedicated to Zeus, supreme among the Gods. The greatest shrine was an ivory and gold statue of Zeus. According to the Hippias of Elis (who compiled a list of Olympic victors c. 400 BC), at first the only Olympic event was a 200 yard dash, called a stadium. This was the only event until 724 BC when a two stadia race was added. Two years later, the 24 stadia event began and in 708 B.C, the pentathlon was added and wrestling became a part of games. Later on leaping, boxing, chariot race and other events were included.

Samprikta, Lipika, Kanmani

Michael Phelps

Michael Phelps is an American former competitive swimmer and the most decorated Olympian of all time, with 28 Gold medals. At Rio, 2016, he won 5 gold medals.

Rubi Talukdar

Dipa Karmakar

Dipa Karmakar is an artistic gymnast who represented India at the 2016 summer Olympics. She is the first Indian Female gymnast to ever compete in Olympics.

Hedge Pinky

Sakshi Malik

Sakshi Malik is an Indian freestyle wrestler. She won a bronze medal in 58 kg category, becoming the first Indian female wrestler to win a medal at the Olympics, making India proud.

Dimple Singha

P. V. Sindhu

Pusarla Venkata Sindhu is an Indian professional badminton player. At the 2016 Olympics at Rio, she became the first Indian woman to win an olympic silver medal.

Neelam Hazarika

Youngest Olympian

Dimitrius Loundras of Greece won a bronze medal at 1896 Olympics when he was only 10 years old. He won the medal in gymnastics at Athens and till today his record has not been broken.

Samprikta Biswas

Indian Olympic Association

IOA, or the Indian Olympic Association is a body responsible for selecting the athletes to represent India at the Olympic Games, Asian Games and other International Athletic meets and for managing the Indian teams at the events. It was formed in 1927.

Rinkumoni Saharia

Olympic Torch

The Olympic torch is a symbol of the Olympic Games. Its origin lies in ancient Greece where a fire was kept burning throughout the celebration of the ancient Olympics. This tradition is still followed in the modern day Olympics.

Lipika Barman

Pierre de Coubertin

Pierre de Coubertin was a French educator and historian, and founder of the International Olympic Committee. He is considered as the Father of modern Olympic Games. Born in a French family, he became an academic and studied a wide range of topics, most notably education and history. Coubertin is known as the instigator of the modern Olympic movement.

Shahil Alam Ahmed

ৰাজনীতি বিভাগ

LAPOLITIQUE

সন্ত্ৰাসবাদ আৰু আমি

অসমৰ দৰে আমাৰ ৰাজ্যখন বিভিন্ন ভাষা-ভাষী, জাতি-জনগোষ্ঠী আৰু ধৰ্মাবলম্বী লোকৰ বাসভূমি। অন্য ঠাইত ধৰ্ম, ভাষা তথা জাতিগত কাৰণত সময়ে সময়ে দেশত সংঘৰ্ষৰ সৃষ্টি হৈছে, যদিও অসমত সেইবোৰ সংঘৰ্ষ খুব কমেই ঘটিছে। শেহতীয়াকৈ সমগ্ৰ দেশতে ইছলামীক সন্ত্ৰাবাদী সংগঠন চমুকৈ আই.এছ.আই.এছৰ ভাবুকিক লৈ ব্যাপক চৰ্চা হৈছে। এই সংগঠনটোৱে ভাৰতত ঘাটি স্থাপন কৰি কূটাঘাতমূলক কাৰ্য সংঘতিত কৰাৰ পৰিকল্পনা কৰাৰ তথ্য পোহৰলৈ আহিছে। ইয়াৰ প্ৰভাৱ বিদেশী ৰাষ্ট্ৰই আগুৰি থকা অসমতো ব্যাপকভাৱে পৰিছে। সন্ত্ৰাসবাদীৰ কোনো ধৰ্ম নাই। সমাজৰ পৰা সকলো সন্ত্ৰাসমূলক কাৰ্য নিৰ্মূল হোৱাটো প্ৰতিজন লোকেই বিচাৰে। সেয়েহে সন্ত্ৰাবাদী কাৰ্যকলাপ ৰোধ কৰিবলৈ জাতি-ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে প্ৰতিজন লোকেই অসম মাতৃৰ স্বাৰ্থত সজাগ সচেতন হ'ব লাগিব। লগতে প্ৰশাসনৰ সৈতে সহযোগিতা কৰিব লাগিব।

আম্ৰা পেগু

সন্ত্ৰাসবাদ নিৰ্মূল কৰাৰ উপায়সমূহ

(১) সন্ত্ৰাসৰ বিৰুদ্ধে বিশ্ববাসী জনমত গঠন কৰিব লাগিব। ইয়াৰ বিৰুদ্ধে বিশ্বৰ জনগণ থিয় নিদিলে ই জনসাধাৰণৰ স্বাৰ্থৰ বিপৰীতে যাব।

(২) যিবিলাক ৰাষ্ট্ৰই সন্ত্ৰাসৰ প্ৰতি সহায় আৰু সহযোগিতা আগবঢ়ায় সেইবিলাক ৰাষ্ট্ৰৰ বিৰুদ্ধে শাস্তিমূলক ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে।

(৩) সন্ত্ৰাসবাদ বৰ্তমান দেশৰ এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ সমস্যা। সেয়েহে এই সমস্যাৰ প্ৰতি সদায় সচেতন থাকিব লাগে।

(৪) সন্ত্ৰাসবাদক নিৰ্মূল কৰিবৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ মাজত পাৰস্পৰিক বুজা-বুজি আৰু সহযোগিতা থকা বৰ প্ৰয়োজন।

দীপাংকৰ বেজবৰুৱা

বৰ্তমান সময়ত অসমৰ অৰ্থনীতি

পৰিকল্পা আয়োগৰ বিলুপ্তিৰ পিছত NITI আয়োগে অসমৰ অৰ্থনীতিত গ্ৰহণ কৰা কিছু পদক্ষেপ-

(১) দেশৰ উন্নতি উন্নত ৰাজ্যসমূহৰ সমপৰ্যায়লৈ আহিবলৈ অহা দুই তিনিটা দশকৰ ভিতৰত অসমৰ উন্নয়নৰ হাৰ দহ শতাংশলৈ বৃদ্ধি কৰা।

(২) দৰিদ্ৰতা আৰু অৰ্থনৈতিক বৈষম্য হ্ৰাস কৰাৰ বাবে বিভিন্ন আঁচনি গ্ৰহণ।

(৩) শেহতীয়া প্ৰযুক্তিবিদ্যা আৰু বিজ্ঞানসন্মত ব্যৱস্থাপনাৰ জৰিয়তে বানপানী আৰু গৰাখহনীয়া সমস্যাটোৰ সমাধান কৰা।

(৪) কৃষিখণ্ডৰ বাৰ্ষিক উন্নয়নৰ হাৰ ছয়ৰ পৰা আঠ শতাংশলৈ বৃদ্ধি।

(৫) জৈব-বৈচিত্ৰ্য ৰক্ষা কৰি পৰিবৰ্তনৰ সমস্যাটোৰ মোকাবিলা কৰা।

দীক্ষা চৌধুৰী

Some Terrorists Groups in North East

ULFA	:	United Liberation Front of Assam
NDFB	:	National Democratic Front of Bodoland
KNLF	:	Karbi Lovgri N.C Hills Liberation Front
UPDS	:	United People's Democratic Solidarity
UNLF	:	United National Liberation Front
PLA	:	People's Liberation Army

Seranok Ronghang

Unemployment in Assam

In present time, unemployment has been one of the biggest problems faced by the youths of Assam and that imparting modern skill to youths can eradicate it to a large extent. There are many different reasons why a person could be unemployed. There are three causes. They are cyclical, structural and seasonal unemployment. Political activism cannot solve the problem of unemployment. But the industrial growth can solve these problems easily. We need to develop industrial focal points in every city of Assam to solve this problem. We can also teach the residents to start home based business. Government can help to start Small Scale Industry. They should also try to find solution in order to reduce unemployment by making up policies. The major problem of unemployment is not only of Assam but of our entire nation..

Kangkana Baruah

Chief minister of Assam

1. Gopinath Bordoloi : 11/02/1946 - 06/08/1950
2. Bishnu Ram Medhi : 09/08/1950 - 27/12/1957
3. Bimala Prasad Chaliha : 28/12/1957 - 06/11/1970
4. Mahendra Mohan Choudhury : 11/11/1970 - 30/03/1972
5. Sarat Chandra Sinha : 31/03/1972 - 12/03/1978
6. Golap Borbara : 12/03/1978 - 04/09/1979
7. Jogendra Nath Hazarika : 09/09/1979 - 11/12/1979
8. Anwara Taimur : 06/12/1980 - 30/06/1981
9. Kesab Chandra Gogoi : 13/01/1982 - 19/03/1982
10. Hiteswar Saikia : 27/02/1983 - 23/12/1985
11. Prafulla Kumar Mahanta : 24/12/1985 - 28/11/1990
12. Hiteswar Saikia : 30/06/1991 - 22/04/1996
13. Prafulla Kumar Mahanta : 15/05/1996 - 17/03/2001
14. Tarun Gogoi : 17/05/2001 - 24/05/2016
15. Sarbananda Sonowal : 24/05/2016 -

Dushmanta Regon

বৰ্তমানৰ কবিতা

পাৰ চৰাই উৰি গ'ল
পালে নদীৰ পাৰ,
টকা লুটি ধৰা পৰিল
মহৎ তালুকদাৰ।
হলৌ উঠিল টকৌ গছত
লগাই খদৌ মদৌ
ঝাৰ ঝাৰ কৈ ওলাল টকা
বিচনাৰ তলত আকৌ।
লাই পুলি লৰাই কলো
কলো লৰাই লফা
লোভত পৰি বপুৰাৰ
সকলো হ'ল চাফা।

হাচনা বেগম

Hopes in the Present Government of Assam

After a long rule of Congress Government for 15 years the people of Assam thought of a change and this change came about with the formation of the first Bharatiya Janata Party Government in the state. After forming the new government they are trying to shape their promises into reality. The first revolutionary system in Education introduced by the education Minister for free higher education of under privileged students was introduced. Lots of hopes and expectations are there from the Government. We wish all the best to the government and hope that the promises will be fullfilled.

Mili Das

বিদেশী অনুপ্ৰৱেশ আৰু অসম

বৰ্তমান বাংলাদেশৰ পূৰ্বৰ নাম আছিল পূব পাকিস্তান। ভাৰতবৰ্ষ আৰু পাকিস্তান স্বাধীন হোৱাৰ পিছত বৰ্তমান বাংলাদেশখন পাকিস্তানৰ অন্তৰ্গত হয়। ১৯৭১ চনৰ পৰা ১৯৭২ চনত পূব পাকিস্তান আৰু পশ্চিম পাকিস্তানৰ মাজত বিভেদ হৈ বৰ্তমান বাংলাদেশৰ সৃষ্টি হয়।

সেই সময়ত ভাৰতবৰ্ষত ইন্দিৰা গান্ধীৰ চৰকাৰ থকাৰ বাবেই ভাৰতৰ বাংলাদেশৰ পৰা অহা শৰণাৰ্থী সকলক অসমত বিশেষকৈ তেওঁলোকৰ সংস্থাপন দিছিল। কিন্তু বৰ্তমান সময়তো ভাৰত বাংলাদেশৰ উন্মুক্ত সীমান্তৰ বাবে বহুতো অনুপ্ৰৱেশকাৰী সদায় সীমান্ত অতিক্ৰম কৰি অসমত প্ৰৱেশ কৰি আছে। ১৯৭৯-৮৫ চনত হোৱা অসম আন্দোলনৰ সময়ত নিজৰ জাতি, মাটি, ভেটিৰ বাবে বহুতো দেশপ্ৰেমীয়ে নিজৰ প্ৰাণৰ বলিদান দিছিল। ১৯৮৫ চনত সেইসময়ত ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী ৰূপে আছিল ৰাজীৱ গান্ধী। তেওঁ অসমৰ জনসাধাৰণৰ ত্যাগ, হেঁচা আৰু বহুতো দাবীৰ ফলত অসম চুক্তিত স্বাক্ষৰ কৰিছিল আৰু ইয়াৰ জৰিয়তে ভাৰত বাংলাদেশ সীমান্ত চীল কৰিবলৈ প্ৰস্তাৱ লোৱা হৈছিল। কিন্তু বৰ্তমানলৈ ই কাৰ্যক্ষম হৈ নুঠিল। ফলত অনুপ্ৰৱেশকাৰীৰ হাৰ দিনক দিনে বৃদ্ধি হৈ বৰ্তমান অসমত বসবাস কৰা খিলঞ্জীয়া সকলৰ বাবে ভাবুকি আহি পৰিছে। সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ উদ্যোগত ২০১৫ চনত উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ৰায়দানৰ অন্তত অসমত ৰাষ্ট্ৰীয় নাগৰিক পঞ্জী (NRC) ৰ কাম আৰম্ভ হৈছিল। কিন্তু গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়টো হ'ল যে ৰাষ্ট্ৰীয় নাগৰিক পঞ্জীয়কে সঁচাকৈ অনুপ্ৰৱেশকাৰী সকলক চিনাক্ত কৰিব পাৰিবনে? এইটো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ সময়ে দিব। কিন্তু বৰ্তমান অসমবাসীয়ে এই সমস্যাৰ সমাধান বিচাৰিছে আৰু অসমক অনুপ্ৰৱেশকাৰীৰ পৰা মুক্ত হোৱাটো বিচাৰিছে। এই কাৰ্য সমাধান কৰিবলৈ আমি চৰকাৰক দাবী কৰাৰ লগতে সহায়ে কৰিব লাগিব।

ভাৰ্গৱ শৰ্মা

হিচাপ বিদ্যা

বিষয় ঃ অসম পৰ্যটন

নামঘৰ

মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ দ্বাৰা স্থাপিত নামঘৰ হ'ল আমাৰ অসমীয়া সমাজৰ এক ধাৰ্মিক অনুষ্ঠান। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে নগাঁও জিলাৰ বৰদোৱাত প্ৰথম নামঘৰ স্থাপন কৰিছিল। নামঘৰ হৈছে এক প্ৰাৰ্থনা ঘৰ, য'ত অসমীয়া সমাজে ভগৱানৰ নাম কীৰ্তন কৰে।

দিশানী বৰ্মন

Jorhat

Jorhat is a very important city. It is the last capital of Ahom era as well as the tea capital of India. Important spots in Jorhat are Jorhat Science Centre, Planetarium, Jorhat Gymkhana club, Raja Maidam, Tocklait tea Research Institute, Dhekikhoma, Boanamghar, Gibbon Wildlife Sanctuary, Lachit Maidam, Molai fonaes, Thengal Bhavan etc.

Satarupa Das

Assam Tea Garden

Assam is the world's largest tea growing region lying on either side of the brahmaputra River. Assam has been the 2nd largest commerical tea producing region.

Manab Baishya

Majuli

Majuli is the largest fresh water island in South Asia on the Brahmaputra river. Majuli is famous for its Vaishnavite Satras such as Kamalabari Satra, Dakhin Pat Satra etc.

Satyam Choudhury

Umananda Temple, Guwahati

Located in between the mighty river Brahmaputra in the Peacock Island, Umananda Temple is just at opposite side of the famous Kachari Ghat in Guwahati, Assam. This Shiv temple was built by the famous Ahom King Gadadhar Singha (1681-1696), who was the husband of Sati Joymoti.

Ankur Paul

Kaziranga National Park

This protected area is an UNESCO World Heritage Site and serves as one of the last remaining habitat of the Great Indian one-horned Rhinoceros.

Different types of animals are found in Kaziranga National Park.

Niku Saikia

বিত্ত বিভাগ

Subject : Foreign Exchange

বন্ধুত্ব

এদিন যাম আতৰি
এজনে আনজনক এৰি
ব্যস্ত জীৱনৰ গতিত
ৰৈ যায় মাথো স্মৃতি
কিন্তু এই ব্যস্ত জীৱনৰ
এটা মুহূৰ্ত পৰিব মনত
পুৰণি দিনৰ মধুৰ সুগন্ধ
যিয়ে আমাক কৰি
তুলিছিল আনন্দ
পাহৰিব নোৱাৰিম
সেই দিনৰ আনন্দ
আমাৰ গভীৰ বন্ধুত্ব।

সুৰয নয়ন বৰা

Currency exchange Markets

Most bank clients ignore the markups they pay on their currency exchanges, the bank says nothing. The currency exchange markup is most harmful in remittance markets.

Low paid foreign workers remit small amounts of cash home to their families. The World Bank's Greeback 2.0 project works to raise awareness of these wastes hidden in each currency exchange. The ultimate goal for the world bank is to reduce the average cost of remittances by 5 percentage points in 5 years.

Priya Singha

Exchange Rate for Converting Euro to Indian Rupee

1 EUR = 75.18005 INR

Euro	INR	
1 EURO	₹75.18	INR
5 EURO	₹375.90	INR
10 EURO	₹751.00	INR
50 EURO	₹3,759.00	INR
100 EURO	₹7,518.00	INR
500 EURO	₹37,590.00	INR
1000 EURO	₹75,180.00	INR
5000 EURO	₹3,75,900.25	INR
10,000 EURO	₹751,800.50	INR
100,000 EURO	₹7,518,005.00	INR

Dharmendra Mehta

RUPEES SYMBOL MEANING (₹)

The '₹' symbol represents lots of things. It represents our tricolour flag flying high at the top. It also represents the arithmetic sign "equal to" says the man behind the Indian Rupee symbol Mr. D. Udaya Kumar. The rupees symbol reflects the ever increasing economic linkage between India and rest of the world and is a reflection of Indian culture.

Current exchange rates :

* 1 US DOLLAR
= 67.1149 INDIAN RUPEES
* 1 UK Pound
= 87.7201 INDIAN RUPEES
* 1 EUROPE, EURO
= 74.9607 INDIAN RUPEES
* 1 SWISS FRANC
= 68.4090 INDIAN RUPEES

Pritam Borthakur

Foreign Exchange

Foreign exchange is basically the comparsion of one currency. The largest trading centres are London, New York, Tokyo and Singapore

Foreign exchange has lots of advantage come of them are stated below :

1. **24 Hour Market :**

Foreign exchange business runs for 24 hours. One allows an individual to join the market at more flexible times.

2. **Bigger Possibilities :**

Exchange trading allows an individual to make a huge investment without influencing the other parts of trading.

Even though foreign has got advantages but it also has some disadvantages. They are -

(i) Influenced by many Factories : Foreign exchange is insecure in political condition, national debt level etc.

(ii) Liquidity : There can be both benefits and risks. In minutes we can earn a huge pile of profit. On the other hand if we are not very careful, we can lose the entire money in the same duration.

Shivam Kumar Das

Finance Minister of India

The First Finance minister of Independent India was Mr. R. K. Sharmukham Chetty (15th August, 1947 - 1949)

1. Mr. P Chidambaram (1st June 1996 to 21st April, 1997)
2. Dr. Inder Kumar Gujral (21st April, 1997 to 1st May, 1997)
3. Mr. P. Chidambaram (1st May, 1997 to 19th March, 1998)
4. Mr. Yashwant Singha (19th March, 1998 to 1st July, 2002)
5. Mr. Jaswant Singh (1st July, 2002 to 22nd May, 2004)
6. Mr. P. Chidambaram (22nd May, 2004 to 30th November, 2008)
7. Dr. Manmohan Singh (30th November, 2008 to 24th January, 2009)
8. Mr. Pranab Mukerjee (24th January, 2009 to 26th june, 2012)
9. Dr. Manmohan Singh (26th June, 2012 to 31st July, 2012)
10. Mr. Arun Jaitley (26th May, 2014 to till date)

Jukti Pritam Bora

পৰিচালনা বিভাগ

Team Work

* Talent wins games, but teamwork and Intellegence win Championships.
* Teamwork makes the dreamwork, but a vision becomes a nightmare when the leader has a big dream and a bad team.

P. V. Sindhu - 'Silver Girl'

Pusarla Venkata Sindhu born on 5th July 1995 is an Indian Professional Badminton Player. At the 2016 Summer Olympics she became the youngest recipient of Padmashree.

Sakshi Malik 'The Fighter'

Sakshi Malik born on 3rd September 1992, is an Indian freestyle wrestler. At the 2016 summer olympics she became the first Indian woman wrestler to win a medal. She won the bronze medal in the 58 kg category.

Malik had previously won the Silver Medal at 2014 Common Wealth Games in Glasgow and bronze medal in 2015 at Asian Wrestling Championship held at Doha.

Dipa Karmakar 'The flying Girl'

Dipa Karmakar born on 9th August, 1993 is an artistic gymnast who represented India at the 2016 summer olympics. She is the first woman gymnast from India to compete in olympics.

She attained 4th position in woman's Vault gymnastic event of Rio Olympics-2016 with an overall score of 15.066. She won a bronze medal at 2014 Common Wealth games becoming the first Indian gymnast to do so.

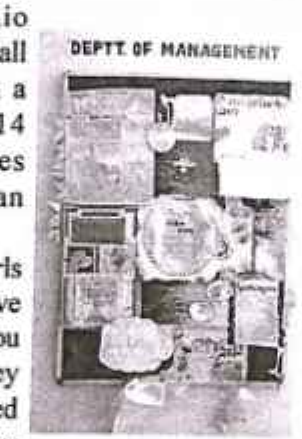

The trio of the indian girls in the Rio olympics 2016 prove that nothing is impossible if you are determined to do so. They not only inspired and motivated the whole country but they proved that nothing can stop you if you have the right determination. The success of these super girls lies in the guidance and right direction provided by their coaches. It is only because of the coaches that these girls today have reached this height. Likewise a teacher plays an important role in the success of a student, similarly its only the coach who can make a player a "CHAMPION".

Human Interaction

Social media is an amazing tool, but it's really the face to face interaction that makes a long term impact. Well, imagine a world without human interaction. You can imagine yourself sitting alone to gain something from God/Cosmic energy/Soul force and many more to number! But when a child is born on earth he/she just observes no need to know any big sciences, how its being developed by natural sequences in addition to our interactions. You and the learned, grown, developed got wisdom of all kind through human interactions, right?

Respect for Law and Order

Respecting law and order implies strict dealing with rules and provisions of the law and order. Those who do not follow the rules are punished as per the law of the land.

"If we desire respect for the law, then we must first make the law respectable."

Louis D. Brandies

Waste Management

WASTE MANAGEMENT is the collection of all thrown away materials in order to recycle them and as a result decrease and increase the quality of life. Waste Management practises differ for developed and developing nations, for urban and rural areas and for residential and industrial producers. Waste management flows in a cycle - monitoring, collection, transportation, processing, disposal or recycle. Through these steps a company can effectively and responsibly manage waste output and the positive effect they have on the environment.

Sustainable Development

Sustainable development is a capacity to meet the needs of the present while contributing to the future generations need. Basically it means presistent enhancement of someone or something over a period of time.

Globalization

Globalization refers to the tendency of the organisation to extend their sales or manufacturing to new markets abroad and for business everywhere. The rate of globalisation in the past few years has been nothing short of phenomenal. Companies are trying to become global players just to survive, let alone prosper. International borders have been ruthlessly ignored or thoroughly discounted when it comes to serving business interests. Today's management in big firms are quite comfortable in transacting business in multiple languages and cultures. In the new globalised market place, personal managers are required to ply challenging roles and create competitive advantage refers to the ability of an organisation to formulate strategies to exploit profitable opportunities thereby, maximising its return on investment.

The spiritual master and the student

Once a student travelled many miles to search for a spiritual master. Finally he met one and expressed his desire to train under him to become the nicest man on Earth. The master was pleased with his enthusiasm and admitted him. The boy asked "How long will it take before I find enlightenment?" The master replied "Five years". "That is too long" said the boy. "I cannot wait for five years. What if I study twice as hard as the rest of your students?" "Ten years" the master said..., "Well then what if I studied day and night with all my concentrating power?" Then how many years will I take to fulfill my dream? "Fitteen years" replied the master. The boy was very discouraged and asked "How is it that every time I tell you that I will work harder to reach my goal. You tell me it will take still longer time? The master answered. "With one eye focused on the reward, there is only one eye left to focus on your purpose.

প্রেরণা

বিষয় ঃ রিঅ' অলিম্পিক, ২০১৬

সাহিত্য বিভাগ

What Olympic Rings Describe ?

The rings are five intertouching rings coloured blue, yellow, black, green and the red on a white field, which is known as "Olympic Rings". The Rings represent the five continent of the world. Africa, Asia, America, Europe and Australia. The symbol was originally designed in 1912 by Baron Pierre de Coubertin, cofounder of the modern Olympic games. According to Coubertin the colour of the rings together with white of the background include the colour composition of every competing nation's flag at the time. Upon its initial introduction. Coubertin started the flow in the August 1912 edition of Olympic.

Sunandan Saikia

Rio 2016 Mascot

Vinicius :

The name of the Olympic Mascot pays tribute to Brazilian musician Vinicius de Moraes.

Description :

Vinicius is a mix of different Brazilian animals. His design takes inspiration from pop culture, as well as video games and animation characters. Alongside this, Vinicius represents the diversity of the Brazilian people and culture, as well as the exuberant nature.

Did you know ?

The call for tenders for the creation of the Rio Olympic 2016 mascots was launched in November 2012 and was aimed at Brazilian companies and professionals in the fields of project in August 2013. The Olympic and paralympic mascots were unveiled simultaneously to the public on November, 23, 2014.

Nisha Singha

Bolts Last Stand

With a win in the 4 x 100 m men's relay Usain Bolt, arguably the greatest athelete of this generation, brings his glittering Olympic career to an end. Three different olympics, three gold medals in three events each. If the 100 m and 200 m clash events are the show stoppers the pinnacle of the Olympic extravaganza. The events where the eyes of the world are glued to then Usain Bolt is the showstopper of the showstoppers an individual who lends excitement, owe envy and inspiration to the entire world. This is not a piece about the specifics of his records, the timings of his world records, who he beat and by how much. This piece is an appreciation of the greatest sportsperson of our time and how fortunate we are to be witnessed to it all. This is about arguing that Usain Bolt belongs to that most exclusive groups of sportspersons who are considered to be the greatest of all time, across all sport and disciplines.

Usain St. Leo Bolt is probably the only one in his generation to have all the things to make it to the list. His recognised the world over, his name has become synonymous not just with his discipline but the epitome of what the Olympics mean.

Nisha Singha

Summer Olympics of Rio 2016

Known officially as the Games of the XXXI Olympiad, or the Summer Olympics of 2016. It is branded and known commonly as Rio 2016, an international major multi sport event held from 5th August to 21st August in Rio de Janeiro, Brazil.

The IOC presidency of Thomas Bach held its first time entrance such as the refugee Olympic team, Kosovo and South Sudan with more than 11000 athletes. The 21st IOC Olympic team session in Copenhagen, Denmark held on 2nd October 2009 announced the host city which became the first games to be held in a Portuguese speaking country. It was the first games held in Latin America since 1968 and in the Southern Hemisphere since 2000. There were over 207 National Olympic Committees with over 28 Olympic sports including golf and sevens Rugby, awarding over

306 medal sets which were added to the Olympic Programme in 2009. There were over 33 venues hosting events in Rio and at five in Sao Paulo, Belo Horizonte, Salvador, Brazilian and Manaus. USA topped the results, followed by Britain and China.

India too competed in Rio 2016, with athletes appearing in every edition of Summer Olympics since 1900. India sent the largest delegation till date with a total of 117 atheletics in 15 sports. As a country, India finished 67th with one silver in Badminton by P.V. Sindhu and one bronze in freestyle wrestling by Sakshi Malik. The opening and closing flag bearers for India were Abhinav Bindra and Sakshi Malik respectively.

There has been widespread disappointment as India's performance was dismal compared to the last London Olympic's in 2012 where India finished 55th with a total of 6 medals.

Gunjan Das

5 reasons why RIO was chosen

The 2016 Summer Olympics was hosted by Rio de Janerio and guaranteed to be a vibrant and lively event. The country expected thousands of people to attend this explosive and spectacular event ensuring that it is as amazing as other fiestas in Rio. With breath taking scenery, an electric atmosphere and incredible sporting facilities, the 2016 Olympics was a huge success.

First time in South America : There were other contenders for the summer Olympics. Rio was chosen for many reasons. This is the first time that the summer olympics is held in South America. Rio is an exhilarating city that has so much to offer visitors from the moment they enter, including the incredible beaches, stunning mountain ranges and crystal Blue seas. Though the scenery is incredible, the facilities are also very good.

Huge Investment : The investment that has been placed in the 2016 Olympics in Rio is phenomenal and will insured that the competitors and spectators have the best facilities possible, state of the art buildings have been designed and located to ensure that Rio makes a statement. The theme that Rio chose for their Olympic games is 'Live your Passion' which sums up everything that Rio stands for. The whole city is behind the hosting at the games and it will be an amazing event.

Its Rio de Janeiro : Rio is considered the cultured centre for Brazil, therefore being the perfect place to host the Summer Olympics in 2016. The history that surrounds the city is amazing and the four zones that will predominately host the events are going to benefit a great deal.

Copacabana Beach : The world famous Capacabana Beach is where most of the outdoor sports was hosted. The 4 km stretch of golden sand is popular with both locals and tourists, and is where thousands of people gathered to hear the decision if Rio had won the bid to ho st the Olympic. Along the beautiful ideal place for spectators.

Barra of Tijuca : Barra is where the heart of the games took place and where the Olympic and media villages were set up. The opportunity which this development has brought to this area of Rio is staggering and enabled the people of the city to be involved. The strong development promises and guaranteed funding helping Rio to achieve their goal of hosting the 2016 summer olympics.

Rio has an amazing reputation for being a party city and the organizers are hoping that the vibrant feeling continues throughout the Olympic games.

Shahanaj Sabnam

সাক্ষী মালিক

২০১৬ বৰ্ষত ভাৰতৰ বাবে সুনাম মল্লযোদ্ধা গৰাকীয়ে হৈছে সাক্ষী মালিক। এই বৰ্ষৰ গ্ৰীষ্মকালীন অলিম্পিকত তেওঁ ৫৮ কিলোগ্ৰাম বিভাগত ব্ৰঞ্জৰ পদক অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ জৰিয়তে তেওঁ অলিম্পিকত পদক লাভ কৰা প্ৰথম ভাৰতীয় মহিলা মল্লযোদ্ধাৰ লগতে ভাৰতৰ পৰা চতুৰ্থ মহিলা হোৱাৰো সন্মান লাভ কৰে।

অলিম্পিকৰ পূৰ্বে ২০১৪ চনত গ্লাচগোত অনুষ্ঠিত হোৱা কমনৱেলথ গেমছত ৰূপৰ পদকৰ লগতে ২০১৫ চনত দোহাৰ এছিয়ান ৰেষ্টলিং, চেম্পিয়নচিপত ব্ৰঞ্জৰ পদক বুটলিবলৈও সক্ষম হৈছিল।

দেৱজিৎ কলিতা

পি ভি সিন্ধু

পুচাৰ্লা ভেনকট্ সিন্ধু (জন্ম ৫ জুলাই, ১৯৯৫) হৈছে ভাৰতৰ এগৰাকী সুখ্যাত বেডমিন্টন খেলুৱৈ। ২০১৬ চনত অনুষ্ঠিত গ্ৰীষ্মকালীন অলিম্পিকত ভাৰতবৰ্ষৰ বাবে ৰূপৰ পদক অৰ্জন কৰা প্ৰথম গৰাকী ভাৰতীয় মহিলা হৈছে পি, ভি, সিন্ধু।

২০১২ চনৰ ছেপ্তেম্বৰ মহাত, ১৭ বছৰ বয়সতে তেওঁ (BWF) বিশ্বৰ প্ৰথম ২০ টা স্থানৰ এটা দখল কৰি আন্তৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ খেলুৱৈ হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰে। ২০১৩ চনৰ বেডমিন্টন ওৱৰ্ল্ড

চেম্পিয়নচিত একক মহিলা প্ৰতিযোগীতাত পদক অৰ্জন কৰা ভাৰতৰ প্ৰথমগৰাকী মহিলা হ'ল - পি ভি সিন্ধু। ২০১৫ চনৰ মাৰ্চ মাহত এই কম বয়সীয়া খেলুৱৈ গৰাকীয়ে সন্মানীয় পদ্মশ্ৰী বঁটা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ২০১৬ বৰ্ষৰ অলিম্পিকতেই সিন্ধুৱে প্ৰথম ভাৰতীয় বেডমিন্টন খেলৰ চূড়ান্ত পৰ্যায়লৈ গৈ পোৱাৰ অভিলেখ স্থাপন কৰে।

বিটুমণি কলিতা

ৰিঅ' অলিম্পিক, ভাৰত

২০১৬ বৰ্ষৰ ৫ আগষ্টৰ পৰা ২১ আগষ্টলৈ ব্ৰাজিলৰ ৰিঅ' দি জেনেৰিঅ'ত অনুষ্ঠিত হোৱা ৩১ তম্ গ্ৰীষ্মকালীন অলিম্পিকত প্ৰতিবাৰৰ দৰে এইবাৰো ভাৰতবৰ্ষই অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। ১৯২০ চনৰ পৰাই ভাৰতৰ খেলুৱৈ সকলে প্ৰতিবাৰেই অলিম্পিকত অংশগ্ৰহণ কৰি আহিছে। কিন্তু ভাৰতে কাৰ্যকৰীভাৱে ১৯৯৩ চনত পেৰিছত অনুষ্ঠিত হোৱা অলিম্পিকত প্ৰথমবাৰৰ বাবে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল।

আজিলৈ অনুষ্ঠিত হোৱা অলিম্পিকৰ ইতিহাসত আমি ভুমুকীয়াই চালে দেখিবলৈ পোৱা যায় যে ২০১২ চনত অনুষ্ঠিত হোৱা অলিম্পিকতৈক ২০১৬ চনত ৩৪ জন বেছি অৰ্থাৎ ১১৭ জন খেলুৱৈ পঠিওৱা হৈছিল। ইয়াৰ আগত ২০১২ চনৰ অলিম্পিকত কেৱল ৮৩ জন খেলুৱৈহে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। এই বছৰৰ অলিম্পিকতেই ভাৰতৰ বাবে ই এক বিশেষ অভিলেখ।

ৰত্নেশ্বৰ কুৰ্মি

প্ৰজ্ঞান

Subject : Freedom Movement in India

আলোচনী বিভাগ

Assam's contribution to India's Independence

Freedom struggle in Assam has a unique character of its own. The people of Assam made remarkable contributions at every stage of the freedom movement since 1920 to 1947. The visit of Mahatma Gandhi in 1921 gave an impetus to the freedom movement which had already gathered momentum in both valleys of Assam. Kanaklata Barua, a girl of fifteen years became the first martyr of 1942 rerolution. Others who lost their lives for the freedom of the country include Kushal Konwar, Kamala Miri, Maniram Dewan, Bhogeswari Phukanani and many others.

With the sincere efforts of the above mentioned distinguished leaders and many others, Assam played a pivotal role in India's freedom struggle.

Shahil Alam Ahmed

Freedom Fighters of North East

* **Rani Gaidinliu :** Also known as the Rani Laxmi of the North East. She launched the movement against the British at a tender age of 16 in the Manipur and Naga belts. Gaidinliu was the first Naga revolutionary who used Gandhi's name and identified her people's struggle against oppression.

* **Kushal Konwar :** Konwar was the only martyr in the country who was hanged during Quit India Movement. Born into a middle class family at Assam, Golaghat district in 1905. Konwar initially led a quiet life. Konwar a gandhian by nature followed non-violence and was ignorant about the shortage plan and action.

Laxmi Thapa

Role of Assamese women in India's Freedom Movement

International Women's Day is being observed globally on March 8 every year since the year 1910. This day was proposed by Clara Jetkin at the second International Women's Conference and accepted unanimously by the participants. In india this day is observed with enthusiasm. Women power exhibited by the likes of Kanaklata Barua, Bhogeswari Phukanani and Khahuli Nath are the best examples in the history of Assam. Mahatma Gandhi launched the Non-Cooperation Movement against the British rule, women from Assam took leading part in the Non Cooperation Movement, women's participation was more important than that of men, because they were the symbol of strength.

Swagata Mahanta

কুইজ

১। শংকৰদেৱে ৰচনা কৰা প্ৰথম পুথিখনৰ নাম কি?
উত্তৰঃ হৰিচন্দ্ৰ উপাখ্যান

২। ২০১০ চনৰ কমনৱেলথ্ গেমছ ক'ত অনুষ্ঠিত হৈছিল?
উত্তৰঃ ভাৰতত

৩। বিশ্বৰ কোনখন দেশ এতিয়ালৈকে কাৰো অধীন হোৱা নাই?
উত্তৰঃ নেপাল

৪। বিশ্বৰ কোনখন দেশত অকল পুৰুষ আছে?
উত্তৰঃ বেটংকন চিটি (ইউৰোপ, জনসংখ্যা ১০০০)

ভনিতা ভট্টাচাৰ্য

স্বাধীনতা সংগ্ৰামীসকলৰ শ্লোগান

১। "জয় জোৱান জয় কিষান" - লাল বাহাদুৰ শাস্ত্ৰী
২। "জয় হিন্দু" - নেতাজী সুভাষ চন্দ্ৰ বসু
৩। "সত্যমেৱ জয়তে" - মদন মোহন মালব্য
৪। "অহিংসাই পৰম ধৰ্ম" - মহাত্মা গান্ধী
৫। "আৰামেই হাৰাম" - জৱহাৰলাল নেহৰু

সঞ্জয় বৈশ্য

অধ্যয়ন চক্ৰ

ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতি আৰু মহাত্মা গান্ধী

ভাৰতীয় সভ্যতা সংস্কৃতি মহিমামণ্ডিত। ভাৰতৰ সভ্যতা সংস্কৃতি আৰু আধ্যাত্মিক চিন্তা-চেতনাৰ প্ৰভাৱত ঐক্য আৰু সম্প্ৰীতিৰ ডোলেৰে বান্ধ খাই ভাৰতীয় সংস্কৃতিক মহান কৰি তুলিছে।

বিশাল ভাৰতীয় মহান সংস্কৃতিৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্য হৈছে অহিংসা নীতি। অহিংসা হৈছে এনে এক ধৰ্ম যাৰ লগত জাতি, ধৰ্ম, উচ্চ-নীচ, সৰু-ডাঙৰ কোনো প্ৰভেদ নাই। অহিংসা হৈছে সদায় অনৈক্যৰ মাজত ঐক্য, বিভিন্নতাৰ মাজত একতা, বৈষম্যৰ মাজেৰে সাম্য য'ত সকলোৱে হিংসা, দ্বেষ যুদ্ধ-বিদ্ৰোহ, মান-অভিমান, উচ্চ-নীচ আদি সমস্ত ভেদাভেদ পৰিহাৰ কৰি বিশ্ব ভাতৃত্বৰ এক মহান এনাজৰীৰে বান্ধ খাই সাম্য, মৈত্ৰী, শান্তি, সহনশীলতা আৰু অহিংসা নীতিৰে মানৱ কল্যাণ সাধনত ব্ৰতী হৈছিল।

গান্ধীজী অহিংসা, দয়া আৰু ক্ষমাৰ পূৰ্ণাংগ প্ৰতীক আছিল। মানুহৰ হৃদয়ত সদিচ্ছা সুবুদ্ধিৰ উন্মেষ ঘটাই সমাজখনক সৰ্বাংগ সুন্দৰ কৰাই আছিল তেওঁৰ একমাত্ৰ মহান উদ্দেশ্য লক্ষ্য সেইবাবে তেওঁ বিশ্বৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ মনীষীৰূপে অভিহিত হৈছে।

আধ্যাত্মিক চিন্তা চেতনাৰে পৰিপুষ্ট হৈ তেওঁ অসামান্য প্ৰতিভাৰে, অফুৰন্ত কৰ্ম শক্তিৰে আৰু দৃঢ় বিশ্বাসেৰে অহিংসাক মূলমন্ত্ৰ কৰি সমগ্ৰ বিশ্বৰ দৰবাৰত নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

গান্ধীজীয়ে অখণ্ড ভাৰতৰ স্বাধীনতাৰ বাবে বহু চেষ্টা কৰিও কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰিব নোৱাৰিলে। শেষত ভাৰত দ্বিখণ্ডিত হ'ল আৰু ভাৰত পাকিস্তান ৰূপে দুখন ৰাষ্ট্ৰই স্বাধীনতা লাভ কৰিলে। এই সম্পৰ্কে আব্দুল কালামেও কৈছিল- "ভাৰতৰ জননীৰ অংগচ্ছেদ হ'ল। জাতীয় ঐক্য ভৰিৰে মোহাৰি পৃথিৱীৰ মানচিত্ৰত উদ্ভৱ হ'ল নতুন এখন ৰাষ্ট্ৰ পাকিস্তান"।

ইয়াৰ উপৰিও গান্ধীজীৰ নীতি আৰু আদৰ্শ আছিল ধৰ্মাশ্ৰয় উদ্ধাৰ আৰু পৰোপকাৰী। তেওঁ এটা কথা কৈছিল যে স্বধৰ্ম, স্বজাতি, স্বদেশপ্ৰেম ত্যাগ কৰা উচিত নহয়। নিজৰ ধৰ্মত থাকি সকলো ধৰ্মৰ প্ৰতি উদাৰ মনোভাৱ পোষণ কৰাই মানুহৰ মূলনীতি হোৱা উচিত। ধৰ্ম আৰু ভাষা হ'ল মানুহৰ ঐক্য আৰু সংহতিৰ মূল ভেটি স্বৰূপ।

তৃষ্ণা দাস

সৃষ্টি

National Flag

Every nation has its own National flag. Our country India is an independent country and therefore, India has its own national flag. National flag is the symbol of a nation's liberty.

Our national flag has three colours. These are saffron at top, white in the middle and green beneath. There is also a Ashoka Chakra on the white colour in the middle. These three colours have their own characteristics and significances. The saffron colour on the above is a symbol of sacrifice and bravery. The white colour in the middle is a symbol of truth and peace. The green colour below is a symbol of power and faith. The Ashoka Chakra in the middle also has its own significance. The Ashoka Chakra is the symbol of Indian culture and heritage. The measurement of our national flag is 3 : 2.

Our national flag always reperesents the democracy, unity and tranquillity. Every Indian should respect the national flag.

Mayaseree Sarma

A great soul

You are called 'The missile man of india"
"The people's president"
Who gave us "Wings of fire"
You inspired the youth
Through your "words" and "actions'
You taught us how to fly
"fly like an eagle"
You taught us to burn
"To shine like the sun
Burn like the sun"
You are a scientist, an author, a teacher
Who ignited millions of minds
with dreams
A man of great inspirations
Great soul
You are a star on earth and in sky
An icon of modern India.

Seemantika Talukdar

Ashok Chakra

The Ashok Chakra is a depiction of the dharma chakra with 24 spokes. It is so called because it appears on a number of edicts of Ashoka, the most prominent among which is the Lion Capital of Ashoka. The Ashoka Chakra today is at the centre of the flag of India, adopted on 22nd July, 1947. It is rendered in a navy blue colour on a white background replacing the symbols of chakra (spinning wheel) of the pre-independence version of the flag.

According to the puranas of Hinduism (only 24 Rishis or sages managed the whole power of the Gayatri Mantra. These rishis present all the Rishis of the Himalayas of which Maharshi Vishvamitra is the first and Rishi Yajnavalkya is the last. Ashoka Chakra which is the symbol of Dharmachakra is also known as "Samay Chakra" or "The wheel of time" since its 24 spokes represent the 24 hours of the day. According to Hindu religion, 24 spokes of Ashoka Chakra depicts love, courage, patience, peacefulness, ragnanimity, goodness, faithfulness, selflessness, self-control, self-sacrifice, empathy, sympathy, spiritual knowledge, moral values, spiritual wisdom, the fear of God, faith or belief or hope.

Shahid Javed

National Emblem of India

The National Emblem of India has its origin rooted in its rich cultural history. The national Emblem of modern India is a close replica of Sarnath lion capital, which was erected by Emperor Ashoka (circa 250 B.C). The original lion capital of Emperor Ashoka has four Asiatic lion standing back to back on abacus. The whole structure of the lion capital was carved out of a single block of a polished sand.

The Indian National Emblem which is a close replica of Sarneth lion capital feaures three lions. The fourth lion is being hidden. In the relief, the wheel "Dharma Chakra" is placed in the centre of the abacus. The three lions and one hidden lion represent power, courage and confidence.

The lion pillar was adopted as the National Emblem of India on 26th January 1950, the day India became a Republic. The National Emblem is used only for official purposes and commands the highest respect of our country. In the contemporary times, the National Emblem of India is a symbol of modern India's commitment to world place and good will.

Simi Bora

এন. চি. চি. বিভাগ

হিন্দী বিভাগ

মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত বিভাগীয় পত্ৰিকা (Journal)

অসমীয়া বিভাগৰ 'দিচপুৰ'

ইংৰাজী বিভাগৰ 'Mosaic'

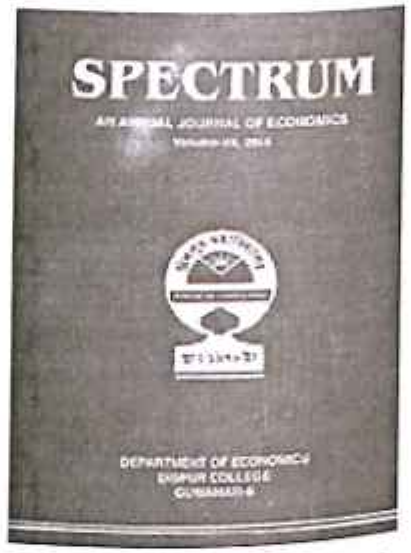

অৰ্থনীতি বিভাগৰ 'Spectrum'

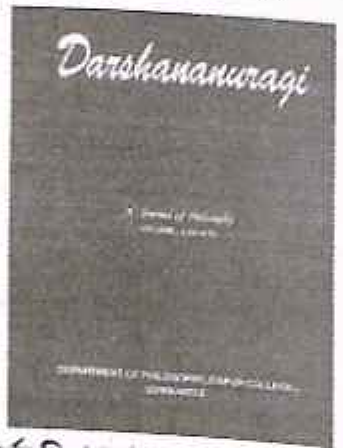

দৰ্শন বিভাগৰ 'Darshananuragi'

শিক্ষা বিভাগৰ 'Academia'

ৰাজনীতি বিভাগৰ 'Janachintan'

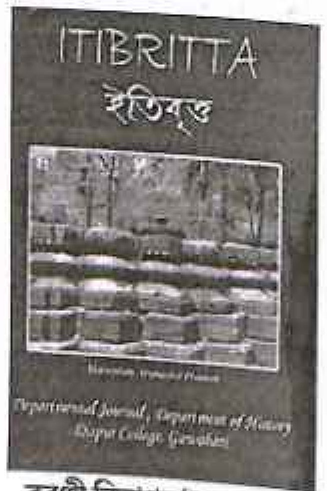

বুৰঞ্জী বিভাগৰ 'Itibritta'

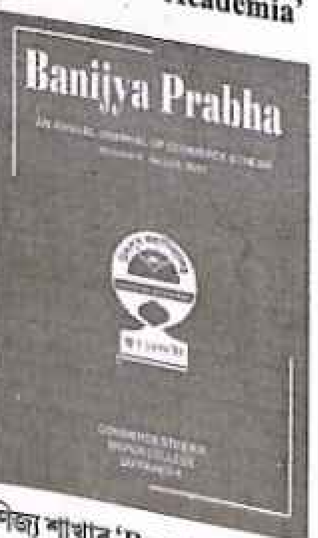

বাণিজ্য শাখাৰ 'Banijya Prabha'

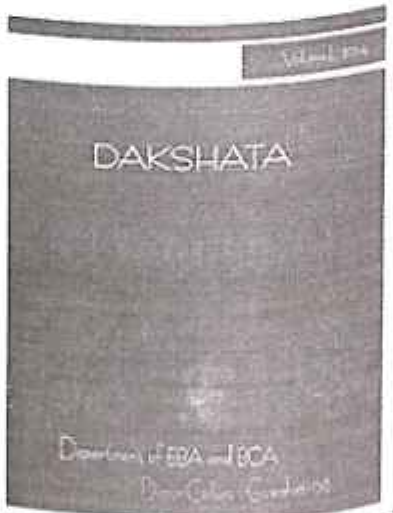

BBA আৰু BCA ৰ 'Dakshata'

ENGLISH SECTION

"Writing is its own reward."

- Henry Miller

ARTICLE

Professional Education of Assam and Its Near Future — Dr. Babi Baruah /125
Demonetization : Pros and Cons — Dr. Ajoy Mitra /127
Digital World and New Generation Learner — Tribeni Barkataky /132
E-books : A Gateway of Knowledge — Sangeeta Roy / 135
The Victorian Era : Impact of Society on Literature — Gunjan Das / 138
Importance of Polite and Kind Words In One's Personality — Sanatana Kalita /141
Four Mysterious Places of India — Mrinalini Goswami /142
Our Fears and Worries Can Distort the Reality of the Situation — Ompee Borah /144
Assam's Contribution to India's Independence — Shahil Alam Ahmed /145
Assamese Women In India's Freedom Movement — Swagata Mohanta /145
The Youth of Today — Ankita Sarma /146
Maniram Dewan — Swagata Mohanta /146
What Olympic Rings Describe? — Sunandan Saikia /147
Taekwondo — Abhishek Tiwari /147
Space — Nomina Yesmine /148
Economic Prospects of North East India — Jyotirmay Talukdar /150
Saraighat Bridge over the Mighty Brahmaputra — Bisakha Pandey /151
My Experience in adjusting into My new College Life .... — Pritam Borthakur /152
My Most Memorable Visit to Delhi — Arabinda Borah /153
Sardar Vallabhbhai Patel — Pritam Borthakur /155
A True Inspirational Personality of Young Generation Virat Kohli — Ratul Dey /156
Rio-2016 Mascot — Nisha Singha /156
Dad - A True Superhero — Mehnaz Rahman /157

Poetry

Eternal Voices — Gunjan Das /158
You Still have Hope — Nomina Yesmine /159
Away From Me... — Mehnaz Rahman /160
The Soldier — Shahil Alam Ahmed /160
The Feelings — Pushpa Talukdar /161
Thank you Teachers! — Neha Gupta /161
Child Labour — Dhrubajyoti Kalita /162
Never Forget — Divya Singha /162
Rendezvous... — Sangeeta Roy /163
Smile — Akash Passah / 163

Story

The Spiritual Master And The Student — Nomina Yesmine /164
You Call It Murder, I call It Cleaning — Nipsi Das /165
The Reversal of Luck — Gunjan Das /166
The Sweetest Thing In the World — A. K. Kalam /168

PROFESSIONAL EDUCATION OF ASSAM AND ITS NEAR FUTURE

Dr. Babi Baruah
Associate Professor,
Department of Education.

the state having the largest network of higher education in the entire north east is progressing day by day and has recently made strides in the educational field by taking up some new approaches for quality education.

Prosperity, progress, development, and education, all these terms have a close relationship among them and we always accept these terms in a positive manner. Undoubtedly, importance of education either in the prosperity or progress or development of a nation cannot be denied. Since a nation's or a state's economy depicts its progress and prosperity, definitely the economy of a nation or a state is to be considered as an important topic of the present high-tech age. A revolutionary economic change is thus most welcome in the present day.

Assam, the central place of the North-Eastern region stands as a beautiful state with her rich culture, tradition and resources from the very beginning. The economic growth of a state depends on the utilization of different resources and finance. It is seen that the state having the largest network of higher education in the entire north east is progressing day by day and has recently made strides in the educational field by taking up some new approaches for quality education. Quality education is mostly determined by the technical branch of education through which one can offer his best service in the professional field. In this regard, the role played by the technical and professional institutions of Assam can be mentioned as best as these institutions are producing many engineering graduates as well as a significant number of students in different levels from whom we can at least expect some great technologists, professionals or skilled man power of different pursuits. It is often said that Assam's economy always demands the proper utilization of both natural resources and human resources. Now, to keep pace with the growth and development of different types of quality institutions of India (related with different professions), Assam should come forward for setting up some new quality institutions. At present, apart from three engineering colleges –Assam Engineering College, Jorhat Engineering College and National Institute of Technology Silchar, Assam has now 4/5 new private engineering colleges .Again, Gauhati University Dibrugharh University , Tezpur University ,Indian Institute of Technology Gauhati as well as more than 12 polytechniquesand 23 industrial training institutes (ITI) also offer different types of technical and professional courses in Assam. The Universities are of course, contributing limited technical man power through their various departments in campus programmes.Moreover, some colleges under Gauhati University and Dibrugarh University are also providing some Diploma and Certificate courses both at graduate and undergraduate level but in a limited number. In case

of medical education also, the state is always lagging behind in offering the requisite number of seats for the aspiring students, though often we talk about having a good number of unemployed doctors and of unemployed engineers. Of course, from 2016 the new BJP government has made some new arrangements in NEET entrance examination through which many students from rural area will gain the convenience of attempting in their own respective languages and by region-wise assumption of success rates in medical sector. Also, the new government announced that many more universities will be established soon in Assam, so that bright students will not have to move to other states for higher and better education. Now, in spite of having all these technical and professional institutions in Assam, the state has surprisingly less number of quality institutions compared to all the states of India. Different experts have expressed their opinions at different times that the total intake especially in technical education per million of population of Assam is very poor. So we need more institutions of our own. Another important matter of concern is that every year a large number of students with high marks are leaving Assam for post school studies. It is observed that students prefer states like Karnataka, Tamilnadu, Maharashtra, Andhra Pradesh etc. as these states are prospering, especially in high technology and related areas. A significant number of students leaving Assam are also found in Delhi, Pune, Hyderabad, and Kolkata also for different professional courses. Thus from many years on, the state has lost its quality resources both from the human side and from the revenue side. So Assam cannot retain its talented youths within the state with its limited facilities. That is why there is an immediate need for setting up some high-tech institutions, within-campus programmmes. Here the government should take up a major role in case of all types of old institutions for providing modern curriculum and facilities with in campus programmes. Because compared to government institutions; private institutions are now attracting more students though they charge higher fees. This happens only because these private institutions have a proper academic atmosphere and management with all types of high-tech facilities from all sides along with in-campus programmes.

From this discussion it becomes clear that something should be done immediately for the future generation of Assam, but what can be done? In brief, it would be better if; More technical and professional institutions of good quality with in-=campus programme should be set up both at government and private sector.

* New curriculum should be developed keeping in mind the local use and production of local resources.
* Relaxation in the entrance examination at least for few years.
* Opening of new subjects having international value and abandoning of out dated curriculum.
* Provision for upgradation of some selected institutions (like engineering colleges to technical university, polytechnique to engineering colleges, colleges to deemed university.)
* Government should provide necessary funds and facilities when there is need.
* Changes should be made in the reservation policy of all professional colleges and institutions.
* Reputed faculty should be appointed with attractive remunerations.
* Interested NRI or rich persons should be encouraged to do something for a good purpose from which the state can earn revenue.
* Universities, colleges and private institutions having short term diploma and certificate courses should also be encouraged by the government, so that under graduate and graduate students can be employed and can also be attracted.
* Proper policy and management should also be maintained so that the relationship with the outside of Assam can be made.
* Also, government should have a proper look to the industrial sector as more industry means more employment.

(Reprint and edit of this article which was published in the ACPC journal in the year 2009)

DEMONETIZATION : PROS AND CONS

Dr. Ajoy Mitra
Dept of Finance
ajoy444@gmail.com

Introduction :

The French were the first to use the word 'Demonetize', in the years between 1850 - 1855. Since then many countries have used the word and the policy with immense restriction and discomfort, for it disrupts economics and population at large.

To understand demonetization, we have to understand currency. Currency is a legal tender guaranteed by sovereign. It also demonstrates authority of a sovereign. In olden days it was representative of the king and his authority as soverign. Higher the number of state accepting the currency of a king, higher was his stature among kings.

Demonetization as a cleaning exercise may produce several good things in the economy. At the same time, it creates unavoidable income and welfare losses to the poor sections of the society who gets income based on their daily

This hasn't changed since then. Today currency, apart from being the means of transaction represents the identity and independence of a country. Universal acceptance of dollar/ pound and euro as international currency shows the influence that these countries have on businesses worldwide. So, every time, a king acquired a new state, or a new king inherited the throne, he resorted to demonetized the coins of previous kings. In modern world, after the paper currency was introduced, the demonetization has been a routine phenomenon primarily to take currency, which is no longer in use, out of circulation like lower or exceptionally higher denominations of currency. 2nd most common reason for demonetization is counterfeit currency. New currency which better demonstrates the spirit of sovereign nation usually keeps replacing the old currency.

Currency demonetization is almost as old as the currency. The biggest demonetization phenomenon of modern currency was the introduction of Euro, when all EU nations demonetized their currency and started using Euro.

In modern world many countries including developed and developing countries have done it like US, Australia, USSR, India, Pakistan, Myanmar and multiple African nations like Nigeria, Zimbabwe and Ghana. Except USA and Australia all other countries failed miserably due to various political reasons.

Country: – **United States of America**

- Step Taken: – 1969
- Due to existence of black money in the nation, the country was losing its sheen built on Silicon Valley and the so-called 'American Dream' exists even today. In 1969, US President Richard Nixon announced all bills above $100 null and void.
- Status: – Success. Even today $100 bill is the maximum available for circulation.

Country: – **Australia**

- Step Taken: – 1996
- The government to curb the black money crisis

and improve security features on the notes, withdrew all paper-based notes and replaced them with long life polymer-based notes of the same denomination.

- Status: – Success. This improved the life of the bills and helped in making Australia a business friendly country, despite the initial costs incurred in manufacturing polymer-based notes.

Indian Scenario :

The demonetisation of high value currency denominations featuring Rs 500 and Rs 1,000 notes were banned effective 8th November 2016 midnight by Prime Minister Narendra Modi in a televised announcement. This step may have shocked the nation, but the prime minister's move was hardly unprecedented. India has pulled selected denominations of its currency twice before. The first was when Rs. 1,000, Rs. 5,000, and Rs. 10,000 notes were taken out of circulation in January 1946, a year and a half before the country won independence from the British. The Rs. 10,000 notes were the largest currency denomination ever printed by the Reserve Bank of India, introduced for the first time in 1938. All three notes were reintroduced in 1954. Then, in 1977, the Janata Party coalition government came into power. A year into the government's term, the then Prime minister Mr. Morarji Desai was more bullish about cracking down on counterfeits and black money. The High Denomination Bank Notes (Demonetisation) Act, instated by the ruling party on Jan. 16, 1978, deemed the Rs. 1,000, Rs. 5,000 and Rs. 10,000 notes illegal for the second time.

But India may be successful this time because all other countries tried it before the age of digitalization. Modi tried this with immense care and preparation beforehand and it was never an act just on spur of the moment. He has been working very hard for the last two years to create bank accounts for all the ranks and the common folk. With an estimated half of our population having bank accounts as of now, this seems right that every family has at least one bank account for making online transactions possible for the family.

Here is a list of the major events of the demonetisation months i.e. November & December:

Date	What happened
Nov.08	Modi declares the Rs. 500 and Rs. 1,000 notes invalid. Exchange of currency up to Rs. 4,000 allowed at banks, ATM withdrawal limit set at Rs. 2,000.
Nov.10	Banks reopen after a day. Massive queues ensue as millions line up to deposit or exchange old currency.
Nov.12	Deaths attributed to waiting in queues begin to be reported. The Sensex registers the biggest single-day fall in nine months.
Nov.13	Currency exchange limit raised to Rs. 4,500 and ATM withdrawal to Rs. 2,500.
Nov.15	Banks asked to use indelible ink marks on those exchanging money, election commission raises concerns.
Nov.16	Parliament session begins; opposition parties corner the government over the sufferings of the poor.
Nov.17	Currency exchange limit lowered to Rs. 2,000.
Nov.18	India's supreme court says many are "frantic" over demonetisation.
Nov.22	RBI says banks have received Rs. 5.3 lakh crore in deposits since Nov. 08.
Nov.24	Old notes can now only be deposited at banks and not exchanged.
Nov.27	RBI governor Urjit Patel justifies demonetisation, says the new notes are difficult to counterfeit.
Nov.30	RBI limits the withdrawals from Jan Dhan accounts to Rs. 10,000 per month.
Dec.08	The Modi government announces incentives to initiate people into digital payments. Offers dicounts on digital payments.
Dec.19	The RBI says deposits above Rs. 5,000 in old currency to be permitted only once until Dec. 30, the last date for depositing old notes.
Dec.21	The RBI withdraws the restrictions on depositing cash above Rs. 5,000. Allows multiple transactions until Dec. 30 provided they are know your customer-compliant
Dec.31	Narendra Modi thanks Indians while addressing the nation on new year's eve. Says "firm resolve" and "infinite patience" characterises 125 million Indians.

Meanwhile, the government's stated objective changed. In the past few weeks, rather than harping on the curbing of black money, it has increasingly used demonetisation to push India towards becoming a cashless economy. Asia's third-largest economy has one of the world's highest cash-to-GDP ratios—nearly 12% compared to around 3.9% in Brazil and 3.7% in South Africa.

On Dec.08, the Modi government offered a number of incentives to push Indians towards digital payments. This included discounts on the purchase of fuel, railway tickets, and insurance policies. It later launched the Bharat Interface for Money (BHIM) app for "fast, secure and reliable" cashless payments. "It's a part of our campaign to incentivise people, to persuade people," Arun Jaitley, India's finance minister, said during a press conference. "I think incentivising people to go digital and shed cash, to the extent it is possible, is a good development for the economy."

Impact on economy :

Fast-moving consumer goods (FMCG) firms have reported lower sales, especially in rural areas. Some 90% of the FMCG market in India comprises small mom-and-pop stores, heavily reliant on cash sales. And 60% of small traders have already seen a drop in sales post-demonetisation, according to market research firm Nielsen.

In rural areas, where internet penetration is limited, cash is often the only mode of payment. People in the hinterlands have struggled to access cash—there are 7.8 bank branches per 100,000 persons in rural India—and this, in turn, has affected wage and loan disbursal in these areas.

Besides microeconomic headwinds, the overall Indian economy, too, has seen some effects. GDP growth in the world's fastest-growing major economy is estimated to take a hit in the coming quarters. Most analysts, apart from the RBI itself, have revised their GDP estimates. The Indian central bank, too, has lowered its forecast for 2017 by 0.5% to 7.1%.

In fact, brokerage Ambit Capital slashed its estimate for India's GDP growth to just 3.5% for fiscal 2017. Demonetisation, it said, would badly hit the informal economy which forms 40% of India's GDP.

Certain sectors, especially the cash-intensive ones, would suffer more than others. For instance, real estate, manufacturing, and small and medium-sized businesses are already seeing a major drop in activity. Realty demand has slumped and diamond cutters and polishers have stopped operations.

Here's how demonetisation has affected the various sectors:

Sectors	Impact
FMCG	Sales dropped, rural demand hit.
Auto	Sales down in November, consumers postpone purchases, impact seen more in rural areas.
Banking	Deposits rise, lenders could cut interest rates.
Real estate	Short-term demand falls, transparency could increase in the long run.
Diamond cutting & polishing	No wages for workers, industries in Surat hit with temporary halt in operations.
Manufacturing	The November purchasing managers' index for manufacturing dropped as production, buying activity, and new orders were hit.

Pros :

Since the decision to ban high value currency notes was taken in early November, the government has tried to portray the brighter side of the note ban and its benefits on the economy in the long run. The decision to ban high value notes was taken to weed out black money and counterfeit notes from the system which has been deep-rooted in the economy for the past many decades.

With 86 percent of the total money circulation wiped out from the system, the government plans to keep a tight leash on the corruption front. According to Ambit Capital report, the share of the informal economy in India could shrink from 40 percent to 20 percent and the formal organised sector will gain market share.

The sustained crackdown on black money will also prevent people from parking their savings in physical assets such as gold and real estate, and instead boost the flow of savings into the financial system. With the quantum increase in financial savings, the cost of debt capital in India should fall. Further, as the savings rate increases, lending rates are likely to fall in the line. Through the demonetisation exercise, the government

has been pressing hard to become a cashless economy and is encouraging more and more people to adopt the digital payments system for their transactions. The government wants people with smartphones to use the United Payments Interface (UPI) app for a cashless transaction. Besides banks, online wallet companies including Paytm, MobiKwik and Free-Charge, too, are promoting their online products and wooing customers to get away from cash-based transactions.

In the aftermath of demonetisation, reports also suggest that housing prices in 42 major cities across India could drop by up to 30 percent over the next 6-12 months.

Cons: Although several advantages of demonetisation rolling into the economy could be far-fetched, there are immediate challenges that the economy is already staring at. Following the decision to ban the currency notes, the government's lack of preparedness to deal with cash availability has hit the common man really hard. Despite the government's assurance to improve cash availability on a daily basis, several banks and ATMs across the country continue to dispense little or no cash.

People in villages and semi-urban areas are worst hit as majority of the transactions are done through cash. The government's constant flip-flops on withdrawal and deposit limits at bank branches and ATMs have put people in complete disarray. With one month past the note ban move, the problem doesn't seem to be fully resolved as banks continue to face cash crunch.

The bigger threat arising out of demonetisation is the impact on the country's economic growth. While brokerage Ambit Capital created shock waves by predicting that GDP growth will fall to 5.8 percent in 2017-18 from 7.3 percent estimated earlier, former Prime Minister Manmohan Singh, also an economist, echoed concerns by suggesting that demonetisation could contract the GDP by as much as 2 percent. According to CPM's Sitaram Yechury, since 8th November, four lakh jobs have vanished, and more than 31.9 million people employed in the textile sector or government sectors have not been getting wages. Construction and allied sectors, jewellery, textiles and real estate are some sectors where job losses, if not already happening, are imminent.

Similarly, 20-25 percent of the roughly 2.5 lakh workers in the leather industry have been adversely affected as they are daily wage workers. The industry has been hit particularly hard as 90 percent of the units are small and medium enterprises. In the jewellery sector, 15-20 percent of workers, who are paid daily, too, have been affected.

Economist Pronob Sen has also warned that a virtual shutdown of India's informal sector could spell doom for employment.

Recently, the July-September growth numbers of 7.3 percent also came below analysts' estimates. A day before, the Reserve Bank of India in its policy statement cut down growth forecast to 7.1 percent from 7.6 percent earlier for the current fiscal year.

In order to understand demonetization better let's look at advantages and disadvantages of demonetization–

Advantages of Demonetization

1. The biggest advantage of demonetization is that it helps the government to track people who are having large sums of unaccounted cash or cash on which no income tax has been paid because many people who earn black money keep that money as cash in their houses or in some secret place which is very difficult to find and when demonetization happens all that cash is of no value and such people have two options one is to deposit the money in bank accounts and pay taxes on such amount and second option is to let the value of that cash get reduced to zero.
2. Since black money is used for illegal activities like terrorism funding, gambling, money laundering and also inflating the price of major assets classes like real estate, gold and due to demonetization all such activities will get reduced for some time and also it will take years for people to generate that amount of black money again and hence in a way it helps in putting an end this circle of people doing illegal activities to earn black money and using that black money to do more illegal activities.
3. Another benefit is that due to people disclosing their income by depositing money in their bank accounts government gets a good amount of tax revenue which can be used by the government towards the betterment of society by providing good infrastructure, hospitals, educational institutions, roads and many facilities for poor and needy sections of society.

Disadvantages of Demonetization

1. The biggest disadvantage of demonetization is that once people in the country gets to know about it than initially for few days there is chaos and frenzy among public as everybody wants to get rid of demonetized notes which in turn sometimes can lead to law and order problem and chaotic situation especially in banks and ATMs which are the only medium to change the old currency units to new currency units.
2. Another disadvantage is that destruction of old currency units and printing of new currency new units involve costs which has to be borne by the government and if the costs are higher than benefits then there is no use of demonetization.
3. Another problem is that majority of times this move is targeted towards black money but if people have not kept cash as their black money and rotated or used that money in other asset classes like real estate, gold and so on then there is no guarantee that demonetization will help in catching corrupt people.

Looking Ahead :

Traditionally Indian people have a very stereotypical mindset. We the educated suppose that the uneducated cannot do online transactions. Uneducated people to the tune of crores carry out ATM transactions and WhatsApp today because they need it or they want to. If they are persistent, they will be able to do online transactions too. What the government should ensure is to circulate very easy -to -use and yet safe apps in the market and that's it.

Fake currency is as old as the beginning of the first coinage in Greece. It means that even the earliest coin in our recorded history was also faked. Today easy printing technology has made the job really very easy. But possibly India encounters the problem in a much greater dimension that any other countries. There is sustained and unabated flow of fake currency from at-least two countries bordering us and they cannot be stopped as that is motivated by jehad which is perennial and as stable as the rocks and the mountains. Hence for India atleast fake currency is a great issue undermining public confidence on our own money system. A single fake note is detected and a thousand good currency notes are naturally brought into suspicion.

True, it is a real tough job to make all people go online but the benefits are innumerably great and certainly worth trying. May be India will be successful and many other countries will follow in footsteps by courtesy of the immense efficacy and prospect of digitalisation

Conclusion :

Demonetization as a cleaning exercise may produce several good things in the economy. At the same time, it creates unavoidable income and welfare losses to the poor sections of the society who gets income based on their daily work and those who don't have the digital transaction culture. Overall economic activities will be dampened in the short term. But the unmeasurable benefits of having more transparency and reduced volume of black money activities can be pointed out as long term benefits.

As one can see from the above that demonetization has both advantages and disadvantages and it is up to the government to see and analyze all the pros and cons and then decide whether it is beneficial to go ahead with more demonetization in future or not.

At the end of day we have to keep in mind the fact that what the government is doing is for the people and to make a corruption free India. We all know to what extent corruption exists in India. So, to clean this mess a revolutionary step had to be taken and that's what being done and it will take some hardship to clean the mess (corruption) that already exists in India.

Data Source :
http://www.economictimes.indiatimes.com
http://www.firstpost.com
http://www.indianeconomy.net
http://www.investopedia.com
http://www.indianexpress.com

DIGITAL WORLD AND NEW GENERATION LEARNER

Tribeni Barkataky
HOD deptt. of Management
Dispur College

Digital tools not only enhance the face to face communication but also improve the quality of learning. New technology helps the students to get into speed and make them resourceful with up-to-date information.

Today's generations are different from traditional one.The present student community has been identified in literature as the NET GENERATION, many recognized them as "digital native" because they represent the first generation of student grow up with pervasive digital technology Digital natives include college students and young workers.They speak the language of technology fluently and spontaneously.The net generation are different from the previous generation as they have come of age in a digitally enhanced world.Today's students have all information at their easy disposal. Digital tools not only enhance the face to face communication but also improve the quality of learning. New technology helps the students to get into speed and make them resourceful with uptodate information. Modern students like to use mobile devices, laptop,tablet etc to connect to rest of the world. There has been improved in the pattern of internet connectivity i.e 3G to 4G connection. **M learning** become more popular among the students. **M learning** focuses on the mobility of the learner, interacting with portable technologies.It is education via the internet or netwok using personal mobile device such as tablets and smartphone,handheld computer,notebooks. Virtual reality (VR) is an emerging technology that may affect the total educational environment.The digitization has changed the teacher student relations in the educational institute.There is adoption of new technology in all spheres of human life including education . This calls for a new concept and technology of teaching-learning in present world.It has both positive as well as negative impacts. Technology aided education facilitates learning process.It has grown a new pattern of relationship between teacher and student .Modern student-teacher relations are not characterized by obedience, acceptance,emotional attachment but they are replaced by questioning and analyzing and involvement . Now a days, the sources of information are different from those of olden days. Only with a click of button, student can test, verify questions that the teacher says in the class room. The student can easily approach the teacher through various digital means . A few sections of students believe that digital technology can replace the importance of teacher ..Digitization may help in getting information easily. The teacher-student relation has gone through a volatile turn in changing scenario in present world which requires constant vigil. New

generation students rely heavily on computer technology and expect it to be a part of learning process.A teacher professionally equipped with digital aid can easily access to information and can come closer to the students.Some unique characterestics of net generation students are:

1. Net generation students rely more on computer generated information. They cannot even think how information was searched without google search.
2. They like to search for information in different search engines available in internet and then search it in book.
3. The typical net generation students like to learn by hands on method,seek social interaction online,communicate online,even for transportation and other such important activities, they go digital.
4. Net generation students have expectation for faculty's techonology knowledge and skill.Net generation consider balanced use of techonology in learning environment.
5. They tend to view the internet as a place to listen and be heard.They are comfortable sharing opinion and information. They rely on the internet for advice on products such as music, books before they purchace.
6. They can be motivated by adopting different digital techonologies in their learning process which they are accustomed from their childhood.
7. They are more interested in project work and field survey where they require full involvement.

Recent studies in brain research indicates that the brain may actually be changed by repeated and prolonged exposure to the same stimuli.Repeated and prolong exposure to the digital world may change their way of thinking and interaction.Todays student integrate technology into all aspects of their lives for multiple purposes particularly for socializing, entertaining, shopping and for learning.

Relevance of IT/ICT base teaching-learning in Indian context

The educators are the immigrants in this field. There has been a vast gap between educators' and the learners' expectations. This gap can be filled up only when the educator and education system are changed according to the learner's requirements. Technology has multiuple points where it can impact and change the face of Indian education.There are numbers of benefits using education technology in higher education.The abundance of resources and easy accessibility via internet is the most important contribution of modern technology.People expect to be able to work ,learn and study whenever and wherever they want.The forces of change in education system are diverse and significant, ranges from technology and globalization to shifting student and employer's expectation.Experts predict this as 'perfect storm'which requires total transformation of education system which is affordable, relevant and desirable.Mentoring and preparing student for the future is a big challenging issues infront of the educator.

Indian higher education system is one of the largest systems in the world.Both public sector and private sector are now growing at a fast pace.In India, higher education imparted by universities is facing challenges in terms of class ,equality,and quality.Most of the educational institutes are lagging behind in respect of fulfilling the requirement of modern times and preparing the youngsters for future requirement.

The adoption of IT and ICT for development of education should always be a part of the policy.Govt is always in favour of inclusion of new computer and internet based IT/ICT based education.However there is a significant disparity in ICT usage between institution in urban areas and those of rural areas.The quality of ICT infrastucure and its use is limited in large percentage due to lack of trained IT staff.

ICT is a vast term that includes any communicating device or application encompassing radio television ,cellular phone,computer network satellite system,various services and applications associated with it such as video conferencing and 'distance learning'

In India, techonolgy can be a game changer for the educational sector .Technology can impact and can change the face of Indian education.A digital infrastructure that works differently can be deployed effectively if our educational system transforms itself to be available in digital format.Technology can be effective in addressing the large scale which is required for the Indian education sector.It can reach out to thousands of students as against few tens in the

traditional format. In India, internet connectivity and accessibility is also improving rapidly .The latest figures have revealed that India ranks third in terms of number of people using internet with over 200 million people having access to internet. .The close interaction of one on one basis which was the base of teaching in gurukul in ancient India has gradually reduced to E-Communication. The communication has become wider and wider between the two important sections of society i.e teacher and student. Indian education systems have to face the threat that modern technology possed for them- for instance, the massive online courses that are redefining higher education globally are challenging the traditional model.India should take the opportunity to ride the technology wave since it offers many distinct advantages.Technology can be effective in addressing the large scale which is mostly required for higher education. The government of India has approved the project in 2010 on establishment of National Knowledge Network with the objective to interconnect all institutes of higher learning and research in India . The National Misson of education through information and communication is a centrally sponsored scheme adopted to leverage the potential of IT/ICT in teaching learning .

Different areas of education system where IT/ICT are used :

Techonology plays an important role not in the teaching learning process only, it also helps in other related activities it plays a vital role in evaluation and assessment process.It helps in simplifying the lengthy process and can be more efficient, accurate and fair.On line assessment can act as a boon for students who wish to appear for multiple entrance examination with a similar time period as it saves time and troubles. The on line process of evaluation has reduced the burden of work of the teacher and can also create trust and confidence among the students as it is transparent. Using technology to conduct examination also helps authority to curb cheating and any sort of malpractices with effective cost .Further it can create an environment of trust and confidence amongst the students and teachers and society at large.For obtaining administrative efficiency, new information technology can be fully utilized.

Now it is time to realize that there is utmost need of using IT/ICT based education system. We live in a fast changing world,dictated by technology,quick access and information has made knowledge creation very fast.New development in science and technology and internationalization of education and even expanding competitive environment have revolutionized the total educational environment.A drastic change has been seen from national education to global education,one time education to life long education education for all,from teacher centric education to learner centric education.In India higher educational system has a new role and challenge.It has to provide to the nation and .world at large, skill human resources.Empowering teacher and learner to harness information and communication technology for their empowerment through knowledge is the need of the hour. To provide digital literacy to teaching learning community Education system should not create a dumping ground of unproductive resources.**Carrier readiness** should be the focus of modern educational system.Carrier ready individual is someone who has academic and technical knowledge as well as employability knowledge and skill.

There is a close relation between human resource development and socio-economic development of a country. The country needs to be transformed into a major knowledge economy ,In this regards, government has to play an important role by customizing material for students,providing required infrastructure ,giving opportunity to the teaching community to be digitally literate and to make today's student a career- ready, valuable resource for the future.

> *"What is the rational is actual and what is actual is rational."*
>
> - G. W. Plegel.

E-books : A Gateway of Knowledge

Sangeeta Roy
Librarian, Dispur College.

1.0 Introduction :

E-books or electronic books are the electronic version of a printed book which is made available in a digital form, which consists of both text and images. It is readable in desktop computers, laptops, tablets, smart phones or any other electronic devices or in e-book reader (a software application for use on a computer, such as Microsoft's free *Reader* application, or a book sized computer that is used solely as a reading device such as Nuvomedia's Rocket eBook). According to Merriam-Webster.com, "e-book, a book composed in or converted to digital formats for display on a computer screen or handheld device". According to Cambridge.com, "e-book, a book that is published in electronic form on the internet or on a disk and not printed on paper". E-books are just mid-to-long length electronically viewed electronic document which may consist of fiction and non-fiction books like novels, short stories, research papers and magazines basically. Technical materials can be searched by keywords, which is suited for e-book delivery. For programming books, code examples can be copied.

Through e-books, users can browse through the titles online. When the user selects and orders titles online, the e-books can be sent to them online or they can download the e-books. E-book readers are hand held device and due to its back lit; it can be read in the dark too. E-book reader weighs from twenty two ounces to three or four pounds and can store over four thousand to over half a million pages of texts and graphics. Users can purchase an e-Book by purchasing a downloadable file of the e-Book (or other reading material) from a website (such as Barnes and Noble) to be read from the user's computer or reading device.

e-books users can browse through the titles online. When the user selects and orders titles online, the e-books can be sent to them online or they can download the e-books.

2.0 Discussion :

Today, e-books have made a significant place in people's life for easy access to the electronic version of a book. This has made life easier for students, teachers, researchers and others to access any kind of book within seconds for their use. Let's have a look at the advantages and disadvantages of e-books.

2.1 Advantages :

Electronic books are indeed useful and ideal for those people who really value the information contained in an e-book. There is no space problem in e-books as an e-reader contains thousand of e-books, limited only by its memory capacity. Moreover, e-readers allow readers to look up for words or find more information

about a topic immediately through online dictionary. Probably, most of the e-books are lower in cost than paper books and may be printed for less than the price of traditional books by using on-demand printers. Also, numerous books are available online free of cost. Depending on the possible Digital Rights Management, e-books can be recovered and backed up in the case of loss or damage to the device in which they are stored. It is also possible to recover a new copy without paying an extra price to the distributor, as well as, can synchronize the reading location, highlights and bookmarks across several devices. As e-books can be read in low light or even at total darkness, it is helpful for those who have vision problem, elderly and dyslexic people. Many e-readers have a light source, where text can be enlarged and fonts can be changed, by using text-to-speech software, it can be read aloud to the visually impaired persons. Taking all these advantages, there are also some of the broad advantages of e-books which are as follows:

a). Convenience and mobility :

As we can experiment by searching different types of titles and authors with very few mistakes, an e-book is very convenient to keep as it will consume very little space. We can think as if the entire library is in our pocket and at our fingertip. So, hundreds of books can be moved with us wherever we go. Backing up the e-books by an online backup service does not need much space.

b). Easy to use :

More or less, all e-book softwares have similar settings and features, but not all e-books have the same feature. We can adjust the font size, change the background color, we can add or delete notes and bookmarks as our will. Most of the text is searchable and can be hyperlinked. We can also jump back-and-forth between the chapters or glossary.

c). Saves physical space, time and money :

Due to the presence of disk drive, one is never short of space unlike physical book shelves in his/her lifetime and we can store our whole library. There is a cost benefit in buying e-books as there are no shipping costs. Buying books electronically literally saves our time and money by not having to go to the physical book stores for buying. Reading and purchase of e-books can be done in minutes.

2.2 Disadvantages

Despite many advantages of e-books, there are some disadvantages also. E-books are mainly useless for those people who love the printed version of the book and have an intense and lifelong love of the book which can be touched, smelt and felt. E-book users may lack privacy of the reading activities like what the user is reading, on which page the user is, which passage the user is highlighting, how long the user is using and whether the user has finished the book or not. The files of e-books may be corrupted, lost or deleted. E-books digital files which are accessed to the digital text and bought by the user, may be withdrawn due to the Digital Rights Management provisions, the provider's business failing or by other issues. It has also been found that most of the e-books, which are being purchased from the e-book store, are never being opened and it has been found that more expensive the book is, the least being it opened by the e-book users. Some bestseller e-books of Barnes and Noble, have been found of higher prices , are being comparable to their traditional print version.

2.3 Digital Rights Management

Most of the e-book publishers claim that digital rights management is only necessary to prevent illegal copying of e-books. The publishers do not make aware or warn their customers about the implications of digital rights management which are tied to their products. In many cases, it is possible that digital rights management will result in the complete denial of access by the purchaser of the e-books. In 2012, Tor Books, one of the largest publishers of science fiction and fantasy, was the first major publisher to omit digital rights management. Digital rights management has already been discarded by some of the smaller e-book publishers like Bean Books, Carina Press and O'Reilly Media. Amazon.com, Google, Barnes and Noble, Kobo Inc and Apple Inc are some of the major publishers and electronic retailers, which sell e-books that are

digital rights management protected and are tied to the publishers' e-reader software or hardware.

2.4 Formats

When publishing e-books, writers and publishers have many formats to choose to publish their work electronically. Each format also has their advantages and disadvantages too. Some of the popular e-readers and their natively supported formats which are relevant today are:

Reader	Native e-book formats
i). Amazon Kindle and Fire Tablets	**AZW, AZW3, KF8, non-DRM MOBI, PDF, PRC, TXT**
ii). Apple iPad	**EPUB, IBA (multitouch books made via iBooks Author), PDF**
iii). Barnes and Noble Nook and Nook Tablet	**EPUB, PDF**
iv). Kobo eReader and Kobo Arc	**EPUB, PDF, TXT, RTF, HTML, CBR (comic), CBZ (comic)**
v). Pocket Book Reader and Pocket Touch	**EPUB.DRM, EPUB, PDFDRM, PDF, FB2, FB2.ZIP, TXT, DJVU, HTM, HTML, DOC, DOCX, RTF, CHM, TCR, PRC (MOBI)**
vi). Sony Reader	**EPUB, PDF, TXT, RTF, DOC, BBeB**

3.0 Conclusion

So, we can say that to keep ourselves knowledgeable and up-to-date in subject or any topic, e-books are an easy way to move in. Despite some disadvantages, e-books hold a strong positive way to access knowledge within a very short period of time through different e-publishers and e-readers. Therefore, in today's ICT (Information Communication and Technology) world, e-books work as a torch bearer in the sea of knowledge.

References

1. https://en.m.wikipedia.org>wiki>E-book (accessed on 10-12-16)
2. http://whenihavetime.com>2009/03/09 (accessed on 15-12-16)
3. Searchmobilecomputing.techtarget.com>... (accessed on 25-12-16)

> *"There is only one good, knowledge and one evil, ignorance."*
> **- Socrates**

The Victorian Era :
Impact of Society on Literature

Gunjan Das
3rd semester (English)

> **Change – or more accurately, upheaval is a transcending aspect to the English life and society in the Victorian era.**

It has never been an easy task for critics to define Victorian literature right since the 19th century. Even though there is an ample amount of disagreement regarding the span of the period, it roughly covers from 1830 to 1900.The name has been derived from the then royal matriarch of England, Queen Victoria who had the longest reign ,from 1837 to 1901.It is a heavy burden to exactly differentiate the Victorian period from the Romantic due to the sheer commonality between them, just as it is equally difficult to partition the Victorian and Modern periods accurately.

The literary periods are much like a rope frayed at both ends of which, each thread may represent a particular ideology and movement to form a great artistic and cultural milieu. The Victorians did continue some of the romantic trends while simultaneously adding completely new dimensions to it. In fact some of the Victorians are hardly distinguishable from the upcoming era of modernists.Inspite of this terminological uncertainity,the intellectual world that nurtured Victorian literature can harbour some concrete statements.

Change – or more accurately, upheaval is a transcending aspect to the English life and society in the Victorian era. This becomes particularly true when we observe that everything held as indisputable in the previous centuries came under scrutinising during the middle and latter parts of this period. This rapid and unpredictable change shook every institution and society. Increases in the factory production and mining were significant due to the development of the steam technology. The foundations of a completely global economy which were laid as the economies of Europe were expanded and accelerated. Although the spirit of the times had discouraged it, yet a huge amount of wealth was generated, known in today's world as Laissez-faire economics.

The new scientific advances such as the theories of Darwin undermined the value of the church greatly in daily life. Especially Darwinism was greatly stigmatized and misconstrued to reduce the meaning of life to be just a bloodied struggle for survival The concept of a creator had begun to be questioned more and more. A significant increase in the gap between the haves and have-nots was seen and the poor people found their life to be in the worst condition as the market had favoured industry over agrìculture. Migration of hordes of dispossessed farmers and peasants were seen from the countryside, shifting to the cities to seek employment in factories; a demographic shift whose effects can still be seen to this day. This resulted in the degeneration of cities whose infrastructure was not designed to handle such a large scale influx.Depredation became a way of life for the majority of the working class, as slums and shantytowns became very common.

These fundamental changes were a source of hope and optimism for some, but for the majority of thinkers and writers,this inequality was a premonition to a deadly tipping point in the future. This injustice was therefore seen by many intellectuals as a duty to be spoken against. One of the prominent examples of this was Thomas Carlyle, who railed against this type

of systematic abuse. Humanity was stripped off by the machines in this view. One of the new characteristics of Victorian writing was an unprecedented level of social consciousness and immediate relevancy. The essayists and novelists chose directly to address the problems rather than escape into a dreamland of fantasy. The issues were everything from abject poverty, unemployment or the position of women in the society-popularly referred to as 'The women question'. Elizabeth Barret Browning's 'The Cry of the Children' was a long poem attacking the mining practices that employed young children. She was compelled to address this issue after reading a report on it. She was accompanied by many other contemporaries in this feeling, such as Charles Dickens, who almost made a cottage industry out of addressing social issues, although in a light hearted and optimistic tone. His novels address real world problems that have been swept under the rug time and again. In this way, Dickens achieved a 'Rock-star' status, or a whole new level of popularity, unknown to anyone in the previous generations. He wrote about the gravest problems of the society in a tone and diction that could be read and enjoyed by everyone. Dickens and his contemporaries willed this effort to bring about a reform through literature with a level of unprecedented self-consciousness unlike the Romantic movement which was marked by abstraction and introversion; they did not even bother to comment, let alone alter the ongoing order of the society.The Romantics never considered 'leadership' as a part of art whereas Victorians tacitly agreed that it was a righteous and moral obligation for a writer to usher the society towards a greater good.

It was a surprising fact that the Victorian women had very less power to fight for the change they wanted in their lives.The concept of feminism as we know it never existed in that era,but the philosophy of female emancipation was a rallying point for many of the Victorian intellectuals.There were many different types of women writers.but their ultimate goal was usually the same.One of the most famous works of 'feminine' imagery was the fairytale like world of Christina Rossetti's 'Goblin Market'. Though it is not highly regarded by the critics,the religious symbolism in it is remarkable.

Letitia Elizabeth Landon was also a highly criticized, yet popular female poet.The Bronte sisters, Charlotte and Emily Bronte wrote novels which are classics that have withstood the test of time. They were exceptions to the Victorian norm.In the highly patriarchal society,the climb for any women writer towards recognition and acceptance was an uphill one,which is further seen in some women writers who had to use a male pseudonym to be taken seriously,like May Ann Evans.Her first two novels *Adam Bede* and *Scenes of Clerical Life* were published under the false name of George Eliot.Even today she is more known by her pseudonym than her real name.

However, poetry was still one of the most visible forms of literary output during the early years of the Victorian Era. Much like everything else,poetry too underwent a drastic change during the 19th century.The changes were prominent and observable in the tone and basic style.It was still mired in the themes,abstract imagery and escapism of the previous generation during the first half of the century.Unlike the essayists and novelists, the poets remained ambivalent.This self-induced coma,however,soon inevitably lifted and a more realistic and down-to-earth verse form was seen replacing the abstractious and metaphysical tropes of the Romantics.One of the most representative poets of such a change was the simple and earthly lyricism of Alfred Lord Tennyson.His *In Memoriam* remained an effective and moving elegy for his deceased friend Arthur Henry Hallam. A clear – headed, almost utilitarian kind of poetry replaced the obsession with the natural world and vivid imagination of the Romantics.Although much socially oriented, the Victorian poetic norms were never set in stone,instead,the poets appeared to be masters of variety.

Robert Browning was known to cover a wide array of subjects from the very meaning of life to the nature of art or lucid dreams in his dramatic monologue.Browning always induced his subjects with humanity throughout his various aesthetic experiments.The intensity and psychological realism which he was able to portray in a few hundred lines was seen in his poems like 'The Bishop Orders His Tomb at St. Praxed's Church'.

It is true that the novel replaced the poem as the most fashionable vehicle of transmission of

literature.This shift in popular taste remained, and still does in today's age.The serial publications in journals and magazines gained popularity and were soon bound and sold in their complete forms.This use of the serial format is seen clearly in Dickens although they betray the episodic arrangement of the original publication method.He was a forerunner of the artist celebrity figure which would become the norm in the following century. The severity of Dickens's artistry was seen in the fact that those who emerged after him had to work in his aesthetic shadow.He specialized in exposing the ills of the society under a microscope while still being able to entertain readers effectively. The society in obsession with scientific advancement and logic at the expense of imagination and creativity was well portrayed in his "Hard Times". In the earlier ages,the novel was frowned upon as a lesser form of writing which could not hold a candle to the sublime reaches of lyric poetry,especially by the critics who condemned it. They did so mainly on the grounds of female readership which was thought to be artless and dull.The late Victorian novelists however, proved that this form too,could attain the level of artistry which poetry achieved.

One such example was Thomas Hardy, who exposed the possibilities of this form by pushing the novel to its limits.His detailed construction and fantastic plot structures captivated the readers,even though he primarily considered himself a poet.His novels like "Jude the Obscure" do share a lot in common with Greek tragedy,which was a favourite of Hardy, but is coupled with psychologically sophisticated and realistic characterization,which would influence an entire generation of writers to come.

Thomas Hardy is considered a forerunner of the modernist movement in literature. All of the tendencies in his novels and poetry exhibit traits that would reach their apex in the early 20th century.It was his signature to create hopeless,desolate worlds where there was very little meaning in life.He also often questioned modern institutions like organised religion taking into consideration their relevance.His sentiments found great accomplishment in famous speakers like T.S Eliot and Ezra Pound.Another poetic predecessor to Modernism was Gerard Manley Hopkins.

Although his recognition was mainly posthumous, Hopkins's unusual use of language clearly set him apart from his contemporaries.His main concerns lay with religion and the nature of creation while still preserving a good quantity of healthy skepticism. This similar existential doubt like Hardy's made Hopkins very popular among the modernists writers who would discover his work and be utterly fascinated by it.

The word 'Victorian' brings images of snooty gentleman and overdressed ladies for most people,all gathered in parlours and reading rooms.The middle class social climate in England in the 19th century is usually summed up by the idea of 'manners'.The attack of saying one thing while doing another became common against the Victorians,this was a reputation that the next generation of writers would take up with vigour.The world during that time was changing so fast that for many it was difficult to even comprehend it. The might of the British Empire had orchestrated a surging global economy.

The status of the nobility had greatly reduced now that agriculture was no more pre-eminent in the industrial economy, coupled with the ruthless efficiency of mechanization and steam power. The suffering of the poor under the weight of the capitalist middle class was more and more evident. Although there were efforts to improve the conditions of the poverty-ridden people, being impoverished in Victorian England was extremely unpleasant.

The voting rights to man were granted by the Reform Bills although it was still not allowed for the women,which again would require many more years of effort and struggle to achieve.The Victorians successfully undermined some of the most time-honoured institutions due to the persistence of these inequalities along with healthy skepticism. Although there were a section of writers who were afraid of such changes and wanted to slow down the alarming pace of social change, many others embraced this dawn of a new world order, highly optimistic about the progress of 'science and society'.These voices,all together gave the essence to one of the most important,yet overlooked areas of Engish literary history.

Bibliography :

1. www.study.com - "Introduction to Victorian Literature : Overview of themes, styles and authors"
2. The Columbia Electronic Encyclopedia : 16th Edition, 2012, Columbia University Press- "The Victorian Age".

Importance of Polite and Kind Words In One's Personality

Sanatana Kalita
1st Semester, Commerce stream

The word 'personality' is derived from the Greek word 'persona'. The literal meaning of 'Persona' is 'mask' - i.e. the mask the actors used to wear while performing on Stage. In reality, our personality is like a mask. Our opinion of any person depends upon the kind of mask he/she is wearing, whether it is a good mask, bad mask or mediocre mask.

Our personality should be so pleasing and attractive that it should impress others, but it cannot be achieved if we are not polite and soft spoken. It costs nothing to be polite, but it definitely gives a lot. "I am highly impressed by you." This is a sentence which everyone likes to hear and feel honoured. An ordinary man can become great if he is polite and if he is deprived of it he can lose respect. Polite and cultured people are dear to all, such people have a strange magical touch in their conduct and behaviour, and miracle in their deeds too. They cast permanent impression on the minds of everybody with their balanced behaviour.

In this modern and fast changing world we need excellent communication skills. If we are in social field or we are at work place., we have to communicate with each other. Many a times we spoil our work by unnecessary dialogue and conversation. We react badly if we hear any adverse statement or if anyone teases us. We start to argue and fight if someone interrupts us. In this way we get involved in a vicious circle. We must try to avoid such behaviour. Instead it would be nice to listen to teasing remarks of someone with a smile and keep ourselves busy in our work. To keep silent is greater than that.

In this world there is enough to see and hear when we are engaged in talking. A person who can exercise control over his tongue, he alone can make the right use of his eyes and ears.

A little harsh conversation can result in heated discussion. It is generally observed that bitter and pinching words are the causes of dispute. The wounds caused by an arrow can easily be healed but it is difficult to heal the wound caused by harsh words. Society gives respect to a person who has control over has speech and everybody wants to converse with a person who is sweet spoken. That is why we should always try to inculcate sweet and soft

In this modern and fast changing world we need excellent communication skills. If we are in social field or we are at work place., we have to communicate with each other.

spoken words in our speech. Sweetly spoken words have their own advantage. They tolerate the attack caused by bitter words and life becomes happy despite all kinds of troubles. In fact these small gestures of a man make life worth living. Affectionate behaviour is the outcome of feelings of love for others.

A person's test of strength and wisdom rests on how great is his sense of equilibrium under stress. A man must have so much wisdom that he can balance, so much wisdom that he can withstand the onslaughts of life. A person can sweeten his personality with polite and kind words. If a wrong thing is said in a good way it has no comparison, Saint Kabir has said - "Speak in such a way that it may delight you and others."

Four Mysterious Places of India

Mrinalini Goswami
3rd Semester (Economics)

India is a beautiful yet mysterious country that holds the secrets and stories of a lot of places and their kings, of treasures and their keys, of those who died a painful death and are now part of the numerous reportedly haunted places of India.

If you are one of those who love to turn the pages long sealed and kept hidden from the human eye, if the word 'supernatural' gives you an adrenalin rush, then you are that someone who likes to push the boundaries a little and take a peek into what's happening in the strange, mysterious world out there.

India is a beautiful yet mysterious country that holds the secrets and stories of a lot of places and their kings, of treasures and their keys, of those who died a painful death and are now part of the numerous reportedly haunted places of India. Here I have mentioned only top four locations which are reportedly haunted by ghosts or other supernatural beings including demons.

BHANGARH FORT

Bhangarh, a deserted town in Rajasthan was established in 1613 by King Madho Singh, son of great Mughal general, Man Singh of Ambar. We cannot go to this place after sunset, because there is a strict

warning about how dangerous this place becomes after sunset.

There was a magician who fell in love with the local princess even though their match was impossible. The magician was a master of dark magic. He decided to cast a spell on her to make her surrender to him. However the princess learned of his plans and found a way to kill him. Before his death, the magician cast a dark spell on the place which caused its doom.

Bhangarh has been promoted as a tourist destination by India. However once night falls and the darkness takes over, this place becomes deserted, leaving it prey to the supposed 'supernatural'.

JATINGA, ASSAM

In Golaghat district of Assam there is Jatinga with around 2500 population. The place is full of mystery and popular worldwide for its unexplained phenomenon of bird suicides. Most of the migratory birds visiting the area never leave the village, dropping dead for no rhyme or reason on the streets. These birds always plummet to their death between 6:00pm to 9:30 pm on the moonless nights of September and October. These mass

suicides only occur on a specific 1 mile by 600 feet strip of land and this phenomenon is said to have occured year after year without a break for more than a century. Scientists have described various theories behind this place but the most popular is that the birds are attracted towards the village lights which later confuses them along with many others. None of them have yet been able to prove any of the theories behind this phenomenon though, which is why it continues to haunt and intrigue the minds of the residents and travellers just the same.

RAMOJI FILM CITY, HYDERABAD

Being one of the biggest film cities in the country, this place is home to a lot of hotels which have been

projected to a lot of controversy because of the reported supernatural activities.

Witnesses report that the lights kept on top keep falling off, light men who sit with the lights on top have been pushed so many times. The food taken in rooms also gets scattered around the room.

Females are more targeted by the ghost than the males. Girls reported an invisible force tearing their clothes off. There is a dirty secret, the city was built on a land where a cruel battle was fought. People are believed to have perished here.

DOW HILL KURSIANG, WEST BENGAL

Kursiang may appear as a pleasant hill station. But things change here in the long winter from December to March. The dense forest of this hill has witnessed several deaths and may be this is the reason

why people are scared to their bones while crossing this area; strange voices and apparitions have been seen by people. Many woodmen who visit the forest have reported seeing a headless boy who suddenly appears and then disappears into the forest.

AGRASEN LI BAOLI, DELHI

Who would imagine that such an incredible structure could exist in a sleepy little bylane in the heart of New Delhi? Situated just right in the heart of Central Delhi, it takes you by surprise if you are out of the streets for a walk. Fourteenth century Baoli was constructed by Maharaja Agrasen. Now completely dry, once the Baoli was filled with black water which would call out to people mysteriously and ask them to scarifice their lives. The water is believed to have had hypnotized people and dropped them to death.

Source : Internet.

"I can control my passions and emotions if I can understand their nature."
- Spinoza

Our Fears and Worries Can Distort the Reality of the Situation

Ompee Borah
1st Semester (English)

At times, our worries and anxieties can overwhelm us. In addition, our worries can distort our perception of what is reality and what is not. Here is a brief list of techniques that you can use to help gain a better perspective on things during your anxious moments.

> **When overwhelmed with worry, you may encounter a lot of scary thoughts coming at you all at once.**

When feeling anxious, stop what you are doing and try to do something relaxing. You should take a deep breath and try to find something to do for a few minutes to get your mind off of the problem. You could get some fresh air, listen to some music, or do an activity that will give you a fresh perspective on things.

Remember that our fearful thoughts are exaggerated and can make the problem worse. A good way to manage your worry is to challenge your negative thinking with positive statements and realistic thinking. When encountering thoughts that make you fearful or anxious, challenge those thoughts by asking yourself questions that will maintain objectivity and common sense.

When overwhelmed with worry, you may encounter a lot of scary thoughts coming at you all at once. Instead of getting upset, remember that these thoughts are exaggerated and are not based on reality.

Be smart in how you deal with your fears and anxieties. Do not try to tackle everything all at once. When facing a current or upcoming task that overwhelms you with a lot of anxieties, break the task into a series of smaller steps. Completing these smaller tasks one at a time will make the stress more manageable and increase your chances of success.

Remember that all the worries in the world will not change anything. Most of what we worry about never comes true. Instead of worrying about something that probably won't happen, concentrate on what you are able to do. Everything else you can leave in the hands of God.

In every anxiety related situation you experience, begin to learn what works, what doesn't work, and what you need to improve on in managing your fears and anxieties. For instance, you have a lot of anxiety and you decide to take a walk to help feel better. The next time you feel anxious you can remind yourself that you got through it the last time by taking a walk. This will give you the confidence to manage your anxiety the next time around.

It is not easy to deal with all of our fears and worries. When your fears and anxieties have the best of you, try to calm down and then get the facts of the situation. The key is to take it slow. All you can do is to do your best each day, and when something does happen, take it in stride. Take one step at a time and things will work out.

Assam's Contribution to India's Independence

Shahil Alam Ahmed
3rd Semester (History)

Freedom struggle in Assam has a unique character of its own. The people of Assam made remarkable contribution at every stage of the freedom movement since 1920 to 1947. The visit of Mahatma Gandhi in 1921 gave an impetus to the freedom movement which had already gathered momentun in both valleys of Assam.

Kanaklata Barua, a girl of fifteen years became the first martyr of 1942 revolution. Others who lost their lives for the freedom of the country include Kushal Konwar, Kamala Miri, Maniram Dewan, Bhogeshwari Phukanani and many others.

Besides these martyrs, there were also certain brave freedom fighters like Pushpalata Das who organised "Mrityu Bahini" and "Santi Bahini" in Tezpur, Shri Satish Chandra Kakati who was conferred Padma Shri in 1991, Lakshyadhar Choudhury, Navadwip Rajan Patgiri, Phabindra Nath Sarma, Bipin Pal Das and many others.

With the sincere efforts of the above mentioned distinguished leaders and many others, Assam played a pivotal role in India's freedom struggle.

Assamese Women In India's Freedom Movement

Swagata Mohanta
1st Semester
Commerce

International Women's Day is being observed globally on March 5 every year, since the year 1910. This day was proposed by Clara Jetkin at the second International Womens Conference and accepted unanimously by the participants.

In India, this day is observed with much enthusiasm and fanfare. The state of Assam has seen women enjoy equal rights with men since anicent times. They have proved their strength by participating in the freedom movement. Women power exhibited by the likes of Kanaklata Barua, Bhogeswari Phukanani and Khahuli Nath are the best examples in the history of Assam. In fact during the first part of the 20th century when popular uprising picked up momentum in the country and Mahatma Gandhi launched Non Co-Operation Movement against the British rule, women from Assam took leading part in the Non Coorperation Movement. Women's participation was more important than that of men, because they were the symbol of strength.

The Indian National Congress, resolved on August 9, 1942 in Mumbai to 'Do or Die' for the independence of the country and launched the Quit India Movement against the British. The young and the old, men and women, boys and girls, all fearlessly and wholeheartedly joined the movement. Among them was Kanaklata Barua. She got an opportunity to fulfil her dream of serving the country. Under the leadership of the revolutionary Jyoti Prasad Agarwala, in the district of Darrang, a resolution was adopted unanimously to hoist the national flag at the court and Police Station seen as symbols of the British Empire.

The Youth of Today

Ankita Sarma
5th Semester, Commerce stream

Every stage of a person has its own charm. The youth stage, starting from the adolescence period of a child holds the maximum significance. With their natural ebullience and impatience, a majority of young people are keen to act and learn on their own.

The young generation has a key role in shaping the future of a nation. Any country can ride on a high growth trajectory if it is blessed with more numbers of youth on demographic chart. The older people being more at home with words rather than action often makes noises about the youth being impatient and rude.

"Once you replace the negative thoughts with positive ones, you will start getting positive results." - The youth sometimes get misguided with wrong human principles and belief. It is not only youth which is restless, human society itself is in a state of flux. This provokes the youth to protest against rampant corruption in the society.

As a student, I want to opine that students form a very important group among the youth of all nations. It is imperative to develop a person in the right direction from the very beginning of one's schooling period. Today, I feel the schools are busier in producing good professionals. But these professionals sometimes may not be good human beings. Nobody is ready to first become good human beings with high ethics. Today, money is ruling the mindset of the people and the goodness of the human being is being pushed back.

Let the youth resolve to build the pride of the nation at its best by discharging our hidden potential more than we realize.

Maniram Dewan

Swagata Mohanta
1st Semester
Commerce

The original name of Maniram Dewan was Maniram Dutta Baruah. He was born on April 17, 1806. His family had migrated from Kannauj to Assam in the early 16th century. In the earlier part of his life Maniram Dewan became loyal to the British East India Company. At the age of 22, he was appointed a Tehsildar and a Sheristedar of Rangpur under Deputy Captain John Bryan Neufville. He was later made the Borbhandar by Purandar Singha. Maniram Dewan informed the British about tea grown in Assam by the Singpho people. During this time, this particular aspect was unknown to the rest of the world. One Charles Bruce of the British East India Company collected the plant sample and took them to the Company. In 1833 the British East India Company decided to establish major tea plantation in India. The British representative came to Assam and met Maniram Dewan who highlighted the region's prospects of tea cultivation. In 1839 he became the Dewan of the Assam Tea Company at Nazira. He gathered knowledge regarding tea by this time. He quit the job and established his own tea garden at Jorhat. He became the first Indian to grow tea commercially in Assam. He later set up another plantation at Sibsagar. Maniram Dewan also ventured into smelting. Gold procuring, salt production, handloom, boat making, coal supplying, brick making and elephant trade.

What Olympic Rings Describe?

Sunandan Saikia
3rd Semester
Commerce

The Rings are five interlocking rings coloured blue, yellow, black, green and red on a white field, which are known as "Olympic Rings". The Rings represent the five continent of the world. Africa, Asia, America, Europe and Australia. The symbol was originally designed in 1912 by Baron Pierre de Coubertin, co-founder of the modern olympic games. According to Coubertin, the colour of the rings together with white of the background includes the colour composition of every competing nation's flag at the time. Upon its initial introduction. Coubertin started the flow in the August 1912 edition of Olympic.

Taekwondo

Abhishek Tiwari
1st Semester
Commerce

Taekwondo is a Korean martial art, characterised by its emphasis on head height kicks, jumping and spinning kicks and fast kicking techniques.

Takewondo was developed during the 1940s and 1950s by various martial artists by incorporating elements of Karate and Chinese martial art with indigenous Korean martial art traditions such as Takekyeon, Subak and Gwonbeop. The oldest governing body for Taekwondo Associations (KTA) was formed in 1959 through a collaborative effort by repesentatives from the nine original kwans or martial art school in Korea.

Space

Nomina Yesmine
5th Semester
Commerce

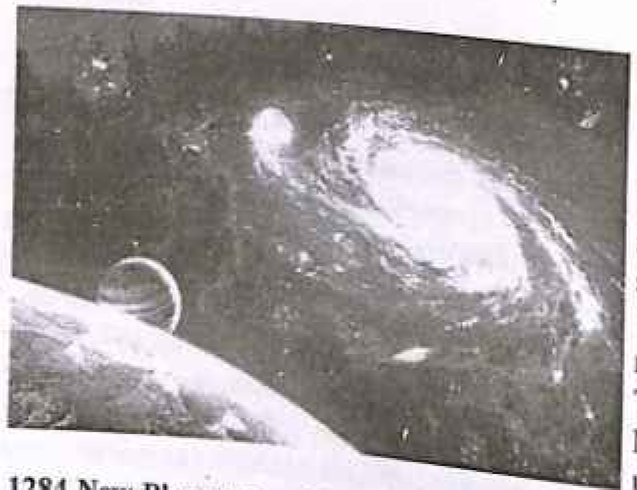

1284 New Planets found by Kepler Telescope

NASA announced on May 10, 2016 about the discovery of 1284 new planets outside our solar system, more than double the number of exoplanets found with the Kepler Space Telescope. Of the new trove of 1284, nearly 550 could be rocky planets like Earth, based on their size. Nine of these orbit in their Sun's habitable zone, which is the distance from a star where orbiting planets can have surface temperatures that allow liquid water to cool. The addition of these nine means that 21 exoplanets now are known to be circling their stars in the so called 'Habitable Zone', and may harbour life.

Earlier Discovery By Kepler

* The unmanned Kepler Space Observatory, which was launched in 2009, has been, scanning 15000 stars for signs of orbittng bodies, particularly those that might be able to support life.
* It works by observing a dimming in the light of a star, known as a transit, each time an orbiting planet passes in front of it.
* Of the nearly 5000 total planet candidates found to date, more than 3200 now have been verified, and 2325 of these were discovered by Kepler.

NASA Unveiled First Global Topographic Model of Mercury

National Aeronautics and Space Administration (NASA)'s MESSENGER (Mercury Surface, Space, Envinoment, Geochemistry and Ranging) mission has relased a global digital elevation model of the solar system's smallest planet i.e, Mercury on May 7, 2016.

The model shows stunning detail of Mercury, making us closer to understand its geological history. The model relies on data from the space agency's MESSENGER mission. More than 100000 images were used to create it. During the orbital phase of the MESSENGER mission, images were acquired with a large range of viewing geometries and illumination conditions which enabled the topography across mercury's surface to be determined.

What the New Model Revealed?

* This new map provides an unprecedented view of the region near Mercury's North Pole, which gives new insights into the volcanic activity there.

* At some point in the planet's history this region was covered by extensive lava flows more than 1500 m deep.

* The region has been hard to observe, however because, being close to the pole the Sun is always low on the horizon, casting many long shadows that can observe the colour of the rocks.

* This new model also revealed a variety of interesting topographic features including the highest and lowest point on the planet.

* The highest elevation on Mercury is 4.48 km above the planet's average elevation, located just South of the equator in some of Mercury's oldest terrain.

*The lowest is 5.38 km below average, on the floor of Rachmaninoff basin - suspected to host some of the most recent volcanic deposits on the planet.

MESSENGER MISSION

MESSENGER is NASA's robotic spacecraft. It orbited Mercury between 2011 and 2015. It was launched in August, 2004 to study Mercury's chemical

composition, geology, and magnetic field. It had entered orbit of Mercury on March 18, 2011. It had successfully completed its primary mission in 2012.

Space X launched JCSAT-14 and Sticks another water Landing

A Falcon 9 rocket launched the Japanese communications satellite JCSAT-14 into space on May 6, 2016. Space X, a US - based private space transport service company successfully landed its Falcon 9 rocket booster on a drone ship floating a couple hundred miles off the coast of Cape Canaveral, Florida. The rocket carried the satellite into a GTO, which is approximately 25000 miles above Earth.

After the launch, the Space X Falcon 9 rocket succesfully landed on an ocean (floating) platform, known as a drone ship, that was stationed about 200 miles (320 km) offshore the Atlantic ocean. It is only second time in history that this has happened. On April 8, 2016, the first stage of the 229 foot tall rocket on a robotic drone ship landed.

Features of the JSCAT

* JCSAT-14 satellite is owned by Sky Perfect JSAT Corporation which is the only non governmental provider of multi channel pay television and satellite communications in Japan and a major communications provider across Asia and Oceania.
* The satellite boost Sky Perfect JSAT (Corporation's fleet of relay stations to 17).
* The satellite is built by Space System Loral and is equipped with 26 C-band and 18Ku-band transponders.
* The satellite has design life of 15 years and replaces the again JCSAT-2A which is now stationed at 154° East longitude.

Three Earth like Planets Discovered Orbiting Dwarf Star

For the first time, the researchers have discovered three potentially habitable Earth like worlds orbiting an ultracool dwarf star 40 light years away in another star system on May 2, 2016. The ultracool dwarf star, known as TRAPPIST-1, isn't the kind of star scientists expected to be a hub for planets. It's at the end of the range for what classifies as a star : half the temperature and a tenth of the mass of the Sun.

TRAPPIST-1 is red, barely larger than Jupiter and too dim to be seen with the naked eye or even amature telescopes from Earth.

The study published in the journal 'Nature'.

The planets are about the size of Earth and given the proximity of two of them to the dwarf star. They receive about four times the amount of radiation that Earth does, but is potentially in the habitable. zone as well.

Like the moon, the researchers believe that the two planets closest to the star are tidally locked. This means that the planets always face one way to the star. One side of the planet is perpetually night, while the other is always day.

These tiny stars, along with brown dwarfs, are long lived, common in the Milky Way and represent 25-50% of stellar objects in the galaxy.

They were barely overlooked untill researcher Michael Gillon of the University of Liege in Belgium decided to take a risk and study the space around one of these dwarves.

ISRO Successfully Launched 7th and Final Navigation Satellite

India, on April 28, 2016, completed its landmark mission for a regional navigation system on par with US - based GPS with the successful launch of IRNSS - 1G, the seventh and last in the constellation of satellites that make up the system. The IRNSS -1G becomes operational in about a month's time. After that, the Indian Regional Navigation Satellite System (IRNSS would offer services like terrestial and marine navigation, disaster management, vehicle tracking and fleet management, navigation side for hikers and travellers, visual and voice navigation for drivers.

ISRO's workhorse Polar Satellite Launch Vehicle (PSLV - C33) lifted-off from the first launch pad at the Satish Dhawan Space Centre in the Spaceport of Sriharikota. The four stage rocket injected IRNSS-1G into the intended orbit as the PSLV marked yet another text book launch and its 34th consecutive successful mission, reaffirming its dependability. While IRNSS was already operational with four. Satellites, the remaining three were required to make it more accurate and efficient. For this, ISRO used the PSLV -XL variant which has six solid strop - on motors to augment the thrust provided by the first stage, making the rocket powerful. The XL variant was used during the launch of Mars Orbiter Mission, Chandrayaan-1, ASTROSAT besides the six earlier IRNSS Satellites.

Economic Prospects of North East India

Jyotirmay Talukdar
5th Semester
Commerce

India's North East Region (NER) is a blissful land with abundant natural resources, also having fertile farmland and a huge talent pool. Geographically too, North East India stands as a gateway of some major states and markets. But prospects are submerged by the region's unique challenges and needs strategic composite initiative of the goverment and the private sector in order to flourish. Developmental avenues can emerge in this good pool of educated human resources which marks an average of 64.8% literacy rate except one state. Again, the region is a potential hub of agriculture, horticulture and forestry. Being heavily dependent on agriculture in addition, it needs a green revolution backed by financial institutions, marketing functions and R & D. Tripura being the second rubber capital of India and also the NE states producing a substantial percentage of bamboo alongwith advantageous production of fruits, vegetables spices etc can be a huge market for investors. Small scale processing units can be given birth for the local market consuming little capital but boosting rural employment. Such other scope for diary processing, poultry-fishery processing persists in perishables which can be speedily brought to marketing hubs through public private patnerships (PPP) on lease.

North East economy has emerged into a new dimension of cross border trade with neighbouring nations.

Roads are an important mode of travel and railways in hilly areas necessary for mass transportation. More concentration needs to be put than what is given. Inland water transport can be viable and cost effective given the high cost of other modes. Its development can create employment opportunities, promote tourism and open up inter country routes for trade and commerce.

The region is endowed with perennial rivers and water bodies showcasing a huge hydro electricity potential. If capitalised well, it can be used to export power to other regions of the country coupled with spill over benefits for the exporter.

There is a need for a twin approach for developing skill for both local employment and for those who seek to migrate in order to equate the jobs generated in response to manpower supply.

The North East region is also declared as Special Economic Zone (SEZ). Investors need to recap the benefits provided for mutual development.

North East economy has emerged into a new dimension of cross border trade with neighbouring nations. The need lies to develop goods to be exported .

Thus a process could be set in motion that could support the north east in its endeavor to contribute to the economic resurgence of the home region as well as to the development of the rest of the country.

Saraighat Bridge over the Mighty Brahmaputra

Bisakha Pandey
Ex student (History Deptt.)

The famous Saraighat Bridge is the first of its kind of a rail-cum-road bridge built over the river Brahmaputra in Assam.

It serves as the vital link between North-East region and the rest of the country. Built immediately after the Indo-Chinese war it has already completed. 50 years of its existence in 2012.

The Saraighat Bridge constructed over the Brahmaputra, also called the Red River is 1492 meters (about 1.5 km) long and ranks among the longest bridges above water in India. The bridge was inaugurated by the first Prime Minister of India, Jawaharlal Nehru in the year 1963. It is a majestic road cum rail bridge that is today maintained by the Northeast Frontiers (NF) Railway. Constructed at a cost of Rs. 10.6 crore between 1959 and 1962 by Hindustan Construction Company, the bridge is still in good shape for future use. The first goods train had passed the Sarighat Bridge on October 31st 1962. Later, on 7 June 1963, the bridge was opened for passenger traffic. The bridge has a national highway on top and railway tracks below. The famous Chilarai Park is situtated near the bridge on the north end and the Lachit Barphukan Park on the south end. The road is 24 feet wide with six feet wide footpath on both sides.

The famous Battle of Saraighat was fought in 1671 between the Mughal empire (led by the kachwaha king, Raja Ramsingh) and the Ahom kingdom (led by Lachit Barphukan) on the Brahmaputra river at, Saraight now in Guwahati. Although much weaker, the Ahom army defeated the Mughal army by brilliant uses of the terrain, clever diplomatic negotiations to buy time, guerrilla tactics, psychological warfare, military intelligence and by exploiting the sole weakness of the Mughal forces- its navy.

The battle of Saraighat was the last battle in the last major attempt by the Mughals to extend their empire into Assam. Though the Mughals managed to regain Guwahati briefly after Barphukan deserted it, the Ahoms wrested control in 1682 and maintained it till the end of their rule.

The idea of construction of a bridge over the river Brahmaputra was first mooted in 1910 and the thought almost gathered momentum during the second world war. But there were doubts over the stability of the railway line between Bongaigaon and Amingaon following denastating floods in 1942-43. However, the then Railway Minister announced the decision to construct the bridge in the Budget session of the parliament in 1958 and the construction work formally started in January 1959. The bridge was completed in September, 1962 by the Braith Waite Burn and Jessop Construction Company Limited and the first engine plied over the Saraight Bridge on September 23, 1962, followed by Goods Train service from October 31st that year.

After the completion of its 50 years, the Railways entrusted the IIT Guwahati with the responsibility of studying the effect of age on the bridge. The experts gave the opinion that the structure and all the pillars of the bridge are in sound condition and the bridge would be able to serve the North East region of the country for years to come.

My Experience in adjusting into My new College Life ....

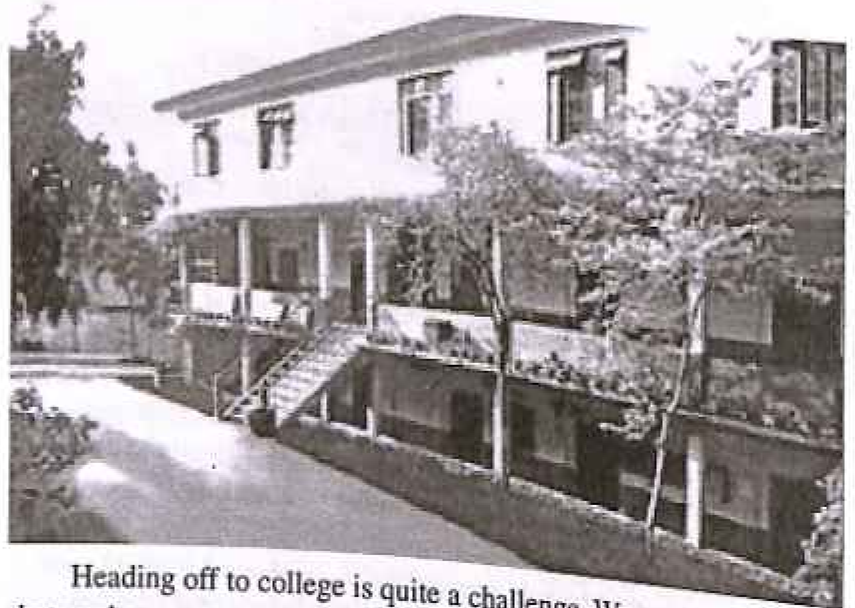

Pritam Borthakur
1st Semester (Finance)

Heading off to college is quite a challenge. We experience things that we have never expected. Suddenly we are completely on our own with a lot of freedom and a whole new world of opportunities to embrace. When I first came to college I had to make a lot of adjustments to ease my transition into college life.

On my first day of college I found everything to be so different from what I experienced in school so far. It was a new place with new classmates and new situations. My sister adviced me to be open minded to my new classmates. I took her advice and it definitely helped me in adjusting into the new environment. I never hesitated and was always open to meeting new people and listening to their different point of views.

After a few days in the new environment, I started talking to everyone in our class and even tried striking up conversations with a few of our seniors. It took some time to find the right crowd for me but as days passed I found myself forming friendship with the people matching my personality and interests.

Even though I was in a new place with challenging situations. I made sure to be in time to study. I did get carried away with my new friends and all the extra curricular activities available on the campus but soon realized that I was making a mistake and that I also had to study. So I made sure to give proper time to studies and all other fun activities as well.

Initially I was overwhelmed with all the things I had to get done in college and was stressed out as well. I looked on the internet to manage my day-to-day activities and tried to schedule them to get proper time to study and relax as well. I also started walking in the morning, eating clean and started doing a few exercises every now and then as I found out that the ability to concentrate on studies depends a bit on our physical well-being.

No matter what everyone says, initially I found college life to be very challenging. The difficulties don't typically end with academics. But once I blended in with the environment and new people, I found it quite easy going now. Whether one accepts it or not, I think college days are literally the best days of our lives and it isn't just about learning facts and theories from textbooks but also involves exploring new subjects, making lifelong friends and meeting people from different backgrounds and everyone should try to make the best out of it.

My Most Memorable Visit to Delhi

Arabinda Borah
1st semester (Eonomics Deptt)

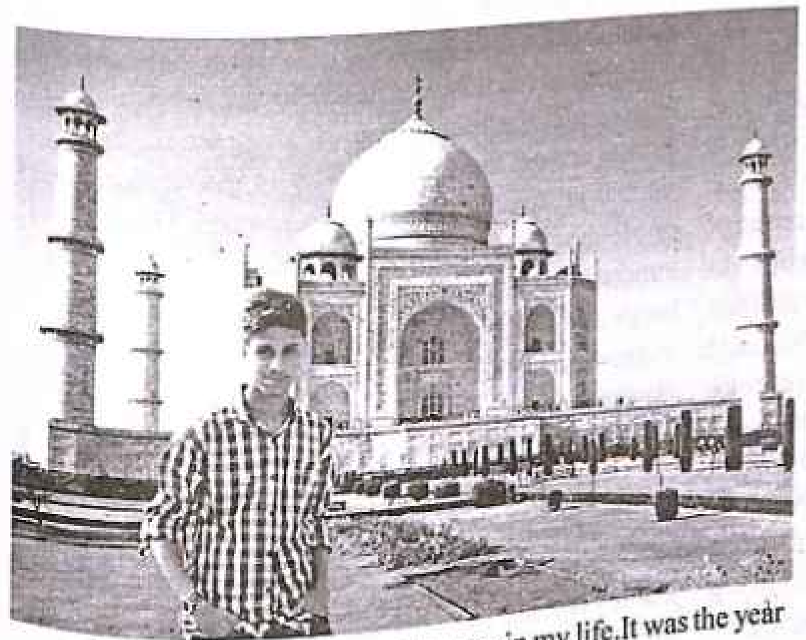

The year 2012 is a memorable year in my life.It was the year when I was in class IX in Auniati High School,Majuli. One day, our headmaster, Prasanta Dolakasharia sir, announced that a journey to Delhi and nearby areas was fixed as a part of "Gyan Vikash Yatra" by government of Assam.The teacher further said that Barsharani Borah and I had been selected from the school for the journey. As soon as the announcement was made, my joy knew no bounds.

Ultimately the day came.It was the 21st December, 2012, when we started from Majuli. A total of 63 students from the Jorhat district participated in the trip. On this very day all the aforesaid students assembled at the Inter State Bus Terminus (ISBT), Jorhat at about 6 o'clock in the evening. We started our journey by bus at 7.15 p.m and reached Guwahati next morning at 4.30 a.m. Our train Samparkkranti Express was due on 22-12-12 at 6.30 a.m. When the train started my mind also started dancing along with the jerking of the train. From my childhood I had been dreaming of visiting Delhi and finally, it was going to be true.

Our guide Anish Kumar Pandey sir and Prasendu Poddar sir accompanied us from Guwahati. We all were given a white cap per head as a token of group identity and an identity card. Our guide advised and instructed us about different rules and regulations that were to be followed during the trip.

On the day of 24th December, we reached our destination Delhi at 6.30 a.m and straight away went to "Blue Bell" hotel at Karolbagh. On the first day itself we were taken to "Hanuman Mandir". The "Hanuman Mandir" was an amazing temple shaped like a cave. I was stunned to see the beauty of the temple. We also enjoyed the journey by metro rail travelling from Jhandewalan to Patel Nagar.

In the morning of 25th December, the day of Christmas, we first made a

all those above mentioned places and look at the world with coloured glasses to enhance the knowledge and enjoy the beauty of the world.

prayer and then set out for Lotus Temple.The architecture of Lotus Temple is simply extraordinary.There are nine big ponds surrounding the temple .These ponds are definitely increasing the scenic beauty of the temple.The area of the campus of the temple is 26.60 acre.It tempted me to stay there for a few more minutes but time was a hindrance. From there we started for Qutub Minar, Red Fort, National Science Centre and Rajghat.

The Qutub Minar was constructed by Prithviraj Chauhan and its height is 72.50 feet. From Qutub Minar, we went to National Science Centre. Although there is a Science Centre in every state, this Science Centre is the largest in the country and is the collection centre of different periods of civilization. It was made open to the people of the country in the year 1992 by the then prime minister of India P.V. Narasinmha Rao. We could see many enthralling tools of science there. Thereafter, we went to Red Fort which was constructed by Shahjahan. The name itself indicates that it was made of red marbles. The Independence Day of India is celebrated centrally every year on 15th of August from here. Our next destination was Rajghat. Ten big leaders of India are buried there. We only visited the burial place of Mahamta Gandhi since time did not permit us to visit all of them. From Rajghat we started our journey towards Agra in Uttar Pradesh. We reached Agra at 12.30 a.m and went to "Taj Heritage" hotel straight away.

On the day of 26th December, we went out to see the Tajmahal, one of the seven wonders of the world. The Tajmahal was constructed by Sahjahan in the memory of his beloved wife Mumtaz. It is situated on the bank of the river Yamuna. The height of the Tajmahal is 81 metres and it took 22 years for its construction by engaging 20 thousand laboures. There are 16 gardens in total around the Tajmahal. The Tajmahal looks the same from any of the angles from its side. The beauty of all those historic monuments will remain ever imprinted in my memory. I would like to request all my brothers and sisters to pay a visit to all those above mentioned places and look at the world with coloured glasses to enhance the knowledge and enjoy the beauty of the world.

After visiting all those places, we started our return journey in the morning of 27th December,2012 and ultimately reached Majuli on 30th December,2012. This journey will last forever in my memory. I shall remain ever grateful to the school authority for giving me an opportunity for the visit.

Jokes

Bishakha Das
5th Semester, Commerce stream

Language Problem

A Japanese general and a US major were good friends and they used to meet often. One day the Japanese asked the American. "How is that you Americans always win all the battles, where as we always lose ours?" The American replied. "Because we always pray to God before we go in to battle". "Oh, but we do that too!" exclaimed the Japanese general. "Ah,well. "said the American. "But not everybody can understand Japanese."

* * * *

A father said to his son, "When Abraham Lincoln was of your age, he used to read books by the light of the fireplace". The son replied "When Lincon was of your age, he was the President of the United States".

Sardar Vallabhbhai Patel

Pritam Borthakur
1st Semester (Finance)

Sardar Vallabhbhai Patel also popularly known as "Iron man of india" led Satyagraha and Bardoli revolt against British Government. He was elected Ahmedabad's municipal president in 1922, 1924 and 1927, the Congress President in 1931 and was independent India's first Deputy Prime Minister and Home Minister. He played a key role in political integration of India. He was conferred Bharat Ratna in 1991.

Vallabhbhai Patel was born on October 31, 1875 in Nadiad a small village in Gujarat. His father Jhaverbhai was a farmer and mother Laad Bai was a simple lady. Sardar Vallabhbhai's early education took place in Karamsad. Then he joined a school in Petlad. After two years, he joined a high school in Nadiad. He passed his high school in 1896. Sardar Vallabhbhai was a brilliant student throughout his schooling.

Vallabhbhai wanted to become a barrister. To realize this ambition he had to go to England. But he didn't have the financial means to even join a college in India. In those days a candidate could study privately and sit for an examination in law. Somehow he managed the books, occasionally attended courts of law and passed the law examination with flying colours. Sardar Vallabhbhai Patel started his law practice in Godhra and soon his practice flourished. Soon after that Vallabhbhai went to England for higher studies and with his single minded devotion he stood first in the Barrister at Law Examination.

Sardar Patel returned to India in 1913 and started his practice in Ahmedabad. Soon he became popular. During that period Sardar Patel was deeply impressed by Gandhiji's success in Champaran. Then he stood up as a volunteer for the revolt against British Government in Kheda. Vallabhbhai reported Gandhi's Non-Cooperation Movement and as President of Gujarat Congress helped in organising bonfires of british goods in Ahmedabad. He gave up his English clothes and started wearing Khadi.

In 1928 Bardoli Taluka in Gujarat suffered from floods. In this hour of distress the British Government raised the revenue taxes by thirty percent and even announced the date of the collection of taxes. Sardar Patel organised the farmers and told them not to pay even a single pie of tax. The Government tried to repress the revolt but ultimately bowed before Vallabhbhai Patel. All the leaders were released after three years. After achieving independence on 15th of August 1947. Pandit Jawaharlal Nehru became the first Prime Minister of independent India and Sardar Patel became the Deputy Prime Minister. He was in charge of Home Affairs. Information and Broadcasting and the Ministry of States. Patel invoked the patriotism of India's monarchs asking them to join in the freedom of their nation and act as responsible rulers who cared about the future of their people. With great wisdom and political foresight he consolidated the small kingdoms. The public was with him. Sardar Patel's untiring efforts towards the unity of the country brought success. He united a scattered nation without much blood shed. Due to the achievement of this massive task Sardar Patel got the title of 'Iron Man'. Sardar Patel died of cardiac arrest on December 15, 1950. For his services to the nation Sardar Vallabhbhai Patel was conferred with Bharat Ratna in 1991.

A True Inspirational Personality of Young Generation
Virat Kohli

Ratul Dey
1st Semester (Management)

Virat Kohli was born on 5th November 1988. He is an Indian international Cricketer who currently captains the Indian team in Test Cricket and is the Vice-captain in limited overs format. He belongs to a Punjabi family. His father Prem Kohli, worked as a criminal lawyer and his mother Saroj Kohli is a housewife. He has an elder brother, Vikash and an elder sister Bhavna.

Born and raised in Delhi, Kohli represented the city's cricket team at various age group levels before making his first class debut in 2006. He captained India under-19s to victory at the 2008 under-19 world Cup in Malaysia.

A few months later, he made his ODI debut for India against Sri Lanka at the age of 19. Kohli was appointed vice-captain of the ODI team in 2012 and has since captained the team on several occasions, in the absence of regular skipper Mahendra Singh Dhoni. After Dhoni's test retirement in 2014, Kohli was handed over the Test Captaincy. Kohli holds numerous Indian batting records including the fastest ODI century, the fastest batsman to score 5000 ODI runs and the fastest 10 ODI centuries. He is only the second bastman in the world to have scored 1,000 or more ODI runs for four consecutive calendar years.

Kohli has been the recipient of many awards such as the ICC player of the year in 2012 year for the 2011-12 and 2014-15 seasons. He was awarded Arjuna Award in 2013. He is also the co-owner of ISL team FC Goa and IPL franchise UAE Royals.

Rio-2016 Mascot

Nisha Singha
3rd Semester, Commerce stream

Vinicius

The name of the Olympic mascot pays tribute to Brazilian musician Vinicius de Moraes.

Description:

Vinicius is a mix of different Brazilian animals. His design takes inspiration from pop culture, as well as Video games and animation characters. Alongside his paralympic Games colleague, Vinicius represents the diversity of the Brazilian people and culture, as well as the exuberant nature.

Creator

Birdo Producoes

Did You know?

The call for tenders for the creation of the Rio Olympic 2016 mascots was launched in November 2012, and was aimed at Brazilian Companies and professionals in illustration. The country's major firms took part. After various selection phases, a multi disciplinary jury unanimously selected the final project in August-2013. The Olympic & Paralymic mascots were unveiled simultaneously to the public on Nov. 23, 2014

DAD, A TRUE SUPERHERO

Mehnaz Rahman
1st semester
Commerce stream

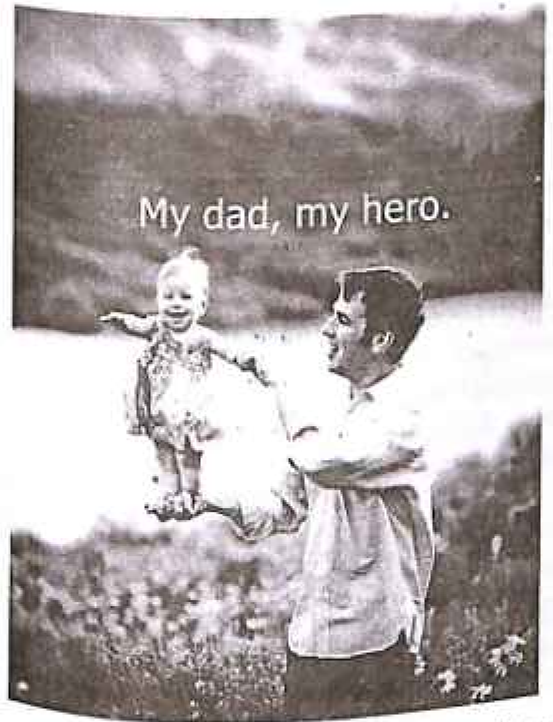

DADDY, a perfect epitome of boundless care, unwavering support, encouragement and constructive criticism. A child feels most secure in the arms of his/her father.

He is the one to hold your tiny finger and teach you to walk even if you falter in your steps. He is the one to carry you on his shoulders all throughout a programme so that you can enjoy watching it. He is the one to fulfill all your wishes and shield you from every danger.

He is there to pat you on your back when you triumph and rectify when you wander out of the way. He is the first one who tells you and your mother to shop during festivals, sometimes even letting go of his own share. He is the one who toils day in and day out, perhaps in some unknown far off place so that you can enjoy a comfortable life.

He is the one, who, after a tiring day at work, still tends to all your problems whether related to mathematics or life. He is the one who cheers you up when you are down, listens to your dreams even if they are foolish and yet, not give into your foolish demands or emotional appeals, Yes, fathers are practical but not sensitive. They are firm, not bossy; protective, not over possessive and obviously, extremely loving but possibly not too expressive. A father is a son's first hero and a daughter's first love. Every child aspires to steps into the shoes of that man who taught him/her to walk.

A father's love is unparalleled and unfathomable. Once you have his protective arms around you, no force in this world can pull you down. Friends, when was the last time you thanked your father and told him how much he means to you? Before it's too late, just go to him and utter these simple words, "I love you, dear Dad".

> *"Children must be taught how to think, not what to think."*
> **- Margaret Mead**

Poetry

Eternal Voices

Gunjan Das
3rd semester (English)

Let us gather together today
And remember those voices
voices of the past that cried,
Cried the plea for freedom!

To free us from tyrannical oppression
Which even the mightiest couldn't stand
Which caused our nation to falter,
Cloaked as a helping hand

They sacrificed their lives selflessly,
Hoping one day to be free...
To reap the fruits of blood and tears,
Like valiant fighters conquering fears!

From Sepoy Mutiny, to Quit India Movement,
And many more heart wrenching struggles;
Relentless! They toiled, gathering strength
To overcome all impending troubles.

Many greats tried, many greats failed,
Violent Sacrifices, gone in vain.
Their conscience clear, but methods wrong,
Trying to quench, the fire of disdain.

Then as a silver lining, he came,
At the edge of the dark, hellish cloud:
Like a messiah, clad in white,
Inhumanity and injustice, he would enshroud.

Yes, he was Gandhiji, the Father of our Nation,
Who attained our freedom at last;
With a method, never used before
To violence, in stark contrast.

As the messiah led the victory,
A million souls rested in peace;
And a billion others, in the flesh
With freedom that would never cease.
Once again, our humanity restored,
Fruition of untold sacrifices;
Voices that will forever be heard;
In the womb of Mother India!

Now that the glorious Tirangaa
Flows proudly with three hues;
Its upto us to make her prouder,
To those voices, repay our dues...

Forever shall we be indebted,
To the blessed martyrs;
Who shall forever be remembered,
And their voices heard.

Poetry

You Still have Hope

Nomina Yesmine
5th semester
Commerce stream

If you can look at the sunset and smile,
then you still have hope
If you can find beauty in the colour of a small flower,
then you still have hope
If you can find pleasure in the movement of a butterfly,
then you still have hope
If you can see the good in other people,
then you still have hope
If the smile of a child can still warm your heart,
then you still have hope
If the main battering on the roof top can
still let you sleep, then you still have hope
If the sight of a rainbow still makes you stop
and stare in wonder, then you still have hope
If you meet new people with a trace of excitement
and optimism then you still have hope
If you give people the benefit of a doubt,
then you still have hope
If you refuse to let a friendship die, or accept
that it must end,
then you still have hope
If you look forward to a time or place for reflection,
then you still have hope
If receiving an unexpected card or letter still brings
a pleasant surprise then you still have hope
If suffering of others still fills your heart with
pain and reflection then you still have hope

Hope is such a marvellous thing. If blends, it twists,
it sometimes hides, but rarely does it break.
It sustains us when nothing else can
It gives us reason to continue
and courage to move ahead,
When we tell ourselves we'd rather give in.
Hope puts a smile on our face,
When our heart cannot manage
Hope puts our feet on the path
When our eyes cannot see it

Hope moves us to act
When our souls are confused about direction
Hope is a wonderful thing,
Sometimes to be cherished and nurtured,
And something that will refresh us in return
And it can be found in each of us,
And it brings light to the darkest of places
Never lose hope !!

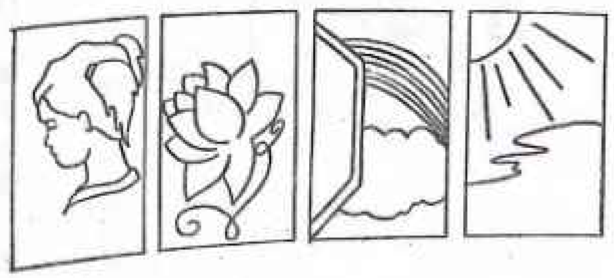

Away From Me...

Mehnaz Rahman
1st semester (Commerce)

Have you already gone away from me?
Leaving me behind, as time flows
You came to my life like the spring season
Enlightened by the sunlight, just like dawn.
Forgetting all my sorrows when I was with you
Time passed away in a blink as it felt like
Seconds flew.
You were there in all my phases
In my happiest and in my aweful traces.
Now it seems as if the time is just fleeting every day
You too are also going away day by day
The moments of sadness and the one of bitterness
All will be flying away, that's what everyone says.
I will be lost without you.
You were my best friend, but you will be there
very far ...
Like the brightest star, up there.

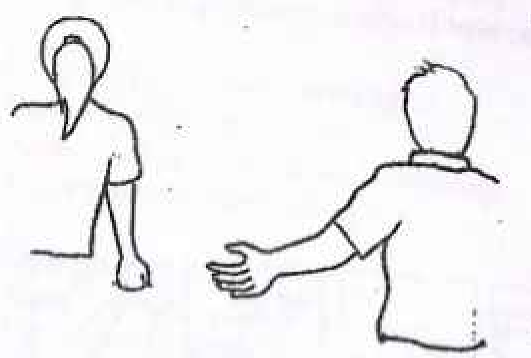

The Soldier

Shahil Alam Ahmed
3rd Semester (History)

He was there
Amidst the mountains,
Armed with a gun
And a heart of steel.

Bullets were exchanged
From both sides,
But he did not step back
Nor did his comrades.

The Battle was fierce
Both friends and foe,
Falling down every passing moment
But he did not lose hope.

His arms were heavy
And knees became weak,
But he kept fighting
He was nothing but extraordinary.

He was trained to kill
But born to fight,
He kept his spirit high
Alas! He was shot.

His gun became silent
And so did he,
He fought for glory
He died for the nation.

He came back to his family
Because he had promised,
Indeed he came
But wrapped in the tricolour.

He got down, but not his pride.
His arm got down, but not the flag
He was not just a human
He was a solider.

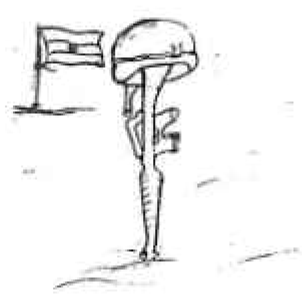

Poetry

The Feelings

Pushpa Talukdar
1st semester, Arts stream

The wind passes through me,
Giving me, the feeling of your unseen presence
The memories I have spent with you,
Is like a fragrance of rose.
But I don't know why have you left me alone,
to die in your love and with your memory.
The days seemed lost from my life,
And I seemed to be lost in the dark of the night.
You are never to be mine,
But still I have been waiting for you
With the days passing by,
Tears arising from my heart.
The time when you are with me,
I am the happiest person I have ever been.
Like the blossom of a flower in the spring,
And the birds singing with their sweetest voice
They have ever been.
But still it seems to be a dream,
That ends with a beautiful night.
And never to be a reality,
In the course of my life.

Thank you Teachers!

Neha Gupta
1st year, H.S, Commerce

Oh! dear teachers,
To us you are very dear
You are next to God
You teach us with love and care
you bear all the pains
To make us wise.
You bear all troubles
To make us noble
Oh dear teachers,
How thankful we are to you!
You show us light
For our future bright
Thank you teachers,
For Your love and inspiration
your guidance will surely make us
The true citizens of the Nation.

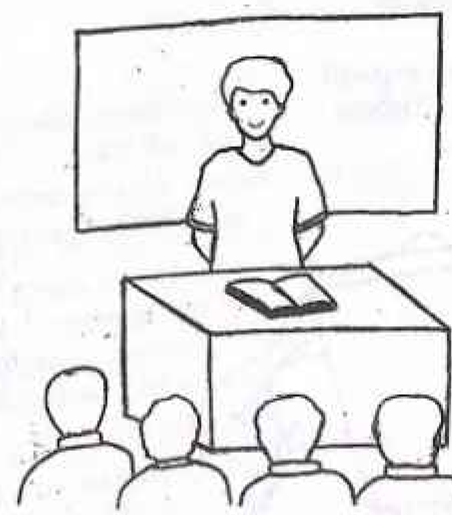

Poetry

Child Labour

Dhrubajyoti Kalita
5th semester
Commerce stream

The light only shines on what we want to see
The light only shows you and me
The light never shines on children around the world
The light never shows the children
Who make our clothes!

They pick our coffee
They pick our Tea
They pick the sugar
Consumed by you and me.

The solution is not simple
But its easy to start
To inspire the children
So they too can play a part
The light with shine

And all will be exposed
The era of child labour
Will be closed!

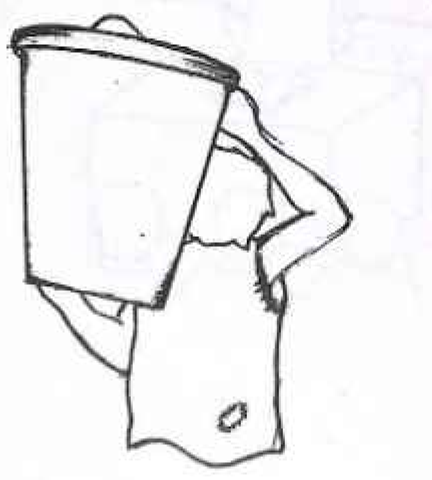

Never Forget

Divya Singha
1st semester (Arts)

Your presence is a gift to the world,
You're unique and one of a kind
Your life can be what you want it to be
Take it one day at a time.
Count your blessings, not your troubles.
And you'll make it through what comes along
Within you are so many answers
Understand, have courage, be strong.
Don't put limits on yourself, your dreams are
waiting to be realized.
Don't leave your important decisions to chance
Reach for your peak, your goal, and your prize
nothing wastes more energy, than worrying-
The longer a problem is carried, the
heavier it gets. Don't take things too
Seriously-
Live a life of serenity, not a life of regrets,
Remember that a little love gets a long way
Remember that a lot goes forever
Remember that friendship is a wise investment,
Life's treasures are people together
have health and hope and happiness
Take the time to wish up on a star
And don't even forget for even a day
how very special you are!

Poetry

Rendezvous...

Sangeeta Roy
Librarian

It is just the rendezvous...
To smell the sweet fragrance of jasmine
Under a moonlit night,
To feel the naughty breeze
Under the shade of coconut leaves,
To listen to the love chirping of the sparrows
Under the insomnic beauty of nature
To swallow the colourful beauty of the flowers
Under the picturesque warmth of the sunshine,
To get away with the innocent laughter of a baby
Under the emotional love of a mother,
And
To listen to the spiritualistic songs
Under the spell of pure incense fragrances...

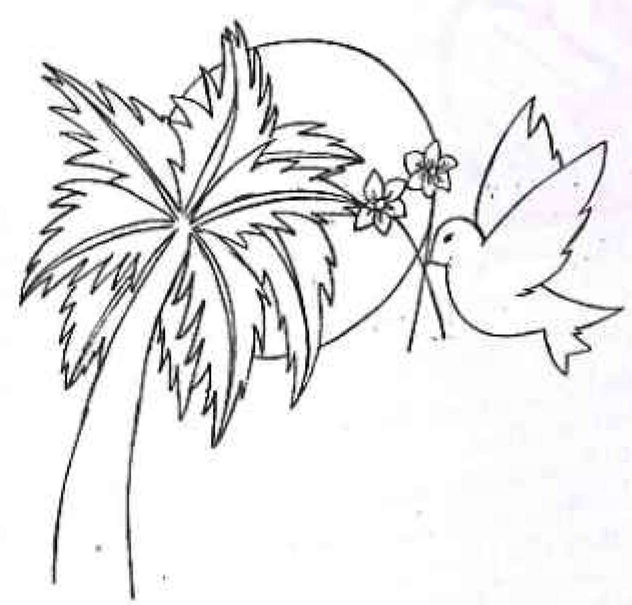

Smile

Akash Passah
5th semester, Commerce stream

Smiling is infectious
You catch it like the flu
When someone smiled at me today
I started smiling too.

I passed around the corner
And someone saw me
When he smiled I realized.
I'd passed it on to him!

I thought about that smile,
Then I realized it's worth
A smile just
Could travel around the Earth.

Story

The Spiritual Master And The Student

Nomina Yesmine
5th Semester (Commerce)

Once a student travelled many miles to search for a famous spiritual Master. Finally he met one and expressed his desire to train under him to become the wisest man on earth. The Master was pleased with his enthusism and admitted him.

The boy asked "How long will it take before I find enlightenment?" The Master replied "Five years." "That is too long", said the boy. "I cannot wait for five years. What if I study twice as hard as the rest of your students?" "Ten years", the Master said, "Well then, what if I studied day and night, with all my concentrating power?" Then how many years will I take to fulfil my dream"? "Fifteen years", replied the Master.

The boy was very much discouraged, and he asked ; "How is it that every time I tell you that I would work harder to reach my goal, you tell me it will take still longer time?"

The Master answered, "With one eye focussed on the reward, there is only one eye left to focus on your purpose."

Story

You Call It Murder, I call It Cleaning

Nipsi Das
1st Semester, Commerce stream

You could call it a perfect day. Birds chirping, the sky mesmerisingly blue. An eternal silence emitting from the room next door. I am a simple girl who loves her sparkling white shirts as much as any other person. In fact, I am so particular that you will find a neat stack of them pressed and folded in my cupboard. Sometimes I like stopping by my local chaiwala for a piping hot cuppa which he hands me in one of those mud cups.

Not many days ago, a student was standing in front of me in the stall. Maybe he was not aware of my presence but as soon as he turned back he splashed my well stashed white shirt with the hot tea. Instantly, I felt a certain kind of emotion bubbling inside me. But before I could say anything he just disappeared. Just some days later I gave my shirt to the local dhobi but he surprised me by saying that the tea stains from my shirt cannot be removed. At that moment I felt that peculiar feeling bubbling inside me again.

After the dhobi left I kept that shirt on my bed but suddenly all I could focus on were the stains. I tried to divert my mind by cleaning and folding my other shirts. But all I could see were the stains. As I was looking out of the window I could make out the student standing near the chaiwala's stand.

I picked up my tea stained shirt, wore it and went for my tea. Maybe I started conversing with that boy but I remember following him. That boy was an amusing guy. We talked for quite sometime but I never got his name.

But when I came back to my room and removed my shirt you wouln't believe what I saw. The tea stains were replaced by some red and warm liquid.

Today I came to know that his name was Harsh. He was found murdered near my locality. It is a sad situation but I have bigger things to tell. The tea stained shirt is now flawlessly white due to the red liquid that got splashed in it. It got removed in subsequent washing. My shirt is now neatly pressed and folded. Surprisingly the killer of that boy was never found. This day is a perfect day. I can clearly see all of my white shirts folded and stacked.

"Oh! Ok!" And both the brothers went out to the parking place to where the ride was, outside the bakery. There it was, all sparkly and garlanded, with a few red spots and 'Swastik' signs. Nand Kishore was grinning broadly and all of the people around were complimenting him with sweets in their mouths. Manikchand followed this norm with another incredibly fake smile and equally fake compliments. He was bitter, not just about being beaten at the game of posessions again, but also because he knew that his goose would be cooked at home.

Evening came and as was expected, Manikchand was nagged by his wife right from the moment he got home.

"Can you see that sparkly new ride outside your brother's house? Have you no shame that someone with a smaller bakery is richer than you? You haven't done the Diwali shopping yet?"

"But his profit margin is more than mine ! Business depends on luck also you know......."

" I don't care ! I curse my fate for being married to an incompetent loser like you ...." The quarrel went on through the evening into the night, and the children were also on mom's side. Chotu needed new toys and Chutki needed new dresses. They had ganged up on him, holding Diwali as a perfect cause.

The next day, or the day before Diwali was a cloudy one. It was as gloomy as Manikchand, who woke up and got fresh early to pray.

"Oh God, why is this injustice? We both sell similar items and my shop is bigger, yet why can't. I earn as much as Nand Kishore? Please take me away. I don't want to live this wretched life anymore." After this, he followed his clockwork routine to his bakery, where things went on as usual...........

"Sir, the patty is not warm !" A customer complained.

"Warm it on my head them!" Manikchand yelled back. Meanwhile, the cloudy weather had worsened, this was followed by some drizzle and then by heavy downpour.

The downpours carried on throughout the afternoon. Sudenly, a depressed looking fellow appeared, who was completely soaked in rain and muddy. He was dressed like a salesboy of some company, who didn't seem to have been happy for a long time. His look, adding to his glumness included dark circles with drooping wrinkles, this intrigued Manikchand. For once, he had seen someone who looked more miserable than him.

"One chai please........" the young bloke muttered wearily. "Something wrong?" Manikchand could not control his curiosity, and asked while serving him tea and a cream-bun.

"Long story short, I just don't wanna live .... and sir, I didn't order a bun........"

"It's on the house, I know exactly how you feel son, tough times pass .... don't worry." The bloke replied with a weak smile and went on to have his tea and bun. Manikchand felt a pang of joy, as if he was helping himself and continued tending to other customers. Meanwhile, the bloke went away silently when the rain slowed, leaving behind a small note and a shiny golden five-rupee-coin. Manikchand read it - "Thank you so much for everything, no one has ever been kind to me. My brother was a topper, and I had flunked my exams, so my parents kicked me out, then I tried to work in three different jobs, got sacked from every one of them, lost faith completely. Finally today, I didn't get an umbrella and it rained, 2 cars spilled mud on me, I was so disguised with the cruel life that I wanted to kill myself, but your kindness and words have given me strength, you have saved my life.

Manikchand felt real happiness after a long time. Soon, the clouds cleared and the sun came out shining. His life now felt full of hope. He beamed brightly at every customer he saw.

"There is no sugar in the tea." a customer complained.

"I am sorry sir, here's another cup!" Manikchand replied on a mellow note, handing him another cup. This attitude began to attract a lot of customers and very soon his bakery was teeming with people. It was then that he realised, the reason for his success wasn't his luck but his attitude.

From that day itself, Manikchand promised to change his ways and truly enjoyed a happy and prosperous Diwali instead of being angry at other people. His wife and children automatically stopped nagging when his business boomed. To this day, he wonders about the mysterious stranger who unknowingly changed his life........ could it have been a sign from God?

Story

The Sweetest Thing In the World

A. K. Kalam
1st Semester (English)

It was a very fantastic standard of living in the cottage named "Monalisa Hut". Monalisa was the elder daughter of Franklin, who was a captain in the Navy. They lived happily all together. They used to create interactive group discussions among their family members. One day such a discussion was going on in the evening tea-party. In the course of their discussion, suddenly Franklin asked his two daughters, "What is the sweetest thing in the World?" At once the elder daughter Monalisa replied, "Father, honey is the sweetest thing in the world." But the younger one Rosaline paused for a while and then said, "No, no, the sweetest thing in the world is salt." "What? Salt is the sweetest thing? You don't know how salt tastes?" Father Franklin got angry thinking that Rosaline was making fun of him. But Rosaline remained stuck to her opinion. Franklin was quit obstinate and so was his younger daughter.

Out of this trifle thing, a quarrel broke out between the father and daughter. At one time, Franklin quite angrily drove Rosaline out of his home saying, "Go to the place where salt tastes sweet." So Rosaline became very sad but didn't change her opinion.

Rosaline came out on the street. It was a pleasant evening and the stars twinkled in the sky. The pretty maiden sat gloomily in the lonely place and sang melodiously. It so happened that a young handsome prince, who had lost his way while hunting a deer, heard her melody and came there to ask the way. But struck by her beauty and sweet voice, he fell in love with her, took her to his majestic place and married her.

One the wedding day, the bride invited her father Franklin to the wedding feast without disclosing her identity that she was his daughter. Rich and delicious dishes were served, but they were all without salt. The guests as they ate the tasteless food, began to complain and said angrily, "There is no salt in the meat."

"Ah!" Said Franklin, "Salt is truely the sweetest thing in the world .Alas! When my Rose said so I turned her out of the house. Oh God! If I could only see her again and beg her excuse."

Drawing the bridal veil aside from her face, the happy bride went to her father and kissed him. Soon properly salted dishes were served and all guests were satisfied.

हिंदी अनुभाग

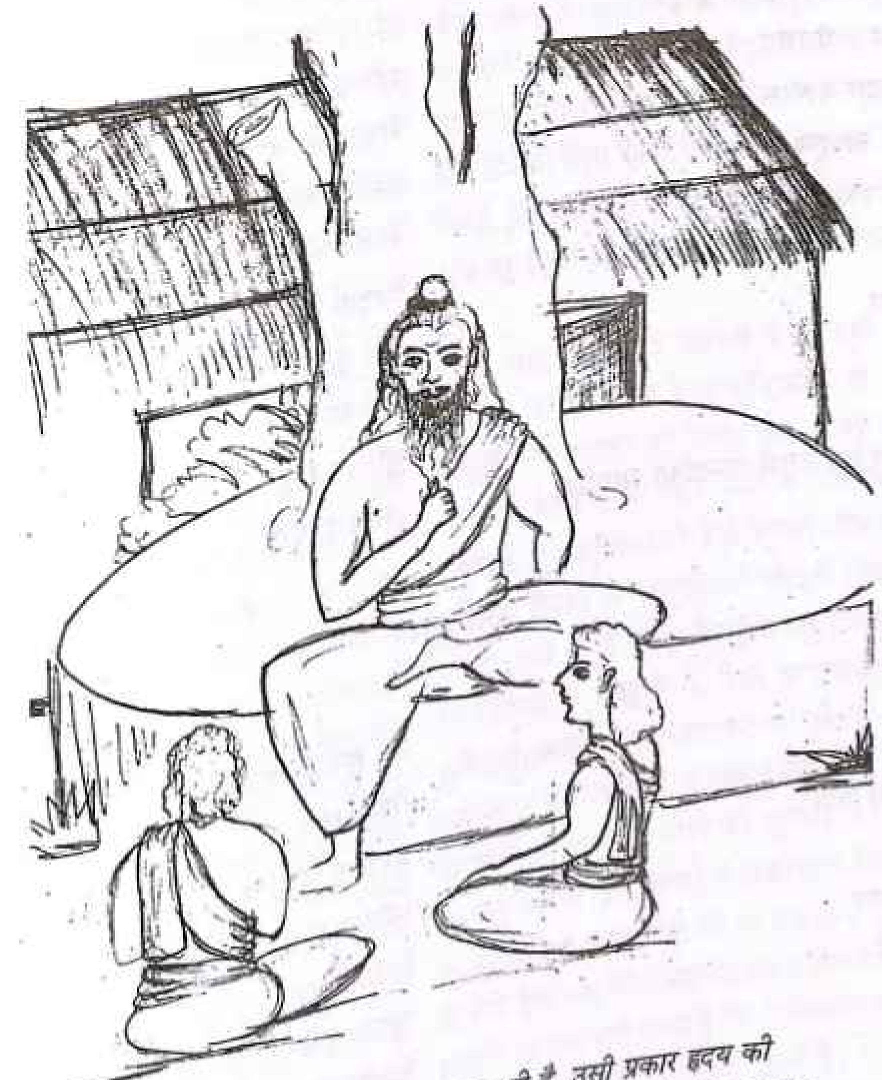

जिस प्रकार आत्मा का मुक्तावस्था ज्ञानदशा कहलाती है, उसी प्रकार हृदय की मुक्तावस्था रसदशा कहलाती है। हृदय की इसी मुक्ति की साधना के लिए मनुष्य की वाणी जो शब्द विधान करती आई है, उसे कविता कहते है। - रामचंद्र शुक्ल

अनुक्रमणिका

निवन्ध

शीर्षक		लेखक	पृष्ठ संख्या
सांस्कृतिक धरोहरों से सजा विहंगम द्वीप	-	अजहर आलम	१७१
जीवन में सफलता कैसे पायें	-	संदीप कुमार शर्मा	१७२
अपने स्त्री होने पर मैं रोऊं या हँसू ?	-	डॉ. सुनीता अगरवाला	१७३
उपन्यास सम्राट - प्रेमचंद	-	सुचिता सिंह	१७४
लौह पुरुष सरदार बल्लभ भाई पटेल	-	दिपकिशान दास	१७५
डॉ. ए. पी. जे. अब्दुल कलाम	-	सलोनी श्रिवास्तव	१७८
विज्ञान : वरदान या अभिशाप	-	नमिना जस्मिन	१७९
बाल-श्रमिक	-	सिद्धार्थ सिंह	१८०
गरीब कलाकार	-	प्रिंस कुमार शर्मा	१८१
देश प्रेम	-	बिशाखा पाण्डे	१८१
विश्वासघात	-	सुस्मिता शर्मा	१८२
नोबेल पुरस्कार एवं उससे सम्मानित भारतीय	-	अरबिन्द बोरा	१८३

कविता

शीर्षक		लेखक	पृष्ठ संख्या
मानवता	-	ड॰ सुनीता अगरवाला	१८६
स्वतंत्रता	-	मनीषा थापा	१८६
हमारी राष्ट्रभाषा हिंदी	-	सम्पृक्ता विश्दास	१८७
गाँधी की पीड़ा	-	सुस्मिता शर्मा	१८७
अंग्रेजी पर भाषण	-	सिद्धार्थ सिंह	१८८
खामोश किताबें	-	पायल कुमारी	१८८
भारत निर्माण	-	दिपकिशान दास	१८९
नारी	-	सुस्मिता शर्मा	१८९
खामोश पक्षी	-	पुजा वर्मा	१९०
अभी अभी	-	ललिता कुमारी साह	१९०

आमंत्रित लेख

सांस्कृतिक धरोहरों से सजा विहंगम द्वीप

-अजहर आलम
मुख्य संवाददाता
प्रात: खबर (हिंदी दैनिक)
मो. 98641-23685

माजुली भले ही कई कारणों से अक्सर चर्चाओं में रहता है, लेकिन सही मायने में उसकी पहचान सत्र है। 15वीं सदी से कला-संस्कृति एवं आध्यात्मिकता का केन्द्र बिंदु रहा माजुली की आत्मा सत्रों में ही बसती है। भले ही माजुली में आज आधुनिकता का चोला पहन लिया है, लेकिन यह सत्र ही है, जिसकी वजह से लोगों के बीच नैतिकता अब भी बरकरार है। वहां पर जब शराब की दुकानें खुलने की बात हुई तो तब उसका विरोध सत्रों ने ही किया था, जिसकी वजह से यह मूर्तरूप नहीं ले पाया। सत्र में आज भी गुरु-शिष्य की परंपरा रामायण-महाभारत के युग की याद दिलाता है। यह सत्र का ही प्रभाव कहा जा सकता है कि माजुली में विदेशी शराब के साथ तंबाकू खुलेआम नहीं बिकते। कहते हैं कि एक समय में माजुली में 65 सत्र थे, लेकिन अब इसकी संख्या 20 तक सीमट कर रह गयी है। कुछ सत्र भू-कटाव के चलते विलीन हो गये तो कुछ सही परिचालन के अभाव में नहीं रहे। फिलहाल माजुली में जो सत्र हैं उनमें दक्षिणपाट, बैंगेनाआटी, सामागुड़ी, गरमूढ़, आऊनीआटी, कमलाबाड़ी, भोगपुर, राजगुरुबाड़ी, उत्तर कमलाबाड़ी, दक्षिण कमलाबाड़ी, बेलगुड़ी, पुरानी सामागुड़ी, नरसिंघ, बाहजेंगनी, सियालखोवा, एलेगी, गरमूड़ सरु एवं आदि एलेगी सत्र शामिल हैं। इतिहास और संस्कृति को अपने दामन में समेटे हुए माजुली एक अध्यात्मिक जगह है। साथ ही यह असम का सबसे बड़ा आकर्षण भी है। माजुली न सिर्फ नदी से बना विश्व का सबसे बड़ी द्वीप है, बल्कि यह असम में नए वैष्णव धर्म का केन्द्र भी है। माजुली पर्यटन थोड़ा छोटा हो सकता है, पर यह बेहद जीवंत है। एक ओर जहां ब्रह्मपुत्र नदी इसकी प्राकृतिक सुंदरता में बढ़ोत्तरी करती है, वहीं दुसरी ओर सत्र इसे सांस्कृतिक पहचान दिलाता है। माजुली दुनिया का सबसे बड़ा नदी का द्वीप होने के लिए जाना जाता है। पहले यह द्वीप 1250 वर्ग किमी. में फैला हुआ था। हालांकि मिट्टी के कटाव के कारण अब यह सिर्फ 421.65 वर्ग किमी तक सिमट कर रह गया है।

घाट के सहारे चलती है जिंदगी की रफ्तार : यातायत के आधुनिक सुख सुविधाओं के इस दौर में भी माजुली कि जिंदगी की रफ्तार घाट से ही आगे बढ़ती है। 167304 आबादी के आने-जाने के लिए घाट ही एकमात्र सहारा है। निमातीघाट तो जैसे उनकी जीवन रेखा है। राज्य के अन्य हिस्सों से माजुली को जोड़ती निमाटीघाट से नाव अथवा फेरी से ही माजुली पहुंचा जा सकता हे। यह यात्रा निमातीघाट से माजुली के लिए कमलाबाड़ी, दक्षिणघाट, सुमैमाड़ी, अफलामुख, सालमारा एवं फुलनी-बगरीबाड़ी घाट तक जाया जा सकता है, जबकि लखीमपुर जिले से लुईत व खाबुलीघाट पर आने-जाने की सुविधा है। इसके अलावा भी बस अथवा निजी वाहन से लखीमपुर-बिह-पुरीया होकर भी माजुली में आवाजाही की जा सकती है, लेकिन यह नदी के जैसे रोमांचक और आरामदायक न होकर बेहद कष्टदायक होता है। शायद यही वजह है कि अधिकांश लोग निमातीघाट को ही विकल्प मार्ग के रूप में चुनते हैं।∞

अगर किसी देश को भ्रष्टाचार-मुक्त और सुन्दर-मन वाले लोगों का देश बनाना है तो, मेरा दृढ़तापूर्वक मानना है कि समाज के तीन प्रमुख सदस्य ये कर सकते है। पिता-माता और गुरू।

-ए.पी.जे. आब्दुल कलाम

आमंत्रित लेख

जीवन में सफलता कैसे पायें

संदीप कुमार शर्मा
प्रातः खबर (हिन्दी)

सफलता की चाहत सभी करते हैं। मगर सफलता कुछ ही लोगों को मिलती है। कुछ ही लोग अपने जीवन में सफल हो पाते हैं। ऐसा क्यों है कि कुछ ही लोगों को अपने जीवन में सफलता मिलती है। सफलता को आंकने से पहले, सफलता को परिभाषित करना बेहद जरुरी है। अगर युवाओ की बात करें तो, उनके दृष्टि में सफलता की परिभाषा बुजुर्गों से भिन्न है। मनुष्य सफलता को अपने अपने स्तर पर परिभाषित करता है। एक छात्र के लिए परीक्षा में सबसे ज्यादा अंकों से उत्तीर्ण होना सफलता है। एक उद्योगपति के लिये अपने कारोबार को उँचाई तक ले जाना सफलता है। अगर आमतौर पर सफलता की परिभाषा देखें तो जिस व्यक्ति के जीवन में नाम और धन है, वही सफल है। युवाओं की दृष्टि में भी सफलता की यही परिभाषा है। आज युवा वर्ग सफलता को व्यक्ति के नाम, क्षमता और धन से आंकता है। जिस व्यक्ति के पास जितनी ज्यादा क्षमता और धन है, वह व्यक्ति उतना ही सफल है। अगर इस दृष्टि से देखा जाये तो हमारे देश के नेता क्रिकेटर और फिल्मी कलाकार सफल लोग माने जायेंगें, जिनके जीवन में नाम, क्षमता और धन तीनों हैं। मगर ऐसा नहीं है। बॉलीउड अभिनेत्री पर्दे पर जितनी भी सफल रही हो, वास्तव जीवन में उन्होंने उतने ही उतार-चढाव देखे हैं। रेखा के पास ये तीनों होते हुए भी वे अपने जीवन में खुशी से महरूम रही हैं। यही हाल आज क्रिकेटर युवराज सिंह और विरेंन्द्र सहवाग और कई बड़े खिलाड़ियो का है। एक समय था जब क्रिकेट स्टेडियम में युबराज और विरू का नाम गुंजा करता था, आज विराट कोहली का नाम गुंजता है। नेताओं का भी यही हाल है। सवाल यह उठता है कि नाम, क्षमता और धन सफलता की परिभाषा नहीं है, तो सही मायने में सफलता की परिभाषा क्या है? नाम, क्षमता और धन, सफलता के नहीं बल्कि आमोद के साधन हैं। मनुष्य इनके जरिये आमोद की प्राप्ति कर सकता है, ना कि सुख और सफलता की। सही मायने में जो व्यक्ति अपने जीवन में खुश है, वही सफल है। जो जितना खुश, वो उतना ही सफल। इस दृष्टि से देखें तो श्रीराम का जीवन सबसे ज्यादा सफल है। श्रीराम चौदह वर्ष जंगल में काटे, सिता के अपहरण के बाद रावण से युद्ध किया, फिर अयोध्या में राज किया, राज धर्म को निभाते हुऐ उन्होंने अपनी पत्नी का त्याग किया। अपने जीवन में इतना कुछ होने के बावजुद वे सदा प्रसन्न रहे। वहीं दूसरी ओर रावण के पास सब संपदा होते हुये भी वह असपल रहा। रावण एक महान योद्धा था, वह राजवीर था, परन्तु श्रीराम राजवीर, त्यागवीर, दानवीर और महावीर हैं। श्रीराम का जीवन युवाओं के लिये आदर्श है। वैसे तो उनमें कई गुण मौजूद है, पर युवाओ को उनसे शौर्यवान और धैर्यवान बनने की सीख लेनी चाहिये। श्रीराम के लिये शौर्य और धैर्य जीवन रुपी गाड़ी के दो पहियों की तरह हैं। विभीषण सीता गीता में उनके इन्ही गुणों की सबसे पहले दर्शाया गया है। विभीषण गीता में श्रीराम के बारे में उल्लेख है,'शौरण-धीरण ताही रथ चाला'– अर्थात शौर्य और धैर्य आपके जीवन रूपी रथ के दो चक्के हैं। जब कैकेयी ने राम को चौदह वर्ष के वनवास का प्रस्ताव रखा, तब राम ने राजमहल और एशो आराम के जीवन की चिंता न कर, तुरंत जंगल जाने का निर्णय खुशी खुशी स्वीकार लिया। राजमहल के आमोद प्रमोद की परवाह न करते हुये, न सिर्फ जंगल में रहने का शौर्य दिखाया बल्कि उन्होंने वनवास का कठिन जीवन जीया। उन्होंने अपने धैर्य का भी परिचय दिया। जब उन्हें भरत ने जंगल में रहते हुये, राजपाट चलाने का प्रस्ताव दिया तो उन्होंने इंकार कर दिया और अपने फैसले पर अटल रहे। जब रावण ने उनकी पत्नी का अपहरण कर लिया तब राम और लक्ष्मण कई महींनों तक उन्हें खोजते रहे। राम ने अपना धैर्य नहीं खोया। और सुग्रीव से मिले। इनके साथ मिलकर उन्होने बानर सेना के सहयोग से रावण को युद्ध सें हराकर सीता को छुड़ाया। चौदह बर्ष के वनवास के बाद उन्होने अयोद्धा में राज कर वहाँ राम राज्य की स्थापना की।

राम जी के जीवन में उतार चढ़ाव युवा वर्ग के लिये उदाहरण है। हमें अपने जीवन में आई कठिनाइयों का सामना करते हुये, खुश होकर जीवन जीना चाहिये। आमिर खान की सुपरहिट फिल्म ३ इडियटस में एक डायलॉग है, जिसमें वे अपने दोस्तों को कहता है कि योग्यवान बनो, सफलता आपके पीछे भागेगी। सही मायने में देखा जाये तो सफलता के पीछे भागने वाला सफल नहीं होता। योग्यवान व्यक्ति को ही सफलता मिलती है। हमें छात्र जीवन में योग्यवान बनना होगा, ताकि हम सफल छात्र बन सकें।

अपने स्त्री होने पर मैं रोऊं या हँसू?

डॉ. सुनीता अगरवाला
सह-प्राध्यापक, शिक्षा विभाग

मैं जब भी अकेली बैठती हूँ या अकेली होती हूँ तो अक्सर यह ख्याल मेरे मन में आता हैं कि मैं अपने जीवन पर हँसु या रोऊं। सोचती हूँ लड़की बनकर इस समाज में पैदा होने पर रोऊं या फिर भगवान का शुक्रिया अदा करुँ कि उसने मुझे सृष्टि की जननी यानि नारी के रुप में इस धरती पर भेजा। यदि मेरा अंदाज गलत नहीं है तो हर महिला की कभी न कभी यह विडंबना रही होगी।

जन्म से लेकर आज तक के सफर में तुम नारी हो, महान हो, देवी हो, ममता और त्याग की मूरत हो, ऐसे शब्दों के मायाजाल में फाँसकर इस समाज ने हमारा किस तरह से शोषण किया हैं और यह सब सहते-सहते हम इनकी आदी बन चुकी हैं।

हम लड़कियों का तो जन्म ही हमारे समाज में अभिशाप माना जाता हैं। तभी तो हमारे जन्म पर परिवारजन रोते हैं और कोइ थाल नहीं बजाइ जाती है। यदि आप पहली बेटी हैं तो फिर भी ठीक हैं, पर यदि आप दूसरी या तीसरी हैं तो बस। हर कोई आपके माँ-बाप से हमदर्दी जतायेगा कि बेचारों को देखो भगवान ने बोझ को रूप में बेटियाँ दे दी।

कहते हैं अब ऐसा नहीं है। लोग पढ़े लिखे हैं। पर जरा दिल पर हाथ रख कर कोई यह कबूल करे। यदि सच में शिक्षित होने से कुछ फर्क पड़ा है तो क्या आज कन्या भ्रूण हत्या हमारे समाज सुधार का अहम मुद्दा होता ? आजकल अकसर मैंने लोगों को कहते सुना है कि लड़कों से लड़कियाँ ही बेहतर हैं। वे अपने माँ-बाप का साथ मरते दम तक देती हैं। और इन्ही लोगों को बेटा न जन्म दे पाने की अक्षमता को छुपाने के लिये बेटा गोद लेते देखा है।

पूछना चाहूँगी मैं .....लोगों से जो हमें पैदा होने से पहले ही मार देते हैं— क्या हम आपका अंश नहीं ? और उनलोगों से जो बेटियों के होते हुये बेटा गोद लेते हैं ? चाहे वो बड़ा बनके शराबी ही क्यों न बने। क्या आज हम लड़ियों ने कहीं पर भी यह साबित होने दिया है कि हम लड़कों से कमे है.. जब भी आपने हमें आगे बढ़ने का मौका दिया है, क्या हमने आपना नाम रोशन नहीं किया..फिर क्यों हमारे साथ यह भेद भाव ? सोचती हूँ-मैं रोऊं या हँसू?

आज महिलाओं को अपने अधिकारों के लिये लड़ना पड़ रहा है। उनकी सूरक्षा के लिये तरह-तरह के कानून बनाये जा रहे हैं। धरेलू हिंसा कानून बनाने तक की नौबत आ गई है। जिस देश में नारी देवी के रूप में पूजी जाती है, उस देश में ऐसा कानून ? आखिर क्यों? घर एक ऐसी जगह है जहाँ पर नारी सबसे सुरक्षित समझी जाती है। अपने पति के साथ वह अपने आप को सबसे सुरक्षित मानती है और उसी पति के अत्याचारों से बचने के लिए उसे कानून का सहारा लेना पड़ रहा है। क्या यह बात पुरुषों के लिए डूब मरने जैसी नहीं है?

ये पुरुष समाज के ठेकेदार बने फिरते हैं, हमारे लिये नियम कानून तैयार करते हैं ताकि हमारी लाज की रक्षा की जा सके और फिर ये स्वयं ही सड़कों पर हमें नंगी करने से नहीं हिचकिचाते? समाज में नारी उत्थान की बातें करते हैं, पर घर पर बेटी और पत्नी की इज्जत तक नहीं करते?

एक पराई लड़की को उसका संरक्षण करने की शपथ ले, उसे ब्याह कर घर ले आते हैं। हम उनका घर संवारती हैं, उनके वंश को बढ़ाती है, उन पर विश्वास कर जीवन भर उनका साथ निभाती है और वो इसे हमारा प्यार नहीं बल्कि अपना अधिकार समझते हैं। और फिर सीना तान कर कहते हैं हम मर्द हैं। जो महिलाओं पर अत्याचार करें, वो तो नामर्द हुआ न। यदि कोई उनकी माँ, बहन, बीवी को छेड़े तो तुरंत भड़क उठेगें और जब वह यही कर्म किसी और को साथ करते हैं तो? मैं ऐसे समाज पर रोऊं या हँसू।

मुझे लगता है, पुरुष हमें समझ ही नहीं पाते या समझने का प्रयत्न ही नहीं करते। वो क्यों नहीं समझते कि हम उनसे सिर्फ थोड़ा सा यानि कि दो बूँद प्यार ही चाहती है। यदि वे इतना कर दे तो हम प्यार का सागर बहा दें। पर उनके इस दुर्भाग्य पर मैं रोऊं या हँसू।

हम जबसे पैदा होती हैं, हमेशा ही पाबदियों के बीच जीवन व्यतीत करती हैं। यह मत करो, वह करो। ऐसे मत हँसो, ऐसे बात न करो। तुम बेटी हो, बहू हो, माँ हो, बहन हो इसलिए तुम्हे कुछ बातें नही करनी चाहिये। तुम्हें तो अपनी मर्जी से जीने का कोई हक ही नहीं है। जीवन में मैंने हर कठिनाईयों को पार करते हुये आज मैंने यह स्थान पाया है, पर फिर भी कभी मैं यह सोचने पर मजबूर हो जाती हूँ कि– अपने जन्म पर मैं रोऊं या हँसू, तो फिर आम महिला की तो बात ही क्या है।

ooo

उपन्यास सम्राट - प्रेमचंद

सुचिता सिंह
एकादश कक्षा (वाणिज्य)

हिन्दी साहित्य के सबसे अधिक पढ़े जाने वाले और लोकप्रिय लेखक प्रेमचंद जी ने हिन्दी में कहानी और उपन्यास को सुदृढ़ नीव प्रदान की और यथार्थवादी चित्रण से देशवासियों का दिल जीत लिया। भारतीय समाज की कुरीतियों और विडम्बनाओं को अपनी कहानियों का विषय बनाने वाले प्रेमचंद जी का जन्म 31 जुलाई 1880 को वाराणसी के निकट लमही गाव में हुआ था। प्रेमचंद जी का मूल नाम धनपत राय श्रीवास्तव था। उनकी माता का नाम आंनदी देवी था। उनके पिता मुंशी अजायबलाल डाकखाने में मुंशी थे।

घर में बहुत ही गरीबी थी। ऊपर से सिर से पिता का साया हट जाने कारण उनके सिर पर मुसीबतों का पहाड़ टूट पड़ा। विद्यार्थियों को ट्यूशन पढ़ा कर किसी तरह उन्होंने न सिर्फ अपनी रोजी-रोटी चलाई बल्कि मैट्रिक भी पास किया। उसके उपरान्त उन्होने स्कूल में मास्टरी शुरु की। यह नौकरी करते हुए उन्होंने एफ. ए. और बी. ए. पास किया। एम. ए. भी करना चाहते पर कर नहीं सके। प्रेमचंद ने 1901 में उपन्यास लिखना शुरु किया। कहानी 1907 से लिखने लगे। उर्दू में नवाबराय नाम से लिखते थे। स्वतंत्रता संग्राम के दिनों लिखी गई उनकी कहानी सोजेवतन 1910 में जब्त की गई, उसके बाद अंग्रेज़ी के उत्पीड़न के कारण वे प्रेमचंद नाम लिखने लगे। 1923 में उन्होंने सरस्वती प्रेस की स्थापना की। 1930 में हंस का प्रकाशन शुरु किया। उन्होने मर्यादा, हंस, जागरण, तथा माधुरी जैसी प्रतिष्ठित पत्रिकाओं का संपादन किया। जीवन के अंतिम दिनों के एक वर्ष छोड़कर सन (33-34) बम्बई की फिल्मी दुनिया में बीता। उनका पूरा समय बनारस और लखनऊ में गुजरा जहाँ उन्होने अनेक पत्र पत्रिकाओं का सम्पादन किया और अपना साहित्य सृजन करते रहे।

8 अक्टूबर 1936 को जलोदर रोग से उनका देहवसान हुआ।

भारत के हिन्दी साहित्य में प्रेमचंद का नाम अमर है। उन्होंने हिन्दी कहानी को एक नयी पहचान व नया जीवन दिया। आधुनिक कथा साहित्य के जन्म दाता कहलाए। उन्हें कथा सम्राट की उपाधि प्रदान की गई। उन्होंने 300 से अधिक कहानियाँ लिखी है। इन कहानियों में उन्होंने मनुष्य के जीवन का सच्चा चित्र खीचा है। इन्होंने अपनी कहानियों में समय की ही पूर्ण रूप से चित्रित नहीं किया वरन भारत के चिंतन व आदर्शों को भी वर्णित किया है। ईदगाह, पूस की रात, शतरंज के खिलाड़ी. नमक का दारोगा, दो बैलो की आत्म कथा जैसी कहानियाँ कालजयी है। तभी तो उन्हें कलम का सिपाही, कथा सम्राट, उपन्यास सम्राट आदि अनेकों नामों से पुकारा जाता है।

प्रेमचंद का रचना संसारः उनका कृतित्व संक्षेप में निम्नवत है।

उपन्यास : वरदान, प्रतिज्ञा, सेवा सदन, प्रेमाश्रम, निर्मला, रंगभूमि, कायाकल्प, गबन, कर्मभूमि, गोदान, मनोरमा।

कहानी-संग्रह : प्रेमसंद ने कई कहानियाँ लिखी है। ये शोजे वतन, सप्त सरोज, नमक का दारोगा, प्रेम चतुर्थी, प्रेम प्रसून, प्रेम प्रतिमा, सप्त सुमन, प्रेम पंचमी, प्रेरणा, समर यात्रा, नवजीवन इत्यादी नामों से प्रकाशित हुई थी। प्रेमचंद की लगभग सभी कहानियों का संग्रह वर्तमान में मानसरोवर नाम से आठ भागों में प्रकाशित किया गया है।

नाटक - संग्राम, कर्बला एवं प्रेम की वेदी।

जीवनियाँ - महात्मा शेख सादी, दुर्गादास, कलम तलवार और त्याग, जीवन-सार (आत्म कहानी)।

बाल रचनाएँ - मनमोदक, कुते कहानी, जंगल की कहानियाँ, राम चर्चा।

इनके अलावा प्रेमचंद ने अनेक विश्व्यात लेखकों यथा- जार्ज इलियट, टालस्टाय, गालसवर्दी आदि की कहानियों का अनुवाद भी किया।

∞

लौह पुरुष सरदार बल्लभ भाई पटेल

दिपकिशान दास
एकादश कक्षा, वाणिज्य शाखा

जीवनशैली की उच्चता, सहज और जटिलमय संसाधन, सत्य की मूर्ती, विचलित हीन, काल जयी तथा दृढ़ व्यक्तित्व के अभिनव पुरुष सरदार बल्लभ भाई पटेल के विशाल कर्म जीवन को समेटना दुःस्याध्य कार्य है। जीवन के हर एक पदक्षेप में उसकी दृढ़ता मुख्य रूप से उभरती है।

आजादी के बाद विभिन्न रियासतों में बिखरे भारत के भु-राजनीतिक एकीकरण में केन्द्रीय भूमिका निभाना, उनके विशाल कर्म जीवन की सफलता को सरल रुप से ही दर्शाता है।

बाल्य काल से ही सरदार अपने बनाये हुए राह पर चलते थे। उनका यह सफलतम अभिनव अंदाज साबित होता है विद्यार्थी जीवन से ही। उनके साथ घटित प्रत्येक घटनाओं में उनका विलक्षन व्यक्तित्व, अविचलितता और आत्म निर्भर सहित योग्यशीलता प्रकाश पाती है। उनके जीवन वृत्यांत पर लिखित कई ग्रंथो में लेखकों ने उनके विशाल कर्ममय जीवन को पन्नों में समेटने को असम्भव कार्य बताया है।

कर्मवीर पुरूष सरदार का जन्म गुजरात के नडियाद में हुआ था। झंवेर भाई पटेल और लाडवा देवी पटेल के सरदार चौथी संतान थे। पिता झंवेर भाई कृषक होने के साथ साथ कठोर परिक्षमी और स्वाधीनता संग्रामी थे। पिता माता के धर्म परायणता तथा देश के प्रति धर्म परायणताशील भाव सरदार बल्लभ भाई पटेल में विश्चित्र रुप से परिलक्षित होता है। प्रेरणादायी पटेल शिक्षा जीवन में भी अग्रिम थे। उनकी शिक्षा मुख्यत: स्वाध्याय से ही हुई। उच्चाकांक्षी पटेल बेरिस्टरी की पढ़ाई के लिए विदेश जाना चाहते थे। उन्होंने वे वकालत करके पैसे इकट्ठे कर लंडन जाकर बेरिस्टरी की पढ़ाई की। उन्होंने दिनरात एक कर कड़ी मेहनत के जरिए सम्पूर्ण ब्रिटिश साम्राज्य के विद्यार्थीयों में सर्व प्रथम स्थान प्राप्त किया।

महात्मा गांधी के विचारों से प्रेरित हौकर उन्होनें भारत के स्वतंन्त्रता आंदोलन में भाग लिया। स्वतंन्त्रता आंदोलन में सबसे पहला और बड़ा योगदान खेड़ा संघर्ष में हुआ। गुजरात का खेड़ा खंड भयंकर सुखे की चपेट में था। कृषको को अपने परिवार की खाना जुटाना भी बहुत मुस्किल हो गया था। किसानो ने अंग्रेज सरकार से लगान में भारी छूट की मांग की। अंग्रेज सरकार तरह तरह के किसानों का फायदा बताकर कर में छूट की मांग को खारिच किया। इस हाल में कृषकों नें आत्महत्या को ही एकांत उपाय मान लिया। एसे में सरदार बल्लभ भाई पटेल, गांधीजी एवं अन्य लोगों नें किसानों का नेतृत्व किया और उन्है कर न देने के लिए प्रेरित किया। अंत में सरकार झुकी और उस बर्ष करों में राहत दी गई।

यह सरदार पटेल की पहली सफलता थी। सफलता के आधार पर पटेल बहुत परिचित और प्रतिष्ठित व्यक्ति बने। परंतु सरदार बनना उनके जीवन की युद्ध से कम नही था।

बारडोली सत्याग्रह की मुख्य रुप से देखा जाए तो वह था बारडोली के किसानों को न्याय एवं नीवे प्रदान करना। बारडोली के किसानों ने ब्रिटिश सरकार से असफल होकर पटेल को ही आधार के रुप समझ अपने समस्याओं का हल मांगा। पटेल गंभीर रुप से सोचकर गांधी जी को हालात का सम्मुखिन कर बारडोली सत्याग्रह के लिए अपना मुल्यवान योगदान प्रदान किया। सरकार को पटेल के आगे झूकना ही पड़ा। बारडोली कस्बे में सशक्त सत्याग्रह तथा बारडोली का नेतृत्व कर सफलता अर्जन करने पर वहा की महिलाओं नें उनको सरदार की उपाधि प्रदान की। पहले बारडोली का सरदार बाद में केवल सरदार ही कहा जाने लगा। इसी तरह भारत को एक अद्वितीय महान सरदार मिला। “ आजादी के बाद उच्चाकांक्षी सरदार पटेल भारत के प्रधानमंत्री पद का

उचित प्रार्थी है" इसका समर्थन अधिकांश प्रान्तीय कांग्रेस समितिया कर रहे थे। परंतु पटेल गांधी जी की इच्छा का आदर करते हुए स्वयं को प्रधान मंत्री पद से दूर रखा और नेहरू को समर्थन दिया।

आजाद भारत की नेहरु प्रधानमंत्री और पटेल उपप्रधान मंत्री एवं ग्रहमंत्री के रुप में चुने गये। इसके बाद भी पटेल और नेहरु में तनाव पूर्णता ही देखे गये।

नेहरु व पटेल में बहुत अंतर था। दोनों ने ही इंगलेण्ड जाकर बेरिस्टरी की पढ़ाई की थी। पटेल वकालत में भी नहरु से आगे रहे। पटेल इंगलैण्ड जाकर बेरिस्टरी की डिग्री में पुरे ब्रिटिश साम्राज्य के विद्यार्थीयों में सर्वप्रथम स्थान पाप्त किया था। नेहरु किसी विषय को प्राय: सोसते रहते व पटेल उसे कर डालते। पटेल शास्त्र के पुजारी व नेहरु शास्त्रों का ज्ञाता थे। पटेल उच्च शिक्षा पाने पर भी उनमें अहंकार नही था। वे स्वयं कहा करते थे, " मैंने कला या विज्ञान के विशाल गगन में उची उड़ाने नहीं भरीं मेरा विकास कच्ची झोपड़ियों में गरीब किसान के खेतों की भूमि ओर शहरों के गंदे मकानों में हुआ है।" परंतु नेहरु को गांव की गंदगी तथा जनजीवन अच्छा नही लगता था। नेहरु अंतराष्ट्रीय ख्याति के इच्छुक थे तथा समाजबादी प्रधान मंत्री बनना चाहते थे। उपप्रधान मंत्री एवं ग्रहमंत्री होने पर पटेल की पहली प्राथमिकता देसी रियासतों को भारत में मिलाना था। इसको बिना खून बहायें ही सम्पादित कर दिखाया।

लौह पुरुष पटेल

आजादी से ठीक पूर्व ही सरदार पटेल ने पी वी मेनन के साथ मिलकर कई देसी राज्यों को भारत में मिलाने के लिये कार्य आरम्भ कर दिया था।

बाद में सरदार उपप्रधान मंत्री के साथ प्रथम गृह तथा रियासत विभाग मंत्री बनें। सरदार पटेल अपने कर्तव्य को खुब जानते थे तथा बिना परेशानी के वे उसे पुर्ण भी करते थे। सरदार पटेल की महानतम देन थी 562 छोटी-बड़ी रियासतों का भारतीय संघ में विलीनीकरण करके भारतीय एकता का निर्माण करना। 5 जुलाई 1947 को एक रियासत विभाग की स्थापना की गई थी। एक बार उन्होने सुना कि बस्तर की रियासत में कच्चे सोने का बड़ा भारी क्षेत्र है और इस भुमि को दीर्घकालिक पट्टे पर हैदराबाद की निजाम सरकार खरीदना चाहती है। उसी दिन वे परेशान हो उठे। उन्होंने अपना एक थैला उठाया, पी.वी. मेनन को साथ लिया और चल पड़े। वे उड़ीसा पहुचे, वहा के 23 राजाओं से कहा, " कुए के मेंडक मत बनो, महासागर में आ जाओ"। उड़ीसा के लोगों के सदियों पुरानी इच्छा कुछ ही घंटों में पूरी हो गई। फिर नागपुर पहुँचे, यहां के 38 राजाओं से मिले। इन्हें सैल्यूट स्टेट कहा जाता था, यानी जब इनसे कोई मिलने जाता तो तोप घोड़कर सलामी दी जाती थी। पटेल ने इन राज्यों की बादशाहत को आखिरी सलामी दी। इसी तरह वे काठियावाड़ पहुंचे वहा 250 राज्यों थी, कुछ तो केवल 20-20 की रियासतें थी सबका एकीकरण किया। एक शाम मुम्बई पहुंचे, आसपास की राजाओं से बातचीत की और उनके राजसत्ता अपने थेले में डालकर चलदिए। पटेल पंजाब गये पटियाला का खाजाना देखा तो खालि था। फरीदकोट के राजा ने कुछ आनाकानी की। सरदार पटेल ने अपनी लाल पैसिल फरीदकोट के नकशे पर घुमाते हुए पुछा की " क्या मर्जी है" राजा कांप उठा। आखिर 15 अगस्त 1947 तक केवल तीन रियासते-कश्मीर, जुनागढ़ और हैदराबाद छोड़ उस लौहपुरुष ने सभी रियासतों को भारत में मिला दिया। इन तीन रियासतों में भी जुनागढ़ को 9 नवम्बर 1947 को मिला लिया गया तथा जुनागढ़ का नवाब पाकिस्तान भाग गया। 13 नवम्बर को सरदार पटेल ने सोमनाथ के भग्न मंदिर के पुननिर्माण का संकल्प लिया, जो पंडित नेहरु के तीव्र विरोध के पश्चात भी बना। 1948 में हैदराबाद भी केवल 4 दिन की पुलिस कार्रवाई द्वारा मिला लिया गया। न कोई बम चला, न कोई क्रांति हुई जैसा कि डराया गया था।

जहां तक कश्मीर रियासत का प्रश्न है इसे पंडित नेहरु ने स्वंय अपने अधिकार में लिया हुआ था यह कहकर कि कश्मीर एक अन्त:राष्ट्रीय समस्या है, परंन्तु यह सत्य है कि सरदार पटेल कश्मीर में जनमत संग्रह तथा कश्मीर के मुद्दे को संयुक्त राष्ट्र संघ में ले जाने पर बेहद क्षुद्ध थे। नि:संदेह सरदार पटेल द्वारा यह 562 रियासतों का एकीकरण विश्व इतिहास का एक आश्चर्य था। भारत की यह रक्तहीन क्रांति थी। महात्मा गांधी ने सरदार पटेल को इन रियासतों के बारे में

लिखा था, " रियासतों की समास्या इतनी जटिल थी जिसे केवल तुम ही हल कर सकते थे।"

यद्यपि विदेश विभाग पंडित नेहरु का कार्यक्षेत्र था, परंतु कई बार उपप्रधान मंत्री होने के नाते कैविनेट की विदेश विभाग समिति में उनका ही जाना होता था। उनकी दुरदर्शिता का लाभ यदि उस समय लिया जाता तो अनेक वर्तमान समस्याओं का जन्म न होता। 1950 में पंडित नेहरु की लिखे एक पत्र में पटेल ने चीन तथा उसकी तिब्बत के प्रति नीति से सावधान किया था और चीन का रवैया कपटपूर्ण तथा विश्वासघाती बतलाया था। अपने पत्र में चीन को अपना दुश्मन, उसके व्यवहार को अभद्रतापूर्ण और चीन के पत्रों की भाषा को किसी दोस्त की नहीं, भावी शत्रु का भाषा कहा था। जो परिलक्षित होता आ रहा है आज भी। उन्होनें यह भी लिखा था कि तिब्बत पर चीन का कब्जा नई समस्याओं को जन्म देगा। 1950 में नेपाल के संदर्भ में लिखे पत्रों में भी पं. नेहरु सहमत न थे। 1950 में ही गोवा की स्वतंत्रता के संबध में चली दो घंटे की कैबिनेट बैठक में लम्बी वार्ता सुनने के पश्चात सरदार पटेल ने केवल इतना कहा " कया हम गोवा जाएंगे, केवल दो घंटे की बात है" नेहरु इससे बड़े नाराज हुए थे। यदि पटेल की बात मानी गई होती तो 1961 न गोवा की स्वतंत्रता की प्रतीक्षा न करनी पड़ती। पटेल की हर एक बात वर्तमान में प्रतिफलित होती आ रही है।

गृहमंत्री के रूप में वे पहले व्यक्ति थे जिन्होंने भारतीय नागरिक सेवाओं (आई.सी.एस) का भारतीयकरण कर इन्हें भारतीय प्रशासनिक सेवाएं (आई.ए.एस) बनाया। अंग्रेजों की सेवा करने वालों में विश्वास भरकर उन्हें राजभक्ति से देशभक्ति की ओर मोड़ा। यदि सरदार पटेल कुछ वर्ष जीवित रहते तो संभवत: नौकर शाही का पूर्ण कायाकल्प हो जाता।

सरदार पटेल जहां पाकिस्तान की चालाकी पूर्ण चालों से सतर्क थे वहीं देशके विघटनकारी तत्वों से भी वहीं सावधान करते थे। विशेषकर वे भारत में मुस्लिम लोग तथा कम्युनिस्टों की विभेदकारी तथा रुस के प्रति उनकी भक्ति से सजग थे। अनेक विदवानों का कथन है कि सरदार पटेल बिस्मार्क की तरह थे। लेकिन लंडन के टाइम्स ने लिखा था "बिस्मार्क की सफलतायें पटेल के सामने महत्वहीन रह जाती है। यदि पटेल के कहने पर चलते तो कश्मीर, चीन, तिब्बत व नेपाल के हालात आज जैसे न होते। पटेल सही मायनों में मनु के शासन के कल्पना थे। उनमें कौटिल्य की कूटनीतिज्ञता तथा महाराज शिवाजी की दूरदर्शिता थी। वे केवल सरदार ही नहीं वल्कि भारतीयों के हमदय के सरदार थे। इसी लिए सरदार बल्लभ भाई पटेल भारतिय इतिहास और लोगों के दिलों में लौहपुरुष नाम से जाने जाते है।"

सन 1875 के 15 दिसम्बर को लौहपुरुष का देहान्त हो गया। राष्ट्रपति राजेन्द्र प्रसाद, प्रधानमंत्री पं० नेहरु एवं अन्नान्य नेता अविलम्ब मुम्बाई पहुँचे। इसके बाद नेहरु का कांग्रेस में क्रम विरोध शेष रहा। नेहरु उनके मृत्यु पर फुट फुटके रो रहे थे कि इतने दिन के साथी आज उन्हें और देश को छोड़के चला गया। नेहरु कहते थे पटेल ऐस साथी है जिनके उपर आँख बंध कर विश्वास किया जा सकता है। तथा समस्त मंत्री मंडली और देश को उनसे ही शक्ति प्रदान होता था। ∞

शत्रु का लोहा भले ही गर्म हो जाए, पर हथौड़ा तो ठंडा रहकर ही काम दे सकता है।
– सरदार पटेल

हमेशा ही विश्वास के खिलाफ लड़ना ज्ञान के खिलाफ लड़ने से अधिक कठिन होता है। -अडोल्फ हिटलर

सफलता एक घटिया शिक्षक है यह लोगों में यह सोच विकसित कर देता है कि वे असफल नहीं हो सकता। -बिल गेट्स

किसी आदमी का असली चरित्र तब सामने आता है जब वो नशे में होता है। -चार्ली चैपलिन

डॉ. ए. पी. जे. अब्दुल कलाम

सलोनी श्रिवास्तव
एकादश कक्षा, कला विभाग

भारत के पूर्व राष्ट्रपति डॉ. ए. पी. जे अब्दुल कलाम का जन्म तामिल नाडु के रामेश्वरम् में 15 अक्टूबर 1921 को हुआ था। ये मिशाइल मैन के नाम से भी जाने जाते हैं। उनके परिवार की आर्थिक स्थिति कुछ विशेष नहीं थी। परंतु उनके माता-पिता शिक्षा को काफी महत्व देते थे। डॉं. कलाम का पारिवारिक वातावरण पूरी तरह आध्यात्मिक था। उनके माता और पिता दोनों धार्मिक प्रवृत्ति के थे। लेकिन वे धार्मिक संकीर्णताओं से परे थे। इसलाम के वे पक्षधर अवश्य थे लेकिन धार्मिक सहिष्णुता उनमें कूट-कूटकर भरी थी। इसका एक प्रमाण यह है कि रामेश्वरम मंदिर के मुख्य पुजारी लक्ष्मण शास्त्री से उनके पिता की अभिन्न मित्रता थी। इसलाम पंथी होने के बावजूद लक्ष्मण शास्त्री से इनके पिता ने हिन्दु धर्म के समभाव तथा बसुधैव कुटुम्बकम् की भावना को प्राप्त किया।

जाती और वर्ण के भेद से ऊपर उठकर सम्पूर्ण राष्ट्र को अपना मानने की जो राष्ट्रीय भावना इनमें कूट-कूटकर भरी देखी जाती है, वह उनके बचपन के संस्कारों को ही परिलक्षित करती है। भारत सरकार ने इनको सन 1997 में देश के सर्वोच्च सन्मान "भारत रत्न" से विभूपित किया। सन्मान और पुरस्कार के क्षेत्र में शायद डॉं. कलाम अपने पूर्व वर्तियों से अधिक भाग्यशाली रहे। सौभाग्यवश इन्होंने अपने अध्ययन और कार्यक्षेत्र को इस रूप में चुना जिसका सीधा सम्बन्ध राष्ट्र की सुरक्षा से था और इसीलिये इनके विरुद्ध कोई उँगली नहीं उठा सकता था। भारत रत्न मिलने से पूर्व 1981 में इनको 'पद्म भूषण' और 1990 में 'पद्म विभूषण' की उपाधि मिल चुकी थी। उपरोक्त पुरस्कारों और सम्मानों के अलावा डॉं. कलाम को और भी कई महत्वपूर्ण पुरस्कारों से सम्मानित किया गया जिसमें इन्दिरा गांधी राष्ट्रीय एकता पुरस्कार, 1997 नेशनल डिजाइन अवार्ड- 1980, जी. एम. मोदी पुरस्कार, 1969 (विज्ञान के लिए) विज्ञान एवं प्राद्योगिकी में श्रेष्ठ कार्य के लिए एच. के. फिरोदिय पुरस्कार-1996, वीर सावरकर पुरस्कार 1998 एरो नॉटिकल सोसायटी ऑफ इंडिया द्वारा डॉ. वीरेनराय स्पेश अवार्ड, 1986 विज्ञान तथा प्रोद्योगिकी के लिए ओम प्रकाश पुरस्कार मध्य प्रदेश सरकार द्वारा इंजीनियारिंग तथा प्रोद्योगिकी के क्षेत्र का राष्ट्रीय नेहरु पुरस्कार 1990 अंध्रप्रदेश ऐकाडमी ऑफ सांइसज का प्रो. वाई नयडम्म मेमोरियल गोल्ड मेडल, 1996 एस्ट्रो नाटिकल सोसायटी ऑफ इंडिया का आर्यभट्ट पुरस्कार 1996 आदि उल्लेखनीय है।

अप्रैल 2007 में इन्होंने यूनान की यात्रा की। राष्ट्रपति के रूप में यह इनकी अंतिम यात्रा थी। 24 से 28 अप्रैल 2007 की अधिकारिक यात्रा जिसमें पहले फ्रांस फिर यूनान की यात्रा के दौरान डॉं. कलाम ने फ्रांस के राष्ट्रवर्ग में युरोपीय संसद को संबोधित किया। ∞

डॉं. ए. पी. जे. अब्दुल कलाम (11 वें भारतीय राष्ट्रपति)

जन्म	:	अबूल फकीर जैनुलाबेदीन अब्दुल कलाम, 15 अक्टुबर, 1931, रामेशवरम, मद्रास।
काम	:	शिक्षक, लेखक, ऐरोस्पेस साईन्टीस्ट
कॉलेज	:	सैंट जोसेफ कॉलेज, मद्रास तथा मद्रास इंस्टीट्युट ऑफ टेक्नालोजी।
सन्मान एवं पुरस्कार	:	• पद्म भुषण • पद्म विभुषण • भारत रत्न • वोन ब्राऊन ऑर्वाड • रामानुजन ऑर्वाड
रचनाएँ	:	• इंडिया 2020 • इंगनाइटेड माईन्डस • बींस ऑफ पायर • टारगेट 3 बिलियन • माई जनी
मृत्यु	:	27 जुलाई, 2015 (85 वर्ष), शिलौंग, मेघालय, भारत।

"ब्लैक" कलर भावनात्मक रूप से बुरा होता है लेकिन हर ब्लैक बोर्ड विद्यार्थियों की जिंदगी "ब्राइट" बनाता है। - अब्दुल कलाम

विज्ञान : वरदान या अभिशाप

नमिना जस्मिन
पंचम सन्मासिक, वाणिज्य विभाग

इस ब्रहमांड में मानव ही ऐसा जीव है जो सदैव अपनी वर्तमान परिस्थिति से असंतुष्ट रहा है। उसकी इच्छाएँ अतृप्त रही हैं। जो कुछ उसे उपलब्ध है उसमें संतुष्टि नहीं, जो कुछ उससे दूर है उसे पाने में प्रयत्नशील है। इस प्रकार की कौतूहल एवं जिज्ञासापूर्ण प्रवृत्ति ने ही मानव को नई नई खोजों की ओर प्रेरित किया। परिस्थितियाँ करवट लेती रहीं, सभ्यता पनपती रही और उसकी आवश्यकताएँ बढ़ती गई। उनको पूर्ण करने का अवलंबन बना विज्ञान। जिसके बल पर वह मोटर, रेलगाड़ी, वायुयान आदि कि यात्रा से संतुंष्ट न रहकर मंगल ग्रह पर रॉकेट-यात्रा की तैयारी कर रहा है।

आज के इस प्रगतिशील युग में चलचित्र का स्थान टेलीविजन ले रहा है। सुतीरेशमी वस्त्रों के स्थान पर केमिकल्स से निर्मित परिधानों का प्रयोग हो रहा है। धातुओं का स्थान प्लास्टिक ने ले लिया है। आज विज्ञान ने वरदानस्वरूप असंख्य आश्चर्यजनक परिवर्तन कर दिए हैं। यदि आज हमारे पूर्वज इस मायावी दुनिया में आ जाएँ तो वे आश्चर्यचकित हुए बिना नहीं रह सकते। वे इसकी परीलोक से तुलना करने लग जाएँगे। सच तो यह है कि आज विज्ञान ने विश्व को ऐसी महान शक्तियाँ प्रदान की हैं जिनके बल पर द्रुतगति से प्रगति के पथ पर बढ़ रहा है। पर विज्ञान की शैशवावस्था ही मानव कल्याण के लिए सिद्ध हुई है, प्रौढ़ावस्था अहितकर बनी। आज समूचा विश्व इसके हाथ का खिलौना बन चुका है। विज्ञान की तनिक सी भुल उसको भस्म कर सकती है, उसके अस्तित्व को मिटा सकती है। इसकी इस शक्ति से भयभीत बड़े बड़े विचारक इस चिंता में लगे है की ऐसा कौन सा उपाय किया जाए जिससे विज्ञान मानव जाति के लिए वरदान बना रहे, अभिशाप न बने। इस बात की वास्तविकता में पहुँचा जाए, तो पता चलता है कि इसमें विज्ञान का दोष नहीं। विज्ञान तो एक महान शक्ति है, इसका उपयोग आपके हाथ में है, जैसे अग्नि को ही लीजिए। इसे आप भोजन पकाने के काम में ला सकते हैं, और विश्व को भस्म करने में भी। इसमें दोष है आपकी स्वार्थलिप्सा और बुरी भावनाओं का। इसका सदुपयोग या दुरूपयोग आपके हाथ में है।

विज्ञान का वरदान मानव-कल्याण की अमूल्य निधि है। मानव जाति कभी भी विज्ञान के ऋण से उऋण नहीं हो सकती। विश्व का विशाल प्रांगण आज मनुष्य के घर का कोना बन चुका है। बरसों की लंबी यात्रा मासों में, मासों की दिनों में और दिनों की घंटों में होने लगी है। सागर के विशाल वक्षस्थल को सरलता से पार किया जा सकता है। विहग के समान गगन की सैर की जा सकती है। सच तो यह है कि विज्ञान ने ब्रहमांड का रूप ही बदल दिया है। इसके विदयुत अविष्कार को ही लीजिए, बटन दबाते ही अंधकार दूर, शीतल समीर का बहना, सुमधुर संगीत का स्त्रोत तथा चलचित्रो द्वारा अभिन्य को देखना सरल हो गया है। चिकित्सा के क्षेत्र में भी विज्ञान की देन अद्वितीय है। संतति-निरोध के लिए नवीनतम आविष्कारों का प्रयोग किया जा रहा है। कुकर खाँसी जैसे भयंकर रोग की रोकथाम के लिए " ऐरोस्पेरिन" नामक पदार्थ से औषधि का निर्माण हुआ। अफीम द्वारा मार्फीन के इंजेक्शन तैयार किए गए हैं जिसका प्रयोग कुछ समय के लिए असहय वेदना को रोकने के लिए किया जाता है। इसके अतिरिक्त मार्फीनों से भी शक्तिशाली " मोटीपीन" नामक औषधि का निर्माण किया, जिसका प्रयोग कैंसर के रोग के लिए किया जा रहा है।

मनोरंजन के साधनों में रिकार्डप्लेयर तैयार किए गए है जो निरंतर नब्बे मिनट से अधिक समय तक बैटरी या बिजली से चलकर मनोरंजन कर सकते हैं। थ्री-डी पिक्चर्स द्वारा किसी भी दृश्य को इतना सजीव किया जा सकता है कि दर्शक उपवन का दृश्य आने पर वहाँ की महक का भी आनंद ले सकते हैं। " हरमन" कोहेन ने एक फुट लंबे ऐसे कृषि यंत्र का निर्माण किया है जो जोतने, बोने, भूमि को समतल

बनाने के कई कार्य को एकसाथ ही पुरा कर सकता है।

विज्ञान वरदानदाता के रूप में हमारे सम्मुख आया। किंतु कुछ स्वार्थी राष्ट्रों ने इसे अभिशाप के रूप में परिवर्तित कर दिया है। जापान के प्रसिद्ध नगर " हिरोशिमा" ओर " नागासाकी" का अणुबम द्वारा विध्वंस, अमेरिका की बरबरता को आज भी सिद्ध कर रहा है। अणुबम और उद्‌जन बमों के निरंतर परीक्षण किए जा रहे हैं। एक " जिन" नामी हेलीकॉप्टर का निर्माण किया जा चुका है, जिसकी गति 75 हजार किमी. प्रति घंटा है। इसी प्रकार और भी कितने ही नरसंहारक यंत्रों का निर्माण हो चुका है। इनके अलावा दिए गए विज्ञान के सुख-साधनों नहीं मिली है। आज का युग " यंत्र का युग" कहलाता है। यही देश में बेकारी को लायेगा। इन सब बातों को देखते हुए यह तय करना मुश्किल है कि विज्ञान आज मानव को शांति की राह पर ले जा रहा है या विद्धंस की ओर।

अंत में इतना ही कहा जा सकता है कि आधुनिक युग में विज्ञान एक महान शक्ति है। इसका उपयोग कल्याण एवं संहार दोनों ही रूपों में किया जा सकता है। अणुशक्ति जहाँ नरसंहार कर सकती है वहाँ उदयोग-धंधों को एवं कृषि को प्रगति के पथ पर खड़ा कर सकती है। यह सब कुछ मानव प्रकृति पर ही अवलंबित है। यदि आज की राजनीति स्वार्थपरता से दूर हो जाए तो सारा विश्व विज्ञान के वरदान से सुखी एवं वैभवशाली बन सकता है अन्यथा नहीं। ∞

बाल-श्रमिक

सिद्धार्थ सिंह
तृतीय सन्मासिक, कला शाखा

जिस उम्र में कृष्ण कन्हैया गाय के स्तनों का ताजा दुध पीते थे, उस उम्र में यदि आज का बालक गोबर के उपले बेच रहा हो तो आप क्या कहोगें ? जिस उम्र में बच्चे को घी-माखन-मिठाई का भोग करना चाहिए, उस उम्र में उसे होटल की मट्ठी सुलगानी पड़े, और जुठे वर्तन धोने पड़े तो आप क्या कहेंगे ? इसको हम दुर्भाग्य ही कहेंगे कि किसी बालक को श्रर्मिक बनना पड़े। उसे पेट पालने के लिए मजदुरी करनी पड़े। श्रमिक होना केवल मजबुरी हो सकती है। बाल श्रमिक का बचपन छीन जाता है, उसके सपने मर जाते हैं, जीवन उसके लिए बोझ बन जाता है। कानुन की दृष्टि से बाल श्रम अपराध है किसी बालक को काम में लगाने बाल व्यक्ति को सजा हो सकती है। परंतु भुखमरी से लाचार बच्चों के सामने सब कानुन धरे रह जाते हैं। कानुन की परवाह करें तो श्रमिक बालक को भुखे मरना पड़ता है। सरकार के पास ऐसा कोई खजाना नहीं है कि बाल श्रमिकों को घर बैठ भोजन मिलता रहे। फिर जिनके बच्चों का श्रम करना पड़ता है वे बच्चों को पढ़ाना नहीं चाहते। उन्हें चाहिए दो हाथ कमाने वाले। ऐसे माता-पिता को कैसे समझाएँ ? फिर जिन बच्चों को अपने अशक्त माता-पिता को दवा दारु के लिए कमना पड़ता है। उनसे आजीविका कैसे छीने ?

ये सारे प्रश्न हमें सोचने के लिए विवश को करते है परंतु कोई इसका उत्तर नहीं देते !!! ∞

माता पिता दुश्मन बन जाते है, जब वो नन्हे हाथो से काम करवाते हैं।

कबीर के दोहे

1. धीरे-धीरे रे मना,
धीरे सब कुछ होय
माली सीचे सौ घड़ा
ऋतु आए फल होय।।

2. सकल जन्म शिवपुरी गंवाया।
मरती बार मगहर उठि आया।।

गरीब कलाकार

प्रिंस कुमार शर्मा
कला शाखा, तृतीय सन्मासिक

उनके घर एक दिपक नहीं जलता। तुम्हारे घर तो बिजली आती है। उनको दो वक्त का खाना नहीं मिलता पर तुम्हारे घर अनाज का भंडार दिखता है। उनके पास पहने के लिए अच्छे कपड़े नहीं, तुम्हारे पास कपड़ों से भरा गोदाम दिखता है। उनके बच्चों के पास तो लिखने-पढ़ने, स्कुल जाने के लिए पैसे नहीं। तुम्हारे पास तो सुंदर सुन्दर किताबें है। क्या तुमने यह सोचा है तुम्हारे पास जो है वह उनके पास क्यों नहीं ? बड़ी-बड़ी गाड़ियों से घूमते हो तुम। कभी देखा है उन्हें बस में चढ़ते। तुम रहते हो बड़े-बड़े आलीशान घरों में, देखा है उन्हें एक छोटे से झोपड़ी में घुसते हुए कभी। वे जब किसी मंदिर में घुसते हैं तो तुमको काटें चुभते है। ऊँच नीच के बंधन में जकड़े रहोगे कब तक। खुशीयों में त्योहारों में खुशीयाँ बाटते अपने घरवाले से। कभी बाँट के देखो खुशीयाँ उन गरीब कलाकारों से। लाख दुआए देते हैं। कभी तुम भी खुशियाँ बहा कर देखो उनके संग।

∞

देश प्रेम

बिशाखा पाण्डे
षष्ठ सन्मासिक, इतिहास शाखा

देश-प्रेम क्या है ? प्रेम ही तो है। इस प्रेम का आलंबन क्या है ? सारा देश अर्थात मनुष्य, पशु, पक्षी, नदी, नाले, वन पर्वत सहीत सारी भूमि। यह प्रेम किस प्रकार का है ? यह स्वार्थगत प्रेम है। जिनके बीच हम रहते है, जिन्हें हम बराबर आँखो से देखते है, जिनकी बातें बराबर सुनते रहते है, जिनका हमारा हर घड़ी का साथ रहता है, सारांश यह है कि जिनके सान्निध्य का हमें अभ्यास पड़ जाता है, उनके प्रति लोभ या राग हो जाता है। देश-प्रेम यदि वास्तव में अंत: करण का कोई भाव है तो यही हो सकता हैं। यदि यह नहीं है तो वह कोरी बकवास या किसी और भाव के संकेत के लिए गढ़ा हुआ शब्द है। यदि किसी को अपने देश से सचमुच प्रेम है तो उसे अपने देश के मनुष्य, पशु, पक्षी, लता, गुल्म, पेड़, वन, पर्वत, नदी, निर्झर आदि सबसे प्रेम होगा, वह सबको चाह भरी दृष्टि से देखेगा, वह सबकी सुध करके विदेश में आँसु बहाएगा) । जो यह भी नही जानते कि कोयल किस चिड़िया का नाम है, जो यह भी नही सुनते कि चीतक कहाँ चिल्लाता है, जो यह भी आँख भर नहीं देख सकता कि आम प्रणय सोरभपूर्ण मंजरियों से कैसे लदे हुए है। प्रेम हिसाब किताब नही है। हिसाब किताब करने वाले भाड़े पर भी मिल सकते हैं, पर प्रेम करनेवाले नहीं।

छोड़ो कल की बातें कल की बात पुरानी नए डोर में लिखेंगे हम मिलकर नयी कहानी हम हिदुस्तानी - जय हिंद जय भारत (संग्रह)

प्रेम और करूणा आवश्यकताएं है, विलासिता नहीं। उनके बिना मानवता जीवित नहीं रह सकती।

-दलाई लामा

विश्वासघात

सुस्मिता शर्मा
तृतीय सन्मासिक, अर्थनीति विभाग

मॉम !!, ... " मैं सोच रही थी ! कि आज रात को मै शिखा के घर पर ही रुक जाऊंगी.... थोड़ी कम्बाइन्ड स्टडी करनी है, वो परसों मै .... का टैस्ट है ना उसी की तैयारी करनी है।" किताबें समेटते हुए चारू बोलती जा रही थी।

" पर बेटा....... रात को .... किसी के घर रुकना मुझे तो ठीक नहीं लगता।"

" मॉम!!" नाराज होती हुई चारू ने कहा, " देखो ना पापा माँ जाने नही दे रही॥" पापा माँ पर नाराज होते हुए बोले, " अरे रूक जाने दो ना चारू को उसकी सहेली के घर, एक रात की ही तो बात है। अपने बच्चे पर विश्वास करना सीखो। जाओ बेटा", जाओ।"

चारु ने पापा को थैंकस कहा और अपनी स्कुटी से निकल गयी।

रात को एक बजे, फोन की घन घनाहट सुन कर वर्मा जी घबरा कर उठे, फोन पर आवाज आयी, " मि. वर्मा आप तुरन्त थाना गाँधी नगर आने का कष्ट करे।"

यह सुनकर वर्मा जी की साँसें गले में अटक गयी, डर रहे थे कि कही कोई अनहोनी न हुई हो.... कहीं बेटी को तो कुछ .... बदहवास थाने पहुचे, देखा दस-पद्रंह लड़के-लड़कियाँ मुँह छिपाये बैठे थे और उनमे अपनी चारू को पहचानने में जरा भी देर नहीं लगी।

" देखिये वर्मा जी!! ये बच्चे दिल्ली के बाहर एक फार्म हाउस में ड्रग्स के साथ रेव पार्टी करते हुए पकड़े गये है।"

आप लोग न जाने अपने बच्चों को कैसे संस्कार देते हैं..... ना जाने इतनी रात गए घर से बाहर निकलने की परमिशन कैसे दे देते है ? आप लोग ...... शर्म आनी चाहिए।

वर्मा जी का सिर शर्म से झुका जा रहा था, वह बस एक ही बात सोच रहे थे.... जब उन्होने अपनी बेटी पर इतना विश्वास किया तो आखिर क्यों उनकी बेटी ने उनके साथ विश्वासघात कर दिया।

कहानी का संदेश

दोस्तों, इस दुनिया में कोई है जो आपका सबसे अधिक ध्यान रखता है, सबसे अधिक आपका भला चाहता है ..... तो वो आपके माता-पिता है। वो आपको ऊपर से सख्त लग सकते है पर उनके भीतर आपके लिए प्रेम होता है और कभी भी आपको उस प्रेम का नाजायज फायदा नहीं उठाना चाहिए.... कभी भी आपको उनके विश्वास के सांथ विश्वासघात नहीं करना चाहिए।

- सर्जिकल स्ट्राइक के बाद किस पड़ोसी देश ने भारतीय फिल्मों और टीवी चैनल पर प्रतिबंध लगा दिया है ?
  - पाकिस्तान
- पहला राष्ट्रीय आयुर्वेद दिवस कब मनाया गया ?
  - धन्वंतरि जंयती 28 अक्टूबर।

- हिन्दी विभाग

नोबेल पुरस्कार एवं उससे सन्मानित भारतीय

अरबिन्द बोरा
द्वितीय सन्मासिक

नोबेल पुरस्कार विशव का सबसे बड़ा पुरस्कार माना जाता है। यह पुरस्कार विश्व के सर्वश्रेष्ठ लोगों को मिलता है। इसकी शुरुआत वर्ष 1901 से हुई और इसे एल्फ्रेड नोबेल के नाम पर रखा गया। उन्होंने पुरस्कार भौतिकि, रसायन विज्ञान, चिकित्सा विज्ञान, साहित्य और शांति के क्षेत्र में उत्कर्ष कार्य के लिए दिये जाते है।

भारत को विश्वगुरु कहा जाता है। कई भारतीयों को उनके उत्कर्ष कार्यों के लिए नोबेल पुरस्कार से सम्मानित किया जा चुका है। उन भारतीयों के नाम निम्न है –

नाम	सन	क्षेत्र
रविन्द्रनाथ टैगोर	1913	साहित्य के क्षेत्र में
सर चंद्रशेखर वेंकट रमन	1930	भौतिकि के क्षेत्र में
अर्मत्य सेन	1998	अर्थशात्र के क्षेत्र में
मदर टेरेसा	1979	विशवशांति हेतु
हरगोबिन्द खोराना	1968	चिकित्सा के क्षेत्र में
सुब्रह्मणयन शेखर	1983	रसायन शास्त्र के क्षेत्र में
वेंकट रमन रामाकृष्णन	2009	रसायन शास्त्र के क्षेत्र में
कैलास सत्यार्थी	2014	बचपन बचाओं आंदोलन

- भारतीय नौसेना ने हाल ही में दुनिया के सबसे पुराने विमानवाहक पोत को पाँच दशक की सेवा के बाद भव्य विदाई दी, किसे ?
  - आई. एन. ए. विराट की।
- 'अंधेरे से उजाले की ओर' किस राजनेता के लेखों का संकलन है, जिसे हाल ही में रिलीज किया गया ?
  - अरूण जेटली

- हिन्दी विभाग

अमृत वाणी

1. धर्म, कर्म, काम और मोक्ष का उत्तम साधन है – आरोग्य-चरक संहिता !!!
2. देशी भाषा का अनादर राष्ट्रीय आत्महत्या है !!!
3. क्रोध, मूर्खता से प्रारम्भ होता है और पश्चाताप पर समाप्त है !!!
4. केवल बुद्धि और ज्ञान द्वारा ही मनुष्य का मनुष्यत्व प्रकट होता है !!!

कबीर दास के दोहे

१. *चाह मिटी, चिंता मिटी मनवा बेपरवाह।*
जिसे कुछ नहीं चाहिए वह शहनशाह।।

अर्थ - कबीर ने अपने इस दोहे में बहुत ही उपयोगी और समझने योग्य बात लिखी हैं कि इस दुनिया में जिस व्यक्ति को पाने की इच्छा है, उसे उस चीज को पाने की ही चिंता हैं, मिल जाने पर उसे खो देने की चिंता है। वो हर पल बैचेन हैं। लेकिन इस दुनिया में वहीं खुश है जिसके पास कुछ नही, उसे पाने की चिंता नहीं, ऐसा व्यक्ति ही इस दुनिया का राजा हैं।

२. *माटी कहे कुम्हार से, तू क्या रौंदे मोय।*
एक दिन ऐसा आएगा, मैं रोदूंगी तोय।।

अर्थ - बहुत ही बड़ी बात को कबीर दास जी ने बड़ी सहजता से कह दी। उन्होंने कुम्हार और उसकी कला को लेकर कहा हैं कि मिट्टी एक दिन कुम्हार से कहती है कि तू क्या मुझे कूट-कूट कर आकार दे रहा है, एक दिन आएगा जब तू खुद मुझ में मिल कर निराकार हो जायेगा अर्थात कितना भी कर्मकांड कर लो एक दिन मिट्टी में ही मिल जाना है।

३. *कबीर खड़ा बाजार में, मांगे सबकी खैर,*
न काहू से दोस्ती, न काहू से बैर।

अर्थ - इस संसार में आकर कबीर अपने जीवन में बस यही चाहते है कि सबका भला हो और संसार में न हि किसी से दोस्ती हो और दुश्मनी भी न हो।

४. *जब गुण को गाहक मिले, तब गुण लाख बिकाई।*
जब गुण को गाहक नहीं, तब कौड़ी बदले जाई।

अर्थ - कबीर कहते है कि जब गुण को परखने वाला ग्राहक मिल जाता है तो गुण की कीमत होती है, पर जब ऐसा ग्राहक नहीं मिलता, तब गुण कौड़ी के भाव चला जाता है।

५. *पोथी पढ़ि पढ़ि जग मुआ, पंडित भया न कोय।*
ढाई आखर प्रेम का, पढ़े सो पंडित होय।।

अर्थ - बड़ी-बड़ी पुस्तके पढ़ कर संसार में कितने ही लोग मृत्यु के द्वार पहुँच गए, पर सभी विद्यान न हो सके। कबीर मानते है कि यदि कोई प्रेम या प्यार के केवल ढाई अक्षर ही अच्छी तरह से पढ़ ले, अर्थात प्यार का वास्तविक रूप पहचान ले तो वही सच्चा ज्ञानी होगा।

६. *साधु ऐसा चाहिए, जैसा सूप सुभाय।*
सार-सार को गहि रहै, थोथा देई उड़ाय।।

अर्थ - इस संसार में ऐसे सज्जनों की जरुरत है जैसे अनाज साफ करने वाला सूप होता है, जो सार्थक को बचा लेंगे और निरर्थक को उड़ा देंगे।

७. *जाति न पूछो साधु की, पूछ लीजिये ज्ञान।*
मोल करो तलवार का, पड़ा रहन दो म्यान।।

अर्थ - सज्जन की जाति न पूछ पर उसके ज्ञान को समझना चाहिए। तलवार का मूल्य होता है न कि उसकी मयान का - उसे ढकने वाले खोल का।

८. *दोस पराए देखि करि, चला हसन्त हसना।*
अपने याद न आवई, जिनका आदि न अंत।।

अर्थ - यह मनुष्य का स्वभाव है कि जब यह दुसरों के दोष देख कर हंसता है, तब उसे अपने दोष याद नहीं आते जिनका न आदि है न अंत।।

९. *बोली एक अनमोल है, जो कोई बोल जानि,*
हिये तराजू तौलि के, तब मुख बाहर आनि।

अर्थ - यदि कोई सही तरीके से बोलना जानता है तो उसे पता है कि वाणी एक अमूल्य रत्न है। इसलिए वह ह्रदय के तराजू में तोलकर ही उसे मुँह से बाहर आने देता है।

१०. *दुर्लभ मानुष जन्म है, देह न बारम्बार,*
तरुवर ज्यों पत्ता झड़े, बहुरि न लागे डार।

अर्थ - इस संसार में मनुष्य का जन्म मुशिकल से मिलता है। यह मानव शरीर उसी तरह बार बार नहीं मिलता जैसे वृक्ष से पत्ता झड़ जाए तो दोबारा डाल पर नहीं लगता।

संग्रहक - सुस्मिता शर्मा, अर्थनीति विभाग

रहीम के दोहे

1. कहि रहीम संपति सगे, बनत बहुत बहु रीत।
बिपति कसौटी जे कसे, तई साचे मीत।।
2. तरुवर फल नहीं खात है, सरवर पियत न पान।
कहि रहीम पर काजहित, संपति सजहि सुजान।।
3. धरती की सी रीत है, सीत घामऔ मेह।
जैसी पर सी राही रहे, त्यो रहीम यह देह।।

स्वतंत्रता

मनीषा थापा
कला शाखा, तृतीय सन्मासिक

स्वतंत्रता की खातिर हमने खोए हैं वीर अनेक।
जाग हे हिन्दवासी, इतिहास के पन्ने देख,
भविष्य की सुख की खातिर,
प्राण दे दिए हसँते-हसँते,
वन्दे मातरम बोलते रहे,
फाँसी की रस्सियाँ कस्ते-कस्ते
मालुम उन्हें था कि कुरबीनी जाती नहीं बेकार
उनकी एक शाहादत से हुए,
हजारों सवतंत्रता सैनानी तैयार,
जय हो उनकी अमर रहे वे पुत्र
जो देश की मिट्टी की खातिर मरे,
जो मर कर भी कभी ना मरे,
जय हो उनकी, अमर रहें वे पुत्र,
जिनकी महक हर पीढ़ी के,
सांसों में ढोलती हैं,
जिनको अपनी ममता देने को धरती
माँ अपना आँचल खोलती है।

ထ

मानवता

कुछ तो शर्म करो लोगों
जागो अपनी निद्रा से
राजपथ पर खून हो रहा
मानवता का
सड़कों पर नग्न की जा रही है
तुम्हारी माँ, बेटी
बारुद के धुँए ने
पोंछा कितनी ही मांगो का सिंदूर
छलनी किया कितने कलेजों को
सुखी कर दी, कितनी माँओं की
छातियों की
किसे लोरी सुनाये वो
थपकियाँ दे रही है
बेटी की लाशो को।

ड० सुनीता अगरवाला

- रजिस्ट्रार जनरल आँफ इंडिया द्वारा हाल में जारी किए आंकड़ो के अनुसार जीवन प्रत्याशा के मामले में देश का नबंर वन राज्य है ?
  - जन्मू-कश्मीर
- देश के सबसे बड़े कारोवारी घराने टाटा समूह ने किसको चैयरमैन पद से अचानक हटा दिया।
  - सायरस मिस्त्री

– हिन्दी विभाग

हमारी राष्ट्रभाषा हिंदी

सम्पृक्ता विश्वास
पंचम सन्मासिक, कला शाखा

हमारी राष्ट्रभाषा हिन्दी
जैसे भारतीयता की पहचान है दर्शाती
हिन्दी से है पहचान हमारी
हमसे है पहचान हिन्दी की।
अंग्रेजी के राज से कतराई हिन्दी
पर दूर भगाकर अंग्रेजो का अंधरा
रौशनी के साथ लौट आई हिन्दी
हमारी हिन्दी।
आज हर नौजवान के जबान पर है अंग्रेजी
इसलिए तो है यह हमारी हिन्दी
हमारी हिन्दी
हमारी राष्ट्रभाषा हिन्दी।

ထ

गाँधी की पीड़ा

सुस्मिता शर्मा
कला शाखा, तृतीय सन्मासिक

मेरे नाम को सेकुलरिज़्म का मुखौटा बना दिया है तुमने,
मुझे सत्ता पाने का जरिया बना दिया है तुमने,
गाँधी-गाँधी के जाप से अपने स्वार्थों की पूर्ति की है तुमने,
नोट वाले गाँधी से मोहब्बत की है तुमने।
स्वार्थ और मयकारी की इबादत की है तुमने
हर पल हर दिन मेरे नाम की हत्या की है तुमने,
मेरे नाम पर वोट बैंक की राजनीति की है तुमने,
गाँधीवादी पैकेट में, नकली सपने बेचे है तुमने।
अपने सवार्थी की पूर्ति के लिए, गाँधी को
भारत से बड़ा बना दिया है तुमने।
गाँधी के नाम के बहाने, क्रान्तिकारियों के बलिदानों को
भूला दिया है तुमने।
युवा भारत को अहिंसा के नाम पर,
नपुंशक बना दिया है तुमने।
हे भगवान ! मेरे भारत को इन गांधीवादियों से बचा लो,
भारत के युवाओं को फिर राष्ट्र पूजा सिखा दो,
मेरे नाम को अब और बिकने से बचा लो।

ထ

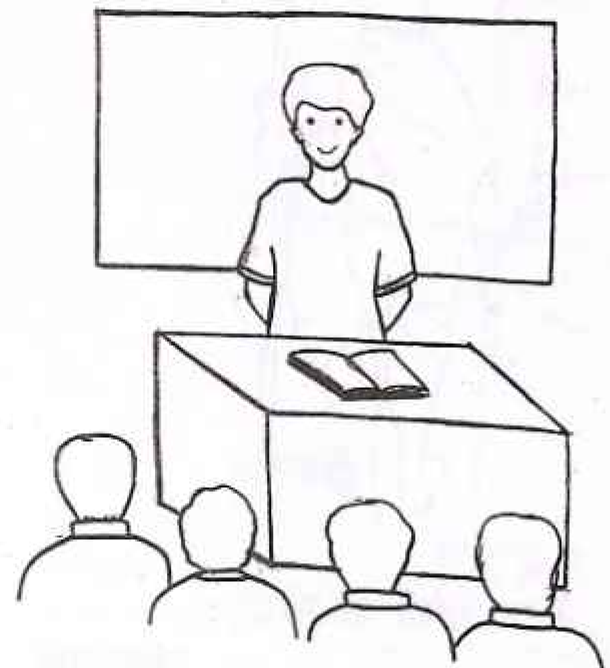

खामोश किताबें

पायल कुमारी
एकादश कक्ष

ये किताबें भी कितनी अजीब होती हैं,
ये अजनबी होकर भी दिल में उतर जाती है,
हैं ये क्यों इतनी खामोश,
ये किताबें भी अनमोल हैं,
ये अनमोल किताबें चमकती हैं, मगर चहकती नहीं,
ये चमकती किताबे दुसरों की जीवन
में खुशियाँ भरती है,
इनकी अनमोल कहानियाँ भी उन
चिड़ियो की तरह होती हैं,
जो आसमान में उड़के अपने पंख लहराती हैं,
कुछ तो बात होती हैं इन खामोश किताबों में,
जो खामोशियाँ बयाँ करती हैं...
खामोश किताबें ...

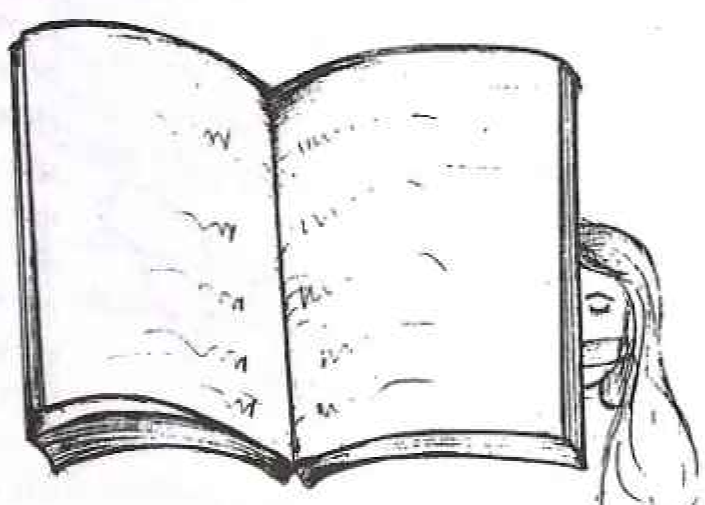

अंग्रेजी पर भाषण

सिद्धार्थ सिंह
तृतीय सन्मानिस, कला विभाग

लेडिज एंड जैन्टलमैन,
हिन्दुस्तान हमारी कन्ट्री है,
हम सब इसके सिटिजन है।
इसलिए हिन्दी बोलना हमारी ड्युटी है,
पर बेचारी हिन्दी की तो किस्मत ही फुटी है,
आजकल यंग जेनेरेशन जब मुंह खोलती है,
आँनली एण्ड आँनली अंग्रेजी में बोलती हैं।
परसन की एबिलीटी अंग्रेजी में तोलती हैं,
यह कम्पलीटली रॉंग हैं।
हमें हिन्दी को डेली लाइफ में लाना हैं
और इसे पुरे वर्ल्ड में फैलाना हैं।
दैन आँनली भारत माता के ड्रीम होंगे सच
इसमें जरा भई नहीं है शक !
थैंक यू वेरी मच !!!

भारत निर्माण

दिपकिशान दास
एकादश कक्षा, वाणिज्य शाखा

हे शहीद तुम्हे हजारों प्रणाम,
जो दिया आजाद भारत ईनाम।
जान दी पर न दी हिंदुस्तान,
आपकी यह कृतित्व महान।
याद करों कुरबानी उनकी,
वीर भगत संग राजगुरु, सुखदेव
जहाँ बापु नेताजी बांधे हुए थे डोर आजादी की,
पीछे दौड़ पड़े संग्रामी हजारों गाते गीत देश प्रेम की।
कितना प्यारा ये देश हमारा कहता जहान सारा,
वलिदान होकर संग लगाए वंदेमातरम नारा।।
जय जयते भारतमाता,
कहता रहेगा हिंदुस्तान,
हे शहीद तुम्हें निरंतर करता हुँ मे प्रणाम,
यही हमारा हे भारत निर्माण।

ooo

नारी

सुस्मिता शर्मा
तृतीय सन्मासिक

नारी तुम प्रेम हो,
आस्था हो, विश्वास हो
टूटी हुई उम्मीदों की
एक मात्रा आस हो।
हर जान का
तुम्हीं तो आधार हो,
नफरत की दुनिया में
मात्र तुम्ही प्यार हो,
उठो अपने अस्तित्व को सम्भालो,
केवल एक दिन ही नहीं,
हर दिन नारी दिवस बनालो।

***

खामोश पक्षी

-पुजा वर्मा
द्वादश कक्षा

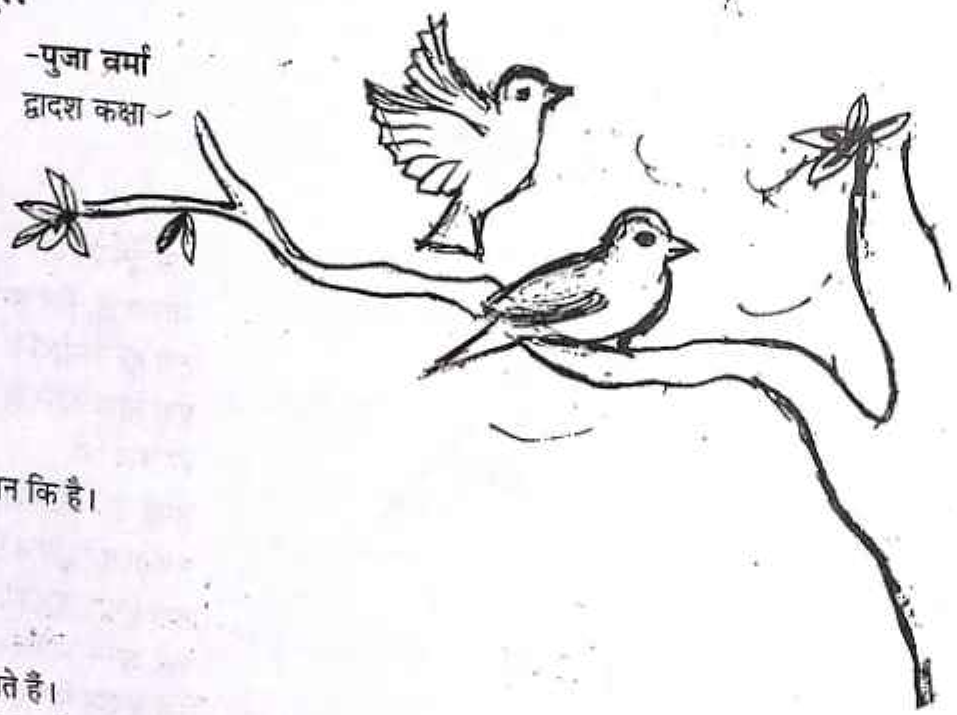

पक्षी क्यों रहते है खामोश
क्यों नहीं कुछ बोलते है ?
उन्हें भी तो इश्वर ने ही बनाया है।
अगर बोलती भी है तो हम इनसान
क्यों नही समझ पाते है॥
ईश्वर ने तो उन्हें उड़ने की शक्ति प्रदान कि है।
पक्षी आसमान में उड़ सकते है।
वह हर उस खुबसूरत वस्तु को देख
सकते है आसमान से।
फिर क्यों उन्हें इनसान कमजोर समझते हैं।
हमलोग मानते हैं कि वह इंसानो की तरह बोल नहीं सकते।
फिर भी उन्हें बहुत बड़ी शक्ति प्रदान है।
पक्षी क्यों रहते हैं खामोश॥..... ०००

अभी अभी

-ललिता कुमारी साह
द्वादश कक्षा, कला विभाग

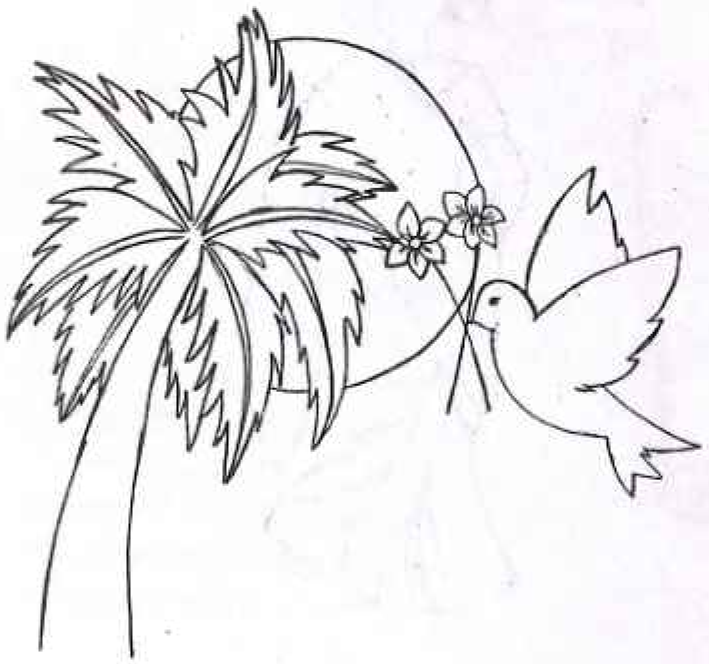

एक हवा छु के गई अभी-अभी
चाँदनी पिघल गई अभी अभी
एक तारा बिखरा अभी अभी
एक लम्हा थम सा गया अभी अभी
ये मुझे क्या हो गया ये कहाँ मैं खो गई
थी अभी पर अब नहीं
अब नहीं अब नहीं....
ये दिल तू क्यों रोता है
ये दुनिया है यहाँ ऐसा ही होता है।
आँखो से टपके आँसु तो उन्हें छुपाया जा सकता है
लेकिन जब दिल रोये तो साथ देने वाला कोई नहीं
थी अभी पर अब नहीं
अब नहीं अब नहीं...... ।

चुटकुले

1. पत्नी: " मुझे नई साड़ी चाहिये, अम्मा जान से मँगवा दो।"
पति : " गवार, वो अम्मा जान नहीं....Amazon है..... ॥

2. जाट पेटिंग खरीदने गया....
सेल्समैन : यह 10 हजार रुपये की है।
आईल पेंट से बनी हुई है।

जाट :
पैसों की चिंता मत कर।
देशी घी में कुछ दिखा.... ।

3. पति : तेरे बाप की जले पे नमक छिड़क ने की आदत गयी नहीं।
पत्नी : क्यों क्या हुओ ?
पति : आज फिर से पूछ रहा था कि मेरी
बेटी से शादी करके खुश तो हो ना।

4. हॉस्टल स्टुडेटं अपने दोस्त से:
भाई धोखा हो गया धोखा
दोस्त : क्या हो गया ...... ??

स्टुडेंट : घर से किताब के लिए पैसे मंगवाए थे,
घर वालों ने किताबे ही भेज दी ... ।

5. टीचर : तुम्हें पता है हमारे पूर्वज बंदर थे ?
जाट : थारे होंगे, महारे तो चौधरी थे।

6. जाट..... दिल्ली चला गया
रेलवे स्टेशन पै अखबार वाले से बोला :
एक अखबार देना....

अखवार वाला : हिन्दी या अंग्रेजी का ?
जाट ..... भाई कोईसा दे दे
मने तो रोटी लपेटनी है।

7. लड़की : मेरे चेहरे में जलन हो रही है
डॉक्टर : आपके चेहरे का हमें एक्स-रे करना पड़ेगा
लड़की : एक्स-रे में क्या होता है
डॉक्टर : चेहरे की फोटो खींची जाती है....
लड़की : 5 मिनट रुको मैं मेकअप कर लूँ ॥
डॉक्टर बेहोश.... ।

संग्रहक - मनीषा, बबीता, सुस्मिता

প্ৰতিবেদন

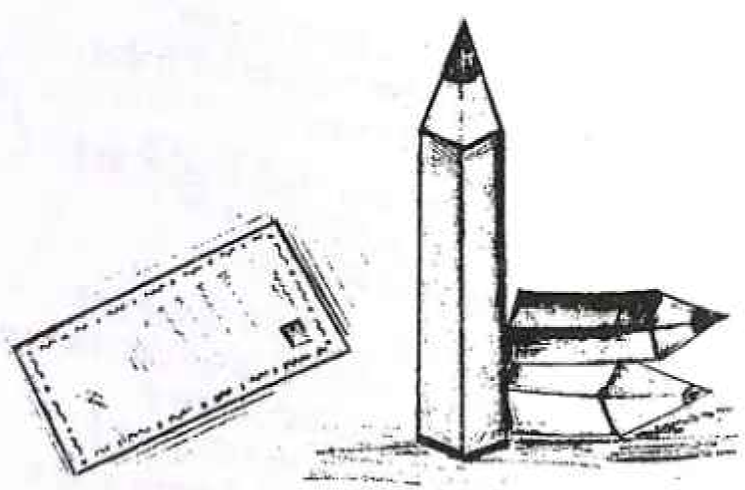

ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষৰ

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

মোৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল প্ৰথিতযশা দূৰদৰ্শী ব্যক্তিৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰমৰ মাজেৰে
গুৱাহাটীৰ মাজমজিয়াত উচ্চ মানৰ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান 'দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়' গঢ় লৈ উঠিছে, সেইসকল
অজান বৰেণ্য ব্যক্তিলৈ মই মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো আৰু লগতে সমূহ দিশপুৰীয়ান আৰু
'অৰুণ'ৰ পৰিয়ালৰ সকলোলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে মই 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সুযোগ পাওঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ অন্য সদস্যসকলৰ
সহযোগত ৬ দিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' বৰ উলহ-মালহেৰে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
সকলোবোৰ অনুষ্ঠান অতি সুকলমে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ পাই আমি গৌৰৱবোধ কৰিছো। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগত সংগতি
ৰাখি আমি এইবাৰ এটি সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰো আয়োজন কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ অন্তিম দিনা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান
উদ্বোধন কৰে ড° অঞ্জনজ্যোতি চৌধুৰীয়ে, ইয়াৰ লগতে সংগতি ৰাখি এখন মুকলি সভাও অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল য'ত বিশিষ্ট
অতিথি হিচাপে ড° উমেশ ডেকা ডাঙৰীয়াও উপস্থিত থাকে।

ইয়াৰ পাছত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাঙ্গণত সৰস্বতী পূজা বৰ উলহ-মালহেৰে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু
শিক্ষাগুৰুসকলে বীণাপাণিৰ চৰণত একান্ত ভক্তিৰে পুষ্পাঞ্জলি অৰ্পণ কৰে।

বিগত বছৰৰ ২৮ আগষ্টৰ দিনা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস বৰ উলহ-মালহেৰে উদ্‌যাপন কৰা হয়। ইয়াৰ কিছুদিন
পিছত নৱাগত আদৰণি সভা অনুষ্ঠিত কৰি নতুন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মহাবিদ্যালয়লৈ আদৰণি জনোৱাৰ সুযোগ পাওঁ। দিনযোৰা
কাৰ্যসূচীৰে নৱাগত আদৰণি সভাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হৈছিল। অনুষ্ঠানত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে উপস্থিত
থাকে শ্ৰীযুত প্ৰভাত শৰ্মা ডাঙৰীয়া।

মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন প্ৰকাৰে দিহা-পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰি মোক সহায় কৰা বাবে শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড° অমৰ
শইকীয়া ছাৰ, তত্ত্বাৱধায়িকা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীক মই আন্তৰিক ধন্যবাদ
জ্ঞাপন কৰিছো। লগতে সমূহ দিশপুৰীয়ান তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যক মোক বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায় আগবঢ়োৱা বাবে
ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত হৈ যোৱা অনিচ্ছাকৃত ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়ানৰ ওচৰত ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী।
শেষত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি আৰু 'অৰুণ'ৰ সুদীৰ্ঘ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

হীৰকজ্যোতি বৰ্মণ
উপ-সভাপতি
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সসীম শব্দৰ গাঁঠনিৰে অসীম কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ পাতনি মেলিব ওলাইছো। প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমী আইৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ্থে যিসকলে বুকুৰ কেঁচা তেজ ঢালি জননীৰ হে প্ৰাণ আহুতি দি মাতৃ ভূমিক ৰক্ষা কৰি থৈ গ'ল, সেই শ্বহীদসকলৰ পবিত্ৰ আত্মালৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম তথা দিশপুৰীয়ান আৰু 'অৰুণ'ৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক পদত নিৰ্বাচিত কৰিলে তেওঁলোকক মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো তথা অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সমূহ শিক্ষাগুৰুলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো।

২৩/১১/২০১৫ ইং তাৰিখ সোমবাৰে মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ 'সাধাৰণ সম্পাদক'' ৰূপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰো। তাৰ কেইদিনমানৰ পাছতেই মই মোৰ প্ৰথম কাৰ্য হিচাপে বিগত বছৰ কেইটিৰ দৰে এই বেলিও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ অৰ্থে ১ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ৬ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০১৬ লৈ অতি উলহ-মালহেৰে "বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ"ৰ আয়োজন কৰিছিলো। ১ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আৰম্ভণিৰ দিনা ৰাতিপুৱা ৯ বজাত পতাকা উত্তোলন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰে। শ্বহীদ তৰ্পণ কাৰ্যসূচী ৰূপায়ণ কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষা ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা বাইদেউৱে। ইয়াৰ পিছতে মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগ সমূহৰ মাজত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে প্ৰতিযোগিতামূলক এক বৰ্ণাঢ্য সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ আয়োজন কৰা হয়, য'ত অসমীয়া বিভাগক শ্ৰেষ্ঠ বিভাগ হিচাপে নিৰ্বাচন কৰা হয়। দিনৰ ১১ বজাত খেল পথাৰ উদ্বোধন কৰে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষা তথা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় টেবুল টেনিছ খেলুৱৈ ড° নন্দিনী বৰুৱা বাইদেউৱে। উদ্বোধন অনুষ্ঠানৰ লগে লগেই "মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ"ৰ লগত সংগতি ৰাখি বিভাগীয় সম্পাদক-সম্পাদিকা সকলে বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাসমূহ আৰম্ভ কৰে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ অন্তিম দিনা অৰ্থাৎ ৬ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে বঁটা-বিতৰণী আৰু মুকলি সভাৰ লগতে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰা হয়। উক্তদিনা ৯-৩০ বজাত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা (প্ৰেৰণা আৰু প্ৰজ্ঞান) উন্মোচন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু উপাধ্যক্ষা মহোদয়াই। দিনৰ ঠিক ১১ বজাৰ লগে লগেই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়াদেৱৰ সভাপতিত্বত এখনি মুকলি সভা অনুষ্ঠিত হয় য'ত 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহত শীৰ্ষস্থান লাভ কৰা প্ৰতিযোগীসকলৰ মাজত পুৰস্কাৰ বিতৰণ কৰা হয়। উক্ত সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ "ৰবীন্দ্ৰ অধ্যাপক" ড° উমেশ ডেকাদেৱ আৰু তেখেতে উক্ত সভাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ 'অৰুণ'ৰ উন্মোচন কৰে। বিয়লি ২ বজাত বিশিষ্ট চিকিৎসক তথা শিল্পী ড° অঞ্জনজ্যোতি চৌধুৰীদেৱে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ শুভাৰম্ভণি কৰে।

১৩ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০১৬ ইং তাৰিখে প্ৰতি বছৰৰ দৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত অতি উলহ-মালহেৰে সৰস্বতী পূজা উদ্‌যাপন কৰা হয়। পূজা-অৰ্চনা, নাগাৰা নাম আদি পবিত্ৰ কৰ্মৰাজিৰে আমি গোটেই দিনটো উদ্‌যাপন কৰিছিলো। পূজাৰ শেষত মাহ-প্ৰসাদৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীসকলক লঘু আহাৰ প্ৰদান কৰা হৈছিল। দেৱী-প্ৰতিমাৰ আগত আমি সাষ্টাংগে প্ৰণিপাত জনাই কামনা কৰিছিলো দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আৰু ইয়াৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জীৱন জ্ঞানৰ প্ৰভাৱে ধন্য হওক বুলি।

আমি ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য সমূহে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কেইদিনমান পাছতেই মহাবিদ্যালয়ত এটি চাফাই অভিযান চলাওঁ। এই অভিযানত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলৰ পৰা আমি ভালেখিনি সঁহাৰি লাভ কৰো। মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ প্ৰত্যেকগৰাকী সদস্যই আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এই পদক্ষেপৰ শলাগ লয়। এই অভিযানত শ্ৰেষ্ঠ সমাজ সেৱক আৰু শ্ৰেষ্ঠ সমাজ সেৱিকা হিচাপে দুগৰাকীক নিৰ্বাচন কৰা হয়।

যিহেতু আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষই এইবাৰ স্বাধীনতাৰ ৭০ বছৰ গৰকিলে তাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ নিৰ্দেশ মৰ্মে

"AZADI-70 YAAD KARO KURBAN" শ্লোগানটো মূলমন্ত্ৰ হিচাপে লৈ মহাবিদ্যালয় চৌহদত বৃক্ষৰোপণ, চাফাই অভিযান, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত আকস্মিক বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা, দেশভক্ত তৰুণৰাম ফুকনৰ প্ৰতিমূৰ্তিত মাল্যাৰ্পণ তথা শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন, হাতত মমবাতি লৈ শোভাযাত্ৰা আদি কাৰ্যসূচী সমূহ ৯ আগষ্ট, ২০১৬ তাৰিখৰ পৰা ২৩ আগষ্ট, ২০১৬ তাৰিখলৈ সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ইয়াৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য দিনটো অৰ্থাৎ ১৫ আগষ্ট তাৰিখে স্বাধীনতা দিৱসৰ প্ৰথম কাৰ্যসূচী হিচাপে ৰাতিপুৱা ৬ বজাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপক শ্ৰীযুত খগেন চন্দ্ৰ বড়ো ছাৰৰ নেতৃত্বত এক শোভাযাত্ৰা উলিওৱা হয়। ৰাতিপুৱা ৯ বজাত স্বাধীনতা দিৱসত পতাকা উত্তোলন কৰে মাননীয় উপাধ্যক্ষা ড° নন্দিনী বৰুৱা বাইদেউৱে। ইয়াৰ পিছতেই উপাধ্যক্ষা মহোদয়াই তেখেতৰ বহুমূলীয়া বক্তৃতা দাঙি ধৰে। তেওঁৰ উপৰিও আন শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য সকলে তেওঁলোকৰ বক্তৃতা প্ৰদান কৰে লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ "NCC" গোটে তেওঁলোকৰ প্ৰশিক্ষণৰ কিছু আভাস দিয়ে। ইয়াৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ কিছু সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এখনি বাটৰ নাট প্ৰদৰ্শন কৰে।

ইয়াৰ কিছুদিন পিছতেই ২৮ আগষ্ট ২০১৬ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসটি অতি উলহ-মালহেৰে পালন কৰা হয়। উক্ত প্ৰতিষ্ঠা দিৱসত মহাবিদ্যালয়ৰ পতাকা উত্তোলন তথা শ্বহীদ তৰ্পন কৰে মাননীয়া উপাধ্যক্ষা ড° নন্দিনী বৰুৱা বাইদেউৱে। নিৰ্দ্দিষ্ট বক্তা হিচাপে উপস্থিত থাকে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি শ্ৰীযুত শ্ৰীজীৱ কুমাৰ চক্ৰৱৰ্তীদেৱ।

প্ৰতিবছৰৰ দৰে এই বছৰো ৩ চেপ্তেম্বৰ, ২০১৬ তাৰিখে নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক আদৰাৰ উদ্দেশ্যে নৱাগত আদৰণি সভাৰ আয়োজন কৰা হয়। উক্ত সভাৰ প্ৰথম কাৰ্যসূচী অনুসৰি পতাকা উত্তোলন কৰে মহাবিদ্যালয় অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া দেৱে অসমী আইৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ্থে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ শ্বহীদ সকলৰ আত্মাৰ শান্তিৰ বাবে শ্বহীদ তৰ্পণ কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষা ড° নন্দিনী বৰুৱা বাইদেৱে। দিনৰ ১১ বজাত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান মুকলি কৰে অসমৰ প্ৰখ্যাত বাঁহী বাদক শ্ৰীযুত প্ৰভাত শৰ্মাদেৱে। বিয়লি ২ বজাত অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সভাপতিত্বত এখনি মুকলি সভা অনুষ্ঠিত হয়। উক্ত সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকি মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি শ্ৰীযুত শ্ৰীজীৱ চক্ৰৱৰ্তীদেৱে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক উদ্দেশ্যি তেওঁৰ বহুমূলীয়া ভাষণ প্ৰদান কৰে। উক্তদিনা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত অসমৰ জনপ্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী ভৃগু কাশ্যপে গীতৰ শৰাই আগবঢ়ায়।

মই নিজকে ভাগ্যবান বুলি ভাবো কিয়নো দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ভেটিত গঢ় লৈ উঠা সংগঠন "অভ্যুত্থানম দি ৰাইজিং" আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ যুটীয়া প্ৰচেষ্টাত ৫ নৱেম্বৰ ২০১৬ ইং তাৰিখে পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে সুধাকণ্ঠ ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ মৃত্যু দিনটো উদ্‌যাপন কৰো।

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়চোৱা সুকলমে চলাই নিয়াৰ বাবে প্ৰতিটো পদক্ষেপতে দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰ, উপাধ্যক্ষা ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা বাইদেউ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্বাৱধায়িকা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ আৰু সমূহ শিক্ষাগুৰু তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। বিশেষভাৱে সকলো কাৰ্যতে সহায় কৰা মোৰ অন্তৰংগ বন্ধু সঞ্জয়, বিশ্বজিত, অঞ্জন, প্ৰিন্স, অঙ্কুৰ আৰু সুভাষক বিশেষ ভাৱে ধন্যবাদ জনালো। শেষত মোৰ কাৰ্যকালত হৈ যোৱা অনিচ্ছাকৃত ভুলভ্ৰান্তিৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়ানৰ ওচৰত ক্ষমাৰ প্ৰাৰ্থী।

সদৌ শেষত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি আৰু 'অৰুণ'ৰ সুদীৰ্ঘ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ এই সাধাৰণ সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ ইতি পেলালো।

"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা"
"জয় আই অসম।"

নিশান্ত তালুকদাৰ
সাধাৰণ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষৰ

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ আন্দোলনত প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ-বীৰঙ্গণা সকললৈ মই মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ, আৰু যিসকলে প্ৰথিতযশা দূৰদৰ্শী ব্যক্তিৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰমৰ মাজেৰে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ গুৱাহাটীৰ মাজমজিয়াত উচ্চমানৰ শিক্ষাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ স্বৰূপ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় গঢ় লৈ উঠিছে সেইসকল অজান বৰেণ্য ব্যক্তিলৈ মই মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এনে এখন ঐতিহ্যমণ্ডিত শিক্ষানুষ্ঠানৰ ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এজন সদস্য হিচাপে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুবিদাকন দিয়াৰ বাবে মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচক মণ্ডলী আৰু অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সমূহ দিশপুৰীয়ানলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ মই সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে ২৩ নবেম্বৰ ২০১৫ চনত দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁ। কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে ১ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ৬ ফেব্ৰুৱাৰীলৈ বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আয়োজন কৰিবলৈ সুযোগ পাওঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনাই আমি আয়োজন কৰিছিলো সমূহ দিশপুৰীয়ানৰ প্ৰচেষ্টাত এক বৰ্ণিল সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা আৰু এই শোভাযাত্ৰাই আমাৰ মাজলৈ কঢ়িয়াই আনিছিল এক সমন্বয়ৰ বাৰ্তা। ইয়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ মাজৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত আমাৰ আন আন সম্পাদক সকলক তেওঁলোকৰ দায়িত্বৰ কাম-কাজত নিষ্ঠাৰে সহায় সহযোগ আগবঢ়াও।

সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত মোৰ দ্বিতীয় গুৰু দায়িত্ব হয় মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী পূজাখন সুকলমে চলাই নিয়া। সৰস্বতী পূজাখন যোৱা ২৯ মাঘ (ইং ২৩ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০১৬) তাৰিখ শনিবাৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয় প্ৰাঙ্গণত অতি উহল-মালহেৰে উদ্‌যাপন কৰা হয়। আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে শিক্ষাগুৰু সকলে বীণাপাণিৰ চৰণত একান্ত ভক্তিৰে পুষ্পাঞ্জলি অৰ্পণ কৰে। উক্ত পূজাখন চলাই নিয়াত মোক সহায় কৰা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰ, মোৰ তত্বাবধায়ক শ্ৰীখগেন চন্দ্ৰ বড়ো ছাৰ, ড° জ্যোতিৰ গোস্বামী ছাৰ আৰু সৰস্বতী পূজাৰ অহ্বায়ক মণ্ডলীৰ লগতে ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সমূহ সদস্যবৃন্দলৈ মই আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ইয়াৰ পিছত ২৮ আগষ্টৰ দিনা বিগত বছৰৰ দৰে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস অতি উলহ-মালহৰে উদ্‌যাপন কৰা হয়। আৰু চেপ্তেম্বৰৰ দিনা নৱাগত আদৰণি সভা অনুষ্ঠিত কৰি নতুন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মহাবিদ্যালয়লৈ আদৰণি জনোৱাৰ সুযোগ পাওঁ। বহুতো ৰং ধেমালীৰ মাজেৰে দিনযোৱা কাৰ্যসূচীৰে নৱাগত আদৰণি সভাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হৈছিল। আৰু এনেদৰেই সমূহ দিশপুৰীয়ানৰ সহায়-সহযোগিতাত একতা আৰু নিষ্ঠাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি থকা মোৰ দায়িত্ব সম্পাদন কৰোঁ।

মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত দিশপুৰীয়ান সকলৰ আশা আকাংক্ষা কিমান সফলতাৰে পালন কৰিছোঁ সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য। আৰু অজানিতে বৈ যোৱা ভুল-ক্ৰুটিৰ বাবে মই আপোনালোকৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থী।

সদৌ শেষত পুনৰবাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল আৰু সমূহ দিশপুৰীয়ানৰ লগতে 'অৰুণ'লৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু হিয়াভৰা শুভেচ্ছা জনাই মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগিন উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়।"
"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।
"জয় আই অসম।"

সুভাষ গৌতম দাস
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষৰ

গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ পৰিয়ালবৰ্গলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা ও শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় 'ছাত্ৰ একতা সভা- ২০১৫-১৬ বৰ্ষ'ৰ গুৰুক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত বিনা প্ৰতিদন্দ্বিতাৰে নিৰ্বাচিত হোৱাৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়ানলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি মই 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' উদ্‌যাপনত বিভিন্ন খেল অনুষ্ঠিত কৰো। অনুষ্ঠিত হোৱা খেলসমূহ হ'ল- ক্ৰিকেট, যাঠি দলিওৱা, ওজন দলিওৱা, কাহি দলিওৱা, লং জাম্প, হাই জাম্প, ১০০/২০০/৪০০/৮০০ মিটাৰ দৌৰ ইত্যাদি। এই গুৰু খেল প্ৰতিযোগীসকলৰ পাৰদৰ্শিতাই মোক অতিকৈ উৎসাহিত কৰিছিল। তাতোকৈ আমোদজন আছিল শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ মাজত অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰীতি ক্ৰিকেট মেছ খন। ইয়াৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ বাহিৰত অনুষ্ঠিত হোৱা বেডবুল ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতা, বিলায়েঞ্চ ফাউনডেচন্‌ৰ দ্বাৰা অনুষ্ঠিত ফুটবল প্ৰতিযোগিতা সমূহতো অংশগ্ৰহণ কৰাৰ বাবে সক্ষম হৈছে। শিক্ষাৰ এটা অপৰিহাৰ্য অংগ হ'ল খেল-ধেমালি। এই খেল-ধেমালিৰ সৈতে জড়িত হৈ নিজকে গৌৰৱান্বিত অনুভৱ কৰো। সেইবাবে মই মহাবিদ্যালয়খনিক ক্ৰীড়াৰ দিশত উন্নতি কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিলো। এই খেল-ধেমালিৰ দায়িত্ব সুকলমে চলাব নোৱাৰিলোহেঁতেন, যদিহে মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু মাননীয় শ্ৰীবাতুল বৰা ছাৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যবৃন্দই সহায়-সহযোগ নকৰিলেহেঁতেন। লগতে মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া চাৰ আৰু সমূহ ছাৰ-বাইদেউসকলক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো -তেওঁলোকে দিয়া উপদেশসমূহৰ বাবে মই মোৰ দায়িত্বখিনি সুকলমে পালন কৰিব পাৰিলো। লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক অঞ্জনজ্যোতি তালুকদাৰকো কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো, সদায় মোৰ কৰ্মৰাজিৰ সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা বাবে।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি আৰু 'অৰুণ' আলোচনীৰ সুদীৰ্ঘ উন্নতি কামনা কৰিলো। অৱশেষত বিগত কাৰ্যকালত জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে হোৱা ভুল-ক্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰি মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

"Long Live Dispur College"
"Long Live Dispur College Student's Union"
"জয় আই অসম।"

অংকুৰ বৰুৱা
গুৰুক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

Report of the Cultural Secretary

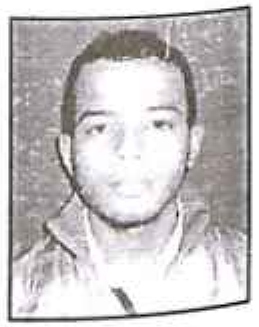

At the very beginning I would like to specially thank Anjali, Sneha, Bipul, Bishwajit, Subhas, Jyotirmoy, Pranjit, Laxman, Supriya and all the union members of 2015-16 session for motivating & supporting me in every stage of my responsibilities during the 2015-16 session.

I would also like to give my hearty thanks to all the teachers, friends and juniors of Dispur College for supporting me and giving me the opportunity to serve as the Cultural Secretary for the session 2015-16.

I would like to specially thank the professor-incharge of the section, Dr. Sanjib Sarma sir for his proper guidance & help without which I would not have been able to accomplish my duties and responsibilities that were bestowed on me. I would also like to thank my Accountancy Department for their motivation and help towards me and my responsibilities. Lastly I would like to thank our honourable principal Dr. Amar Saikia sir for his co-operation and advice.

During the College Week festival, I organised events like Borgeet, Lokgeet, Bongeet, Jyoti Sangit, Biyanaam competitions etc. which provided a platform to the students of Dispur College to show their talent and which also helped them to be motivated and encouraged to participate in every event of Dispur College or outside. I realised that the students of Dispur College possess tremendeous talent and it is a matter of pride for me to be a part of this college. During my tenure I certainly lacked in many things, if possible please forgive me.

The Annual College week was the first step towards my responsibility as a cultural secretary and after that many event I have attended with the participants of Dispur College like Youth Festival, Trade Fare, Engineering College Festival, freshers day etc. which helped the students of Dispur College to show their talent.

Lastly, I am glad and honoured to serve my college. My college is a home of knowledge and discipline which teaches is discipline and provides us with infinite knowledge. However, if I have done any mistake unknowingly during my tenure as a secretary, kindly forgive me. I shall be very gratful.

"Long Live Dispur College"
Long Live Dispur College Student's Union"

Prince Bora
Cultural Secretary
Dispur College Students' Union-2015-16

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ পৰিয়ালবৰ্গলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা ও শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় 'ছাত্ৰ একতা সভা- ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ লঘুক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত বিনা প্ৰতিদন্দ্বিতাৰে নিৰ্বাচিত হোৱাৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰিয়ানলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ লঘুক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি মই 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' উদ্‌যাপনত বিভিন্ন খেল অনুষ্ঠিত কৰো। অনুষ্ঠিত হোৱা খেলসমূহ হ'ল- বেডমিণ্টন, ভলীবল, কাবাডী, পানী-পাৰ, চামোচ দৌৰ, স্কিপিং, মিউজিকেল চেয়াৰ ইত্যাদি।

শিক্ষাৰ এটা অপৰিহাৰ্য অংশ হ'ল খেল-ধেমালি। এই খেল-ধেমালিৰ সৈতে জড়িত হৈ মই নিজকে গৌৰৱান্বিত অনুভৱ কৰো। সেইবাবে মই মহাবিদ্যালয়খনিৰ ক্ৰীড়াৰ দিশত উন্নতি কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিলো। এই খেল-ধেমালিৰ দায়িত্ব মই চম্ভালিব নোৱাৰিলোহেঁতেন, যদিহে মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু মাননীয় শ্ৰীযুত পংকজ কুমাৰ কাথাৰ ছাৰ আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলে সহায়-সহযোগ নকৰিলেহেঁতেন। তাৰবাবে তেওঁলোকৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ। মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰকো ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিব বিচাৰো, তেখেতে দিয়া উপদেশ সমূহৰ বাবে মই দায়িত্বখিনি সুকলমে কৰিব পাৰিলো।

তদুপৰি মই বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জনাব বিচাৰো গুৰুক্ৰীড়া সম্পাদক অংকুৰ বৰুৱাক আৰু লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যবৃন্দক। তেওঁলোকে সহায়-সহযোগ কৰাৰ বাবে মই লঘুক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত আগবাঢ়িব পাৰিছো।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ 'দিশপুৰিয়ান'ৰ সুদীৰ্ঘ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ লঘুক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

"Long Live Dispur College"
"Long Live Dispur College Student's Union"
"জয় আই অসম"

অঞ্জনজ্যোতি তালুকদাৰ
লঘুক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষৰ

সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

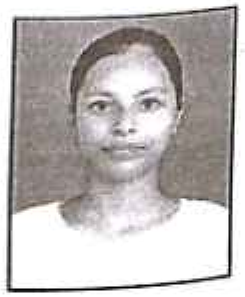

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিতে দেশৰ আৰু জাতিৰ হকে প্ৰাণ আহুতি দিয়া প্ৰতিজন বীৰ পুৰুষ আৰু যিসকল ব্যাক্তিৰ অপ্ৰাণ চেষ্টাত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এক গৌৰৱময় শিক্ষানুষ্ঠান সৃষ্টি হ'ল সেই সকলৈ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে দায়িত্ব অৰ্পণ কৰা বাবে ধন্যবাদ জনালোঁ।

মই ২৩-১১-২০১৫ তাৰিখে সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে শপত গ্ৰহণ কৰি দায়িত্ব ভাব গ্ৰহণ কৰোঁ। মোৰ কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে পাওঁ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। ২-২-২০১৬ ৰ পৰা ৫-২-১৬ তাৰিখলৈ মোৰ বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহ অনুষ্ঠিত কৰো, বিগত বৰ্ষবোৰত হোৱা প্ৰতিযোগিতাৰ লগতে এইটো বৰ্ষত নতুনকৈ Pat Painting, Painting with dry seeds আদি অনুষ্ঠিত কৰো।

১৩-৮-২০১৬ত মই মোৰ দ্বিতীয় কাৰ্যসূচী AZADI-70 ৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহ অনুষ্ঠিত কৰি দায়িত্ব পালন কৰো।

মোৰ সকলো কাম-কাজ সুকলমে পৰিচালনা কৰাৰ বাট দেখুৱাই সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ তত্বাৱধায়িকা শ্ৰদ্ধাৰ অনুৰাধা বৰুৱা শইকীয়া বাইদেউয়ে। তেখেতৰ সহায়ৰ বাবে মই তেখেতৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে সকলো দিশপুৰিয়ানৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।

জোনালী ডেকা
সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ সম্পাদিকা
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষৰ

সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

লিখনিৰ আৰম্ভণিতে মই শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ সেইসকল ত্যাগী ব্যক্তিক যিসকলৰ কেঁচা তেজেৰে আই অসমীৰ বুকু উদ্ভাসিত হ'ল। লগতে সুঁৱৰিছোঁ সেইসকল ব্যক্তিক যিসকলৰ অসীম কষ্টৰ ফলত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল।

২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰি জয়যুক্ত কৰাৰ বাবে সকলোকে ধন্যবাদ জনালোঁ। ২৩/১/২০১৫ ইং তাৰিখে ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ নব নিযুক্ত সম্পাদক-সম্পাদিকা সকলক দায়িত্বভাৰ প্ৰদান কৰা হয় আৰু মইয়ো সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁ। দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত সকলোৰে সহায়-সহযোগিতাত মই মোৰ কৰ্তব্যবোৰ পালন কৰি গৈছিলো কিন্তু কিমান দূৰ সফল হৈছিলো আপোনালোকে বিচাৰ কৰিব।

কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে ২০১৬ চনৰ ১ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ৬ ফেব্ৰুৱাৰীলৈ ছয়দিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে উদ্‌যাপন কৰা 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ শেষৰ দিনটোত অৰ্থাৎ ৬ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে একাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লিখনিৰে প্ৰাচীৰ প্ৰত্ৰিকা 'প্ৰেৰণা'খন সাজি উলিয়াই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষা আৰু অন্যান্য অধ্যাপক-অধ্যাপিকাৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উপস্থিতিত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষা ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা বাইদেউৰ দ্বাৰা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন উন্মোচন কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত হৈ যোৱা অন্যান্য কাৰ্যসূচীৰ দৰে ৩ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে সাহিত্য বিভাগৰ ফালৰ পৰা আয়োজন কৰা প্ৰতিযোগিতাসমূহ সুকলমে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো। প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ ভিতৰত আছিল (ক) থিতাতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতা, (খ) থিতাতে লিখা বিজ্ঞাপন প্ৰতিযোগিতা, (গ) বাতৰি পঢ়া প্ৰতিযোগিতা, (ঘ) সাধু কোৱা প্ৰতিযোগিতা, (ঙ) কবিতা আবৃত্তি (অসমীয়া আৰু ইংৰাজী) প্ৰতিযোগিতা, (চ) নিউজ ৰিপোৰ্ট লিখা প্ৰতিযোগিতা।

উক্ত প্ৰতিযোগিতা সমূহত বিচাৰকৰ আসন গ্ৰহণ কৰি প্ৰতিযোগিতাৰ সৌষ্ঠৱ বঢ়োৱা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ, ড° সুনীতা আগৰৱালা বাইদেউ, জেবিন আকবৰ বাইদেউ আৰু 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ বাবে সাহিত্য বিভাগৰ তত্বাৱধায়িকা হিচাপে দায়িত্ব লোৱা ড° মালৱিকা ভট্টাচাৰ্য্য বাইদেউলৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

কাৰ্যকালৰ শেষৰ ফালে ২০১৬ চনৰ ২ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা নৱাগত আদৰণি সভাত 'প্ৰেৰণা'খন নকৈ সাজি উলিয়াই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, অন্যান্য অধ্যাপক-অধ্যাপিকা আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিত পুনৰ উপধ্যক্ষ ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা বাইদেউৰ দ্বাৰা উন্মোচন কৰা হয়।

সাহিত্য বিভাগৰ সকলো কাম নিয়াৰিকৈ চলাই নিবলৈ দিহা পৰামৰ্শৰে মোক উপকৃত কৰা মোৰ তত্বাৱধায়ক শ্ৰীযুত অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা চাৰলৈ মোৰ ফালৰ পৰা অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত মোক বিশেষভাৱে সহায় কৰা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ তথা প্ৰাক্তন সহকাৰী সম্পাদক ৰত্নেশ্বৰ কুৰ্মী আৰু বৰ্তমানৰ উপ-সভাপতি হীৰকজ্যোতি বৰ্মন, সাধাৰণ সম্পাদক নিশান্ত তালুকদাৰ, আলোচনী সম্পাদক বিশ্বজিৎ কলিতা আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু বন্ধু-বান্ধৱ, দাদা, বাইদেউ (শ্বেহনাজ বা), বিশেষকৈ মোৰ সহপাঠী দেৱজিৎ, গুঞ্জন, হীৰুপবন, অংকিতা, নব, সতাম আদি সকলোলৈ অশেষ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত মই মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰিয়ান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো। লগতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আৰু আলোচনী 'দিশপুৰিয়ান'ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা"

প্ৰীতি মহন্ত
সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকা
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষৰ

ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

পোন প্ৰথমে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ পৰিয়ালবৰ্গলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা ও শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে সকলোকে ধন্যবাদ জনালোঁ।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি মই 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' বিভিন্ন খেল অনুষ্ঠিত কৰিলোঁ। এই খেল প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰা সমূহ প্ৰতিযোগীলৈ মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন যাচিলোঁ। শিক্ষাৰ এটা অপৰিহাৰ্য অংগ খেল-ধেমালিৰ সৈতে জড়িত হৈ মই নিজকে গৌৰৱান্বিত অনুভৱ কৰোঁ।

মই এই কাৰ্যকালত মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ তত্বাৱধায়ক আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলে যথেষ্ট সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। তাৰ বাবে তেওঁলোকৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ। মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া মহোদয়ক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তেওঁ দিয়া উপদেশ সমূহৰ বাবে মই দায়িত্ব খিনি সুকলমে পালন কৰিব পাৰিলো।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি আৰু 'দিশপুৰিয়ান'ৰ সুদীৰ্ঘ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়।"

"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।"

"জয় আই অসম।"

বসন্ত ডেকা
ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষৰ

Report of Girl's Common Room Secretary

At the beginning I would like to offer my heartfelt thanks to all the Dispurians and *the family member of yearly magazine* 'Dispurian". I feel honoured for giving me the oppurtunity to express my views in this *publication.*

It was really a lucky and memorable day for me when I was selected for the post of Girl's Common Room Secretary. For that I would like to thank our principal Dr. Amar Saikia, and all the members of election committee.

I feel myself fortunate enough as I did not have to go through the procedure like campaigning, as I was the only candidate for that post. Then I would like to thank my teacher-in-charge Mrs. Indrani Choudury Mahanta madam who guided me in each and every step during the time of college week.

During college week I organised various competitions like Chess, Ludo, Mehendi, Puzzle, Cooking, Miss Dispurian etc. Through this, students gets a platform to show their hidden talent.

Throughout the year, unknowingly if I have committed any mistake please kindly forgive me.

Lastly I offer my thanks to all the member of students union, who always helped and guided me throughout the year.

"Long Live Dispur College"

Long Live Dispur College Student's Union"

Ankita Kalita
Girl's Common Room Secretary
Dispur College Students' Union-2015-16

Report of Debate and Symposium Secretary

At the very beginning I would like to thank all the active members of the college magazine 'Dispurian' as well as our magazine secretary Biswajit Kalita for their indomitable spirit. Also I would like to pay my tribute to all those great personalities who sacrificed their lives for the national interest.

Now, I would like to thank the Principal of our college Dr. Amar Saikia sir and his panel for selecting me for the post of the Debate and Symposium Secretary out of the five candidates who filed their nomination for this post.

During the college week, under the guidance of my teacher-in-charge Mrs. Dharitri Thakuria I tried to cover all the competitions which were alloted under my category, Madam helped me a lot in overcoming every difficulty that I faced during my tenure.

I believe that every student of Dispur College possessess ample of talent but I felt that there is a lot of scope for improvement. If a broader platform as well as proper guidance is provided to them I hope they will revolutionise the entire college.

During my tenure I have got the first oppurtunity to organise the competitions during the college week. In this period I organised competitions like Debate, Essay, Quiz, Extemporary Speech, Speech and Symposium. I would like to pay my sincere gratitude to all the participants because their participation encouraged me in organising all the competitions fluently. I along with my teacher-in-charge tried to make the quiz competition attractive and highly competitive by inviting the popular Quiz Master Sandeep Pathak.

In this college I passed more than one and half years and during this period I tried to participate in most of the competitions in and out of the college. I myself along with Gunjan Das participated in Eassy, Debate and Quiz competitions in various parts of Assam and came out with flying colours, and we proved it out that nobody can underestimate Dispur College. We have the potential to prove our worthiness.

Lastly, I would like to thank all the teachers, students and the staff of Dispur College for their tremendous support. I shall remain ever grateful to them. The enthusiasm of every Dispurian is really invincible and I hope it will continue its swing without any resistance. Finally, I would like to conclude with a quote, "You have not to be great to start, but you have to start to be great."

"Long Live Dispur College"
Long Live Dispur College Student's Union"

Manoj Pratim Borah
Debate & Symposium Secretary
Dispur College Students' Union-2015-16

Report of Gymnasium Secretary

At the very outset, I want to mention that I am proud of my college as it is one of the most prestigious college and being a part of the Students' Union as the Gymnsium Secretary in this institution is truly an honour.

I would like to thank our principal Dr. Amar Saikia sir and professor-in-charge of my section Dr. Kumud Ch. Nath. I'd also like to congratulate our magazine secretary Biswajit Kalita for giving me the opportunity to write in this publication.

The first and foremost challenge for me was to introduce some new events like body show, weight-lifting and squat in three different weight categories, during the college week, I organized Squat and Arm-wrestling (boy\girls). During the 70th Independence Day celebration on 15th August (Yaad Karo Kurbani) I organized fitness competions like skipping (girls) and squat (boys) and organized Biswakarma Puja too.

At last I would like to thank all our respected teachers, friends and the members of the Students' Union for their co-operation and guidance. I am glad and honoured to serve my college. However if I have committed any mistake unknowingly during my tenure as a secretary please kindly forgive me.

"Long Live Dispur College"
Long Live Dispur College Student's Union"

Mohen Teron
Gymnasium Secretary
Dispur College Students' Union-2015-16

ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষৰ

সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে মই শ্ৰদ্ধাৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মীবৃন্দসকলৰ লগতে মোৰ লগত কৰ্মদান কৰা ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সকলো সম্পাদক-সম্পাদিকাসকলক মোৰ আন্তৰিক মৰম আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

মই, ইং ২৩/১১/২০১৫ তাৰিখে ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্ব ভাৰ গ্ৰহণ কৰো। মই এই দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই পোন প্ৰথমে ইং ৩০/০১/২০১৬ তাৰিখে ভাৰত চৰকাৰৰ অধীনত হোৱা স্বচ্ছ ভাৰত অভিযানৰ অন্তৰ্গত চাফাই অভিযানৰ কাৰ্যসূচী ৰূপায়ণ কৰো। এই চাফাই অভিযানখনিৰ দ্বাৰা আমি সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মহাবিদ্যালয় চৌহদটোৰ লগতে আমাৰ চাৰিওফালৰ পৰিবেশটো কেনেদৰে ৰাখিব লাগে তাৰ বাবে সজাগতা অভিযানৰ সংকল্প এটাও দাঙি ধৰা হয়। অৱৰ্জনাবোৰ চাফ-চিকুন কৰো।

ইয়াৰ লগতে ইং ২০/০১/২০১৬ ৰ পৰা ২৬/০১/২০১৬ তাৰিখলৈ হোৱা NSS ৰ অন্তৰ্গত বাৰ্ষিক শিবিৰত অংশগ্ৰহণ কৰি নিজৰ কৰ্মদান কৰো। তাৰ উপৰিও মই সমাজ সেৱাৰ সম্পাদকৰ স্থানত থাকিয়েই মই NSS ৰ "ল'ৰা তত্বাৱধায়ক" হিচাপে পৰিগণিত হওঁ। ইয়াৰ পিছত একেবাহে ৰাজস্থানৰ জয়চলমেৰ, অৰুণাচল প্ৰদেশৰ ইটানগৰ আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশৰ টাৱাঙত অনুষ্ঠিত হোৱা National Integration Youth Camp ত NSS ৰ সদস্য হিচাপে গৈ নিজৰ দায়িত্বভাৰ পালন কৰো।

ইং ২৯/০৮/২০১৬ তাৰিখে আমাৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ত AZADI-70 ৰ অন্তৰ্গত "চাফাই অভিযান" আৰু "বৃক্ষ ৰোপন"ৰ কাৰ্যসূচী পালন কৰা হয়। অনুমতি ক্ৰমে সকলো কাৰ্যকলাপখিনি সুকলমে সম্পন্ন কৰো।

এই কামত মোক সকলো দিশৰ পৰা সু-পৰামৰ্শ দিয়া মোৰ তত্বাৱধায়িকা শ্ৰীমতী ভাস্বতী বৰুৱা বাইদেউ আৰু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ NSS ৰ তত্বাবধায়িকা ড° সুনীতা আগৰৱালা বাইদেউক মই মোৰ হৃদয়ৰফালৰ পৰা অশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়।"
"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।"
"জয় আই অসম।"

জিন্টু হাঁলৈ
সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

২০১৫-২০১৬ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

সাহিত্য বিভাগ

কবিতা লিখা
প্ৰথম : ৰাজা ঠাকুৰীয়া
দ্বিতীয় : নমিনা য়াছমিন লস্কৰ
তৃতীয় : গুঞ্জন দাস

বিজ্ঞাপন লিখা
প্ৰথম : দীক্ষিতা হাজৰিকা
দ্বিতীয় : কৰিস্মা বৰ্মন
তৃতীয় : হিমাশ্ৰী কলিতা
সুপ্ৰভা শৰ্মা

বাতৰি লিখা
প্ৰথম : সম্প্ৰীকতা বিশ্বাস
দ্বিতীয় : দেৱজিত কলিতা
তৃতীয় : গুঞ্জন দাস

কবিতা আবৃত্তি (অসমীয়া) :
প্ৰথম : ৰবিতা ৰয়
দ্বিতীয় : দৰ্শনা লহকৰ
তৃতীয় : নিজৰা চেতিয়া

কবিতা আবৃত্তি (ইংৰাজী) :
প্ৰথম : গুঞ্জন দাস
দ্বিতীয় : সুপ্ৰভা শৰ্মা
তৃতীয় : দীক্ষিতা হাজৰিকা

বাতৰি পঢ়া :
প্ৰথম : বন্তি কলিতা
দ্বিতীয় : দেৱজিত কলিতা
নিজৰা চেতিয়া
তৃতীয় : ৰবিতা ৰয়

সাধু কোৱা
প্ৰথম : গুঞ্জন দাস
দ্বিতীয় : দৰ্শনা লহকৰ
তৃতীয় : সুপ্ৰভা শৰ্মা

শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্ৰতিযোগী : গুঞ্জন দাস

Gymnasium

Arm Wrestling (Light weight) up to 60 kg. (boys)
1st : Dharma Kanta Rabha
2nd : Kamal Das

Arm Wrestling (Heavy weight) 61 to 100 kg. (boys)
1st : Jaikhlong Narzary
2nd : Jahnu Sharma

Arm Wrestling (Light weight) up to 50 kg. (girls)
1st : Ananya Borgohain
2nd : Jyoti Sharma

Arm Wrestling (Heavy weight) 51 to 100 kg. (boys)
1st : Diksha Dey
2nd : Binita Das

Arm Wrestling Champion of Champion
Boys : Jaikhlong Narzary
Girls : Ananya Borgohain

Body Show :
1st : Bishal Sinha
2nd : Nisanta Das

Weight lifting (Soulder press) Light weight up to 60 kg
1st : Kamal Das
2nd : Dharma Kanta Rabha

Weight lifting (Shoulder press) Heavy weight 61 to 100 kg
1st : Jaikhlong Narzary
2nd : Gunjan Das

Power Lifting (Squat) Light weight up to 60 kg
1st : Kamal Das
2nd : Dharma kanta Rabha

Power Lifting (Squat) Heavy weight 61 to 100 kg
1st : Gunjan Das
2nd : Jaikhlong Narzary

Mr. Dispur : Kamal Das

Fine Arts

Rangoli
1st : Prabha Sharma
2nd : Jesmin Ara Begum
3rd : Shristi Yadav

Pot Painting
1st : Prabha Sharma
2nd : Shahnaj Shabham
Nomina Yesmin
3rd : Sumi Kalita

Deuy Seeds

1st : Sumi Kalita
Prabha Sharma

Oil Painting

1st : Urmila Rudra
2nd : Anu Singh

Water Colour

1st : Raju Das
2nd : Abhijit Dutta
3rd : Jesmine Ara Begum

Glass Painting

1st : Anu Singh
Jesmin Ara Begum
2nd : Abhijit Dutta
3rd : Nomina Yesmine

Sketching

1st : Sumi Kalita
2nd : Prabha Sharma
3rd : Sankar Rajbongshi

Best fine Arts cometitor : Prabha Sharma

Boys Common Room

Ludo

1st : Dhubajyoti Kalita
2nd : Jintu Haloi
3rd : Jyotirmoy Talukdar

Chess

1st : Gunjan Das
2nd : Manoj Pratim Borah
3rd : Mohen Teron

Table Tennis

1st : Raja Thakuria
2nd : Rupam Roy
3rd : Basanta Deka

Carrom (Single)

1st : Bishwajit Deka
2nd : Suraj Jha
3rd : Nihar Bharali

Carrom (Double)

1st : Peanjit Rajbangshi
Kankan Malakar
2nd : Sagar Rimal
Sagar Sapkota
3rd : Ankur Deka
Shivam Kumar Das

Tag of War

Parag Kumar Das, Deepjyoti Nath, Samidul Haque, Pingsar Basumatary, Dipankar patowary, Sanjiv Muktiar, Mrinmoy Barman, Nayan Moni Boro, Anjan Deka, Manabjyoti Saharia, Sumanjit Singha

Debate and Symposium

Extempore Speech

1st : Sahil Alam Ahmed (Terrorism)
2nd : Gunjan Das (Facebook)
3rd : Emon Choudhury (Tea)

Speech

1st : Sushmita Sarma (Digital India)
2nd : Dikshita Hazarika (Digital India)

Debate

1st : Gunjan Das
2nd : Sahil Alam Ahmed
3rd : Dikshita Hazarika

Memory Testing

1st : Rohit Sarma
2nd : Manab Khaklari
Jintu Das
3rd : Utpal Singh

Quiz

1st : Sahil Alam Ahmed
Samprikta Biswas
2nd : Bishal Pandey
Kanmani Bezbaruah
3rd : Vasudev Dutta
Jintu Das

Best Performer : Shahil Alam Ahmed

Major Games

100 meter race (boys)

1st : Prasant Sahoo
2nd : Sagar Rimal
3rd : Dharmakanta Rabha

100 meter race (Grils)

1st : Bandita Baishya
2nd : Puja Sharma
3rd : Dipashree Deka
Himashree Barman

200 meter race (boys)

1st : Sagar Rimal
2nd : Prasant Sahoo

3rd : Dharmakanta Rabha
Himangshu Deka

200 meter race (grils)

1st : Bandita Baishya
2nd : Nikita Basneth
3rd : Papiya Debnath

400 meter race (boys)

1st : Debashsh Deka
2nd : Sagar Rimal
3rd : Bishal Kr. Shish
Nayan Boro

400 meter race (Grils)

1st : Bandita Baishya
2nd : Nikita Basheta
3rd : Puja Sarma

Javelin Throw (girls)

1st : Nikita Basheta
2nd : Diksha Dey
Sukanya Sinha
3rd : Puja Sarma
Mridusmita Phukan

Javeline Throw (boys)

1st : Raju Das
2nd : Nayan Boro
3rd : Akash Prasad

Shotput (girls)

1st : Nikita Basneth
2nd : Puja Sharma
3rd : Diksha Dey

Shotput (boys)

1st : Drimanta Sharma
2nd : Leon Sharma
3rd : Pradip Khakhlary

High Jump (boys)

1st : Arunjyoti Borah
2nd : Debashish Deka
Gautam Newar
3rd : Sagar Rimal
Himangshu Deka

High Jump (girls)

1st : Nikita Basneth
2nd : Puja Sharma
3rd : Nomina Yeshmine

Long Jump (boys)

1st : Debashsh Deka
2nd : Nayan Boro
3rd : Gautam Newar

Long Jump (girls)

1st : Nikita Basnath
2nd : Bandita Baishya
3rd : Puja Sharma

Discus throw (boys)

1st : Dharmakanta Rabha
2nd : Rakibur Rahman

Discus throw (girls)

1st : Nikita Basneth
2nd : Bandita Baishya
3rd : Dipashree Deka

Best player

Grils : Nikita Basneth
Boys : Sagar Pimal

Cricket (Winner team)

Bishal Sinha (Captain), Vishal Kalita, Arunjyoti Das, Hirokjyoti Das, Gautam Newar, Suraj Konwar, Chitrajyoti Bora, Kangkan Malakar, Pranjit Rajbangshi, Satyazanandd Sinha, Simanta Sharma, Bikash Yadav, Rabindra Das, Barun Bordoloi, Suman Sinha

Best Bastman : Arunjyoti Bora (B.A 6th Sem)
Best Boller : Nayan Moni Boro (B.A. 6th Sem)
Best Fielder : Ankur Baruah (B. Com 4th Sem)

Magazine

Prose Writing

1st : Samprikta Biswas
2nd : Babita Roy
3rd : Kasturi Barman

Poetry Writing

1st : Samprikta Biswas
2nd : Karishma Barman
3rd : Babita Roy

Consolation : Raja Thakuria
Jonali Deka

Love letter Writing

1st : Gunjan Das
2nd : Raja Thakuria
3rd : Karishma Barman

Limarick Writing

1st : Dipanjali Koch
Raja Thakuria

2nd : Manoj Pratim Bora
3rd : Arpita Kalita
Anisha Gogoi
Best Competitor : Raja Thakuria

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগ

বেডমিন্টন (দ্বৈত) ছোৱালী
প্ৰথম : পূজা শৰ্মা
নিকিতা বাচনীথ
দ্বিতীয় : নমিনা য়াছমিন
নমিতা ৰয়

বেডমিন্টন (দ্বৈত) ল'ৰা :
প্ৰথম : ভাস্কৰজ্যোতি ডেকা
গুঞ্জন দাস
দ্বিতীয় : অঞ্জনজ্যোতি তালুকদাৰ
ঋতুৰাজ ৰহমান

ভলী বল :
বিজয়ী দল
দীপাংকৰ পাটোৱাৰী, সঞ্জীৱ দাস, শৈলজানন্দ সিংহ, গৌতম নেৱাৰ, বিকাশ যাদৱ, পৰাগ কুমাৰ দাস, বেকিবুৰ ৰহমান, অঞ্জনজ্যোতি তালুকদাৰ

দ্বিতীয় বিজয়ী দল :
অজয় দাস, ৰবীন্দ্ৰ দাস, হীৰকজ্যোতি দাস, লক্ষ্মন সাহা, সুমন বৰা, ৰকী তালুকদাৰ, নয়নজ্যোতি ভৰালী, বিশাল কুমাৰ সিং

পাৰ-পানী
প্ৰথম : সুমী বৈশ্য
দ্বিতীয় : ধৰিত্ৰী বৰ্মন
তৃতীয় : মৌচুমী ৰয়

মুখত চামোচ লৈ দৌৰ
প্ৰথম : জ্যোতিস্মিতা ফুকন
দ্বিতীয় : সুকন্যা সিন্হা
তৃতীয় : সুৰভী বৰ্মন

স্কিপিং
প্ৰথম : সংগীতা কুমাৰী
দ্বিতীয় : নমিনা য়াছমিন
তৃতীয় : দীক্ষা দে'

মিউজিকেল চেয়াৰ
প্ৰথম : নিশা তাঁতী
দ্বিতীয় : জুমি ডেকা
তৃতীয় : কৰবী দাস

কাবাডী (ছোৱালী)
বিজয়ী দল :
পূজাৰাণী বৰ্মন, কৰবী দাস, জুৰি দাস, বিম্পা হালদাৰ, সভা চৌৰাচিয়া, পবিত্ৰা কাফলে, নিশা কুমাৰী, ৰশ্মি ৰায়
দ্বিতীয় দল :
নিকিতা বাচনেথ, গংগা শৰ্মা, পূজা শৰ্মা, নমিতা ৰয়, বিমলা চানু, জেছমিন নাৰলেঙ, ফাৰনাজ জামাল, কৃষ্ণা কলিতা।

কাবাডী (ল'ৰা)
বিজয়ী দল :
পৰাগ কুমাৰ দাস, দ্বীপজ্যোতি নাথ, লিয়ন শৰ্মা, কনক চেত্ৰী, সঞ্জীৱ মুক্তিয়াৰ, অংকুৰ বসুমতাৰী, ৰোহিত জিজো, মিণ্টু দাস, ভৰত গোহাঁই
দ্বিতীয় দল :
সীমান্ত শৰ্মা, অজয় দাস, প্ৰশান্ত চাহু, দীপাংকৰ পাটোৱাৰী, ৰবিন্দ্ৰ দাস, কৃষ্ণ শৰ্মা, গৌতম নেৱাৰ, শিলজানন্দ সিন্হা, বিশাল সিং।

শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ :
ছোৱালী : পূজা শৰ্মা
ল'ৰা : গৌতম নেৱাৰ

সাংস্কৃতিক বিভাগ

লোকগীত
প্ৰথম : দিব্যতনু বৰা
দ্বিতীয় : প্ৰিয়ব্ৰত শৰ্মা
তৃতীয় : বিপুল দাস

বৰগীত
প্ৰথম : বিপুল দাস
দ্বিতীয় : দিব্যতনু বৰা
তৃতীয় : কংকনা শৰ্মা

বিহুগীত
প্ৰথম : চিত্ৰজ্যোতি বৰা
দ্বিতীয় : বিপুল দাস
তৃতীয় : দিব্যতনু বৰা

আধুনিক গীত
প্ৰথম : চয়নিকা বৰুৱা
দ্বিতীয় : প্ৰিয়ব্ৰত শৰ্মা
তৃতীয় : বিপুল দাস

দিব্যতনু বৰা

বিয়ানাম
প্ৰথম : ৱবিতা ৰয়ৰ দল
বিশেষ বঁটা : দিব্যতনু বৰা
বিপুল দাস

ৰাভা সংগীত
প্ৰথম : প্ৰিয়ব্ৰত শৰ্মা
দ্বিতীয় : বিপুল দাস
তৃতীয় : দিব্যতনু বৰা
চয়নিকা বৰা

জ্যোতি সংগীত
প্ৰথম : দিব্যতনু বৰা
প্ৰিয়ব্ৰত শৰ্মা
দ্বিতীয় : চয়নিকা বৰা
তৃতীয় : নিবেদিতা বৈশ্য

জয়ন্ত হাজৰিকাৰ গীত
প্ৰথম : দিব্যতনু বৰা
দ্বিতীয় : প্ৰিয়ব্ৰত শৰ্মা
তৃতীয় : নিবেদিতা বৈশ্য
বিপুল দাস

বনগীত
প্ৰথম : দিব্যতনু বৰা
দ্বিতীয় : বিপুল দাস
তৃতীয় : চয়নিকা বৰা
নিবেদিতা বৈশ্য

খগেন মহন্তৰ গীত
প্ৰথম : দিব্যতনু বৰা
দ্বিতীয় : নিবেদিতা বৈশ্য
তৃতীয় : চয়নিকা বৰা

ভূপেন্দ্ৰ সংগীত
প্ৰথম : দিব্যতনু বৰা
দ্বিতীয় : নিবেদিতা বৈস্য
তৃতীয় : বিপুল দাস
কংকন শৰ্মা

বিহু কুঁৱৰী প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম : ৰিতুপৰ্ণা গগৈ
নিৰ্মালী গগৈ
দ্বিতীয় : বৰ্ণালী দাস
শ্ৰেষ্ঠ সংগীত প্ৰতিযোগী : দিব্যতনু বৰা

ছাত্ৰী জিৱনী কোঠা বিভাগ

মিছ দিশপুৰীয়ান
হীৰামণি নাথ

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে অংশগ্ৰহণ কৰি কঢ়িয়াই অনা গৌৰৱ

মাণ্ডলিক (মধ্য মণ্ডল) প্ৰতিযোগিতাত

১। নিবেদিতা বৈশ্য :
(ক) সুগম সংগীত : প্ৰথম পুৰস্কাৰ
(খ) ভূপেন্দ্ৰ সংগীত : দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ
(গ) বৰগীত : তৃতীয় পুৰস্কাৰ
(ঘ) লোকগীত : তৃতীয় পুৰস্কাৰ

২। দিব্যতনু বৰা :
(ক) বিষ্ণুৰাভা সংগীত : দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ

৩। মহাবিদ্যালয় আলোচনী 'অৰুণ' মাণ্ডলিক পৰ্যায়ত দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ লাভ কৰে।

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় মূল প্ৰতিযোগিতাত

নিবেদিতা বৈশ্য-
(ক) ভূপেন্দ্ৰ সংগীত : দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ
(খ) লোকগীত : দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ

NCC activities

ধেমাজি জিলাত বানপীড়িতক সাহার্য্য

ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতি শিবিৰত

দুঃসাহসিক শিবিৰত

আই. এন. এছ. বিক্ৰান্তত

NSS activities

দক্ষিণ এছিয়ান ক্ৰীড়াত স্বেচ্ছাসেৱক

ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতি শিবিৰ (ইটানগৰ)

ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতি শিবিৰ (টাবাং)

গড়চুকৰ পাৰিজাত একাডেমীৰ বিশেষ শিবিৰত

Kaleidoscope

Restful Toilage
Photograph By :
Nishanta Talukdar

Contour
Photograph By :
Jesmin Ara Begum

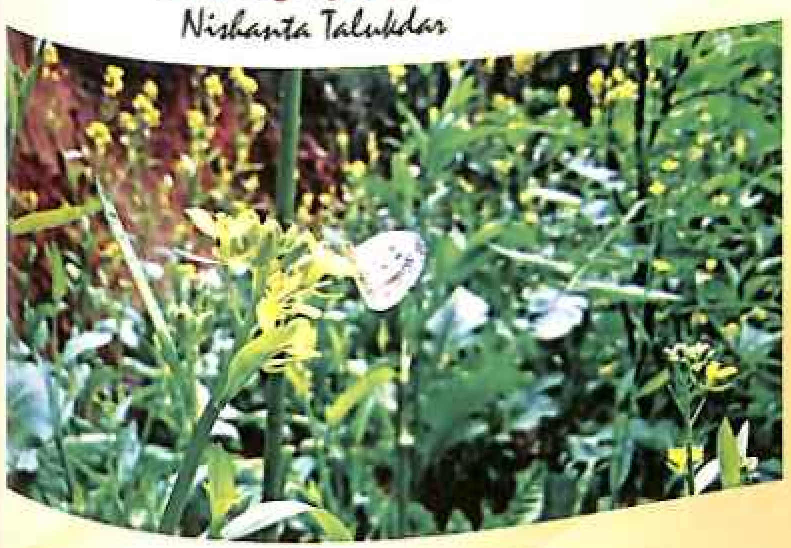

Discretion
Photograph By :
Pritam Borthakur

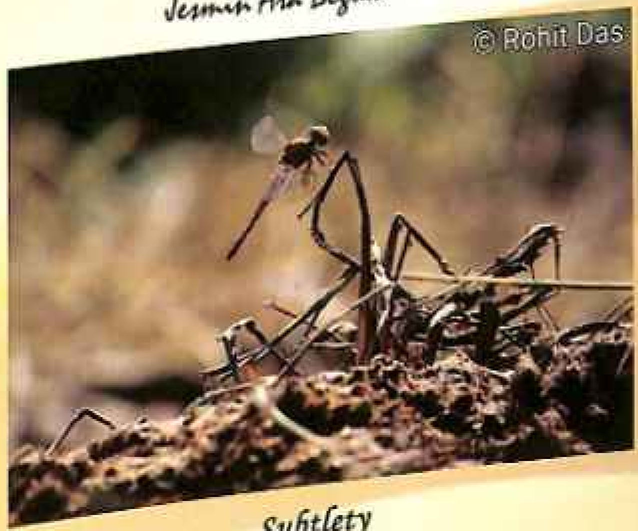

Subtlety
Photograph By :
Rohit Das

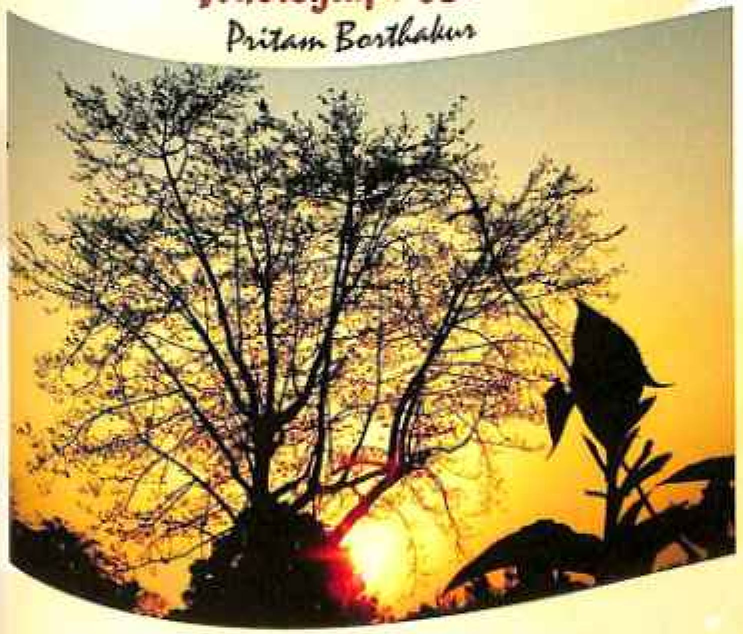

Silhouettes
Photograph By :
Arabinda Borah

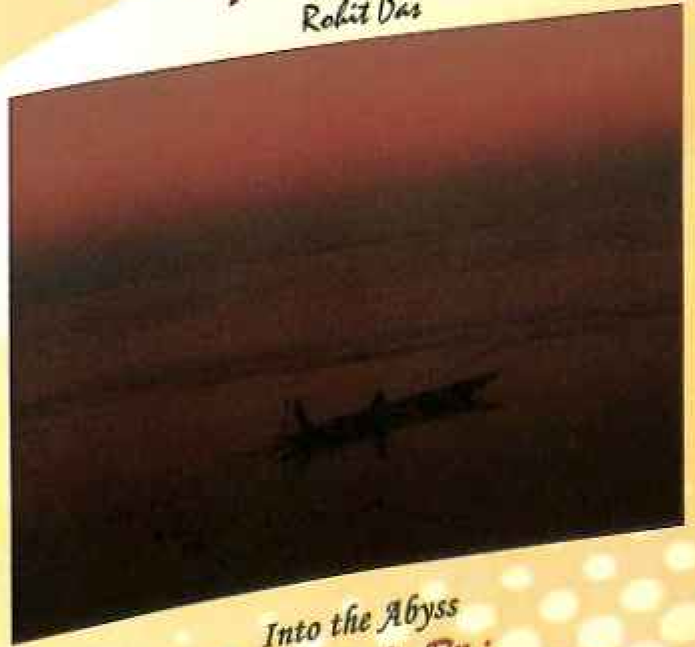

Into the Abyss
Photograph By :
Nishanta Roy

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল

অসমীয়া বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা, ড° ৰীণা চৌধুৰী, ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী আৰু ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য্য

ইংৰাজী বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড° জেবিন আকবৰ, ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা, ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা (উপাধ্যক্ষা), ড° মঞ্জৰী শৰ্মা

শিক্ষা বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড° ৰাবী বৰুৱা, ড° ভাস্বতী বৰুৱা, ড° সুনীতা আগৰৱালা

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ধৰিত্ৰী ঠাকুৰীয়া, খগেন চন্দ্ৰ বড়ো, ইন্দ্ৰাণী চৌধুৰী মহন্ত

অৰ্থনীতি বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - মনালিচা ভট্টাচাৰ্য্য, হিমাংশু কলিতা, অনুৰাধা বৰুৱা শইকীয়া, ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকা, ড° পৰাগ দত্ত

দৰ্শন বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - শশী মোহন দাস, ড° সুমিত্ৰা চৌধুৰী, ড° প্ৰণীতা শৰ্মা, ড° মামণি কলিতা

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল

বুৰঞ্জী বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - পংকজ কাথাৰ, নাজনিন আৰা ৰহমান, ৰাতুল ৰবা

কলা বিভাগৰ অংশকালীন প্ৰৱক্তা

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - বুবুল তালুকদাৰ (অসমীয়া বিভাগ), জুৰি দাস (হিন্দী বিভাগ), ড° নৱনীতা দত্ত বৰদলৈ (পৰিবেশ বিজ্ঞান বিভাগ), গীতিলেখা দেৱী ভাগৱতী (অসমীয়া বিভাগ), তুলিকা চৌধুৰী (অৰ্থনীতি বিভাগ), অমিত কুমাৰ ৰায়চৌধুৰী (শিক্ষা বিভাগ)
(অনুপস্থিত - বন্দিতা বৰুৱা, কৰবী দাস, চাকিল আহমেদ, মানসী হাজোৰাৰী)

হিচাপ বিদ্যা (Accountancy) বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড° অজয় কুমাৰ ডেকা, ড° জ্যোতিষ গোস্বামী, কুলধৰ পাটোৱাৰী

গণিত আৰু পৰিসংখ্যা (Mathematics & Statistics) বিভাগ

ড° কুমুদ চন্দ্ৰ নাথ

বিত্ত (Finance) বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - মাথুৰ বৰ্মন, ড° অজয় মিত্ৰ

ব্যৱস্থাপনা (Management) বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড° মনালিচা চৌধুৰী, ত্ৰিবেণী বৰকটকী, ড° মৌচুমী দেৱী

বাণিজ্য বিভাগৰ অংশকালীন প্ৰবক্তা

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ভাস্বতী বৰা, অনিশা দেৱ, শ্যামলি বৰুৱা, বৰ্ণালী দাস
(অনুপস্থিত - ৰূপান্বিতা দত্ত)

বি. বি. এ. আৰু বি. চি. এ. বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - কৱৰী চৌধুৰী, বিজয়েতা সাহা, নৃপেন মেধী,
হীৰেন্দ্ৰ নাথ সৰকাৰ, বনশ্ৰী কলিতা, হৃষিৰাজ তালুকদাৰ
(অনুপস্থিত - লৱ ঠাকুৰীয়া)

(IQAC) বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - ড° অজয় মিত্ৰ, ত্ৰিবেণী বৰকটকী, খগেন চন্দ্ৰ বড়ো, ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা (উপাধ্যক্ষ), ড° অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ),
ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী, ড° বাণী মুদিয়াৰ ডেকা, অনুৰাধা বৰুৱা শইকীয়া, ইন্দ্ৰাণী চৌধুৰী মহন্ত
বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - নিশান্ত তালুকদাৰ (সাধাৰণ সম্পাদক), প্ৰশান্ত কুমাৰ শৰ্মা, হিৰকজ্যোতি বৰ্মন (উপ-সভাপতি)

গ্ৰন্থাগাৰ (Library) বিভাগ

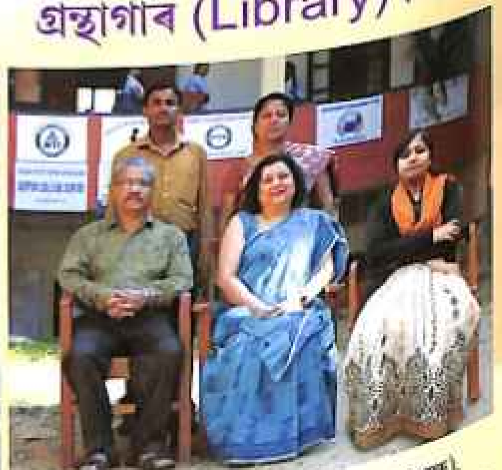

বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - ড° অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ),
ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা (উপাধ্যক্ষ), সংগীতা ৰয় (গ্ৰন্থাগাৰিক)
বাওঁফালৰ পৰা ঠিয়হৈ ক্ৰমে - অজিত মালাকাৰ
আৰু বিনীতা ৰাভা

পৰীক্ষা নিয়ন্ত্ৰণ বিভাগ (Examination Branch)

পৰীক্ষা নিয়ন্ত্ৰণ বিভাগত কৰ্মৰত অৱস্থাত
বাওঁফালে - মাথুৰ বৰ্মন
সোঁফালে ক্ৰমে - ৰাতুল বৰা, ইন্দ্ৰাণী চৌধুৰী মহন্ত আৰু ড° পৰাগ দত্ত।

অধ্যক্ষৰ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মীবৃন্দৰ একাংশ

বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - মিন্টু ঠাকুৰীয়া, নীলোৎপল ডেকা, প্ৰশান্ত কুমাৰ শৰ্মা, খৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া, ড° অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ),
ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা (উপাধ্যক্ষা), ইন্দিৰা বৰগোঁহাই গগৈ, ফুলেশ্বৰী ডেকা, নীহাৰিকা শৰ্মা, সুপ্ৰতীম দত্ত।
বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - অৰূপ কলিতা, ৰমেশ বৈশ্য, ব্ৰজেন শৰ্মা, ধীৰেন্দ্ৰ নাৰায়ণ কোঁৱৰ, ভাৰ্গৱ বৰা,
সঞ্জীত কুমাৰ ৰয়, হিৰণ্য গৌতম, আনোৱাৰা বেগম, বীণা তালুকদাৰ দাস, বুবুল শৰ্মা, বিক্ৰম দাস।
(অনুপস্থিত - দিব্যিন শইকীয়া)

তত্বাৱধায়ক আৰু তত্বাৱধায়িকাৰ সৈতে ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল

বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা (সাহিত্য বিভাগ), ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা (সাংস্কৃতিক বিভাগ), ধৰিত্ৰী ঠাকুৰীয়া (তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগ), ড° ভাস্বতী বৰুৱা (সমাজ সেৱা বিভাগ),
ৰাতুল বৰা (গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগ), ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী (ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া), ড° অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ), ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা (উপাধ্যক্ষ), অনুৰাধা বৰুৱা শইকীয়া (সুকুমাৰ কলা বিভাগ),
ইন্দ্ৰাণী চৌধুৰী মহন্ত (ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা বিভাগ), ড° বীণা চৌধুৰী (আলোচনী বিভাগ), ড° পৰাগ দত্ত (ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা বিভাগ), ড° কুমুদ চন্দ্ৰ নাথ (ব্যায়ামাগাৰ বিভাগ), পংকজ কাথাৰ (লঘু ক্ৰীড়া বিভাগ),

বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে -প্ৰিন্স বৰা (সাংস্কৃতিক সম্পাদক), মনোজ প্ৰতিম বৰা (তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ সম্পাদক), জিন্টু হাঁলৈ (সমাজ সেৱা সম্পাদক),
অংকুৰ বৰুৱা (গুৰু ক্ৰীড়া সম্পাদক), সুভাষ দাস (সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক), নিশান্ত তালুকদাৰ (সাধাৰণ সম্পাদক), হিৰকজ্যোতি বৰ্মন (উপ-সভাপতি), জোনালী ডেকা (সুকুমাৰ কলা সম্পাদিকা),
অংকিতা কলিতা (ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা সম্পাদিকা), প্ৰীতি মহন্ত (সাহিত্য সম্পাদিকা), বিশ্বজিত কলিতা (আলোচনী সম্পাদক), বসন্ত ডেকা (ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা সম্পাদক),
মমেন টেৰণ (ব্যায়ামাগাৰ সম্পাদক), অঞ্জনজ্যোতি তালুকদাৰ (লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদক)

২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দ

বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে -মনোজ প্ৰতীম বৰা, বসন্ত ডেকা, অঞ্জনজ্যোতি তালুকদাৰ, মহেন টৈৰণ, অংকুৰ বৰুৱা, জিন্টু হালৈ, বিশ্বজিত কলিতা (সম্পাদক- দিশপুৰিয়ান)
বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - সুভাষ দাস, নিশান্ত তালুকদাৰ, প্ৰীতি মহন্ত, জোনালী ডেকা, অংকিতা কলিতা, হিৰকজ্যোতি বৰ্মন,

২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাই কাৰ্য্যভাৰ প্ৰদান কৰাৰ পিছত ন-পুৰণি ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দৰ এক বিশেষ মুহূৰ্ত।

Achievement

Miss Rubi Kalita is the best Graduate of our college with Political Science Major in the B.A. Final Examination 2016 of the Gauhati University

Students securing 1st Class in B.A., B.Com., BBA & BCA Final Examination, 2016

Bishakha Pandey
(History Deptt.)

Sangeeta Rajbongshi
(History Deptt.)

Karishma Barman
(English Deptt.)

Mayashree Sharma
(English Deptt.)

Roma Majumdar
(English Deptt.)

Shahid Javed
(English Deptt.)

Seemantika Talukdar
(English Deptt.)

Smita Chetia Phookan
(English Deptt.)

Bandita Boro
(Philosophy Deptt.)

Farida Begum
(Philosophy Deptt.)

Priyanka Das
(Philosophy Deptt.)

Barnali Das
(Education Deptt.)

Sima Barman
(Education Deptt.)

Jenia Ahmed
(Accountancy Deptt.)

Deepjyoti Rajbongshi
(Accountancy Deptt.)

Janak Dhakeal
(Accountancy Deptt.)

Jintu Das
(Accountancy Deptt.)

Rajesh Singha
(Accountancy Deptt.)

Sagar Rimal
(Accountancy Deptt.)

Tara Rimal
(Accountancy Deptt.)

Achievement

Students securing 1st Class in B.A., B.Com., BBA & BCA Final Examination, 2016

Vasudev Dutta
(Accountancy Deptt.)

Kasturi Barman
(Management Deptt.)

Suman Thapa
(Management Deptt.)

Sunu Haloi
(Management Deptt.)

Jitendra Deka
(Management Deptt.)

Lakxman Chetry
(Management Deptt.)

Rohit Sarma
(Management Deptt.)

Mridusmita Phukan
(Finance Deptt.)

Prabha Sharma
(Finance Deptt.)

Karabi Das
(Assamese Deptt.)

Karabi Deka
(Assamese Deptt.)

Manisha Kalita
(Assamese Deptt.)

Juli Devi
(Assamese Deptt.)

Supriya Bora
(Assamese Deptt.)

Abhijit Deka
(Assamese Deptt.)

Ashish Kr. Shing
(BBA Deptt.)

Sheikh Imran
(BBA Deptt.)

Abubakar Siddique
(BCA Deptt.)

Anup Thakuria
(BCA Deptt.)

Hirak Barman
(BCA Deptt.)

কৃতিত্ব ২০১৫-১৬ বৰ্ষ

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ

মাঙলিক পৰ্যায়ৰ প্ৰতিযোগিতাত আলোচনী 'অৰুণ'ৰ দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ মুহূৰ্তত মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক

চূড়ান্ত প্ৰতিযোগিতাত ভূপেন্দ্ৰ সংগীত আৰু লোকগীতত দ্বিতীয় পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত নিবেদিতা বৈশ্য

মাঙলিক পৰ্যায়ত বিষ্ণুৰাভা সংগীতত দ্বিতীয় পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত দিব্যতনু বৰা

বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী দিব্যতনু বৰা

লঘুক্ৰীড়া বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী গৌতম নেৱাৰ আৰু পূজা শৰ্মা

মিচ্ দিশপুৰিয়ান - হীৰামণি নাথ

গুৰুক্ৰীড়া বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী -নিকিতা ৰাচনীথ আৰু সাগৰ বিমাল

সাহিত্য বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী গুঞ্জন দাস

মিঃ দিশপুৰ - কমল দাস

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী - ছাহিল আলম আহমেদ

সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাত শ্ৰেষ্ঠ দল - অসমীয়া বিভাগ

সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী - প্ৰভা শৰ্মা

আলোচনী বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী - ৰাজা ঠাকুৰীয়া

বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ

বছৰটোৰ কেইটিমান বিশেষ মুহূৰ্ত

বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ কেইটিমান স্থিৰ চিত্ৰ

পতাকা উত্তোলন

ভাৰোত্তলন প্ৰতিযোগিতা

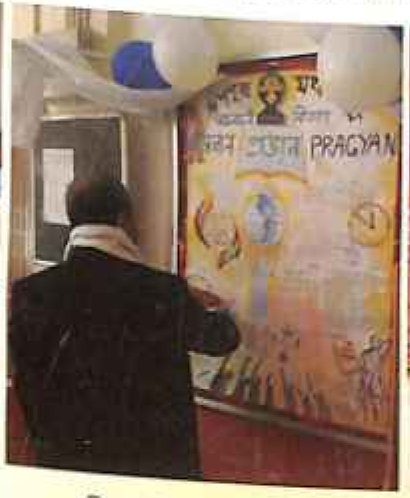

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা উন্মোচন

মুকলি সভাৰ মুখ্য অতিথি ড° উমেশ ডেকা

বিংশতম্ 'অৰুণ' উন্মোচন

নতুন ছাত্ৰ একতা সভাৰ শপত গ্ৰহণ অনুষ্ঠান

২০১৬-১৭ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ মুকলি তৰ্ক (Open Debate)

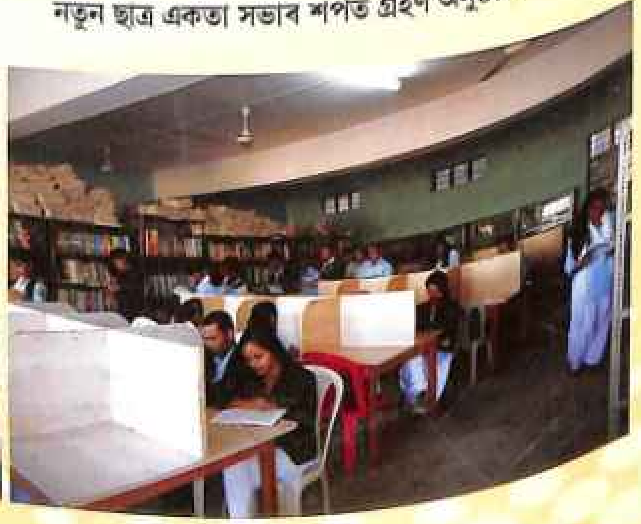

গ্ৰন্থাগাৰৰ অধ্যয়ন কক্ষ

বছৰটোৰ কেইটিমান বিশেষ মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ নৱাগত আদৰণি সভাৰ কিছুমান বিশেষ মুহূৰ্ত

বিভিন্ন বিভাগৰ দ্বাৰা আয়োজিত নৱাগত আদৰণি সভাৰ বিশেষ মুহূৰ্ত

সুধাকণ্ঠ ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ মৃত্যু বাৰ্ষিকী অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া

ৰাষ্ট্ৰীয় একতা দিৱসৰ এক স্থিৰ চিত্ৰ

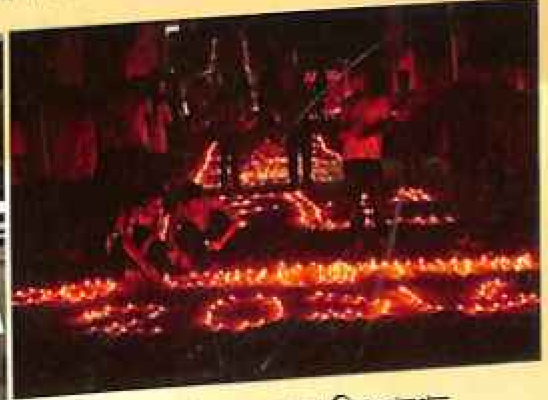

৩০ অক্টোবৰৰ বোমা বিস্ফোৰণত নিহতসকললৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

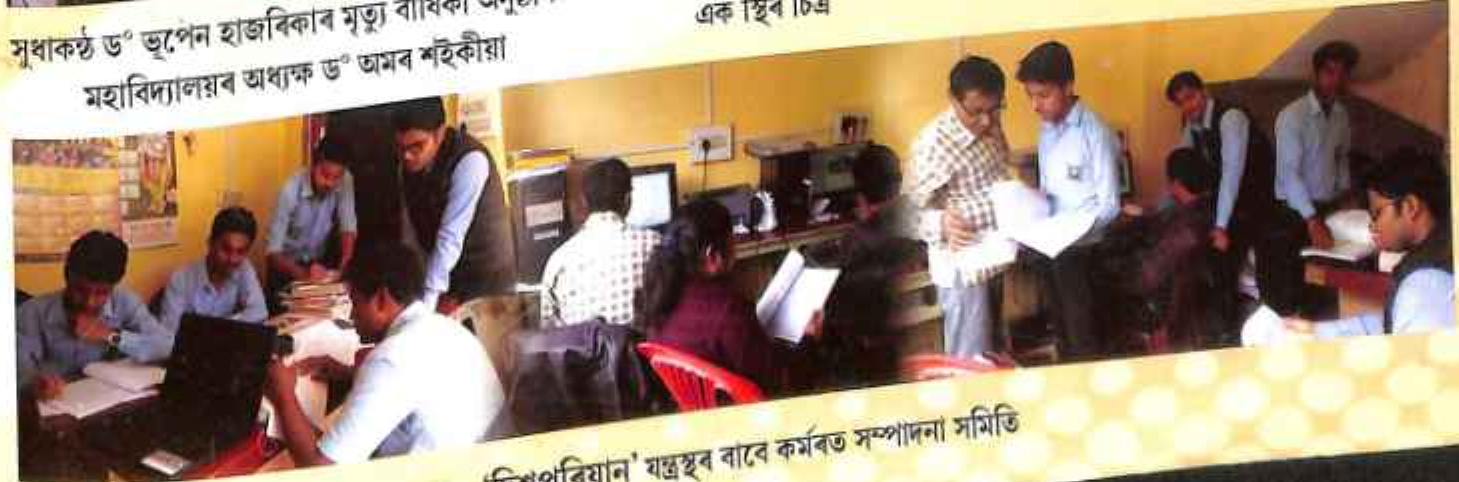

'দিশপুৰিয়ান' যন্ত্ৰস্থৰ বাবে কৰ্মৰত সম্পাদনা সমিতি

বছৰটোৰ কেইটিমান বিশেষ মুহূৰ্ত

স্বাধীনতা দিবস উপলক্ষে আয়োজন কৰা 'আজাদী - ৭০ য়াদ কৰো কুৰবানী' অনুষ্ঠানৰ দুটিমান বিশেষ মুহূৰ্ত

ধপাতমুক্ত এলেকা কাৰ্যসূচীৰ এক মুহূৰ্তত

ছাত্ৰ একতা সভাই আয়োজন কৰা বিহু-হুঁচৰি অনুষ্ঠান

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ এক মুহূৰ্ত

ক্লে' অলংকাৰ নিৰ্মাণ কৰ্মশালাৰ ব্যস্ততা

আন্তৰ্ৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিবস উপলক্ষে আয়োজন কৰা অনুষ্ঠানৰ এক মুহূৰ্ত

অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ত বিহু-হুঁচৰি প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ বিহু-হুঁচৰি দল।

ৰেগিঙৰ বিৰুদ্ধে সজাগতামূলক বাটৰ নাটৰ প্ৰচাৰ

'অসমীয়া সাহিত্যত নাৰীবাদ' শীৰ্ষক বক্তৃতানুষ্ঠান

মহাবিদ্যালয়ত নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নামভৰ্তিকৰণৰ মুহূৰ্ত

উত্তৰ-পূৱ গ্ৰন্থমেলাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নৃত্যানুষ্ঠান

মুখপত্ৰ 'অৰুণ'ৰ নাম 'দিশপুৰিয়ান' লৈ সলনি কৰাৰ বাবে অনুষ্ঠিত বৈঠকৰ মুহূৰ্ত।

জন্মলগ্নৰ পৰা বিংশতম্ বৰ্ষলৈ 'অৰুণ'

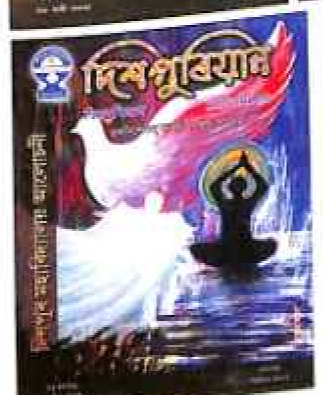

একবিংশতম্
সংখ্যা
'দিশপুৰিয়ান'

দিশপুৰিয়ান

একবিংশতম্ সংখ্যা (২০১৫-১৬)

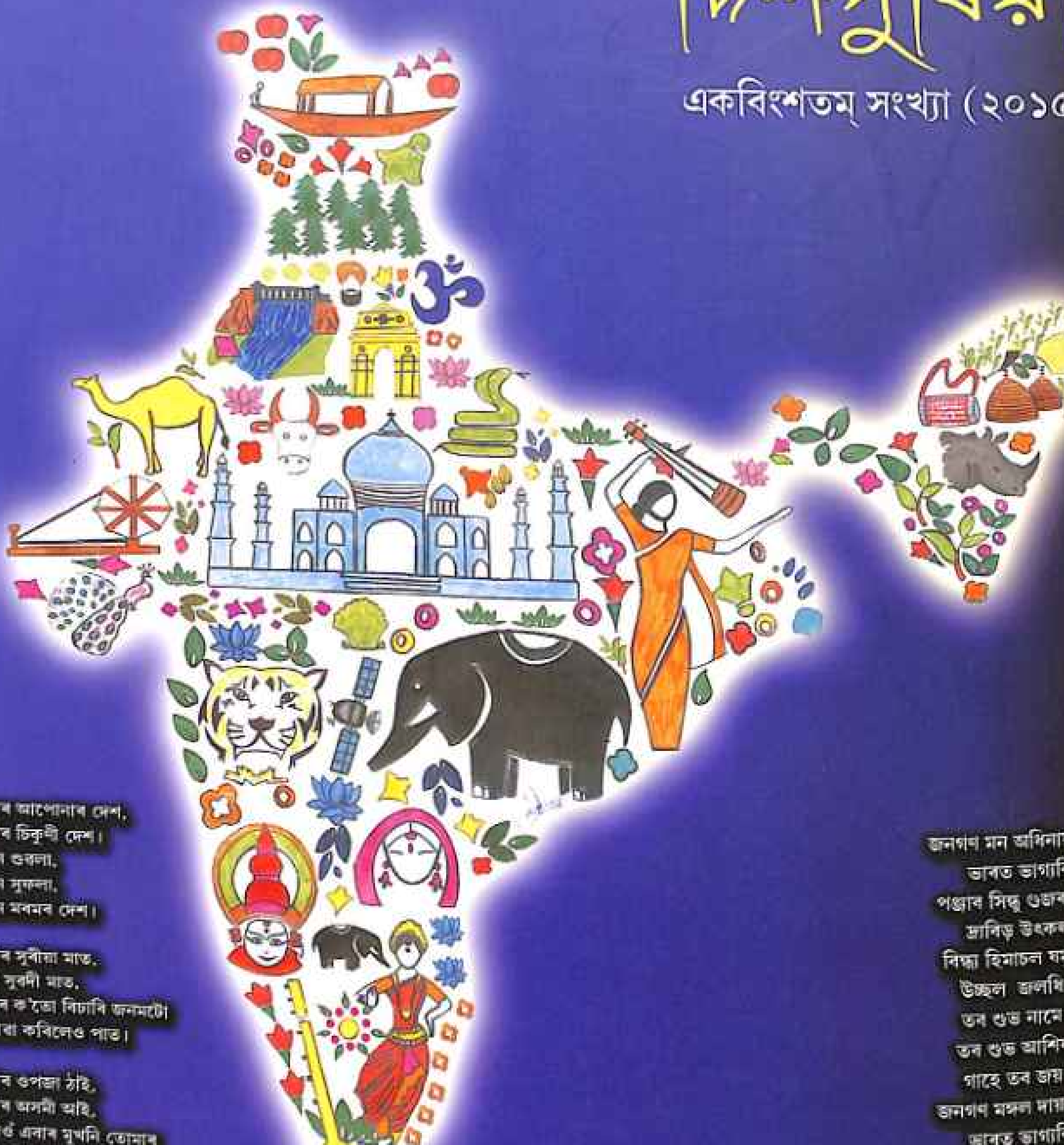

অ' মোৰ আপোনাৰ দেশ,
অ' মোৰ চিকুণী দেশ।
এনেখন শুৱলা,
এনেখন সুফলা,
এনেখন মৰমৰ দেশ।

অ' মোৰ সুৰীয়া মাত,
অসমৰ সুৰদী মাত,
পৃথিৱীৰ ক'তো বিচাৰি জনমটো
নোপোৱা কৰিলেও পাত।

অ' মোৰ ওপজা ঠাই,
অ' মোৰ অসমী আই,
চাই লওঁ এবাৰ মুখনি তোমাৰ
হেঁপাহ মোৰ পলোৱা নাই।

জনগণ মন অধিনায়ক জয় হে
ভাৰত ভাগ্যবিধাতা
পঞ্জাব সিন্ধু গুজৰাট মাৰাঠা
দ্ৰাবিড় উৎকল বংগ
বিন্ধ্য হিমাচল যমুনা গংগা
উচ্ছল জলধি তৰংগ
তব শুভ নামে জাগে,
তব শুভ আশিষ মাগে,
গাহে তব জয় গাথা।
জনগণ মঙ্গল দায়ক জয় হে
ভাৰত ভাগ্যবিধাতা
জয় হে, জয় হে, জয় হে
জয় জয় জয়, জয় হে।।